

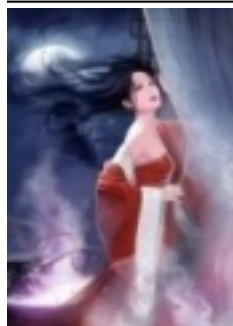
Tiên Đạo Cầu Tác (Quyển I) - Ngẫu Đắc Tiên Duyên Thủy Giác Hàn

Contents

Tiên Đạo Cầu Tác (Quyển I) - Ngẫu Đắc Tiên Duyên Thủy Giác Hàn	2
1. Tình Mộc Yêu Quái	2
2. Đoạt Xá	6
3. Tiên Duyên	10
4. Bái Sư	13
5. Cửu Hoa	15
6. Khô Vinh	19
7. Mười Năm	22
8. Quan Chiến	27
9. Quen Nhau	31
10. Tích Cốc	35
11. Pháp Khí	40
12. Cười Hạc Tây Thiên	43
13. Hậu Sự	46
14. Quyết Liệt	50
15. Di Cư	53
16. Cân Nhắc	56
17. Đạo Pháp	59
18. Dính Hoa	62
19. Nhã Thảo	65
20. Thi Đấu	68
21. Âm Lưu	71
22. Trước Trận Đấu	74
23. Sơ Minh	77
24. Khổ Chiến	79
25. Toái Thạch	83
26. Kinh Sợ	89
27. Thương Thệ	94
28. Thanh Linh	98
29. Danh Hiển	104
30. Cô Đơn	106
31. Thần Thông	110
32. Vận Mệnh	114
33. Âm Ảnh	118
34. Thắng Hiểm	122
35. Thủy Hỏa	128
36. Tứ Cường	133
37. Lựa Chọn	138
38. Kịch Đấu	142
39. Huyết Chiến	145

40. Như Nguyệt	149
41. Quyết Chiến	154
42. Kim Hỏa	158
43. Thắng Bại (1)	161
44. Thắng Bại (2)	165
45. Trần Duyên	169
46. Tiểu Trần	172
47. Cầu Sư	175
48. Tiên Sư	179
49. Thắng Bại (2)	182

Tiên Đạo Cầu Tác (Quyển I) - Ngẫu Đắc Tiên Duyên Thủy Giác Hàn

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. comThần Châu Hạo Thổ, mảnh đất này không biết đã tồn tại bao lâu rồi, nơi c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-dao-cau-tac-quyen-i-ngau-dac-tien-duyen-thuy-giac-han>

1. Tinh Mộc Yêu Quái

Ở phương nam của Thần Châu Hạo Thổ, là Thập Vạn Hoang Sơn mà chiều dài và chiều rộng không biết chỗ tận cùng của nó. ở đây mặt đất hoang vu, có rất nhiều đầm lầy và độc trùng, càng có bệnh sốt rét thịnh hành, thậm chí có truyền thuyết nói rằng còn có rất nhiều yêu thú cường đại từ thời xa xưa lưu lại còn ẩn thân chỗ này. Cho nên ngoài những người tu đạo luyện khí có thể phi thiên độn thổ ra, người bình thường thực sự là không thích hợp sống ở chỗ này. Cho nên rất lâu trước đây, mọi người căn bản đã từ bỏ chỗ này, phần lớn đều sống ở miền trung và miền đông của Thần Châu Hạo Thổ, đất ở chỗ đó phì nhiêu màu mỡ, khí hậu ôn hòa.

Nhưng chỉ cần nơi có người sẽ có sự tồn tại của giai cấp và xung đột, giai cấp thống trị hưởng thụ thành quả lao động lại không cần lao động, giai cấp bị thống trị vất vả làm việc lại thiếu cơm ăn áo mặc, đã từng có người than thở rằng: “Nền chính trị hà khắc còn ác độc hơn cả hổ dữ” (Câu này của Không Tử). dưới sự áp bức, rất nhiều người vì kế sinh nhai mà phải rời khỏi quê hương đến nơi đây, xây dựng sơn trại phòng chống mãnh thú, ở trên mảnh đất căn cỗi nỗ lực cạnh tranh lấy thu lượm thực vật làm thu hoạch, tuy vất vả, nhưng lại rời xa triều đình, chiến loạn không ngừng, hơn nữa không có lợi lộc gì, cho nên còn ít nhất có một con đường sống.

Đương nhiên, đi sâu vào nam hoang là không dám, nhưng nếu chỉ là ở bên rìa của nam hoang xây dựng thôn trại mà nói, mọi người lại vẫn có một phần sức lực để tự bảo vệ mình, như vậy, phụ cận nam hoang dần dần

cũng có một chút hưng thịnh, xa rời sự áp bức của triều đình thậm chí còn có chút cảm giác tiêu dao tự tại.

Tổ tiên của Từ Phàm chính là như thế, 300 năm trước mang theo tộc nhân đến ngoài phạm vi của Thập Vạn Hoang Sơn này, xây dựng lên Từ gia trại. kỳ thực gọi là sơn trại, cũng chính là xây dựng trên một mảnh đất nhỏ, chu vi chỉ có trăm trượng, dân số chỉ có mấy trăm, nhưng do người của Từ gia tộc đời đời luyện võ cường thân kiện thể, mới có thể ở trong nam hoang này mấy trăm năm đứng vững không đổ.

Nhưng tất cả những điểm này, lại đều thay đổi từ ba ngày trước rồi.

Thì ra ba ngày trước, trong Từ gia trại một cây Cửu Diệp Linh Chi tận tâm chăm bón mấy trăm năm cuối cùng đã sắp trưởng thành rồi! chỉ cần đem cây linh chi này chế thành đan dược sử dụng, thực lực của những cao thủ ở trong Từ gia lập tức sẽ tăng lên rất nhiều, cứ như thế, bởi vì có được thực lực tăng lên, cuộc sống của Từ gia trại trong mấy chục năm cũng sẽ trở nên càng thêm tốt đẹp.

Đây là khởi nguồn hi vọng của Từ gia trại, nhưng cũng trở thành khởi nguồn cho tai họa của Từ gia trại!

Khi Linh Chi sắp trưởng thành, sẽ tỏa ra linh khí vô cùng nồng đậm, quả thật là không thể ngăn cản lại, đối diện với linh khí nồng đậm đó, Các trưởng lão của Từ gia trại vốn dĩ rất vui mừng, bởi vì nếu ở trong linh khí nồng đậm đó tiến hành tu luyện, người luyện võ sẽ nhanh chóng tiến bộ.

Nhưng lập tức các trưởng lão không thể cười nổi nữa, bởi vì linh khí nồng đậm này thực sự là rất dễ làm người ta chú ý, ở trong nam hoang vu giống như là một ánh trăng tròn trong đêm đen làm người ta chú ý vậy, vì vậy đem đến cho Từ gia trại vô số phiền phức, đầu tiên là sự dò hỏi sơn trại khác, sau đó là sự tấn công của yêu thú cấp thấp, đến sau này, Linh Chi này thậm chí dẫn đến một yêu thú cấp cao Bích Nhân Vân Đề Thú!

Sức mạnh của người luyện võ chỉ là cùng so sánh với người bình thường mà thôi, võ thuật lại còn không có đạt đến sự huyền diệu và trình độ như công pháp tiên đạo, cho nên khi đối diện với Bích Nhân Vân Đề Thú loại kỳ thú này, mọi người của Từ gia trại căn bản không có chút lực lượng nào để chống lại. dao kiếm chém lên thân nó, lại ngay cả một vết tích cũng không có lưu lại. mà Bích Nhân Vân Đề Thú chỉ đụng một cái là có thể trong chớp lát đụng chết rất nhiều người của Từ gia trại. càng không cần nói đến những chiếc răng kinh khủng trong miệng nó và hỏa diễm phun ra, ngay cả là Đại trưởng lão của Từ gia trại Từ Huy, nhiều năm tu luyện sớm đã đưa võ công tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, nhưng đối diện với mãnh thú thân cao 3 trượng lực lớn vô cùng di chuyển như gió này, cũng chỉ là chống đỡ được hai nén hương thời gian mà thôi, liền bị nó cắn một miếng mất luôn đầu.

Nhưng cũng lúc Từ Huy dùng hết sức tàn lực mọn chống đỡ Bích Nhân Vân Đề Thú, Từ Phàm và mười mấy thanh thiếu niên của Từ gia trại đang dưới sự liều chết che chở của Cha mẹ và tộc nhân, chạy ra khỏi cái nơi từng được gọi là nhà này.

Cũng không phải là bọn họ sợ chết, bọn họ cũng muốn cùng cha mẹ chiến đấu với yêu thú bảo vệ lấy nhà cửa của mình. Nhưng bọn họ còn phải gánh vác trọng trách duy trì huyết mạch của Từ gia, cho nên bọn họ cần phải sống.

“Các cháu chạy nhanh đi, bây giờ không phải là lúc nói đến trung hiếu lễ nghĩa đâu! Chúng ta đã sống đủ rồi, dù bị yêu thú ăn thịt cũng xem như không uống sống cuộc đời này rồi. Nhưng các cháu còn trẻ, hi vọng xây dựng phát triển lại Từ gia sau này, duy trì huyết mạch cho Từ gia, những điều này đều là trách nhiệm của các cháu đó. Nhanh đi đi!!”

Vốn dĩ Từ Phàm và những người cùng tuổi bên cạnh là muốn cùng Cha mẹ chống đỡ với Yêu thú, nhưng Nhị trưởng lão Từ Văn lại đột nhiên xuất hiện chặn mọi người lại, nói ra những lời như vậy.

Nhị trưởng lão từ nhỏ thân thể yếu nhược thường xuyên bệnh tật, là một người duy nhất trong Từ gia không biết võ công, nhưng do người rất thông minh, biết chữ nghĩa, giỏi về tổ chức, cho nên được mọi người đẩy lên làm nhị trưởng lão. Hơn nữa người làm người hòa nhã lương thiện, thường xuyên dạy trẻ con học chữ nghĩa kiến thức, cho nên ở trong sơn trại nhận được sự kính trọng cũng không thấp hơn Đại trưởng lão người có võ công cao cường. Nhưng khi Nhị trưởng lão mà một thời ồm yếu nói ra lời này, về mặt lại có một áp lực uy nghiêm như thế, làm cho Từ Phàm và mọi người không dám cãi lời.

Từ gia trại đã từ có hơn ba trăm người, liền như thế chỉ chạy thoát ra được rất ít không đủ mười người, đối

mặt với hoang sơn và những nguy hiểm còn chưa biết của nam hoang vô cùng vô tận như thế, nhưng người này căn bản không có một chút sức lực tự bảo vệ nào. Cho dù có thể từ trong hoang sơn mà sống sót, bọn họ sẽ sinh tồn như thế nào đây?

Đổi lại mà nói những người còn lại của Từ gia trại này, hi vọng có thể sống sót cũng xa vời.

Nhưng bọn họ mà so sánh với Từ Phàm, không nghi ngờ gì còn xem là may mắn hơn, bởi vì ít nhất bọn họ còn ở cùng nhau, bên mình còn có đồng bạn có thể dựa vào. Mà bản thân Từ Phàm, lại lạc mất những người khác.

Lúc chạy ra khỏi sơn trại, Từ Phàm và mọi người đều cùng nhau chạy ra ngoài sơn trại, nghe sau lưng Cha mẹ mọi người trong tộc đang chiến đấu với yêu thú phát ra âm thanh la hét và liên tiếp những tiếng kêu thảm, Từ Phàm lòng như lửa đốt tim đau như cắt, Cha mẹ đã bốn mươi tuổi rồi lại phải liều chết che chở mình một thằng con trai đã 17 tuổi chạy thoát, điều này làm cho Từ Phàm bất luận như thế nào cũng không tiếp nhận nổi.

Từ Phàm tuy dưới mệnh lệnh của nhị trưởng lão mà cùng với mọi người chạy ra khỏi sơn trại, nhưng dù vậy cũng không phải là cam tâm tình nguyện, vừa nghĩ đến lần này Cha mẹ lành ít dữ nhiều cử tử nhất sinh, Từ Phàm cảm thấy trong lòng đau đớn như có kim châm, nước mắt trong vô thức mơ hồ chảy ra. Cảm giác mỗi một tiếng kêu thảm đều giống như là Cha mẹ mình phát ra vậy. nhưng thất thần như vậy, Từ Phàm không có chú ý dưới chân, nên không cẩn thận vấp phải một thân cây khô chắn ngang đường té nhào xuống đất, ngăn không được lăn xuống bên sườn núi khác, mà những người nóng lòng chạy trốn lại không phát hiện Từ Phàm sau lưng đã lăn đi càng lúc càng xa bọn họ rồi.

Đợi đến khi Từ Phàm vất vả lắm mới dừng được thân người khỏi lăn đi, đứng dậy, những người bạn bạn đầu có thấy bóng nào đâu?

Như thế, Từ Phàm và mọi người đã lạc nhau.

Kỳ thực, khi ở Từ gia trại, Từ Phàm có chút không hòa đồng với những người cùng tuổi khác. Cùng so sánh với người khác, Từ Phàm cũng không thích múa đao múa kiếm, ngoài ngồi luyện tập nội công mỗi ngày đều đến luyện tập đầy đủ ra, công phu quyền cước đều là có thể trốn được thì trốn, thời gian trốn tránh đó ngược lại thường xuyên chạy đến chỗ nhị trưởng lão học tập các loại sách tri thức, ví dụ như trong sơn trại này ngoài nhị trưởng lão ai cũng xem không hiểu “Dịch Kinh”. Vì vậy không có cùng chung lời ăn tiếng nói, Từ Phàm lớn đến như vậy rồi mà bên người không có một người bạn tri kỷ nào. Cho nên sự biến mất của Từ Phàm, cũng không thể dẫn đến náo loạn gì, có lẽ còn có người sẽ vì bên người ít đi một kẻ vướng chân vướng tay mà âm thầm cảm thấy bản thân may mắn.

Sau khi Từ Phàm thất lạc mọi người, hắn vừa khủng hoảng vừa mờ mịt không có mục đích hướng đến phương hướng còn nhớ mang máng mà nhanh chóng đuổi theo, hi vọng có thể chạy kịp với đồng bạn của mình, đáng tiếc, cho dù Từ Phàm chạy cả một buổi chiều, cũng có tìm được bóng dáng của đồng bạn nào đâu? Và như vậy cũng không biết chạy bao lâu nữa, cũng không biết chạy qua bao nhiêu núi non hoang dã, Từ Phàm không chạy nổi nữa, cảm giác vừa đói vừa mệt, mà bầu trời xám xịt ở nam hoang này cũng không biết từ khi nào đã bắt đầu từ từ tối lại.

Trong nam hoang, đi vào ban đêm là rất nguy hiểm, Từ Phàm cũng biết đạo lý này, tuy hẳn trước giờ thích yên tĩnh lười chạy chỗ này chỗ khác, nhưng từ nhỏ sinh ra và lớn lên ở Nam cương, ít nhất kỹ năng sống sót ở nơi hoang dã vẫn biết. biết khả năng đuổi kịp đồng bạn là rất xa vời, cho nên sau khi thấy trời tối, Từ Phàm mạnh mẽ kiềm chế sự hoảng sợ trong lòng, tìm đến một gò núi nhỏ, một chỗ khuất gió nhóm một đám lửa cho ấm, sau đó lại tìm một số hoa quả dại không có độc ăn đến no bụng, sau khi ăn xong nằm ngay trên đất, nhìn bầu trời đen kịt yên tĩnh, trong lòng đau khổ mờ mịt.

Nghĩ đến bi kịch của Từ gia trại và Cha mẹ lành ít dữ nhiều, Từ Phàm đã mệt nhọc suốt một ngày, trong lòng lại đau khổ tuyệt vọng, sự nuôi dưỡng dạy bảo của cha, tình yêu thương từ ái của mẹ, dường như vẫn là chuyện vừa rồi, nhưng vụn vụn chỉ qua một ngày. Cái gì cũng thay đổi cả rồi, sơn trại không còn nữa, tộc nhân không còn nữa, Cha mẹ cũng không còn nữa rồi. trong trời đất bao la này dường như chỉ còn lại Từ Phàm, một mình sống lênh đênh cô khổ mà thôi. Ở trong nam hoang tứ bề nguy hiểm này, Từ Phàm một thân một mình làm thế nào để sống sót đây? Nghĩ đến đây, sự đau khổ tuyệt vọng trong lòng Từ Phàm

càng thêm sâu đậm. mà khuôn mặt này bởi vì từ nhỏ thường xuyên đọc sách cho nên tỏ ra có chút khí chất nho nhã cũng trắng bệch thêm.

Chỉ là tính cách trời sinh của Từ Phàm có chút trầm lặng, tâm trạng rất ít bộc lộ ra trên mặt, dù là khi cô độc một mình, cho nên nhìn qua Từ Phàm lúc này chỉ tỏ ra rất trầm lặng, nhưng nào ai thấy được sự bàng hoàng đau khổ trong lòng hần?

Buổi tối của Nam hoang hoang vu đương nhiên không có ngôi nhà nào, sau khi về đêm càng chỉ có chim bay đầy trời, ngay cả ánh trăng cũng không có.

Ở trong một mảnh đen tối này, nguồn ánh sáng duy nhất là đồng lửa bên cạnh người Từ Phàm, nhưng lửa tuy sáng nhưng không thể chiếu sáng được sự u ám trong lòng của Từ Phàm.

“Bắt đầu từ bây giờ, ta chỉ có một mình rồi.” Từ Phàm âm thầm nghĩ.

Đêm đen của Nam hoang ngay cả sao trên trời cũng không thấy, Từ Phàm không khỏi nghĩ đến đêm đen của Trung thổ mà nhị trưởng lão miêu tả, nghe nói ở nơi đó, bầu trời về đêm không chỉ có ánh trăng vừa tròn vừa lớn, còn có những ngôi sao đầy trời, không chỉ sáng lấp lánh mà còn cực đẹp nữa.

Đáng tiếc, Nhị trưởng lão thường xuyên kể chuyện cho hần nghe, bây giờ cũng đã bị yêu thú giết chết rồi.

“Ta nhất định phải học được một thân bản lãnh, rồi trở về báo thù cho Cha mẹ và Nhị trưởng lão.” Nghĩ đến Cha mẹ và nhị trưởng lão trong những ngày thường đều yêu thương bảo hộ mình, Từ Phàm cuối cùng vẫn không thể khống chế được bi phần trong lòng, tự hét lên với mình. Hai dòng nước mắt vô ý chảy ra.

Sau khi tự thề với bản thân, Từ Phàm lại bắt đầu trầm mặc, bởi vì ngay cả bản thân hần cũng không biết, tuy nguyện vọng này là tốt đẹp, nhưng muốn thực hiện được thì vô cùng khó khăn. Phải biết rằng, võ công của đại trưởng lão sớm đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi, một cước một chiêu tùy tiện cũng có lực gần ngàn cân, nhưng ngay cả như thế cũng không thể tạo thành vết thương nào cho con yêu thú đó, bản thân Từ Phàm thì làm được gì chứ?

Nghĩ đến đây, Từ Phàm vốn dĩ trong lòng trở nên nhiệt huyết không khỏi lạnh lẽo, bởi vì hần biết, thiên phú luyện võ của bản thân bình thường, muốn đạt được cảnh giới của đại trưởng lão cũng rất khó, làm thế nào mà giết chết được con yêu thú đáng sợ đó chứ?

“Có lẽ, chỉ có gặp được thần tiên trong truyền thuyết, xin bọn họ thu làm đồ đệ, ta mới có hi vọng báo được thù thôi?” nghĩ đến một số chỉ ngôn phiếm ngữ mà mình được đây đọc được, Từ Phàm nói nhẹ trong lòng.

Cái gọi là tiên nhân, ăn gió nằm sương, đi nam về bắc, đó là cảnh giới gì!

Mà khi Từ Phàm nằm trên đất suy nghĩ lung tung, hai điểm quang mang màu xanh sáng bóng đang từ từ tiếp cận Từ Phàm, không một tiếng động, đợi đến khi hai điểm màu xanh đó đến gần nơi cách Từ Phàm không đến một trượng, Từ Phàm cuối cùng phát hiện ra không bình thường, một mùi máu tanh xộc thẳng vào mũi, làm cho Từ Phàm dạ dày nôn nao không thôi, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra hai điểm quang mang màu xanh đó lại là ánh mắt của một quái vật!! không khỏi kinh hoảng hô lên một tiếng: “Sơn Tinh Mộc Quái!!”

Cho dù Từ Phàm vẫn luôn tự cho mình từ trước đến nay gặp kinh hoàng mà không sợ hãi, tâm thần kiên định, thanh âm lúc này cũng là không thể kiềm chế được mà mang theo một chút run rẩy và khủng hoảng.

Sơn Tinh Mộc Quái, là một yêu quái rất đáng sợ ở trong Thập Vạn Hoang Sơn, hình dáng giống cây, thân người không phải là kim loại cũng chẳng phải là đá cũng chẳng phải là gỗ, mỗi ngày buổi sáng và chập tối đều sẽ tự động hấp thu Mộc Át Chi Khí ở trong thiên địa, thích ăn thịt hổ báo, trước đây Từ Phàm thường xuyên nghe nói thợ săn của sơn trại khác bị Sơn Tinh Mộc Quái làm hại, ở trong nam hoang thật sự có ác danh dùng để dọa cho trẻ em ngừng khóc.

Nhìn Sơn Tinh Mộc Quái này thân cao mấy trượng giống như cây đại thụ che bầu trời vậy, Từ Phàm biết con Sơn Tinh Mộc Quái này ít nhất đã tu luyện hơn ngàn năm rồi, dù cho gặp được con Bích Nhân Vân Đề Thú đó, cũng là thắng nhiều hơn thua, lại không nghĩ đến lần này lại bị Từ Phàm gặp được.

Trong đầu chớp qua như điện về các loại tư liệu nghe được của con Sơn Tinh Mộc Quái này, trong lòng của Từ Phàm nhất thời trở nên hoảng sợ, hét lên một tiếng bỏ chạy vội vàng chạy trốn, đầu cũng không dám quay lại.

Nhưng chưa chạy được mấy bước, đột nhiên cảm giác dưới chân hình như bị thứ gì đó quấn lại mà té nhào xuống đất, ngăn không được thân thể xông gấp về phía trước, Từ Phàm té nhào trên đất một cách thảm hại. Bất chấp đau đớn trên người, Từ Phàm vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, lại phát hiện là một nhánh cây nhỏ không biết từ khi nào đã quấn chặt lấy mắt cá chân của bản thân.

Tiếp theo, nhánh cây này bắt đầu kéo Từ Phàm từ từ đến chỗ của Sơn Tinh Mộc Quái, thì ra, quấn chặt mắt cá chân của hắn cũng không phải là nhánh cây gì, mà là một xúc tua của Sơn Tinh Mộc Quái!!

Theo khoảng cách giữa Từ Phàm và Sơn Tinh Mộc Quái càng ngày càng gần, Sơn Tinh Mộc Quái phẳng phát trên mặt của thân cây cũng từ từ mở to chiếc miệng lớn đầy là những răng nanh nhỏ, mùi hôi thối áp vào mặt, mà loại giống như thân cây này xúc tu cũng treo Từ Phàm lên đưa vào trong miệng.

Nhìn miệng của Sơn Tinh Mộc Quái càng ngày càng gần, Từ Phàm đầu tiên là thân thể không ngừng giãy dụa, lớn tiếng la hét. Nhưng Sơn Tinh Mộc Quái nào phải là thứ mà hắn có thể giãy thoát ra được cơ chứ? Sau đó không lâu, Từ Phàm cuối cùng phát hiện giãy dụa của bản thân là vô ích, trong lòng thở dài một hơi, biết mình lần này chết chắc rồi. chỉ là trong lòng không có chút gì hoảng loạn, chỉ là một mảnh tuyệt vọng.

“Sớm biết kết quả như thế này, không bằng ta cùng táng mệnh trong bụng của Bích Nhân Văn Đề Thú với Cha mẹ còn hơn, ít nhất còn có thể cùng chết với mọi người.”

Điều này là cách nghĩ trong lòng của Từ Phàm vào giây phút cuối cùng này.

2. Đoạt Xà

Vào lúc Từ Phàm cho rằng mình đang chắc chắn sẽ chết, đột nhiên cảm giác được xúc tua của Sơn Tinh Mộc Quái đang quấn quanh mắt cá chân mình buông lỏng, sau đó hắn mất đi không chế, liền rơi từ giữa trời xuống đất.

Đối mặt với biến hóa đột ngột như thế, vốn dĩ đã ôm tư tưởng phải chết Từ Phàm kinh ngạc không thôi. Mở mắt ra, lại phát hiện Sơn Tinh Mộc Quái này không biết từ khi nào đã đóng lại chiếc miệng mà hồi nãy mở ra muốn nuốt chửng Từ Phàm, xúc tua nhỏ và dài cũng thu hồi quanh thân, chỉ là ánh mắt màu xanh bóng đó lại càng thêm sáng ngời quỷ dị, trừng mắt để phòng sau lưng Từ Phàm.

Từ Phàm tò mò quay đầu nhìn lại, lập tức chỉ cảm giác thân thể một trận run rẩy, thì ra sau lưng không biết từ khi nào đã xuất hiện một con cự xà màu xanh dài mấy trượng thô kệch, thân màu xanh bóng cuộn thành một vòng tròn, “Rít.....Rít.....” từng tiếng rít không ngừng, ánh mắt màu vàng kim cũng là nhìn chằm chằm không buông vào Sơn Tinh Mộc Quái, hình dáng dữ tợn, hình như bất cứ lúc nào cũng sẽ phát động công kích.

Từ Phàm lại không biết rằng, cự xà này gọi là “Thanh Long Xà”, là dị chủng từ thời thượng cổ còn lưu lại. Thậm chí còn có người cho rằng nó là một loại phân nhánh của long, vừa sinh ra có uy lực và năng lượng rất lớn, trời sinh có thể thở ra độc diễm và sử dụng các loại đạo pháp hệ mộc. con vật này còn có một đặc điểm, chính là nó tuy rằng thân là rắn nhưng lại không ăn thịt, chuyên lấy thực vật cây cỏ làm thức ăn.

Mà Sơn Tinh Mộc Quái kỳ thật chính là một loại thụ yêu, đối với Thanh Long Xà mà nói càng là mỹ vị khó mà đạt được. Cho nên Sơn Tinh Mộc Quái gặp phải nó mới căng thẳng như vậy, ngay cả Từ Phàm cũng không thể ăn được, bởi vì nó đã gặp phải thiên địch rồi.

Sơn Tinh Mộc Quái cũng không phải là Thụ yêu bình thường, thân thể nó cứng như sắt, trên thân càng là có vô số nhánh cây có thể làm xúc tua, yêu thú bình thường nhìn thấy nó đều chỉ có đi vòng qua. Nhưng trời sinh vạn vật, luôn sẽ có tương sinh tương khắc, mà con Thanh Long Xà có thể phun ra độc diễm luôn lấy cây cỏ là thức ăn này chính là một trong những số ít các thiên địch của nó.

Tuy đối với những điều này Từ Phàm không biết một chút gì, nhưng hắn lại biết khi hai con quái vật này giằng co lẫn nhau, là thời cơ thoát thân tốt nhất của mình, thế là hắn sau khi rơi xuống đất liền kịp thời bò dậy, cố nhịn cảm giác đau đớn khắp người, nhanh chóng hướng phương xa chạy trốn, chỉ hi vọng cách nơi kinh khủng này càng xa càng tốt. mà hai con yêu thú này do phải phòng bị lẫn nhau, cho nên làm như không biết Từ Phàm bỏ chạy.

Vốn dĩ, Thanh Long Xà là thiên địch của Sơn Tinh Mộc Quái, thân thông trên người trời sinh khắc chế Sơn Tinh Mộc Quái, vốn dĩ không cần phải thận trọng như thế. Nhưng tình huống hôm nay lại có chút bất đồng, thì ra Sơn Tinh Mộc Quái này đã tu luyện hơn ngàn năm, tu vi cao thâm. Mà Thanh Long Xà mới chỉ tu luyện ba trăm năm mà thôi, tu vi không bằng đối phương, cho nên mới trì hoãn chưa phát động tấn công.

Cuối cùng, Thanh Long Xà vẫn là không thể nhịn được sự hấp dẫn của việc sau khi ăn xong Sơn Tinh Mộc Quái có tu luyện hơn ngàn năm này tu vi sẽ tăng lớn, phun ra độc viêm dẫn đầu công kích tới Sơn Tinh Mộc Quái.

Ngay lập tức hai con ác thú mà ác danh lan xa ở trong Nam hoang bắt đầu đánh nhau kịch liệt, bụi bay mịt mù, cây cối gãy đổ, gió thổi ào ạt, mây bay ầm ầm. cho nên khí tức uy lực phát tán, làm cho dã thú trong chu vi hơn mười dặm đều kinh sợ run lập cập, nhưng cũng không dám có chút gì nhúc nhích.

Lại nói đến Từ Phàm, sau khi chạy ra khỏi rất xa trong lòng nhin không được thở dài một hơi, biết rằng bản thân đã lượm được một mạng. nhưng không dám dừng lại lâu, vội vàng tiếp tục chạy ra xa.

Nhưng sau khi chạy một hồi lại nhìn không được sự hiếu kỳ trong lòng, muốn biết hai con yêu thú đánh nhau như thế nào. Dù sao Từ Phàm mới 17 tuổi, mặc dù đọc qua một số sách vở, tâm trí so với bạn cùng lứa mà nói trưởng thành hơn, nhưng dù sao cũng là tâm tính của thiếu niên, hơn nữa trước đây cho đến bây giờ chưa từng nhìn thấy yêu thú đánh nhau, cho nên sau khi do dự hồi lâu lại ôm tâm lý may mắn lên lên lút lút quay trở lại.

Thật là người không biết thì không sợ!

Đợi khi Từ Phàm quay trở lại nơi mà mình hồi nãy suýt chút nữa bị ăn thịt, lại phát hiện cuộc chiến đấu giữa hai con yêu thú đáng sợ này hình như đã tiến đến hồi kết.

Chỉ thấy Thanh Long Xà chạy xung quanh Sơn Tinh Mộc Quái với tốc độ cực nhanh, chốc chốc đột nhiên hướng đến Sơn Tinh Mộc Quái phun ra từng đạo độc diễm nóng cháy màu xanh độc ác, nhưng mà tỏ ra có chút kiệt lực, quy mô của độc diễm lần sau nhỏ hơn lần trước, trên người cũng có nhiều chỗ bị nhàn cây là xúc tua của Sơn Tinh Mộc Quái đâm thủng vào tạo ra vết tích của vết thương, máu màu vàng chảy đầy trên đất.

Nhưng cùng so sánh với Thanh Long Xà, bộ dáng vừa rồi còn uy phong vô cùng của Sơn Tinh Mộc Quái lúc này lại là nhếch nhác vô cùng. Bởi vì là thụ yếu đặc đạo mà thành, cho nên tốc độ trời sinh của nó là điểm yếu của nó, độc diễm của Thanh Long Xà hầu như mỗi lần đều phun trúng trên thân của nó, lớp da trời sinh cứng rắn vô cùng đối với độc viêm đáng sợ này vẫn không có chút lực nào để chống đỡ. Thậm chí đến bây giờ thân thể của hắn còn có mấy chỗ đang thiêu đốt kịch liệt, mà vòng tròn ban đầu vây quanh thân thể nó bằng một ắt tinh khí có tác dụng bảo vệ, chỉ còn lại một tầng mỏng manh, hình như bất cứ lúc nào đều có thể bị phá hỏng. những cành lá rậm rạp bây giờ chỉ còn lại một ít cành, mặc dù ngẫu nhiên cũng có thể dùng làm xúc tua trên người để phát động phản kích, nhưng mỗi lần đều vô lực, dưới tốc độ di chuyển cực nhanh của Thanh Long Xà tác dụng là không lớn.

Mặc dù Sơn Tinh Mộc Quái rõ ràng tu vi rất cao thâm, đáng tiếc lần này gặp phải thiên địch, khí lực thần thông toàn thân không có chỗ để sử dụng. cho nên tỏ ra hết sức nôn nóng, không phải phát ra tiếng hí rống đau đớn. nhưng khả năng uy hiếp Thanh Long Xà càng lúc càng nhỏ.

Từ Phàm sau khi chỉ nhìn một lát liền biết được, Sơn Tinh Mộc Quái mà hồi nãy suýt chút nữa ăn thịt mình này đã không thể chịu đựng được bao lâu nữa rồi. Sơn Tinh Mộc Quái vì ăn thịt hổ báo mà sinh ra, cuối cùng lại cũng bị yêu thú khác ăn thịt, đây chẳng lẽ là thiên lý tuần hoàn trong truyền thuyết?

Để tránh việc vẽ rắn thêm chân, Từ Phàm sau khi nhìn thấy Sơn Tinh Mộc Quái rõ ràng không chống đỡ được nữa thì dần dần lùi về sau, muốn trước khi trận chiến kết thúc chạy xa nơi nguy hiểm này.

Nhưng vào lúc này, dị biến đột nhiên xảy ra!

Trong giây phút vùn vùn đó, Sơn Tinh Mộc Quái phát ra một tiếng hí rống đau đớn tuyệt vọng, đồng thời một ất trên người quang hoa đại thịnh, giấy dựa cử động muốn thoát ra khỏi độc diễm vẫn vây quanh thân thể của nó, mà thân thể nó nhanh chóng phình lên. Da thịt màu xanh vốn có cũng mờ hồ hiện ra màu máu quý dị!

Tiếp theo là một âm thanh cực lớn vang lên, giống như sấm sét đánh xuống vậy.

Thì ra, Sơn Tinh Mộc Quái này sau khi phát hiện bản thân không thể thoát khỏi, với trí tuệ đơn giản của nó có tâm tư đó là từ khi sinh ra phải đồng quy vu tận với Thanh Long Xà. Sau đó, nó đương nhiên tự bạo rồi!

Thanh Long Xà đó khi nhìn thấy dị trạng trong chớp mắt của Sơn Tinh Mộc Quái, bản năng của động vật để cho nó phát giác được nguy hiểm cực độ! Không dừng lại chút nào cả, nó xoay mạnh người ra sau chạy trốn.

Đáng tiếc, Sơn Tinh Mộc Quái này dù sao cũng có tu vi hơn một ngàn năm, uy lực của tự bạo quá lớn, càng hưởng chi trong khi chiến đấu với Sơn Tinh Mộc Quái hồi nãy, Thanh Long Xà cũng tiêu hao thể lực rất lớn rồi, đối diện với Sơn Tinh Mộc Quái tự bạo là hoàn toàn không thể tránh khỏi, bị tất cả xương cốt máu thịt bắn ra như thế, thân thể bị tàn phá bay lên không trung rồi rơi xuống đất ở rất xa, sau đó co giật mấy cái rồi hoàn toàn bất động.

Tội nghiệp cho Thanh Long Xà này rõ ràng đang chiếm thể thượng phong, cuối cùng lại dẫn đến một cục diện đồng quy vu tận.

Như vậy, trận kịch đấu vô cùng thảm liệt giữa hai con yêu thú đáng sợ, cuối cùng kết thúc bằng đồng quy vu tận.

Mà người duy nhất quan sát trận đấu đó là Từ Phàm cũng không có dễ chịu. Uy lực cực lớn mà Sơn Tinh Mộc Quái tự bạo đó, lại ảnh hưởng đến Từ Phàm đã chạy ra bên ngoài hơn mười trượng! tuy chỉ là ảnh hưởng, nhưng Từ Phàm là xương thịt của con người làm sao có thể thừa nhận chứ. Hắn chỉ cảm thấy trước mắt một đạo thanh quang chớp lên, sau đó đầu óc đau đớn giống như bị kim đâm vào vậy, ngũ tạng lục phủ giống như muốn nổ tung ra. Rốt cuộc Từ Phàm không thể chịu đựng được đau đớn này, hoàn toàn ngất đi.

Nhưng, chuyện còn chưa kết thúc ở đó.

Đột nhiên, Từ Phàm sau khi ngất đi thân thể lại chớp lên lục quang nhàn nhạt, thân thể của hắn bắt đầu run rẩy kịch liệt, vẻ mặt giấy dựa đau đớn, hình như đang chiến đấu với quái vật gì vậy.

Cũng không biết trải qua bao nhiêu lâu, bầu trời đã bắt đầu sáng tỏ, Từ Phàm vốn vẫn hôn mê lại đột nhiên mở mắt ra, hai đạo lục quang yếu ớt từ trong đôi mắt hắn bắn ra ngoài, thẳng ra ngoài 3 thước. Tiếp theo hắn từ từ bò dậy, động tác rất kỳ quái, giống như không thích ứng với bản thân mình vậy. sau khi đứng dậy hắn đánh giá thân thể từ đầu đến chân một lần, hình như trước đây chưa từng nhìn qua, sau đó một hồi ” Khè khè, khếch khếch” Không phải là tiếng cười của con người từ trong miệng của Từ Phàm đột nhiên vang lên.

Nếu lúc này có tộc nhân quen thuộc Từ Phàm mà nhìn thấy hình dạng của hắn bây giờ, nhất định sẽ há to mồm kinh ngạc, vẻ mặt tràn đầy sự dữ tợn của tên này, còn là Từ Phàm có khí chất ưu nhã mà mình quen biết đây sao?

Vận động tứ chi mấy cái, “Từ Phàm” dường như cuối cùng đã thích ứng với thân thể của mình, sau đó đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì, liền chạy đến bên thân thể của Sơn Tinh Mộc Quái vừa mới tự bạo.

“Từ Phàm” lúc này hình như không biết dùng đôi chân để đi, lại quỳ rạp xuống đất dùng hai tay hai chân bò về phía trước, bò rất là nhanh.

Đợi sau khi bò đến nơi Sơn Tinh Mộc Quái tự bạo hồi nãy, Sơn Tinh Mộc Quái vốn đã hoàn toàn không thấy tông tích, chỉ còn lại một mảnh gỗ có vẩy vỡ vụn và những xúc tu còn sót lại sau khi tự bạo rơi cả trên mặt đất, cùng với những máu thịt mờ hồ của con Thanh Long xà mà đã bị oanh tạc nổ tung đó.

Chỉ thấy “Từ Phàm” trước tiên đem thân thể xúc tu và vẩy đã bị tàn phá của Sơn Tinh Mộc Quái thu thập lại cùng nhau, sau đó đem để trước mặt mình, dường như nhớ đến rồi vuốt ve hồi lâu, tiếp theo đem những

miếng gỗ kia và xúc tu hấp thu, rồi chuyện quỷ dị đã xảy ra, chỉ thấy trên những miếng gỗ đó lập tức phát ra tràn đầy sương mù màu xanh nồng đậm, theo sự hấp thu của Từ Phàm dần dần theo mũi của hắn tiến nhập vào cơ thể. Theo sự tuôn vào của sương mù, xung quanh thân thể của Từ Phàm từ từ tạo thành một vòng bọc ắt chi khí!

Lúc này trời đã sáng hẳn rồi, sương mù màu xanh trong thân thể tàn khuyết của Sơn Tinh Mộc Quái đã bị “Từ Phàm” hấp thu hoàn toàn. Chỉ thấy “Từ Phàm” chép chép miệng tiếc nuối, lại bò đến bên huyết nhục mơ hồ của Thanh Long Xà bò qua, sau khi bò đến dưới thân thể của nó, đưa tay vào trong thân thể tàn phá của Thanh Long Xà, hình như đang tìm kiếm cái gì đó. Đột nhiên, “Từ Phàm” phát ra một tiếng kêu kỳ quái, trong thanh âm tràn đầy sự vui mừng và đắc ý, mà lúc này trong tay của hắn bất ngờ cầm một viên ngọc màu xanh, chính là nội đan của Thanh Long Xà!!!

“Từ Phàm” trước tiên là thưởng thức vui đùa một trận với nội đan đó, tiếp theo không có bất cứ do dự gì đem viên nội đan đó nuốt vào trong bụng, vẻ mặt vô cùng hài lòng, lục quang trong mắt cũng gia tăng mãnh liệt quỷ dị.

Sau khi nuốt lấy viên nội đan của Thanh Long Xà, “Từ Phàm” nhìn thấy thân thể huyết nhục mơ hồ của Thanh Long Xà, trong đôi mắt màu xanh bóng bẩy ra một tia quang mang cừu hận, đột nhiên nắm lấy thi thể của Thanh Long Xà, sau đó bắt đầu ăn huyết nhục của Thanh Long Xà, tiếng cắn, xé, nhai, nuốt vang lên làm cho người ta nổi cả da gà.

Sau đó không lâu, hình như “Từ Phàm” đã ăn no, từ trên thân thể còn lại của Thanh Long Xà ngẩng đầu lên, vẻ mặt hắn tràn đầy máu tươi, lại còn tùy tiện trét lên y phục, trong hàm răng trắng nõn thậm chí còn dính mấy xơ thịt, hình dáng tỏ ra vô cùng hung tàn, so với hình dáng ưu nhã có chút yếu nhược vốn có của hắn thật là một trên trời một dưới đất.

Thì ra, tối hôm qua lúc Sơn Tinh Mộc Quái tự bạo đó, lại đột nhiên phát hiện con người mà hồi nãy bị mình bắt được đó vẫn còn ở bên cạnh. Thế là bằng vào bản năng nghĩ ra được một con đường sống, trong chớp mắt mà nó tự bạo nguyên thần phủ lên người của Từ Phàm, tiến hành đoạt xá với thân thể của Từ Phàm!!!

Vốn dĩ hành vi dùng nguyên thần để đoạt thân thể người khác này thuộc về đại kỵ của thiên đạo, nhưng Sơn Tinh Mộc Quái bản thân là yêu quái, còn chưa hóa thành hình người, nào hiểu được cái gì gọi là thiên số? càng huống chi nếu thật sự có thể đoạt xá thành công mà nói không chỉ có thể tiêu diệt được thiên địch, còn có thể đoạt được một thân thể nhân loại làm công cụ để tu luyện phải dễ dàng hơn nhiều, có sao lại không làm chứ?

Đoạt xá thân thể của người khác vốn dĩ là việc rất khó, nhất là không cẩn thận sẽ nguyên thần tan biến, dù sao nguyên thần cũng rất yếu ớt, hơn nữa là ở trong địa bàn của người khác, nhưng lúc vừa rồi Từ Phàm đã bị tự bạo của Sơn Tinh Mộc Quái làm cho ngắt đi, đối với quyền khống chế thân thể yếu đi rất nhiều, mặt khác thân thể của Từ Phàm là một người bình thường, tuy luyện võ từ nhỏ, nhưng nguyên thần của bản thân cũng không cường đại hơn bao nhiêu so với người bình thường khác, đâu có như đối thủ là Sơn Tinh Mộc Quái đã tu luyện hơn ngàn năm? Chính vì như thế, hành động mạo hiểm đoạt xá thân thể lần này tưởng như khó khăn lại dễ dàng thành công!!

Không chỉ tiêu diệt được thiên địch, còn chiếm được một thân thể của nhân loại, Sơn Tinh Mộc Quái vô cùng đắc ý. Ngay khi nó đang đắc ý cười khếch khếch, phía chân trời đột nhiên có một đạo ánh sáng màu xanh chớp lên, sau đó hướng đến chỗ của Từ Phàm nhanh chóng bay đến.

“Ấy?” một âm thanh kinh ngạc hoài nghi vang lên trong không trung, tiếp theo một đạo thanh quang sáng lên bên cạnh chỗ của “Từ Phàm” không xa. Sau khi ánh sáng tan đi, lộ ra một Lão nhân đầu đầy tóc bạc, khuôn mặt uy nghiêm cổ xưa đột nhiên xuất hiện trước mặt “Từ Phàm”. Lạnh lùng đánh giá con người của “Từ Phàm” đang toàn thân đầy huyết tích.

“U.... u....”

Nhìn thấy một Lão nhân thần bí đột nhiên xuất hiện ở trước mặt của mình, Từ Phàm mà đã bị Sơn Tinh Mộc Quái dùng nguyên thần chiếm cứ thân thể theo bản năng cảm giác được sự uy hiếp rất lớn, loại cảm giác uy hiếp này thậm chí còn mãnh liệt hơn rất nhiều so với Thanh Long Xà ngày hôm qua! Cho nên “Từ

Phàm” nhìn Lão nhân thần bí trước mặt đề phòng, trong miệng phát ra những tiếng rít rống uy hiếp. thân thể lại từ từ lùi về sau.

“Hừ! thì ra là con yêu nghiệt người tác quái!! Ta nói làm thế nào có thể đột nhiên cảm giác được ba động một ất linh khí ở chỗ này lại mạnh mẽ như vậy, thì ra lại là do người đang đoạt xá thân thể con người!! làm xằng làm bậy như thế, người chẳng lẽ không sợ dẫn đến thiên phạt sao?” Lão nhân căn bản không xem trọng những động tác và sự rít gào uy hiếp của “Từ Phàm” kia, chỉ là sau khi đánh giá nghiêm túc “Từ Phàm” một hồi, đột nhiên lạnh lùng hỏi. Lão nhân nói xong thì cùng lúc đó trên người linh khí bao bọc, uy áp gia tăng.

Nếu Từ Phàm lúc này vẫn tỉnh táo mà nói, nhìn thấy được tình cảnh như thế, nhất định sẽ vui mừng nhảy dựng lên, bởi vì Lão nhân này chính là “Tiên Nhân” mà Từ Phàm vẫn luôn muốn tìm.”!!

3. Tiên Duyên

Sơn Tinh Mộc Quái phát hiện Lão nhân thần bí trước mắt mình này sau khi quan sát mình một lúc liền phát ra địch ý rõ ràng, làm cho nó càng thêm căng thẳng. theo uy áp mà Lão nhân phát ra trên người càng lúc càng lớn. Sơn Tinh Mộc Quái cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, gầm lên rồi nhảy bổ về phía Lão nhân.

Khi thân thể nhảy lên giữa không trung, nó há miệng còn chứa vết máu, hình như muốn cắn xé Lão nhân. Trong khe hở của hàm răng trắng nõn còn vương xơ thịt, vẻ mặt tỏ ra vô cùng dữ tợn. Có lẽ trong suy nghĩ đơn giản của nó, vẫn luôn cho rằng khi gặp phải kẻ địch cường đại thì nên ra tay trước để chiếm ưu thế sao.

Đáng tiếc, Lão nhân trước mặt nó quá cường đại hơn nó tưởng tượng rồi, nhìn thấy “Từ Phàm” nhảy bổ về phía mình, Lão nhân chỉ là lạnh lùng hừ một tiếng, tay phải không hoang mang nhẹ nhàng phát ra một cái, một cuộn dây trời màu xanh tản mát ra linh khí nồng đậm đột nhiên xuất hiện giữa không trung, sau đó tốc độ cực nhanh bay về phía “Từ Phàm”. Lúc này “Từ Phàm” căn bản chưa kịp phản ứng liền bị dây trời màu xanh này trời chặt lại.

Sau khi thân thể “Từ Phàm” giữa không trung bị trời chặt lại, liền cảm thấy thân thể dường như chịu áp lực cường đại vạn cân, không có chút cơ hội phản kháng gì liền rơi xuống đất. mặc cho nó giãy dụa rít rống thế nào cũng không thể thoát ra khỏi dây trời đó.

Mà Lão nhân có khuôn mặt cổ xưa này lại từ đầu đến cuối đều không có chút thần sắc ba động, đối với sự rít rống của “Từ Phàm” càng xem như nghe mà không thấy, chỉ nhìn “Từ Phàm” một cách thần nhiên, giọng nói lạnh lùng như băng vang lên: “người đã dám đoạt xá thân thể của nhân loại, thì nên chuẩn bị tốt tư tưởng sau khi thất bại sẽ bị hình thân câu diệt đi, đừng trách lão phu vô tình nữa! thiên địa lục đạo, các nơi đều nghe theo, Nhanh!!!”

Lão nhân đột nhiên hét lớn một tiếng, ngón tay điểm mạnh một cái vào thiên linh cái của “Từ Phàm”, sau đó có thể thấy được quang hoa màu xanh từng đợt từng đợt từ ngón tay của Lão nhân tuôn vào trong thân thể của “Từ Phàm”, mà Sơn Tinh Mộc Quái ở trong thân thể của Từ Phàm hình như rất sợ hãi quang hoa màu xanh của Lão nhân phát ra, tiếng rít rống càng thêm thê lương, nhưng Lão nhân lại không có chút gì gọi là dừng hành động lại. theo thời gian trôi qua, âm thanh rít rống dần dần biến thành khóc thét, thanh âm càng lúc càng tuyệt vọng vô lực.

Cuối cùng, từ trong thiên linh cái của “Từ Phàm” thoát ra một cỗ khói xanh, hình dạng giống như bản sao thu nhỏ của Sơn Tinh Mộc Quái, cỗ khói xanh đó sau khi thấy Lão nhân hình như rất kinh sợ, muốn cướp đường mà chạy, nhưng Lão nhân nhẹ nhàng phát tay một cái liền biến thành hư vô.

Như vậy, nguyên thần của Sơn Tinh Mộc Quái bị Lão nhân dễ dàng phá hủy đi.

Lão nhân sau khi phá hủy nguyên thần của Sơn Tinh Mộc Quái, vẻ mặt dường như chỉ là làm một chuyện rất nhỏ bé không đủ nói đến vậy. tay nhẹ nhàng vẫy ra, dây trời màu xanh quanh thân của Từ Phàm liền trở về trong tay áo của lão. Sau khi làm xong tất cả, đang chuẩn bị rời khỏi nơi này, nhưng lại nhìn thấy Từ Phàm nằm hôn mê dưới đất, do dự một chút, hình như lo lắng cho Từ Phàm sau khi mình đi rồi gặp phải

nguy hiểm gì đó. Cuối cùng ông ta vẫn than thở một tiếng, đứng lại bắt đầu thưởng thức phong cảnh xung quanh. Thuận tiện cũng đợi cho đến khi Từ Phàm tỉnh lại.

Cũng không biết qua bao lâu, khi Từ Phàm mở mắt ra lần nữa, đầu tiên nhìn thấy một Lão nhân đầu đầy tóc bạc khuôn mặt uy nghiêm cổ xưa. Nhớ lại âm thanh cực lớn vang lên trước khi mình ngất đi đó, Từ Phàm vừa muốn hỏi cái gì, đột nhiên phát giác trong miệng có một mùi máu tanh nồng nặc, từ trong ngực xông thẳng ra, dạ dày bắt đầu không chịu được sự khổng chế mà quay cuồng, lại cũng nhin không nổi, bắt đầu nôn mửa ngay trước mặt Lão nhân.

Từ Phàm thật vất vả mới nôn xong, lúc này mới chú ý đến Lão nhân bên cạnh vẫn đang nhìn mình. Tuy vẻ mặt của Lão nhân rất bình tĩnh, không một chút gì ghê tởm, nhưng Từ Phàm nhin không được đỡ mặt lên, vội vàng khom người vái chào, nói : “Tiểu tử mới rồi đột nhiên cảm giác dạ dày nôn nao, cho nên mới làm xấu trước mặt tiền bối, xin tiền bối lượng thứ cho.”

Lão nhân thấy Từ Phàm ăn nói có lễ phép nhã nhặn, gạt đầu nhẹ nhẽo tỏ ra rất vừa lòng, khuôn mặt vẫn luôn lạnh lùng trở nên vui vẻ một chút thản nhiên đáp: “Người vừa rồi ăn một lượng lớn máu và thịt của Thanh Long Xà, máu thịt của Thanh Long Xà đó tuy đối với thân thể con người có nhiều điểm tốt, nhưng lại rất mạnh mẽ, tiểu ca thừa nhận không được cũng là bình thường, không cần trách bản thân.”

“Những Lời này của tiền bối có nghĩa là gì? Ăn thịt Thanh Long Xà? Thanh Long Xà là vật gì? Không sợ tiền bối chê cười, tiểu bối đã hơn một ngày chưa ăn cơm rồi.” nghe được lời nói của Lão nhân, Từ Phàm hỏi một cách kỳ quái.

Lão nhân nhìn thấy một bộ dáng mờ mịt cái gì cũng không hiểu của Từ Phàm, có chút nhíu mày, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Tôi hôm qua ta đang luyện công, đột nhiên cảm giác mộc át tinh hoa ở chỗ này ba động mạnh mẽ, nhưng bởi vì đang tu luyện đến giai đoạn quan trọng, cho nên không có chú ý tới nhiều. hôm nay sau khi tu luyện xong, liền đến nhìn thử xem, lại phát hiện người bị nguyên thần của một con Sơn Tinh Mộc Quái đoạt lấy thân thể, đang há miệng ăn thịt của Thanh Long Xà này.”

Nói xong, Lão nhân chỉ một chút về phía con cự xà mà hôm qua cùng chết với Sơn Tinh Mộc Quái.

Từ Phàm vừa nghe được lời nói của Lão nhân, cảm giác quá hoang đường, vốn có một chút không tin, nhưng nhìn thấy bộ dáng vẻ mặt của Lão nhân lại hoàn toàn không giống như đang nói dối. lại nghĩ đến Lão nhân này không có lý do gì mà lừa mình, liền dần dần tin tưởng rồi.

Lại nhìn đến con cự xà có huyết nhục mơ hồ kia, bên ngoài thậm chí còn lưu lại dấu răng của mình, nghĩ đến bản thân vừa mới xé xác con rắn này, dạ dày của Từ Phàm vốn dĩ đã bình phục một chút lại nhin không được nôn nao lần nữa.

Khi nhìn thấy Từ Phàm nhin không được sắp nôn mửa, Lão nhân thở nhẹ một tiếng, tay phải nhẹ nhàng khoát lên trên trán của Từ Phàm, sau đó Từ Phàm liền cảm giác được một cỗ năng lượng vừa bình hòa vừa tràn đầy sinh cơ từ đầu của mình nhanh chóng lan ra toàn thân, dạ dày vốn dĩ nôn nao không thôi trong chớp mắt liền hồi phục như cũ.

Cỗ năng lượng bình hòa này, Từ Phàm cảm giác giống như là nội lực của một người luyện võ, nhưng điểm thần kỳ và uy lực ẩn chứa trong đó lại cường đại hơn vô số lần.

“Nội lực của tiền bối thật là lợi hại!” Từ Phàm ca thán, hẳn lúc này lại không nghĩ đến Lão nhân thần bí này là người tu tiên. Dù sao đối với người bình thường mà nói, người tu tiên vẫn chỉ là sự tồn tại trong truyền thuyết.

Lão nhân đối với sự hiểu nhầm của Từ Phàm cũng không xem như là thể không có phản đối, căn bản không có muốn giải thích, chỉ gạt nhẹ đầu biểu thị trả lời.

Nhìn thấy vẻ mặt không chút thay đổi này, Lão nhân thần bí tỏ ra rất khó gần gũi, Từ Phàm sau khi do dự một chút lại hỏi: “Vừa rồi, người nói vẫn bối bị nguyên thần của Sơn Tinh Mộc Quái đoạt lấy thân thể, xin hỏi tiền bối là làm thế nào biết được?”

“Nhìn thấy tình hình trong hiện trường và sự ba động của mộc át nguyên khí mạnh mẽ ngày hôm qua, nghĩ chắc là Sơn Tinh Mộc Quái gặp phải Thanh Long Xà là thiên định của nó, sau khi đánh không lại liền tự bạo muốn cùng chết chung với Thanh Long Xà, mà khi nó tự bạo lại đột nhiên phát hiện người ở bên cạnh,

người lại vừa đúng lúc bị dư lực của nó tự bạo làm cho ngắt đi, cho nên nhân lúc đó chiếm luôn thân thể của người. Còn về vì sao ta nói cái mà chiếm cứ thân thể người là Sơn Tinh Mộc Quái mà không phải là Thanh Long Xà, là bởi vì bộ dáng đầy máu của người vừa rồi. Thanh Long Xà từ trước tới nay là lấy cây cỏ là thức ăn. Hơn nữa trên thân thể của người tràn đầy mộc ách chi khí giống với Sơn Tinh Mộc Quái, tình huống cụ thể cũng không khó để đoán ra nữa.”

Nghe xong lời giải thích của Lão nhân, tuy Từ Phàm phần nhiều đều nghe không hiểu, nhưng vẫn vô cùng kính phục, bởi vì Lão nhân lại chỉ dựa vào phán đoán mà có thể nói rõ 8,9 phần tình huống lúc đó. Bỗng nhiên, Từ Phàm nhớ đến lời nói của Lão nhân, trên mặt trắng bệch, có chút hoảng sợ hỏi: “Tiền bối nói thân thể của văn bối bị nguyên thần của Sơn Tinh Mộc Quái xâm chiếm, như thế văn bối bây giờ.....”

“Sơn Tinh Mộc Quái đó vẫn dám làm ra cái việc đại kỵ trong thiên hạ là đoạt xá thân thể của nhân loại, nguyên thần của nó đã bị ta giết rồi, cho nên người sẽ không có gì nguy hiểm nữa, không cần lo lắng.” Lão nhân thần nhiên đáp.

“Giết, giết chết nguyên thần rồi?” Từ Phàm hỏi lại một cách khó khăn, cảm thấy cách nói của Lão nhân trước mắt rất khó hiểu. Nguyên thần không có hình thù không có trạng thái, không thuộc về dạng vật chất gì, là sự thăng hoa linh trí của sinh linh sau nhiều năm tu luyện, làm sao có thể bị người khác giết được chứ? Điều này hẳn là đã không thuộc về phạm vi năng lực của con người rồi.

“Thật ra, ta là một người tu tiên. Năng lượng mà ta vừa dùng để giúp người bình ổn trong người cũng không phải là nội lực mà những người thường các người sử dụng, mà là linh khí của người tu tiên đã tu luyện được.” Lão nhân giải thích, chỉ là lông mày nhíu lại vẻ mặt khó chịu càng lúc càng đậm, hiển nhiên không nghĩ tới lại dây dưa ở đây thời gian dài như vậy.

Từ Phàm sau khi nghe xong lời của Lão nhân trong chớp lát sững người đi, hình như nghĩ đến cái gì đó, âm thanh rung rẩy hỏi: “Người, người là thần tiên sao?”

“Ta là người tu tiên, thần tiên là cách gọi của người thế tục các người.” Lão nhân sau khi nghe được lời của Từ Phàm mày nhíu lại, nói tiếp: “Tiểu ca, dù sao chuyện ở đây cũng xong rồi, lão hủ còn có việc, dừng ở đây thôi, có duyên sẽ gặp lại.”

Nói xong, chỉ thấy tay phải của lão phát ra, dưới chân đột nhiên tạo thành một đám mây sương mù màu xanh, chậm rãi bay lên trời.

Tận mắt thấy được thần thông phi thiên vừa kỳ diệu vừa huyền ảo này, Từ Phàm không khỏi trợn mắt há mồm ngây ngốc. Lập tức nghĩ đến nhà cửa quê hương của mình bị hủy diệt, trong chớp mắt phản ứng ngay, lập tức quỳ xuống đất lớn tiếng van xin Lão nhân: “Vẫn xin sư phụ ở trên nhận của đồ nhi một lạy, đệ tử nhất định sẽ tôn sư trọng đạo, hầu hạ tốt sư phụ.”

Nói xong, Từ Phàm gấp đầu liên tục những tiếng “Bịch bịch...” với Lão nhân, thái độ hết sức thành khẩn.

Thì ra, Từ Phàm đột nhiên nhớ đến con Bích Nhân Vân Đề Thú đã hủy hoại nhà của mình, biết bản thân nếu chỉ là tu luyện võ công gia truyền mà nói, như thế thì cả đời này của mình là không thể báo thù được rồi. mà vị “thần tiên” thần thông quảng đại trước mắt này, mặc dù vẻ mặt luôn lạnh lùng khó gần, nhưng để có thể báo thù nhà, Từ Phàm vẫn cả gan cầu xin “Thần Tiên” thu làm đồ đệ.

Nghe lời van xin đột ngột của Từ Phàm, Lão nhân sững người đi một chút, thấy trán của Từ Phàm vì gấp đầu mà mồ hôi có vết máu, lại bay xuống đất lần nữa, mà đám mây sương mù màu xanh đó, lại hóa thành một khăn màu xanh bị lão thu vào trong tay.

“Đệ tử Từ Phàm, xin sư phụ thu nhận đệ tử làm đồ đệ.” Từ Phàm thấy Lão nhân lại quay lại mặt đất, cho rằng nguyện vọng báo thù thần tiên làm sư phụ gia tăng rất lớn, liên tục gấp đầu lớn giọng xưng hô.

Lão nhân sau khi cẩn thận nhìn vào đôi mắt của Từ Phàm, nhẹ nhàng lắc đầu, tay nhẹ nhàng đưa ra, nói “Tiểu ca xin đứng lên đi.”

Từ Phàm còn muốn lạy nữa, nhưng phát giác có một cỗ lực lượng nâng mình từ dưới đất lên. Lực lượng này mặc dù nhẹ nhàng nhưng cũng làm cho Từ Phàm căn bản không thể kháng cự.

“Tiền bối.....”

Từ Phàm cùng muốn nói cái gì nữa, nhưng bị Lão nhân giơ tay ngăn lại, chỉ nghe Lão nhân lạnh lùng thần nhiên nói : “Ta thấy tư chất của tiểu ca chỉ là người bình thường mà thôi, tuổi lại sớm đã vượt qua giai đoạn tốt nhất để tu tiên luyện đạo, dù lão hủ thu cậu làm đồ đệ, thành tựu của đời này cũng có hạn. cho nên nói đến chuyện bá sư, đừng nhắc lại nữa.”

4. Bá Sư

“Tư chất của ngươi chỉ là bình thường, tuổi sớm đã vượt qua giai đoạn tốt nhất để tu luyện, cho nên dù lão hủ nhận ngươi làm đồ đệ, đời này của ngươi thành tựu cũng có hạn.”

Từ Phàm sau khi nghe được lời này của “Thần Tiên”, trong chốc lát liền sững người lại, trong lòng không khỏi thương tâm, một cảm giác tuyệt vọng bắt đầu xâm chiếm trong lòng.

Chẳng lẽ bản thân ngay cả là học tập tiên thuật với tiên nhân, đời này cũng chỉ là thành tựu có hạn sao? Thế thì thù giết cha mẹ của mình, thù phá hủy sơn trại, chẳng lẽ mãi mãi cũng không có hi vọng báo thù sao? Nghĩ đến đây, cho dù là trong những ngày bình thường từ trước tới nay Từ Phàm đều không thích bộc lộ tâm trạng lên trên mặt cũng không có cách nào ngăn chặn được sắc mặt tuyệt vọng ảm đạm trên khuôn mặt nữa, thậm chí ngay cả đôi mắt cũng mờ hồ ướt át dần.

Nhìn thấy thiếu niên trước mắt này bị lời nói của mình đả kích có chút tinh thần sa sút, Lão nhân thần bí hình như đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, tinh quang trong ánh mắt chớp nhẹ lên, sau đó từ từ mở miệng nói : “Kỳ thật, lấy điều kiện của ngươi bây giờ, muốn để cho pháp lực có chút thành tựu vẫn có biện pháp.”

Lời nói của lão nhân tuy bình thản, nhưng đối với Từ Phàm mà nói hiệu quả lại không khác gì một tia sấm sét bổ xuống. “Lời của tiền bối nói là thật sự sao?”

“Ngươi trước tiên nói cho ta biết, tại sao ngươi muốn bá ta làm sư phụ như thế.” Lão nhân đột nhiên hỏi.

“Vãn bối muốn báo thù.” Từ Phàm không chút do dự trả lời. sau đó, Từ Phàm đem những gì trải qua của Từ gia trại từ từ miêu tả lại một lần cho lão nhân, nói đến chỗ đau lòng, sự bị thương mà mấy ngày nay vẫn mạnh mẽ kiềm chế cũng không thể kiềm chế được nữa, nước mắt không ngăn được chảy ra.

“Chỉ là để báo thù thôi sao?” lão nhân sau khi bình tĩnh nghe xong lời kể của Từ Phàm, lại tiếp tục hỏi.

Từ Phàm nghe câu hỏi của lão nhân hơi sững người lại, lại suy nghĩ một lát, sau khi lau khô nước mắt tiếp tục trả lời: “cũng không hoàn toàn là để báo thù, vãn bối từ nhỏ đọc qua các loại sách với nhị trưởng lão, từ trong đó biết được không ít chuyện của người trong cõi thần tiên, đối với năng lực của người tu tiên và sự thần kỳ của giới tu tiên sớm đã vô cùng ngưỡng mộ. cho nên ngay cả không có việc báo thù, vãn bối cũng sẽ bá tiền bối làm sư phụ.”

Lão nhân sau khi nghe được lời này của Từ Phàm gật nhẹ đầu, dường như rất vừa lòng với lời nói của hắn, giọng nói cũng không có lạnh lùng như ban đầu nữa : “Nếu ngươi không phải là vì truy cầu trường sinh và thực lực, mà chỉ là vì hứng thú và báo thù mới bá ta làm sư phụ, thế thì không phải là không được.”

Từ Phàm nghe được, trong lòng vui mừng. muốn quỳ xuống lần nữa bá kiến sư phụ, lại nghe lão nhân nói : “Ngươi đừng nôn nóng bá sư, trước nghe ta nói xong. Nếu sau khi nghe ta nói xong còn muốn kiên trì bá ta làm sư phụ, lúc đó bá sư cũng không muộn.”

Trong ánh mắt nghi hoặc của Từ Phàm, lão nhân tiếp tục nói : “Lão phu tên là Lục Hoa Nghiêm, là Trưởng lão đời thứ 37 của Cửu Hoa Môn. Bởi vì hằng năm tu luyện hệ thống công pháp ”Trường Xuân Đại Pháp“, cho nên đồng đạo trong giới tu tiên đều gọi ta là Trường Xuân Tử. đáng tiếc thiên phú của ta không cao, tu đạo không thành, dù nỗ lực nữa cũng là thành tựu không cao, chỉ giữ được 680 năm về thanh xuân, hai mươi năm trước cơ năng thân thể bắt đầu lão hóa rất nhanh. Hai mươi năm qua, công lực của ta vẫn không thể tiến bước nào nữa, nghĩ hết cách cũng không thể làm cho chính mình phản lão hoàn đồng lần nữa, bây giờ có thể nói là đã cách cái chết không còn xa nữa rồi.”

Từ Phàm sau khi nghe xong lời này trong lòng kinh hãi, không ngờ lão nhân lạnh lùng trước mặt mình này, lại đã trên 700 tuổi rồi, hơn nữa còn giữ được 680 năm về thanh xuân! Công pháp tu tiên quả nhiên không giống bình thường.

Còn về việc Trường Xuân Tử nói bản thân ông ta “Thiên phú không cao”, “Tu đạo không thành” v.. v những lời nói này, Từ Phàm đương nhiên sẽ không ngây thơ mà tin là thật, càng sẽ không so sánh với thiên phú của chính mình. Bởi vì Từ Phàm biết, “Thiên phú không cao” loại lời nói này sợ rằng chỉ là khiêm tốn hoặc là so sánh với tuyệt thế kỳ tài mà thôi. Nếu ông ta thật sự thiên phú không cao mà nói, thì không thể giữ gìn được 680 năm tuổi xanh rồi.

Lục Hoa Nghiêm lại mặc cho trong lòng Từ Phàm suy nghĩ lung tung gì, tiếp tục nói : “Nhưng trời không tuyệt đường con người, lần này ta xuống núi vân du, trong lúc vô ý đạt được một quyển hệ thống đạo pháp ”Khô Vinh Quyết” của Lao Sơn Phái, đáng tiếc là bị tàn khuyết, Lao Sơn Phái mặc dù 900 năm trước bị mấy yêu nghiệt của ma đạo liên hợp với nhau diệt mất đạo tông, nhưng đạo pháp này lại có chỗ độc đáo của nó, tuy không nhất định có thể tinh diệu hơn so với “Trường Xuân Đại Pháp” mà ta tu luyện, nhưng nếu có thể làm cho lão phu tham thấu những chỗ độc đáo trong đó, cùng với “Trường Xuân Đại Pháp” của lão phu ẩn chứng lẫn nhau, công lực của ta tự nhiên cũng sẽ tiến bộ thêm bước nữa, thế thì ta cũng có thể kéo dài chút hơi tàn thêm một số năm tháng rồi.”

“Đáng tiếc, đợi khi ta tu luyện ”Khô Vinh Quyết“, có lẽ là bởi vì nó còn thiếu nên dẫn đến nguyên nhân công pháp không hoàn toàn, bắt đầu tu luyện lại khắc chế với ”Trường Xuân Đại Pháp” mà ta đang tu luyện, dưới sự khinh thường thậm chí làm cho ta suýt chút nữa tẩu hỏa nhập ma, cho nên dựa vào chính ta tu luyện để tham ngộ “Khô Vinh Quyết”, cách nghĩ làm cho công lực gia tăng để kéo dài thêm mấy năm sống nữa thì không thể thực hiện được rồi.”

“Thế thì sư phụ người nên làm thế nào đây?” Tuy Lục Hoa Nghiêm còn chưa đáp ứng nhận mình làm đồ đệ, nhưng Từ Phàm lại đã bắt đầu gọi Lục Hoa Nghiêm là sư phụ rồi.

“Cho nên ra mới đột nhiên nghĩ đến việc thu người làm đồ đệ.” Lục Hoa Nghiêm từ từ nói : “Người tuy căn cốt trời sinh không thích hợp để tu tiên, nhưng lại trong lúc vô ý mà đạt được Mộc Ất chi khí của Sơn Tinh Mộc Quái đã tích lũy ngàn năm đó, lại nuốt nội đan của Thanh Long Xà, cho nên mộc ất chi khí trong thân thể người vô cùng sung mãn. Nếu người bái ta làm sư phụ mà nói, ta sẽ đem bộ ”Khô Vinh Quyết” còn thiếu đó dạy cho người, dùng để luyện hóa Mộc Ất Chi Khí và nội đan của Thanh Long Xà trong cơ thể người, nếu người có thể luyện hóa toàn bộ Mộc Ất Chi Khí trong cơ thể hoàn toàn, thế thì người cũng miễn cưỡng có chỗ đứng chân trong giới tu tiên rồi. chỉ là ta muốn nói rõ với người trước, ta sở dĩ muốn truyền thụ “Khô Vinh Quyết” cho người, chỉ là muốn từ trong quá trình tu luyện “Khô Vinh Quyết” của người tham ngộ công pháp của “Khô Vinh Quyết”, cũng không phải là thật tâm muốn thu người làm đồ đệ. Vả lại “Khô Vinh Quyết” này lại là thiếu sót, công pháp không đầy đủ. Người tu luyện mà nói rầy có khả năng sẽ có nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma. Ta nói như vậy, người còn muốn quyết tâm bái ta làm sư phụ nữa không?”

Vốn dĩ, Lục Hoa Nghiêm còn cho rằng Từ Phàm nghe xong lời hắn nói sẽ mở miệng mắng mình ích kỷ dối trá hoặc ít nhất sẽ do dự suy nghĩ một chút, nhưng không ngờ Từ Phàm chỉ hỏi: “Đệ tử xin hỏi, nếu tu luyện ”Khô Vinh Quyết” có chút thành tựu mà nói, có thể giết được con Bích Nhân Vân Đề Thú kia không?”

Lục Hoa Nghiêm không ngờ Từ Phàm lại hỏi câu này, nhưng vẫn giải thích tỉ mỉ cho hắn : “Mặc dù lấy căn cốt thiên tư của người, sau khi luyện hóa xong Mộc Ất Chi Khí trong cơ thể, công lực đời này sợ khó tăng cao bước nữa, nhưng giải quyết Bích Nhân Vân Đề Thú loại yêu thú này hẳn là cũng đủ rồi.”

Nghe Trường Xuân Tử nói như vậy, Từ Phàm thở dài một hơi, trong lòng không do dự nữa, quỳ xuống lạy Lục Hoa Nghiêm, lớn tiếng nói : “Sư Phụ ở trên, Xin nhận một lạy của đệ tử.”

Lục Hoa Nghiêm thấy Từ Phàm quỳ xuống đất lạy hắn như vậy, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, nhưng lần này cung không đỡ thân thể của Từ Phàm không cho quỳ, mà hỏi : “Lão phu sở dĩ thu người làm đồ đệ, chỉ muốn lợi dụng người mưu cầu sự trường sinh mà thôi, càng không có khả năng làm cho người không bị tẩu hỏa nhập ma trong khi tu luyện, người bái lão phu làm sư phụ liền không có lời nào oán giận sao?”

“Đệ tử tự biết tư chất thấp kém, có thể được sư phụ truyền thụ, không chỉ có thể làm cho đệ tử tiến nhập vào giới tu tiên mà trước đây đệ tử vẫn rất mơ ước, càng làm có đệ tử có hi vọng báo được thù giết gia tộc, đệ tử nào còn có lời gì trách cứ sư phụ chứ. Càng huống chi, cái mạng này của đệ tử là do sư phụ cứu được, nếu không có sư phụ, đệ tử sợ rằng vẫn còn bị Sơn Tinh Mộc Quái đoạt lấy thân thể này, có lẽ đã trở thành cát bụi rồi. tiếp nữa là, đệ tử từ nhỏ đã đọc sách, biết được đạo lý một ngày làm sư phụ cả đời làm sư phụ,

cho nên vì sư phụ có thể công lực tiến bộ, chút nguy hiểm này được xem là gì chứ?” nghe Lục Hoa Nghiêm hỏi như vậy, Từ Phàm liền vội vàng trả lời.

Những lời nói này của Từ Phàm, Lục Hoa Nghiêm trong mắt càng thêm kinh ngạc, cẩn thận quan sát tỉ mỉ vẻ mặt của Từ Phàm, phát hiện vẻ mặt của hắn rất thành khẩn không có chút gì giống như đang giả vờ, trong lòng hết sức vừa lòng cũng vì tấm lòng như đứa trẻ này của Từ Phàm mà cảm động. thế là nói một cách nghiêm túc : “Dù sao ngươi cũng có tấm lòng này, Vi sư đương nhiên cũng sẽ dạy ngươi một cách nghiêm túc cẩn thận, nếu ngươi vì tu luyện ”Khô Vinh Quyết” thiếu sót mà xuất hiện vấn đề gì ngoài ý muốn, thế thì kẻ làm sư phụ như ta sẽ đích thân đến chỗ Từ gia trại mà ngươi nói, tìm cho ra con yêu thú đó, đích thân thay ngươi báo thù!”

Trong lòng vừa lòng với biểu hiện của Từ Phàm, Lục Hoa Nghiêm bây giờ đã bắt đầu xưng mình là “Vi sư” đối với Từ Phàm rồi, tất nhiên là đã đáp ứng yêu cầu bái sư của Từ Phàm.

Từ Phàm sau khi nghe được lời bảo đảm của Lục Hoa Nghiêm trong lòng vô cùng vui mừng, lạy lần nữa nói: “Đa tạ sư phụ.”

“Đứng dậy đi.” Tay phải của Lục Hoa Nghiêm nhẹ nhàng nâng Từ Phàm dậy, Từ Phàm cảm thấy một đạo lực lượng nhu hòa nâng đỡ thân mình dậy.

“Vâng.” Từ Phàm dưới cổ lực lượng nhu hòa nâng dậy này, không dám có chút cãi lời, cũng thuận thế đứng lên.

Tuy biết Lục Hoa Nghiêm thu mình làm đồ đệ chỉ là để mưu cầu sự trường sinh, mà bản thân chỉ là thí nghiệm phẩm của ông ấy, nhưng ông ta ít nhất cho mình có hi vọng báo thù, vả lại Lục Hoa Nghiêm đối với cách nghĩ của mình cũng không có chút gì giấu diếm, tốt hơn nhiều so với những nguy quân tử kia. Cho nên biết rõ Tu luyện “Khô Vinh Quyết” gì đó kia cùng với Lục Hoa Vinh rất có thể làm cho bản thân lâm vào nguy cơ vạn kiếp bất phục, nhưng Từ Phàm tuy trong lòng có chút bất mãn, nhưng lại không thể nhắc lên chút gì gọi là hận ý.

“Thời gian đã không còn sớm nữa, chúng ta cũng trở về Cửu Hoa Môn nhanh chút đi.” Lục Hoa Nghiêm nói tiếp, chiếc khăn màu xanh vừa mới thu vào trong tay áo lại lần nữa hóa thành đám mây xanh, xuất hiện dưới chân hai người, tay áo vung lên, thi thể tàn khuyết của Thanh Long Xà và Sơn Tinh Mộc Quái ở dưới đất cũng bị thu vào trong tay áo. Sau khi hoàn thành tất cả, đám mây màu xanh dưới chân từ từ bay lên, tiếp theo chỗ hai người bay về hướng đông với tốc độ rất nhanh.

5. Cửu Hoa

Thế là chiếc khăn màu xanh hóa thành đám mây màu xanh chở hai người Trường Xuân Tử và Từ Phàm dần dần bay lên không trung, lần đầu tiên được trải nghiệm cảm giác phi thiên, Từ Phàm vô cùng hưng phấn vui tươi cũng không khỏi cảm giác được một chút hoảng sợ bao vây trong lòng, dù sao Từ Phàm hiện giờ đang ở trên không cách mặt đất mấy trăm trượng, mà dưới chân lại chỉ làm một tầng mây mỏng manh, cảm giác an toàn cho con người thật sự không phải là rất cao.

“Sư phụ, chiếc khăn màu xanh này làm sao có thể hóa thành đám mây vậy? còn có thể chở người bay đi được nữa?” người ở trên không nhìn cây cối đồi núi kia biến thành nhỏ bé vô cùng, Từ Phàm mạnh mẽ kiềm chế các loại tâm trạng trong lòng, sau một chút do dự rồi mở miệng hỏi.

Tuy người trước mắt là sư phụ của mình, mà mình bái sư cũng là cam tâm tình nguyện, nhưng ông ta nhận mình làm đồ đệ dù sao cũng là tâm địa bất lương, cho nên Từ Phàm nói với ông ta luôn cảm thấy có chút khó chịu.

“Đây là một pháp khí của ta, tên là ”Tam Trượng Thanh Lăng“. Tác dụng kỳ diệu của nó rất nhiều, đã theo vi sư hơn 100 năm thời gian rồi. Pháp khí là đồ vật cần thiết cho người tu tiên chúng ta, có rất nhiều chủng loại, công năng diệu dụng mỗi loại điều không giống nhau. Theo uy lực không giống nhau mà được chia làm Thiên, Địa, Nhân tam giai, mỗi giai lại thân thành cao cấp, trung cấp, thấp cấp. mà pháp khí này là một nhân giai cao cấp pháp khí.” Lục Hoa Nghiêm giải thích.

Nhìn thấy vẻ mặt của Từ Phàm, giống như hiểu rõ sự hoảng sợ trong lòng hắn Lục Hoa Nghiêm nói tiếp :
“Yên tâm đi, ”Tam Trọng Thanh Lăng” này là pháp khí đầu tiên mà chính sư nương ngươi luyện chế ra, lại trải qua sự tế luyện của ta mấy trăm năm thời gian, tuy không được xem là tốt nhất, nhưng cũng sẽ không để cho ngươi rơi từ trên trời xuống đâu.”

“Vâng, đệ tử hiểu rồi.” sau khi nghe được lời của Lục Hoa Nghiêm, Khuôn mặt của Từ Phàm khi bị nhìn thấy tâm tư có chút đỏ lên, sau đó kịp thời chuyển vấn đề hỏi : “thế thì pháp khí này sư nương không cần dùng sao?”

Nghe câu hỏi của Từ Phàm, trên khuôn mặt lạnh lùng vạn năm không đổi của Trường Xuân Tử cũng xuất hiện cảm giác thương cảm đau khổ nhàn nhạt, từ từ đáp : “Sư nương của ngươi thiên phú tu tiên còn không cao bằng ta, 200 năm trước, cuối cùng cũng không thể chống lại được mệnh trời nữa, già mà ra đi rồi.”

“Xin lỗi, Sư phụ, đệ tử thật không nên hỏi vấn đề này.” Thấy vẻ mặt thương cảm đó của Lục Hoa Nghiêm, Từ Phàm vội vàng xin lỗi.

“Không sao đâu, người đi đã đi rồi, đây cũng là thiên mệnh vậy.” Lục Hoa Nghiêm than thở nói, nói xong hình như nghĩ đến cái gì đó, nói với Từ Phàm : “Bây giờ ngươi cũng được xem là người của giới tu tiên rồi, có một số chuyện ngươi cần phải biết.”

“Vâng, Sư Phụ xin người cứ nói.” Từ Phàm cung kính nói.

“Cách nhìn của người thế tục đối với người tu tiên kỳ thật có rất nhiều điểm nhầm lẫn, chủ yếu nhất thể hiện ở 3 điểm : một là cho rằng người tu tiên là đại biểu cho thiên mệnh, lại không biết thiên mệnh quy định thường dân chỉ có thể có tuổi thọ không quá 100 tuổi. mà người tu tiên lại là đang tìm kiếm sự trường sinh, nghịch thiên cải mệnh, hoàn toàn là đang chiến đấu với thiên mệnh, làm sao có thể đại biểu cho thiên mệnh được chứ? Cho nên có lẽ người tu tiên sẽ tôn kính và sợ hãi thiên mệnh, nhưng tuyệt đối không có đại biểu cho thiên mệnh; hai là cho rằng người tu tiên có thời gian vô tận, điều này lại càng sai, người tu tiên để có vì có thể sống càng lâu thì lực lượng càng mạnh, cả ngày đều bận rộn tu luyện, nào có thời gian nào rảnh rỗi để mà nghỉ ngơi đâu? 3 là cho rằng người tu tiên không có dục vọng không có cầu mong gì, lại không biết lực lượng của người càng ngày càng mạnh thì dục vọng của người đó càng mạnh, chỉ là dục vọng của người tu tiên thể hiện ở việc truy cầu sự trường sinh và lực lượng cường đại mà thôi. 3 điểm này người phải ghi nhớ kỹ vào nghe chưa ?” Lục Hoa Nghiêm từ từ nói.

“Đệ tử xin ghi nhớ sự dạy bảo của sư phụ.” Từ Phàm nghe được Lục Hoa Nghiêm nói như vậy, trong lòng rung động, nhưng về mặt lại thần nhiên trả lời.

“Nhớ kỹ là tốt rồi.” Lục Hoa Nghiêm gật đầu nhẹ. Giống như vừa lòng sự biểu hiện bình tĩnh của Từ Phàm hiện giờ.

Trên đường không nói lời nào, dưới sự giúp đỡ của Tam Trọng Thanh Nguyên, chỉ dùng không đến nửa ngày, Từ Phàm và Lục Hoa Nghiêm đã đến được vị trí trung thổ của Thần Châu Hạo Thổ, chỗ này được gọi là trung thổ phồn hoa.

Khi còn ở sơn trại, Từ Phàm đã từng nghe nhị trưởng lão miêu tả sự phồn hoa của Trung thổ vô số lần, tuy rằng nhị trưởng lão cũng chỉ là biết được từ trong sách. Bây giờ từ trên cao nhìn xuống quả nhiên không giống bình thường, thành thị vô cùng phồn hoa, kiến trúc huy hoàng rộng lớn đủ vẻ, dân cư đông đúc, làm cho Từ Phàm một kẻ nhà quê mà từ trước đến nay chưa nhìn thấy qua thành thị kinh động rất lớn, không dưới sự kinh động khi nhìn thấy Lục Hoa Nghiêm sử dụng thần thông. Thậm chí, Từ Phàm cảm thấy chỉ về số người dân ở trong thành dưới chân này, cũng phải nhiều hơn tất cả người dân của Nam hoang. Càng không cần nói đến những núi non xanh tốt và ruộng nương phì nhiêu này, so với nam hoang sơn cùng thủy tận đất đai khô cằn quả thật là khác biệt một trời một vực.

Đáng tiếc, Lục Hoa Nghiêm không có chút gì gọi là muốn dừng lại một chút để Từ Phàm tỉ mỉ thưởng thức, cười trên Tam Trọng Thanh Lăng tiếp tục đi thẳng về phía bắc.

Lại đi qua khoảng nửa canh giờ, Lục Hoa Nghiêm mang theo đến trước một núi hoang vô cùng lớn mới dừng lại. ngọn núi này mặc dù nguy nga hiểm trở, nhưng lại không có một bóng người, ngay cả cây cũng rất ít, chỉ có thể xem như một ngọn núi hoang. Từ Phàm nhìn Trường Xuân Tử một cách kỳ quái, không hiểu ông ta vì sao muốn dừng lại chỗ này.

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Từ Phàm, Lục Hoa Nghiêm thân nhiên nói : “Đây chính là Cửu Hoa Sơn của Cửu Hoa Môn chúng ta.”

“Sao?” Từ Phàm sau khi nghe được lời của Lục Hoa Nghiêm. Nhịn không được kinh ngạc thốt lên. Trên đường đến đây, hẳn không chỉ một lần phán đoán về sư môn của mình sẽ có hình dáng như thế nào. Đã nghĩ qua sẽ là rất huy hoàng to lớn, cũng nghĩ qua sẽ là tiên khí vây quanh, nhưng lại chưa từng nghĩ đến sẽ là hoang vu tồi tàn như thế này.

Nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc và thất vọng của Từ Phàm, vẻ mặt cổ xưa của Lục Hoa Nghiêm cũng lộ ra một nụ cười, nói : “Người xem cho rõ đây.” Nói xong, Lục Hoa Nghiêm lại từ trong tay áo lấy ra một lá bùa màu vàng, nhẹ giọng đọc lên “Tam thiên thế giới, giới giới tương y, khai!” tiếp theo tay phải chỉ vào giữa lá bùa bắn vào hoang sơn.

Một chuyện quỷ dị đã xảy ra, là bùa bay vào hoang sơn một đoạn ngắn, giống như đột nhiên bị cái gì chặn lại vậy. sau đó lá bùa bắt đầu cháy lên, phát ra ngàn đạo hào quang. Sau đó núi non hoang vu ban đầu giống như mặt hồ bị một viên đá ném vào vậy, tạo nên một trận gợn sóng. Không lâu sau khi lá bùa cháy hết, mà chỗ nó vừa dừng lại xuất hiện một động quang hình tròn, trong động quang hình như còn phát ra tiên quang.

Mà sau khi nhìn thấy động quang hình thành, Lục Hoa Nghiêm không chần chừ nữa, mang theo Từ Phàm khuôn mặt đang hết sức kinh ngạc bay vào động quang một cách nhanh chóng.

Sau khi Lục Hoa Nghiêm và Từ Phàm bay vào động quang, thì động quang phát ra từng trận tiên quang nhẹ nhẹ đó cũng bắt đầu khép lại dần dần, đến khi biến mất không thấy. mà hoang sơn đó cũng tiếp tục bảo trì bộ dáng ban đầu một hoang sơn không có bóng người, hình như vừa rồi cái gì cũng không có xảy ra.

Mà Từ Phàm sau khi bay vào với Lục Hoa Nghiêm, liền phát hiện cảnh sắc trước mắt thay đổi rất lớn, núi vẫn là ngọn núi đó, nhưng lại trở nên tươi tốt vô cùng, hung vĩ tráng lệ. tiên khí vây quanh núi, ngẫu nhiên có tiên hạc bay lượn. từ sườn núi đến đỉnh núi chỗ xây dựng mấy đại điện trúc xá hoặc hung vĩ hoặc tinh xảo hoặc thanh nhã, trong mây khói mờ ảo thoát xa thoát gần, như ẩn như hiện.

Thật là một thắng địa thần tiên!!! Đây mới là chỗ ở của thần tiên mà trong lòng của Từ Phàm nghĩ đến. không, thậm chí so với hình dáng trước đây Từ Phàm tưởng tượng càng đẹp hơn.

Thấy bộ dáng há mồm tròn mắt của Từ Phàm, Lục Hoa Nghiêm có chút lắc đầu, giải thích : “Bề ngoài vừa rồi, người nhìn thấy núi non hoang vu, chỉ là người tu tiên chúng ta vì trốn tránh sự phiền nhiễu của người thế tục, cho nên không chế chế tạo ra một ảo tượng của hộ sơn đại trận mà thôi. Đại người tu luyện hai năm, loại ảo tượng này người đương nhiên cũng có thể nhìn thấu rồi.”

“Vâng, đệ tử biết rồi.” nhìn thấy tất cả sự thần kỳ trước mắt này, lại nghĩ đến bản thân lập tức tiếp xúc được với thế giới thần kỳ này, Từ Phàm không thể không chế được sự hưng phấn. nhưng hẳn vẫn là nỗ lực kìm nén sự hưng phấn trong lòng mình, khom người nói với Lục Hoa Nghiêm.

Khi sư đồ hai người nói chuyện, chỗ sườn núi hai đạo quang mang một trắng một tím đột nhiên nhanh chóng bay về phía vị trí của hai người, trong chớp mắt liền bay đến bản thân không xa, Từ Phàm định thần vừa nhìn, thì ra là hai người trung niên cười trên hai pháp khí thần kỳ lướt đến. Từ Phàm biết rằng, hai người này hẳn là đệ tử của Cửu Hoa Môn.

Hai người đệ tử này nhìn tuổi tác đều là hơn 30 tuổi rồi, mặc hai trường bào màu trắng giống nhau, chỉ là pháp khí dưới chân không giống nhau, người đệ tử kia toàn thân tỏa ra bạch quang dưới chân là một chiếc thuyền nhỏ màu trắng noãn, mà người đệ tử tỏa ra màu tím kia dưới chân lại là một dạng pháp khí rất giống lông vũ.

Hai người đệ tử này sau khi nhìn thấy Lục Hoa Nghiêm , đầu tiên là ngẩn người ra một lát, sau đó kịp thời khom người cung kính nói với Lục Hoa Nghiêm : “Đệ tử Lý Vũ Hân(Thịnh Vũ Sơn) bái kiến sư thúc tổ, cung nghênh sư thúc tổ hồi sơn.”

Lục Hoa Nghiêm lại không có để ý tới hai người đệ tử, chỉ là gật đầu một chút, sau đó thân nhiên hỏi : “Sư phụ của các người đâu?”

Lý Vũ Hàn trả lời : “Hồi bẩm sư thúc tổ, Sư phụ ba tháng trước đã bắt đầu bế quan tu luyện rồi, tất cả mọi việc đều giao cho đệ tử xử lý, sư thúc tổ nếu có chuyện gì, cũng có thể nói cho đệ tử.”

Lục Hoa Nghiêm nghe Lý Vũ Hàn nói như vậy, gật đầu, nói : “Cũng không có việc gì lớn, ta ở bên ngoài thu được một thân truyền đệ tử. cho nên muốn bảo sư phụ của các người đăng ký cho hần, lấy một số đồ dùng cần bản. sư phụ người không phải là vẫn quản lý những chuyện này sao?” nói xong, Lục Hoa Nghiêm chỉ vào Từ Phàm bên người.

“Những việc này đệ tử có thể làm được.” Lý Vũ Hàn trước tiên trả lời Lục Hoa Nghiêm, nói xong lại cùng Thịnh Vũ Sơn khom người chào Từ Phàm : “Đệ tử Lý Vũ Hàn(Thịnh Vũ Sơn) bái kiến sư thúc.”

Nói xong, hai người dùng ánh mắt quái dị len lén nhìn Từ Phàm. Phải biết rằng, thân truyền đệ tử, nhập thất đệ tử, ký danh đệ tử 3 loại này tu đều là được gọi là đệ tử, nhưng địa vị hay là nhận được sự quan tâm của sư phụ đều khác nhau rất lớn. ký danh đệ tử nói chung đều tư chất kém, chỉ là truyền thụ một số công pháp cơ bản, trong các môn phái lớn không khác người hầu lắm, mà nhập môn đệ tử lại có thể học được công pháp cao thâm, là lực lượng kiên trung trong các môn phái lớn, còn về thân truyền đệ tử, tên như ý nghĩa của nó sẽ luôn nhận được sư phụ đích thân truyền thụ, luôn học được công pháp tinh hoa cao thâm nhất tâm đắc nhất của sư phụ, một khi xuất sư sẽ trở thành lực lượng tinh anh trong môn phái, phụ trách truyền thụ hệ thống đạo pháp của sư môn.

Bởi vì người tu tiên cần phải nắm chặt thời gian tu luyện để tìm kiếm sư trưởng sinh, nào có thời gian để dạy dỗ đệ tử? cho nên tuyệt đại bộ phận người tu luyện cả đời cũng chỉ có thể thu một đến hai người thân truyền đệ tử, người lựa chọn nhất định là người có thiên tư hơn người. mà Từ Phàm trước mắt này rõ ràng là một người tư chất bình thường mà thôi, cũng chẳng trách hai người nhập thất đệ tử đều tư chất bất phàm này sẽ ngạc nhiên không thôi.

Mà bọn họ nào có biết, Lục Hoa Nghiêm thu Từ Phàm làm thân truyền đệ tử chỉ là muốn lợi dụng một ít chi khí trong thân thể của Từ Phàm để sự trưởng sinh của hần được thực hiện mà thôi.

Chuyện trước mắt Từ Phàm tuy rằng có tâm lý chuẩn bị, nhưng lại cũng không ngờ thì ra bối phận của Lục Hoa Nghiêm lại cao như vậy. nhìn thấy hai tên đệ tử bản lãnh không biết còn cao hơn mình bao nhiêu lần này bái kiến mình, liền vội vàng giơ tay nói : “Không dám, Không dám.”

“Có gì mà không dám, người là đệ tử của Lục Hoa Nghiêm ta, ngay cả để cho bọn họ gọi người một tiếng sư thúc cũng không dám sao?” nghe Từ Phàm nói như vậy, Lục Hoa Nghiêm trừng mắt mắng.

Nghe Lục Hoa Nghiêm nói như thế, Từ Phàm và Lý Vũ Hàn, Thịnh Vũ Sơn 3 người đều cảm thấy xấu hổ, không dám nói gì nữa.

Như vậy, Từ Phàm sau khi ở chỗ hai người đệ tử đăng ký một chút, nhận lấy một số vật dụng thường dùng của Cửu Hoa Môn, ví dụ như trường bào mà các đệ tử thống nhất mặc và lệnh bài phân biệt thân phận sử dụng khi đi lại, liền lần nữa cùng Lục Hoa Nghiêm được Tam Trọng Thanh Lăng chỗ đi.

Chỉ trong chớp mắt, hai người bay đến một sườn núi, hạ xuống một tiểu xá tinh xảo, chỉ thấy cây cối xung quanh tiểu xá sum xuê, tươi tốt. mà trên cửa của tiểu xá khắc ba chữ “Trường Xuân Cư”. Từ Phàm biết đây hẳn là chỗ ở sư phụ Trường Xuân Tử Lục Hoa Nghiêm của mình rồi.

Trong chớp mắt hai người hạ xuống đáy, cửa tiểu xá mở ra, từ bên trong chạy ra một lão nhân trang phục nho gia, khí chất nho nhã, nhìn hình dáng tuổi tác không khác Lục Hoa Nghiêm, nhưng lại thấy hần sau khi khom lưng làm một lễ với Lục Hoa Nghiêm rồi nói : “Sư Phụ, người trở về rồi.”

“Ừ, Từ Phàm, đây là sư huynh của người Nhạc Thanh Nho. Thanh Nho đây là sư đệ Từ Phàm mà ta mới thu nhận. người bây giờ đi chuẩn bị hương án, để cho sư đệ người bái tế các vị tổ sư phái ta.” Lục Hoa Nghiêm trước tiên giới thiệu một chút thân phận của người trước mắt, sau đó phân phó cho Nhạc Thanh Nho.

“Vâng, sư phụ.” Nói xong, Nhạc Thanh Nho cũng lén lút nhìn thoáng qua Từ Phàm, trong lòng cũng âm thầm lấy làm kỳ quái sư phụ làm sao có thể thu một người có tư chất bình thường như thế làm đệ tử chứ.

Cứ như vậy, Từ Phàm cùng với sư phụ sư huynh đến chỗ tổ từ của Trường Xuân Cư bái tế các vị tổ tiên của nhất mạch Cửu Hoa Môn Trường Xuân Tử, Nhạc Thanh Nho cũng giới thiệu cho Từ Phàm môn quy

và các điều cấm kỵ của Cửu Hoa Môn, sau đó Từ Phàm cũng chính thức bá kiến sư phụ sư huynh của hắn. mà sau khi Nhạc Thanh Nho biết được Từ Phàm là thân truyền đệ tử của sư phụ, trong lòng càng quái dị. phải biết rằng Lục Hoa Nghiêm tính cách cô tịch, nghiêm túc không thích thu đồ đệ, Nhạc Thanh Nho bản thân hắn cũng là bởi vì tiền bối của hắn có quan hệ rất sâu xa với Lục Hoa Nghiêm, mới được Lục Hoa Nghiêm phá lệ thu làm nhập thất đệ tử.

Sau khi đợi tất cả mọi việc hoàn tất, sư đồ ba người trở lại sảnh đường, Trương Xuân Tử Lục Hoa Nghiêm ngồi ở chủ vị, mà Từ Phàm và Nhạc Thanh Nho sau khi thực hiện qua lễ tiết của một người đệ tử mới cung kính đứng trước mặt hắn.

Nhìn hai người trước mặt, Lục Hoa Nghiêm từ từ nói với Từ Phàm : “Cửu Hoa Môn ta lập phái mấy ngàn năm rồi, môn quy nghiêm khắc, bối phận rõ ràng. Theo cách nói mà tổ sư lưu lại, theo trình tự ”Hư Hoa Thanh Vũ”, vì sư thuộc bối phận chữ “Hoa”, mà người thuộc bối phận chưa “Thanh”, từ nay trở về sau tên của người phải đổi thành Từ Thanh Phàm, người bằng lòng không?”

Từ Phàm, ồ một tiếng, bây giờ phải gọi hắn là Từ Thanh Phàm rồi, cung kính nói : “Đệ tử bằng lòng.”

Nghe được lời trả lời của Từ Phàm, Lục Hoa Nghiêm hài lòng gật đầu, lại nói với Nhạc Thanh Nho : “Thanh Nho người sắp xếp một chút gian phòng cho Thanh Phàm sư đệ ở lại, sau đó dẫn hắn làm quen một chút hoàn cảnh xung quanh Trường Xuân Cư. Từ Phàm, đợi sau khi người quen thuộc hoàn cảnh ở đây thù đến phòng của ta một chút.”

“Vâng, sư phụ.” Từ Thanh Phàm và Nhạc Thanh Nho đồng thời đáp.

6. Khô Vinh

Sau khi ra khỏi sảnh đường của Trường Xuân Cư, Nhạc Thanh Nho liền dẫn Từ Thanh Phàm sắp xếp chỗ ở. Sau khi Từ Thanh Phàm thay y phục trường bào thống nhất của Cửu Hoa Môn, lại dẫn hắn bắt đầu làm quen hoàn cảnh xung quanh Trường Xuân Cư.

Đối với Tiểu sư đệ mới đến là Từ Thanh Phàm này, Nhạc Thanh Nho trên đường luôn tỏ ra rất nhiệt tình, thấy bộ dáng rất vui vẻ khi mình có một người sư đệ mới. Trên đường đi từ trong lời nói của Từ Thanh Phàm biết được quá khứ trải qua trước đây của hắn, cuối cùng cũng hiểu vì sao Lục Hoa Nghiêm lại thu Từ Thanh Phàm làm đồ đệ. Đối với sự dũng cảm của Từ Thanh Phàm hắn vì báo thù cho người nhà mà không ngại nguy hiểm tỏ ra rất khâm phục. nhưng cũng không có đối với cách làm của Lục Hoa Nghiêm mà có dị nghị gì, xem ra cũng là một người tôn sư trọng đạo.

Nghe Nhạc Thanh Nho nói, Lục Hoa Nghiêm tính cách rất cô tịch, công lực tuy cao nhưng không thích thu đồ đệ, 85 năm trước thu Nhạc Thanh Nho làm đồ đệ cũng chỉ vì tổ tiên của Nhạc Thanh Nho có ơn đối với Lục Hoa Nghiêm. Cho nên Trường Xuân Cư này tuy chiếm diện tích khá lớn, nhưng trước đây chỉ có Trương Xuân Tử và Nhạc Thanh Nho hai người sống thôi, rất là vắng lạnh. Điều này cũng là vì sao Nhạc Thanh Nho đối với việc bản thân có một sư đệ mà vui vẻ như thế.

Hai sư huynh đệ vừa đi vừa nói chuyện, từ trong miện của Nhạc Thanh Nho, Từ Thanh Phàm cũng biết được đại khái tình huống căn bản của Cửu Hoa Sơn nơi mà mình đang ở.

Thì ra, Cửu Hoa Môn là môn phái mà 7000 năm trước Nhất đại tông sư Cửu Hoa Chân Nhân sáng lập nên. Trải qua nhiều năm phát triển, thực lực ngày càng lớn mạnh, từ 3000 năm trước đã bắt đầu cùng với Thanh Hư Môn, Khổ Tu Cốc, Thiện Văn Tự, Ngũ Hành Tông, Tổ Nữ Cung gọi chung là 6 đại thánh địa tu chân trong thiên hạ.

Đáng tiếc, thời kỳ nổi tiếng này không tồn tại được lâu, 800 năm trước, một đỉnh cấp cao thủ trong Cửu Hoa Môn là Trương Hư Thánh đầu nhập ma đạo, tự xưng là “Thiên Xà Tinh Quân”, giết chết nhiều cao thủ của Cửu Hoa Môn. Từ đó, thực lực của Cửu Hoa Môn giống như vết thương không lành miệng lại, theo sự qua đời của một sư bá của Lục Hoa Nghiêm là Lý Hư Hán, Cửu Hoa Môn thân là 6 đại thánh địa của người tu tiên, mà trong môn phái lại xấu hổ đến mức không có một tuyệt thế cao thủ nào có công lực đạt đến cảnh giới Đại Thừa Kỳ trở lên.

Nhưng thế giới của người tu tiên lại là dựa vào thực lực để nói chuyện, theo thực lực của Cửu Hoa Môn ngày càng suy yếu, rất nhiều môn phái đối với Cửu Hoa Sơn linh khí tràn đầy, công pháp đặc biệt độc đáo của Cửu Hoa Môn còn có tài nguyên pháp khí tích lũy hơn mấy ngàn năm của Cửu Hoa Môn đều có dã tâm cướp đoạt, trong đó bao gồm năm thánh địa tu tiên lớn khác, cho nên Cửu Hoa Môn hiện giờ có thể gọi là nguy cơ từng bước. chỉ là dựa vào thủ đoạn khéo đưa đẩy của chương môn Trương Hoa Lăng, hộ sơn trận pháp uy lực vô cùng, mới đến bây giờ còn như cũ chưa có nhận được kiếp nạn gì lớn.

Như vậy, hai người vừa đi vừa nói chuyện, trên đường Từ Thanh Phàm cũng đối với người sư huynh này của mình cũng hiểu được đại khái. Nhạc Thanh Nho kỳ thật tư chất cũng bình thường, đến bây giờ mới tu luyện đến cảnh giới Tích Cốc kỳ, chỉ là vì tổ tiên trong nhà hắn có ơn với Lục Hoa Nghiêm, nên mới được Lục Hoa Nghiêm thu làm đệ tử, Nhạc Thanh Nho này sinh ra thuộc con cháu nhà có học, tự biết lấy tư chất của bản thân mà nói, nói đến chuyện trường sinh quá mức mờ ảo, có thể sống nhiều hơn mấy trăm năm thời gian đã là xa xỉ rồi, cho nên cả ngày vui đùa vào trong sách vở yêu thích của mình, tích lũy những năm gần đây có thể gọi là học thức cực kỳ uyên bác. Nếu để hắn đầu nhập vào thế tục, tuyệt đối là hưởng danh dự tên tuổi của đại nho một phương.

Tuy rằng Lục Hoa Nghiêm vẫn tức giận hành vi không có chí khí tranh đấu này của Nhạc Thanh Nho, nhưng sau khi Từ Thanh Phàm hiểu được lại đối với người sư huynh của mình nhiều hơn một tầng cảm giác đồng cảm. bởi vì hắn từ trên người sư huynh này nhìn thấy được hình bóng của nhị trưởng lão mà trước đây vẫn luôn dạy hắn đọc sách viết chữ, uyên bác giống nhau, già mà vẫn phong độ giống nhau. Mà hắn yêu đọc sách cũng rất hợp với tính khí của Từ Thanh Phàm.

Cũng bởi vì sở thích tương đồng, hai sư huynh đệ càng đi càng phát hiện hai người bắt đầu thân thiết hơn.

Sau khi cùng với Nhạc Thanh Nho dạo một vòng quanh Trường Xuân Cư, Từ Thanh Phàm nghĩ đến sư phụ Lục Hoa Nghiêm vẫn đang đợi mình, liền tạm biệt Nhạc Thanh Nho sư huynh, vội vàng đi đến phòng của Lục Hoa Nghiêm.

Sau khi Từ Thanh Phàm đến phòng của sư phụ Lục Hoa Nghiêm, lại phát hiện Lục Hoa Nghiêm đang ngồi nghiêm chỉnh trên giường khoáng chân dưỡng thần.

“Sư Phụ, đệ tử đến rồi.”

“Bắt đầu từ hôm nay, ta muốn bắt đầu truyền thụ ”Khô Vinh Quyết” cho người tu luyện, chỉ hi vọng người nỗ lực tu luyện, nghiêm túc học tập. giúp ta có thể sớm ngày hiểu rõ bí mật trong bộ công pháp này, sống thêm nhiều năm nữa. mà người cũng có thể công lực đạt tới tiểu thành, vì tộc nhân của người mà báo thù rửa hận.” sau khi Lục Hoa Nghiêm nghe được âm thanh của Từ Thanh Phàm, trước tiên là trầm mặc một lúc, mới từ từ nói.

“Vâng, đệ tử nhất định chăm chỉ học tập, sớm ngày giúp sư phụ công lực tăng thêm một tầng.” nghe Lục Hoa Nghiêm nói như vậy, Từ Thanh Phàm lập tức cung kính đáp.

Đối với chuyện Lục Hoa Nghiêm nắm trong tay công pháp thực nghiệm thiếu sót không toàn vẹn, một ngày nay Từ Thanh Phàm vẫn tâm tình phức tạp. nếu không có Lục Hoa Nghiêm, bản thân sớm đã bị Sơn Tinh Mộc Quái kia áp chế thần trí, từ đó trở nên ngẩn ngơ không biết được ngày chết của mình. Đồng thời, ông ta cũng cho mình hi vọng báo thù, cũng tự tay đưa mình vào một thế giới mà trước đến nay mình luôn mơ ước. mà con đường này, Lục Hoa Nghiêm dạy dỗ hắn vô cùng nghiêm túc, theo đó mà nói, Từ Thanh Phàm cảm thấy bản thân nên cảm kích hắn mới đúng.

Nhưng, mặc dù Từ Thanh Phàm lúc bái Lục Hoa Nghiêm làm sư phụ lời nói rất thành khẩn, cũng nói đều làm những lời thật lòng, nhưng sau khi việc xảy ra nghĩ đến sư phụ của mình vì tìm kiếm sự trường sinh của bản thân, liền không ngần ngại để cho mình lâm vào nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma bảo mình miễn cưỡng luyện công pháp thiếu sót, mặc dù là bản thân tự nguyện, hơn nữa những việc làm của Lục Hoa Nghiêm cũng được coi là quang minh lỗi lạc, để cho mình không thể hận ông ta, lại cũng để cho mình bất luận như thế nào cũng không thể sinh ra cảm tình sư đồ với ông ta.

Nhưng Từ Thanh Phàm trước nay vẫn tôn sư trọng đạo, cho nên nghe Lục Hoa Nghiêm nói như vậy, hắn vẫn đáp lời một cách quy củ.

Lục Hoa Nghiêm nhìn sâu sắc Từ Thanh Phàm một cái, giống như đã sớm hiểu rõ cách nghĩ trong lòng của Từ Thanh Phàm, lại không có giải thích gì với Từ Thanh Phàm. Chỉ là phối hợp nói : “Trước khi truyền thụ ”Khô Vinh Quyết” cho người, ta muốn nói cho người những kiến thức cơ bản của việc tu luyện.”

“Xin sư phụ chỉ dạy.” Từ Thanh Phàm vội vàng nói.

“Thiên địa vạn vật, chia làm âm dương ngũ hành. Mà những người tu chân chúng ta, chính là hấp thu khí của âm dương ngũ hành này để rèn luyện thân thể. Phân chia âm dương chính là phân chia chính tà, người tu luyện dương khí, chính khí hào nhiên, người tu luyện âm khí, tàn nhẫn xảo trá. Mà tiên thiên ngũ hành chính là phân loại đại khái công pháp chúng ta tu luyện, rất nhiều người thiên tư trác tuyệt trời sinh đối với linh khí của một trong ngũ hành rất dễ cảm ứng, tu luyện ngắn hơn người thường nhiều lần. sư phụ người chính là chuyên tu đạo pháp hệ một thuộc một trong ngũ hành đó, mà mặc kệ là ”Trường Xuân Đại Pháp” mà sư phụ tu luyện hay là ”Khô Vinh Quyết” mà người sắp được học, đều là công pháp tu luyện đạo pháp hệ một, khi học tập có thể hấp thu một ít chi khí trong thiên địa.”

Từ Thanh Phàm biết được, bản thân hẳn chính là loại người trời sinh đối với linh khí ngũ hành không có chút nào cảm ứng rồi.

“Mà đạo pháp chúng ta tu luyện, đương nhiên sẽ có phân cao thấp, thế là các tiên bối chiếu theo thực lực các loại công pháp tu luyện khác nhau mà phân chia các loại cảnh giới. từ thấp đến cao phân biệt là : Luyện Khí, Tích Cốc, Linh Tịch, Hư Đan, Thực Đan, Kim Đan, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần chín tầng. trong đó Luyện Khí, Tích Cốc, Linh Tịch gọi chung là Trúc Cơ Kỳ. Hư Đan, Thực Đan, Kim Đan gọi chung là Kết Đan Kỳ. Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần lại gọi chung là Đại Thừa Kỳ. tùy theo gia tăng công lực và tăng lên của cảnh giới, tuổi thọ của người cũng sẽ gia tăng.”

“Vốn dĩ lấy tư chất của người, ngay cả nỗ lực cả đời, tu luyện đến hậu kỳ luyện khí cũng đã cực hạn rồi. nhưng từ khi Sơn Tinh Mộc Quái đoạt xá thân thể người, lại cũng lưu lại trong thân thể người một ít chân khí hơn ngàn năm, hơn nữa lại nuốt nội đan của Thanh Long Xà. cho nên nếu người có thể luyện hóa toàn bộ một ít chi khí trong cơ thể, trên cơ bản cũng có thể đạt tới cảnh giới Linh Tịch hậu kỳ. chỉ là sau khi đó cảnh giới rất khó tăng lên.”

“Kiến thức căn bản ta nói đại khái với người đến đây thôi, bây giờ người có gì không hiểu thì hỏi đi.” Lục Hoa Nghiêm sau khi giải thích một lần cho Từ Thanh Phàm rồi nói.

“Xin hỏi sư phụ, thế thực lực của con Bích Nhân Vân Đề Thú đã phá hủy sơ trại của đệ tử kia đang ở cảnh giới gì?” Từ Thanh Phàm sau khi nghe lời của Lục Hoa Nghiêm, không chút do dự hỏi, xem ra vấn đề này đã ở trong lòng hắn rất lâu rồi.

“Bích Nhân Vân Đề Thú kia thuộc yêu thú nhân giai cao cấp, thực lực đại khái tương đương với Linh Tịch hậu kỳ.”

“Xin hỏi sư phụ, người đã nói đệ tử trong cơ thể có một ít chi linh của Sơn Tinh Mộc Quái tích lũy ngàn năm, lại nuốt nội đan của Thanh Long Xà, tại sao sau khi luyện hóa toàn bộ chỉ có thể đạt tới cảnh giới Linh Tịch hậu kỳ?”

“Người đừng đem tu luyện của Sơn Tinh Mộc Quái và tu luyện của con người cùng đưa ra so sánh với nhau, linh trí của con người đã được mở ra, thích hợp tu luyện hơn yêu quái. Càng có vô số năm trước các cao nhân tổng kết ra công pháp kinh nghiệm có thể học tập tham khảo, hiệu suất hấp thu linh khí của thiên địa so với những yêu quái đó thì không thể nói giống nhau. Nói Sơn Tinh Mộc Quái đó chỉ cần chiếm cứ thân thể của người, vốn dĩ là một thụ đắc đạo, bắt đầu tu luyện cũng trên ngàn năm rồi, lại chỉ là hấp thu một ít chi khó trong thiên địa theo bản năng, đến bây giờ cũng mới linh trí sơ khai, bất cứ một tiểu bối nào chỉ cần có một pháp khí không tồi đều có thể đánh bại nó. Đây cũng là vì sao mà tu tiên giới thường có một số tiểu bối chỉ là tu luyện không đủ trăm năm thì có thể đuổi kịp những yêu quái thường hay nghe thấy đã tu luyện mấy ngàn năm.” Lục Hoa Nghiêm nhấn nài giải thích.

“Đệ tử mạo muội, xin hỏi sư phụ người hiện giờ tu luyện đến cảnh giới nào rồi?” Từ Thanh Phàm do dự một chút rồi hỏi.

“Ta tư chất không cao, đến bây giờ cũng chỉ tu luyện đến cảnh giới kim đan sơ kỳ mà thôi. Sống nhiều hơn người thường 750 năm thời gian. Mà người nếu có thể đạt tới cảnh giới Linh Tịch mà nói, cũng có thể sống

nhiều hơn người thường hơn 200 năm thời gian.

“Đệ tử thụ giáo rồi.” Từ Thanh Phàm đáp, nghĩ đến bản thân mãi mãi không thể tiến thêm bước nữa, trong lòng không khỏi có chút chán nản.

Nhìn thấy Từ Thanh Phàm sau khi nghe được lời nói của mình rõ ràng tâm tình không tốt, Lục Hoa Nghiêm lại nói : “Con đường tu tiên, vốn dĩ chính là nghịch thiên mà đi, trong lúc gian khổ vạn phần, người tu tiên có tư chất càng là trong nghìn người chọn một. nghĩ đến Cửu Hoa Môn, lập phái hơn 7000 năm, được xưng là thánh địa của tu chân, tích lũy thời gian dài như thế, đến bây giờ cũng chỉ là có hơn 2000 đệ tử, trong đó phần lớn đời này đều chỉ dừng lại ở trúc cơ kỳ, người tu tiên có thể đạt tới kết đan kỳ chỉ có rất ít không đủ 100 người, đạt tới Đại Thành Kỳ càng là không có người nào. Cho nên lấy tư chất của người có cơ hội có thể tu luyện đến Linh Tịch hậu kỳ, đã là cơ duyên hiếm có rồi, ngàn vạn lần đừng vì vậy mà đánh mất lòng tin, cuối cùng ngược lại được không bằng mất.

“Đệ tử ghi nhớ lời giáo huấn của sư phụ.” Cảm giác được trong lời nói của Lục Hoa Nghiêm có ý cổ vũ mình, nhưng trong lòng của Từ Thanh Phàm lại có một chút tình cảm kích với ông ấy.

“Ừ, người hiểu rõ là tốt rồi.” Lục Hoa Nghiêm gật đầu, nói: “Người còn có chỗ nào không hiểu nữa không?”

“Đệ tử không còn điều gì nữa.” Từ Thanh Phàm đáp.

“Thế thì bây giờ ta bắt đầu truyền thụ ”Khô Vinh Quyết cho người.” Nói xong, Lục Hoa Nghiêm từ trong tay áo lấy ra một quyển sách cổ màu vàng đất, chỉ thấy quyển sách này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi, chất liệu của giấy đều đã trong màu vàng đất có chút đen, bên trái càng bị hỏa diễm đốt mất một mảng, chỉ còn lại vết tích màu đen. Mà mặt trên có 3 chữ cổ, Từ Thanh Phàm từ nhỏ học nhiều sách với Nhị trưởng lão, nhận ra ba chữ này chính là “Khô Vinh Quyết”.

“Thiên địa vạn vật, thịnh suy theo mùa, hoa có nở rồi tàn, cây có khô rồi tươi. Hữu thường vô thường, hai cây khô và tươi, nam bắc đông tây, chẳng phải đặc cũng chẳng phải rộng! Cây úa tàn khô héo biểu hiện rõ ràng thế gian, chẳng phải khô héo chẳng phải tươi tốt, chẳng phải đặc cũng chẳng phải rộng....”(Dịch đoạn này quá chuối không hiểu gì luôn, ai hiểu được chắc tu luyện đắc đạo) Lục Hoa Nghiêm bắt đầu đọc nội dung của “Khô Vinh Quyết” kia cho Từ Thanh Phàm nghe, giải thích từng chữ từng câu cho Từ Thanh Phàm, giải thích một cách rõ ràng, để cho sau khi Từ Thanh Phàm hiểu rõ dưới sự hướng dẫn của mình tự động vận hành tu luyện.

Từ Thanh Phàm vô tình tiến vào giới tu chân, liền như vậy bắt đầu kiếp sống tu tiên của mình.

7. Mười Năm

Xem ra trong lòng của Lục Hoa Nghiêm rất để ý tới bộ “Khô Vinh Quyết” này, bởi vì đây đã là hi vọng duy nhất của hắn bây giờ. Cho nên ngay ngày đầu tiên Từ Thanh Phàm nhập môn, liền vội vàng bắt đầu dạy hắn về phương pháp tu luyện của công pháp này, bất cứ lúc nào cũng ở bên cạnh để chỉ đạo Từ Thanh Phàm tu luyện.

Từ Thanh Phàm biết, Lục Hoa Nghiêm vội vàng như vậy là muốn tìm được chỗ ảo diệu độc đáo của Khô Vinh Quyết, ẩn chứa với “Trường Xuân Đại Pháp” của mình, để công lực của ông ta tăng thêm một bước nữa. chỉ có như vậy mới cho thể kéo dài sự già yếu của mình, sống thêm ít năm nữa. mà tất cả điều này đều từ vẻ mặt nói rõ rồi, thời gian của Lục Hoa Nghiêm đích thực là không nhiều nữa rồi.

Ai nói người tu hành tâm tính hào hiệp xem thường sinh tử? thế thì đều chỉ là thành kiến của người thế tục mà thôi.

Từ những tình huống mà Từ Thanh Phàm mấy năm gần đây tìm hiểu ra, tuyệt đại bộ phận người tu tiên đều sợ chết hơn nhiều so với người bình thường. sau khi trải qua thiên tân vạn khổ tu hành, thật không dễ mới công lực có điểm tiến bộ, có thể sống thêm một khoảng thời gian, lại làm sao có thể cam tâm tình nguyện để cho bản thân chết một cách tùy tiện được chứ? Cho nên những người tu tiên không thể không cả ngày nghĩ phương pháp làm cho công lực của bản thân tiến bộ một bước.

Càng hưởng chi, giới tu tiên đến bây giờ đã trải qua sự phát triển hơn vạn năm, tuy công pháp đạo thuật không ngừng hoàn thiện, thiên tài và cao thủ cũng không ngừng xuất hiện, nhưng trường sinh bất lão vẫn chỉ là một truyền thuyết mà thôi, nó hiện giờ thậm chí đã trở thành chấp niệm trong lòng tất cả các tu tiên.

Từ ngày đầu tiên Từ Thanh Phàm chính thức bái Lục Hoa Nghiêm làm đệ tử, Lục Hoa Nghiêm bắt đầu dạy dỗ Từ Thanh Phàm một cách tỉ mỉ về phương pháp tu luyện công pháp “Khô Mộc Quyết”. Buổi tối mỗi ngày đều đích thân vận công giúp Từ Thanh Phàm luyện hóa Mộc Át Chi Khí trong cơ thể, cung cấp cho Từ Thanh Phàm các loại linh đan diệu dược càng là giống như không cần tiền để mua vậy.

Lục Hoa Nghiêm quản lý rất nghiêm Từ Thanh Phàm, không chỉ đối với thời gian tu luyện của Từ Thanh Phàm mỗi ngày yêu cầu nghiêm khắc, hơn nữa để có thể làm cho Từ Thanh Phàm chuyên tâm tu luyện, Lục Hoa Nghiêm càng là không có dạy cho hắn bất kỳ đạo pháp thực dụng nào ngoài “Khô Vinh Quyết”, nói rằng tu luyện đạo thuật đều là đợi đến sau khi Từ Thanh Phàm tu luyện “Khô Vinh Quyết” có được chút thành tựu mới nói.

Từ Thanh Phàm biết Lục Hoa Nghiêm những năm qua tốc độ già rất nhanh, trong lòng vô cùng quan tâm đến chuyện sống chết của bản thân ông ta, đối với khả năng của việc công lực có thể tăng lên một bước nữa rất là căng thẳng. hơn nữa bản thân Từ Thanh Phàm muốn sớm luyện thành tiên pháp, sớm ngày báo thù cho gia tộc, cho nên Lục Thanh Hoa tuy vì việc tu luyện mà làm căng với hắn rất nhiều, nhưng Từ Thanh Phàm lại không chút gì phật lòng, ngược lại còn thích thú, thậm chí tự động tu luyện mỗi ngày thường vượt xa thời gian quy định của Lục Hoa Nghiêm.

Không thể không nói, từ nhỏ tính thích đọc sách của Từ Thanh Phàm ngộ tính thật sự rất mạnh. Lục Hoa Nghiêm chỉ cần giải thích “Khô Vinh Quyết” đại khái cho hắn một lần, Từ Thanh Phàm trên căn bản có thể tâm lĩnh thần hội. hơn nữa bản thân hắn luyện công lại siêng năng, trong cơ thể còn có Mộc Át Chi Khí tích lũy ngàn năm và sự giúp đỡ vận công mỗi tối của Lục Hoa Nghiêm, cho nên tu luyện của Từ Thanh Phàm rất nhanh. Thậm chí về sau Lục Hoa Nghiêm cũng phải thường xuyên cảm thán, lấy ngộ tính và sự siêng năng của Từ Thanh Phàm, nếu không phải là tư chất căn cốt của hắn quá kém, trời sinh không thích hợp hấp thu linh khí của thiên địa ngũ hành, như thế thì Từ Thanh Phàm quả thật là rất có khả năng tu luyện đến cảnh giới đại thành kỳ, trở thành nhất đại tông sư của tu tiên giới.

Chỉ đáng tiếc là, ngộ tính và sự siêng năng những thứ này, đối với người tu tiên mà nói chỉ là đứng sau tư chất và căn cốt mà thôi chỉ đáng thêm hoa dệt gấm thêm mà thôi. Bản thân lại không thể có tác dụng quyết định, cho nên Từ Thanh Phàm đời này nhiều nhất cũng chỉ có thể đạt đến cảnh giới Linh Tịch hậu kỳ. phải nói là tạo hóa trêu ngươi.

Lại nói Khô Vinh Quyết mà Từ Thanh Phàm đang tu luyện, do nguyên nhân lâu đời rồi, nội dung văn tự nhiều chỗ tổn hại, công pháp bên trong càng nhiều chỗ bị thiếu sót không toàn vẹn. nhưng Lục Hoa Nghiêm tự tin với công lực cao thâm của bản thân, nhận thức bất phàm, “Trường Xuân Đại Pháp” mà bản thân đang tu luyện càng là công pháp cao thâm không dưới “Khô Vinh Quyết”, cho nên miễn cưỡng có thể bổ sung một vài chỗ trong rất nhiều thiếu sót của “Khô Vinh Quyết”. Chỉ là nội dung mà ông ta bổ sung vào rốt cuộc là đúng hay là không đúng, có lẽ chỉ ông trời mới biết được thôi.

Nhưng cũng chính vì rất nhiều chỗ thiếu sót của “Khô Vinh Quyết”, cho nên Từ Thanh Phàm bắt đầu tu luyện rất là nguy hiểm, mỗi một bước đều phải bản thân mò mẫm bước tiếp. trong khi tu luyện đã nhiều lần lâm vào nguy cơ tẩu hỏa nhập ma, nếu không phải là mỗi lần Lục Hoa Nghiêm đều có thể kịp thời cứu giúp, thế thì Từ Thanh Phàm hiện giờ sớm đã hóa thành một bộ xương khô rồi.

Nhưng cũng chính vì thế mà Từ Thanh Phàm có nhiều kinh nghiệm tránh bị tẩu hỏa nhập ma hơn những người tu tiên khác, các lần linh lực xung kích kinh mạch đan điền của hắn phải cứng cỏi hơn các tu tiên giả bình thường, đối với tu hành sau này của hắn có lợi ích rất lớn. đương nhiên, bây giờ bất luận là Từ Thanh Phàm hay là Lục Hoa Nghiêm đều không có nhận thức được điểm này.

Không thể không nói, “Khô Vinh Quyết” này đích thực có chỗ đặc thù độc đáo, trách không được Lục Hoa Nghiêm có thể đem hi vọng công tục bản thân tăng tiến bước nữa ký thác vào nó.

Tu tiên giới hiện giờ công pháp hệ mộc còn lưu truyền, phẩm lớn là hấp thu Mộc Át Chi Khí của thiên địa, biến thành Mộc Át Linh Khí của bản thân. Mà Mộc Át Linh Khí này ẩn chứa cường đại khí tức sinh mệnh

trong thiên địa, tu luyện đến chỗ cao thâm thậm chí có thể trực tiếp đối kháng với uy lực của thiên địa.

Nhưng Từ Thanh Phàm cũng không biết là bởi vì phương pháp tu luyện của hắn không đúng hay không, linh khí mà trong cơ thể hắn tu luyện được lại không phải là một mình Mộc Ất Linh Khí.

Mỗi khi hắn luyện hóa hết một bộ phận Mộc Ất Chi Khí tích lũy trong cơ thể, thế thì một phần mộc ất chi khí này đều sẽ chuyển hóa thành hai đạo linh khí một xanh một xám, trong đó linh khí màu xanh đương nhiên là mộc ất linh khí chứa sinh mệnh cường đại. nhưng màu xám chân khí kia lại hoàn toàn trái ngược, không chỉ không có sinh mệnh cường đại, hơn nữa làm cho Từ Thanh Phàm có một loại cảm giác tiêu điều tĩnh mịch nồng đậm.

Mỗi khi Từ Thanh Phàm vận hành “Khô Vinh Quyết” mộc ất linh khí đó ở trong cơ thể sau khi vận chuyển một vòng, liền không tự chủ được mà chuyển hóa thành một đạo Tử Tịch Linh Khí màu xám tiếp tục vận chuyển trong cơ thể. Một vòng sau lại lần nữa chuyển hóa thành Mộc ất Linh Khí, lặp lại nhiều lần như thế.

Mà vốn dĩ hai loại linh khí hoàn toàn trái ngược nhau, lại dung hợp thần kỳ trong cơ thể của Từ Thanh Phàm, thậm chí có chỗ tác dụng tốt xấu tiến lẫn nhau. Chỉ là Tử Tịch Linh Khí màu xám kia lại căn bản không giống linh khí mà tu luyện công pháp hệ mộc đáng lẽ phải tu luyện ra, trái lại hơi giống linh khí mà tu ma giả tu luyện ra, nhưng lại không có tà khí như tu ma giả tu luyện ra, cho nên sau khi nghiên cứu nhiều lần, ngay cả Lục Hoa Nghiêm tự cho mình là thấy nhiều hiểu rộng, cũng cảm thấy lạc vào sương mù.

Trong núi tu luyện không có ngày tháng, trong này tu luyện rồi tu luyện như vậy, thời gian bất tri bất giác đã trải qua mười năm dài đằng đẵng.

.....

Mười năm sau.

Trong vô thức, thời gian mà Từ Thanh Phàm đã tu luyện ở Cửu Hoa Sơn hơn mười năm rồi. ban đầu vẫn là một thiếu niên 17 tuổi có vẻ mặt non nớt, bây giờ đã thành một người có vẻ mặt chừng chạc hơn. Mà sư phụ sư huynh của hắn, lại trở nên già nua tiều tụy hơn nhiều.

Từ Thanh Phàm ngồi tọa công trên giường trong phòng của mình, đôi mắt nhắm chặt, vẻ mặt chăm chú. Theo phương pháp vận hành tu luyện “Khô Vinh Quyết”, Từ Thanh Phàm cẩn thận vận chuyển hai đạo linh khí một xanh một xám trong cơ thể.

Chỉ thấy trước tiên là một đạo màu xanh nhàn nhạt từ trong cơ thể hắn bắn ra, một thời gian, trong phòng của Từ Thanh Phàm khắp nơi tràn đầy sinh cơ. Nhưng sau một nén hương, nhưng linh khí màu xanh đó từ từ chuyển sang yếu dần, bên ngoài cơ thể lại xuất hiện một tầng màu xám nhàn nhạt càng lúc càng rõ ràng. Cuối cùng hoàn toàn thay thế cho màu xanh, một cảm giác tử tịch tràn đầy cả căn phòng. Sau đó, màu xám lại từ từ chuyển hóa thành màu xanh ban đầu, chỉ là ánh sáng của màu xanh này đậm hơn một ít so với lần trước, sau đó lại lần nữa chuyển sang màu xám.

Cứ như vậy, hai đạo màu xanh và màu xám liên tục chuyển đổi lẫn nhau. Cũng không biết qua bao lâu, cũng không biết màu xanh và màu xám đã hoán đổi bao nhiêu lần. cuối cùng, hai loại quang hoa đều từ từ bắt đầu trở nên nhạt dần, cuối cùng đều bị Từ Thanh Phàm hấp thu vào cơ thể.

Sau khi luyện công xong, Từ Thanh Phàm từ từ mở mắt ra thở dài một hơi, thần sắc trong ánh mắt lại là một cảm giác vừa thất vọng vừa hài lòng đan xen nhau.

Khí ngoại tràn đầy, đây là dấu hiệu tu luyện đến cảnh giới cực điểm. nếu tăng lên một chút nữa, Từ Thanh Phàm liền có thể đột phá cảnh giới Luyện Khí, tiến đến cảnh giới Tích Cốc.

Mà người tu luyện đạt đến cảnh giới Tích Cốc, có thể dựa vào bản thân trực tiếp hấp thu linh khí trong thiên địa nuôi dưỡng bản thân, từ khi đó không cần ăn uống nữa rồi. đến cảnh giới này, thân thể người tu luyện có thể bất cứ lúc nào cũng không ngừng hấp thu linh khí trong thiên địa, hơn nữa cảm giác hòa hợp cảm thụ thiên địa sẽ tăng lên rất nhiều. cho nên bất luận là năng lực của bản thân hay là tốc độ tu luyện đều sẽ gia tăng rất lớn, so với luyện khí kỳ quả thật là khoảng cách giữa trời và đất.

Thậm chí, đến bây giờ còn có rất nhiều nhân sĩ tu tiên cấp tiến cho rằng, người tu luyện đến giai đoạn Luyện Khí Kỳ cũng không thể xem là người tu tiên chính thức, chỉ là tương đối mạnh mẽ hơn người thường mà thôi. Mà chỉ có những tu sĩ tiến nhập vào cảnh giới Tích Cốc, mới có thể thật sự xem là đạt nhập được vào cánh cửa của người tu tiên.

Chỉ đáng tiếc là, dưới gầm trời này người có thiên phú tu tiên thật sự rất ít, trong đó lại có hai phần ba số người cả đời cũng chỉ có thể dừng lại ở luyện khí kỳ. những người này có thể gọi là những đệ tử ký danh, ở trong các môn phái tu tiên địa vị rất thấp, giống như nô tài ở trong thế tục vậy.

Mà Từ Thanh Phàm chỉ dùng thời gian mười năm liền đạt tới đỉnh phong của Luyện Khí kỳ, mặc dù là vì trong cơ thể có một ắt chi khí ngàn năm, lại có một đại cao thủ như Lục Hoa Nghiêm bất cứ lúc nào cũng ở một bên giúp đỡ, tốc độ tu luyện càng là không thể so sánh với những người thiên tư hơn người được, nhưng cũng xem là tương đối không tồi rồi.

Tuy rằng tốc độ tu luyện vẫn còn là kém một chút cũng được, nhưng uy lực của “Khô Vinh Quyết” mà hắn tu luyện lại cùng với hắn tưởng tượng kém rất xa.

Nghĩ đến Từ Thanh Phàm ban đầu khi vừa mới tu luyện đến Luyện Khí hậu kỳ, nhin không được sự tò mò trong lòng, lôi kéo sư huynh của hắn là Nhạc Thanh Nho lén lút dạy cho hắn hai đạo thuật thấp cấp nhất. một là Lạc Mộc Thuật, sau khi luyện thành một ắt chi khí trong cơ thể có thể hóa làm cự mộc từ trên trời công kích xuyên sát thương kẻ địch. Một loại khác lại là Thiên Đằng Thuật, là dùng một ắt chi khí trong cơ thể hóa thành sợi đằng dài để đâm quất hoặc quán lấy kẻ địch. Đều là căn bản nhất của những người tu tiên tu luyện công pháp hệ mộc cũng là pháp thuật thực dụng nhất.

Nhưng, khi Từ Thanh Phàm vất vả luyện thành hai chiêu pháp thuật này, kết quả lại làm cho ba người của Trường Xuân Cư kinh ngạc há mồm. thì ra Từ Thanh Phàm vận dụng Khô Vinh Quyết để phát ra hai pháp thuật này, uy lực chỉ là một nửa so với những người tu tiên có cùng đẳng cấp.

Đạo thuật của bản thân vô duyên vô cớ giảm uy lực một nửa, cũng có nghĩa là khi đối kháng với người cùng cấp Từ Thanh Phàm căn bản không thể có chút lực nào để phản kháng! Sau khi phát hiện ra kết quả này, Từ Thanh Phàm trong lúc nhất thời vô cùng chán nản, bởi vì hi vọng báo thù rửa hận cho tộc nhân của hắn càng trở nên xa vời. mà sau khi Lục Hoa Nghiêm biết được kết quả này, liền thêm hoài nghi là Từ Thanh Phàm luyện sai “Khô Vinh Quyết” rồi không.

Trong thời gian 10 năm này, Lục Hoa Nghiêm không chỉ một lần muốn giúp Từ Thanh Phàm luyện hóa đạo linh khí màu xám trong cơ thể của hắn thành một ắt linh khí. Nhưng linh khí màu xám đó không chỉ rất khó luyện hóa, hơn nữa mỗi lần thật không dễ dàng mới luyện hóa thành một ắt linh khí, Từ Thanh Phàm một khi vận hành “Khô Vinh Quyết”, đạo linh khí màu xám đã bị luyện hóa thành một ắt linh khí đó lại hồi phục như cũ, làm cho sư đồ hai người chỉ biết đau đầu mà thôi.

Mười năm qua, Lục Hoa Nghiêm mỗi khi Từ Thanh Phàm vận hành Khô Vinh Quyết, sẽ bảo vệ ở bên cạnh, cũng xem xét một chút linh khí trong cơ thể của Từ Thanh Phàm, xem xem “Khô Vinh Quyết” là vì sao vận chuyển, lấy hi vọng ẩn chứng với “Trường Xuân Đại Pháp” của mình.

Đáng tiếc, mười năm đã qua rồi, ngoài linh khí màu xám đó, Lục Hoa Nghiêm căn bản không có phát hiện chỗ nào kỳ dị của Khô Vinh Quyết này. Trong lòng cuối cùng cũng bắt đầu xác định là phương pháp tu luyện của Từ Thanh Phàm có vấn đề, thế là ba năm trước rốt cuộc đành buông bỏ hi vọng ở trên người Từ Thanh Phàm.

Vốn dĩ ở bấy năn trước Từ Thanh Phàm tu luyện, ông ta mỗi ngày đều bên cạnh Từ Thanh Phàm, vận động giúp đỡ Từ Thanh Phàm tu luyện hơn nửa nghiên cứu dò xét “Khô Vinh Quyết”, nhưng những hành động này gần 3 năm nay lại càng ngày càng ít.

Bởi vì “Trường Xuân Đại Pháp” mà bản thân Lục Hoa Nghiêm tu luyện lại tương khắc với bản thiếu sót “Khô Vinh Quyết”, cho nên bộ công pháp này bản thân ông ta không có cách nào tu luyện.

Nhưng sau khi buông bỏ Từ Thanh Phàm, ông ta đối với “Khô Vinh Quyết” lại không có chết tâm, bởi vì đây đã là hi vọng cuối cùng giúp công lực của ông ta tiến thêm bước nữa. cho nên ông ta ở ba năm trước lại đi ra ngoài một lần nữa, lại thu về một thân truyền đệ tử, tên gọi là Nam Cung Thanh Sơn, là một đứa trẻ rất đẹp trai, khẩu khinh, nghe nói là một hoàng tử của một tiểu vương quốc nào đó ở thế tục. nhưng

không giống Từ Thanh Phàm đó là, tư chất của hắn rất tốt, căn cốt vô cùng thích hợp luyện tập đạo pháp một hệ.

Nhưng mà đối với người sư đệ mang tên Nam Cung Thanh Sơn này, Từ Thanh Phàm không biết vì sao luôn có chút không yêu thích. Bởi vì Từ Thanh Phàm luôn cảm giác được ánh mắt của người sư đệ này giống như đôi mắt của huyết lang mà mình đã thấy ở trong nam hoang vậy, cao ngạo giống nhau, ích kỷ giống nhau, thiên tính bạc bẽo lạnh lùng. Nhưng Lục Hoa Nghiêm bây giờ căn bản bất chấp những điều đó, ông ta chỉ là vui mừng bởi thiên phú của Nam Cung Thanh Sơn khi tu luyện “Khô Vinh Quyết” rất nhanh.

Mà Từ Thanh Phàm đương nhiên cũng không thể vển vẹn bởi vì cảm giác nhất thời của mình mà đối với tiểu sư đệ của mình mà thành kiến, mà là tận hết sức của mình giúp hắn. chỉ là Nam Cung Thanh Sơn đối với sự nhiệt tình của Từ Thanh Phàm và Nhạc Thanh Nho cũng không có lộ ra thần sắc cảm kích gì, vẻ mặt chỉ là thản nhiên, dường như lẽ đương nhiên vậy.

Lục Hoa Nghiêm lần này tiếp thu kinh nghiệm từ Từ Thanh Phàm, cho nên đem những chỗ thiếu sót trong bản “Khô Vinh Quyết” thay đổi rất nhiều. có thể nói công pháp mà Nam Cung Thanh Sơn tu luyện mặc dù vẫn được gọi là “Khô Vinh Quyết”, nhưng so với bản “Khô Vinh Quyết” mà Từ Thanh Phàm tu luyện đã là hoàn toàn hai loại công pháp khác nhau.

Mà Nam Cung Thanh Sơn này cũng đích thực không có phụ lòng kỳ vọng của Lục Hoa Nghiêm, không chỉ luyện tập “Khô Vinh Quyết” tiến bộ rất nhanh, trong ba năm thời gian ngắn ngủi đã đạt đến cảnh giới luyện khí trung kỳ, nhanh hơn rất nhiều so với Từ Thanh Phàm. Hơn nữa trong cơ thể không có xuất hiện dị trạng linh khí màu xám tích tụ giống như Từ Thanh Phàm. Đáng tiếc, Lục Hoa Nghiêm khi dò xét Nam Cung Thanh Sơn tu luyện “Khô Vinh Quyết” có chỗ nào xuất hiện cái gì kỳ dị không, nhưng không có tìm được bất cứ chỗ nào để dựa vào đó mà ấn chứng với “Trường Xuân Đại Pháp” của chính mình.

Lục Hoa Nghiêm để tăng thêm tuổi thọ mà vội vàng trước mắt. lại không biết, ông ta bởi vì sợ Nam Cung Thanh Sơn lại lần nữa xuất hiện ngoài ý muốn giống màu xám tử tích linh khí giống như Từ Thanh Phàm, ở lần thứ 2 này khi bỏ khuyết cho “Khô Vinh Quyết”, cẩn thận cải biến “Khô Vinh Quyết” càng lúc càng giống với “Trường Xuân Đại Pháp” mà mình tu luyện, như thế thì đương nhiên sẽ không có gì để mà ấn chứng bỏ khuyết nữa rồi.

Sau khi không có Lục Hoa Nghiêm lúc nào cũng bên người giúp đỡ, tốc độ tu luyện của Từ Thanh Phàm giảm mạnh. Nghĩ đến bản thân tu luyện chỉ là một công pháp công pháp vô bổ, đã mấy lần Từ Thanh Phàm dự định từ bỏ rồi. nhưng lại nghĩ đến bản thân còn chưa báo được thù nhà hận tộc, mà “Khô Vinh Quyết” này mặc dù là vô bổ nhưng cũng là hi vọng duy nhất trước mắt của hắn. cho nên ôm lấy một ý nghĩ lỡ may này, Từ Thanh Phàm liền mạnh mẽ kiên trì như vậy bản thân vẫn tiếp tục tu luyện.

Còn có một nguyên nhân là, mười năm nay sự già đi của Lục Hoa Nghiêm càng ngày càng nghiêm trọng. nghĩ đến năm nào khi Từ Thanh Phàm lần đầu tiên gặp được Lục Hoa Nghiêm, ông ta tuy đầu đầy tóc bạc, nhưng cũng không có dáng vẻ già nua. Nhưng bây giờ nhìn Lục Hoa Nghiêm lần nữa, không chỉ đầu đầy nếp nhăn, mà mái tóc bạc dài mà chỉnh tề cũng đã rụng rất nhiều. sống như một lão nhân mà giống cây gỗ biết đi vậy, nào còn có chút gì gọi là thần thái ban đầu nữa đây?

Mười năm qua, Lục Hoa Nghiêm mặc dù chỉ là để bản thân gia tăng tuổi thọ, nhưng ông ta vẫn luôn chiếu cố tỉ mỉ cho Từ Thanh Phàm cũng là sự thật. hơn nữa ngay cả sau khi từ bỏ hi vọng ở trên người Từ Thanh Phàm, cũng vẫn như cũ không có bất cứ cái gì gọi là không tốt đối với Từ Thanh Phàm, vẫn để cho hắn ở lại tu luyện trong Trường Xuân Cư, Từ Thanh Phàm trong lúc tu luyện có nghi vấn gì hỏi ông ta cũng sẽ giải đáp một cách nghiêm túc cẩn thận. cho nên muốn nói Từ Thanh Phàm trong mười năm qua đối với ông ta không có chút gì cảm tình, thế thì tuyệt đối là lừa người. cho nên bản thân Từ Thanh Phàm cũng thật sự rất muốn “Khô Vinh Quyết” tu luyện ra một cái gì đó, giúp đỡ Lục Hoa Nghiêm tăng cao công lực, thêm thật nhiều tuổi thọ.

Đáng tiếc, mười năm qua Từ Thanh Phàm tuy rằng vô cùng nỗ lực, nhưng vẫn không có đột phá lớn lao gì, đến bây giờ vẫn còn ở tu vi Luyện Khí hậu kỳ, điều này cũng thường xuyên làm cho Từ Thanh Phàm buồn bã không thôi.

Lắc đầu, Từ Thanh Phàm đem những ý nghĩ vô dụng này đều chôn sâu trong đầu. những năm nay, Từ Thanh Phàm bởi vì bận rộn luyện công, cho nên từ trước tới nay đều không có đi qua ngoài phạm vi của

Trường Xuân Cư. Nghĩ đến bản thân tu vi không có tiến bộ, Từ Thanh Phàm quyết định đi ra ngoài dạo một lát, nhìn phong cảnh của Cửu Hoa Sơn, bình phục một chút tâm tính của bản thân gần đây càng lúc càng buồn rầu dễ kích động.

Nghĩ đến đây, Từ Thanh Phàm từ trên giường đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

8. Quan Chiến

Ngoài cửa, trời đêm dịu dàng như làn nước.

Sau khi Từ Thanh Phàm đi ra khỏi phòng, mới phát hiện màn đêm đã buông xuống, một mảnh trăng, trời đầy sao sáng. Nhớ lại một chút bầu trời đêm tối thui ở nam hoang, dường như hoàn toàn là hai thế giới khác nhau.

Từ Thanh Phàm nhớ rất rõ, lần luyện công này của hắn là bắt đầu từ sáng sớm. không ngờ một ngày thời gian đã trôi qua như thế.

Điều này vẫn là công lực của Từ Thanh Phàm hiện giờ còn tương đối bạc nhược, nếu là những cao thủ có tu vi đạt đến kết đan kỳ, thời gian một lần bế quan dài mấy tháng thậm chí là mấy năm, đều là chuyện bình thường. cửa ải khó nhất Lục Hoa Nghiêm thường cảm thán, tu luyện không có tháng năm, trong núi không có giờ giấc.

Nghĩ kỹ lại, tuy nói người tu tiên có tuổi tác hơn xa người thường, nhưng mà trong một đời thời gian dùng để tu luyện thì chiếm phần lớn. cho nên nói, nếu chỉ là so sánh về thời gian vui vẻ nghỉ ngơi bình thường, người tu luyện cũng không thấy nhiều hơn so với người thế tục. hơn nữa dễ tồn tại mà phải bắt đắ dĩ bận rộn hơn phạm nhân nhiều, người tu luyện để trường sinh mà gian khổ nỗ lực không kém chút nào. Thế gian đều nói thần tiên tiêu dao, những người tu luyện này cũng xem là thần tiên trong mắt người thế tục rồi, nhưng nổi khổ không nói được ở trong đó thì có ai hiểu chứ?

Từ Thanh Phàm tính thích yên tĩnh, không thích náo nhiệt. tuy rằng bây giờ đã là ban đêm, nhưng lực này các chỗ trong Cửu Hoa Sơn vẫn còn có thân ảnh hoạt động của rất nhiều đệ tử cấp thấp. cho nên sau khi ra khỏi Trường Xuân Cư, hắn không tự giác được vẫn lựa chọn đường nhỏ làm phương hướng tản bộ của mình. Trong lúc vô ý, Từ Thanh Phàm càng đi càng hẻo lánh. Đến sau này, thậm chí trong lúc bất tri bất giác đến hậu sơn, nơi đây từ trước đến nay không có một bóng người nào.

Do đại bộ phận kiến trúc và động phủ của các vị tu sĩ của Cửu Hoa Môn đều là xây dựng ở sườn núi phía trước nơi có nhiều linh khí, cho nên môi trường của hậu sơn cũng không có thay đổi nhiều, vẫn là như cũ cây cối rậm rạp, xum xuê. Phối hợp với gió nhẹ buổi đêm, bóng cây trải dài, ánh trăng xuyên thấu, tạo nên một bức tranh núi non trong đêm thật là đẹp. nhìn thấy trước mắt cảnh đẹp như vậy, Từ Thanh Phàm những ngày này bởi vì công lực vẫn không thể tăng tiến mà tỏ ra có chút tâm tính nôn nóng, trong chốc lát liền nhẹ nhàng bình yên trở lại, bắt đầu trở nên yên tĩnh siêu thoát.

Cảm nhận một ất chi khí nơi này tinh khiết nồng đậm và không khí trong lành, Từ Thanh Phàm không khỏi tinh thần đại chấn. bởi vì ở đâu cây cỏ hoa lá rất nhiều, cho nên một ất chi khí nồng đậm hơn rất nhiều so với Trường Xuân Cư của Lục Hoa Nghiêm.

Hít sâu một hơi do hương vị hoa cỏ nơi này mang đến, trong lòng Từ Thanh Phàm âm thầm hạ quyết tâm, đợi đến khi bản thân có tư cách tự mình mở động phủ, nhất định phải xây dựng ở nơi này. Không chỉ là bởi vì ở đây một ất chi khí nồng đậm có thể trợ giúp cho việc tu luyện của bản thân, mà còn là bởi vì không khí yên tĩnh ở đây.

Hắn thích cảm giác yên tĩnh này.

Trong lúc Từ Thanh Phàm vừa đi vừa cảm nhận cảnh đẹp của hậu sơn, đột nhiên một trận mãnh liệt ba động của ngũ hành linh khí từ hậu sơn nơi xa truyền tới, làm loạn lên không khí yên tĩnh của hậu sơn. Ba động kịch liệt đó, làm cho Từ Thanh Phàm cảm thấy giống như có người đang thi triển đấu pháp ở bên cạnh mình.

Hướng về phía linh khí ba động nhìn xem, mới phát hiện nơi linh khí ba động kỳ thật cách hần rất xa. ở trong khung cảnh yên tĩnh buổi đêm, Từ Thanh Phàm mơ hồ có thể thấy được nơi xa hình như có kim quang và hồng quang không ngừng chớp động.

“Chẳng lẽ là có người tu tiên đang giao đấu ở đây?” nhìn kim quang và hồng quang ở nơi xa, Từ Thanh Phàm nhíu mày thầm nói. Từ Thanh Phàm không khỏi một lần nghe sư huynh Nhạc Thanh Nho nói qua, bởi vì hậu sơn rất ít bóng người, cho nên thường xuyên làm nơi cho những đệ tử cấp thấp của Cửu Hoa Môn giải quyết ân oán tư tình.

Thế thì kim quang và hồng quang rõ ràng là quang mang mà người tu luyện kim hệ đạo pháp và hỏa hệ đạo pháp thi triển ra, chỉ nhìn ba động mãnh liệt như thế, thì biết kịch đấu của hai người ở nơi xa hần rất không đơn giản, ít nhất đã là tu vi luyện khí hậu kỳ rồi, thậm chí còn có khả năng là cao thủ tích cốc kỳ!

Phải biết rằng, tuy trong Cửu Hoa Môn có hơn hai ngàn tu sĩ, nhưng có thể đạt đến đại cao thủ kết đan kỳ lại chỉ có ít ỏi mấy mươi người. hơn nữa những cao thủ này cũng phần nhiều là ở trong tình trạng bế quan tu luyện, muốn cảnh giới gia tăng để tăng thêm thọ nguyên. Dưới Kết Đan kỳ là Linh Tịch kỳ, nhưng cao thủ này đều có thiên tài có thể sẽ đột phá đến Kết Đan Kỳ, nhận được sự bồi dưỡng trọng điểm của Cửu Hoa Môn, cho nên cũng là rất ít quân những chuyện xảy ra.

Cho nên gọi là lão hổ không ở trên núi, hầu tử liền xưng vương. Cho nên ở trong Cửu Hoa Môn, trước đến nay đều là do luyện khí kỳ và tích cốc kỳ tiếp đãi và xử lý các công việc trong cốc, mà đệ tử luyện khí hậu kỳ bình thường đã là tự mình quản lý, đệ tử tích cốc kỳ càng là phần lớn do các sư phụ khác trực tiếp quản lý cụ thể. Ví dụ như Từ Thanh Phàm vừa vào Cửu Hoa Môn liền gặp được Lý Vũ Hàn, Thịnh Vũ Sơn chính là như vậy. cho nên giữa những tu sĩ này có chuyện tư đấu lẫn nhau đều là rất thường thấy.

Vốn dĩ lấy tính cách cũ của Từ Thanh Phàm, hiểu được người đọc sách thường nói nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện, gặp được sự tư đấu của người khác nhất định là lười nhác tránh ra xa giả vờ như không thấy.

Nhưng tình hình lần này lại có chút không giống vậy. nghĩ Từ Thanh Phàm từ khi tiến vào thế giới tu tiên đến bây giờ, đã đủ mười năm rồi. nhưng mười năm nay để bảo thù, cũng để giúp đỡ Lục Hoa Nghiêm tăng tiến công lực, Từ Thanh Phàm trước đến nay là ngoài tu luyện chỉ là tu luyện, ngoài công pháp “Khô Vinh Quyết” thiếu sót, ngay cả đạo pháp thực dụng đều không có luyện qua cái nào. Còn về chiến đấu với các tu sĩ khác, càng là từ trước đến nay chưa hề chứng kiến qua. Cho nên lần này thật không dễ gặp được có tu sĩ đang tư đấu, trong lòng do dự một lát, cuối cùng vẫn là nhịn không được hiếu kỳ trong lòng, hướng tới nơi linh khí ba động đó chạy qua.

Từ chỗ mà Từ Thanh Phàm vừa mới lưu lại đến chỗ những quang mang màu đỏ và màu vàng bắn ra, thoát nhìn hình như cũng không phải là đặc biệt xa, nhưng thật sự khi đi đến nơi đó, mới phát hiện khoảng cách mười mấy dặm, hơn nữa ở giữa lại là một mảnh rừng cây rậm rạp. cũng may là mười năm nay Từ Thanh Phàm không tu luyện mất công, tuy không thể có đạo pháp thực dụng cụ thể gì, nhưng sau khi tu luyện đến Luyện Khí hậu kỳ cũng là mất tinh tai thính thân thể nhanh nhẹn khỏe mạnh, hơn nữa bản thân hần cũng có một số khinh công của thể tục, cho nên trong khu rừng cũng xuyên qua cực nhanh, sau đó không lâu liền đến nơi xảy ra kịch đấu.

Khi Từ Thanh Phàm đến cách chỗ kịch đấu không xa, trước tiên là trốn sau một cây lớn trốn kỹ, nếu không thì phải là không cẩn thận bị hai bên đang giao đấu phát hiện ra thì không dễ giải thích.

Định thần vừa nhìn, mặc dù trong lòng có chút chuẩn bị, nhưng Từ Thanh Phàm vẫn không khỏi há mồm kinh ngạc, bởi vì cuộc đấu trước mắt quá kịch liệt rồi. kịch liệt vượt qua sự tưởng tượng của hần.

Chỉ thấy hai người thanh niên tầm hơn 20 tuổi, một người toàn thân toát ra hỏa diễm hùng hực, khi giơ tay nhắc chân sẽ tạo nên từng trận sóng lửa tuôn ào ào nhanh chóng đến người thanh niên khác, giống như hỏa thần tại thế. Mà người thanh niên khác lại toàn thân chớp lên kim quang, vừa tránh những đợt sóng lửa tuôn đến, vừa từ ngón tay bắn ra từng đạo kim quang, kim quang hóa thành từng đạo kiếm khí sắc bén không ngừng công kích lại, giống như chiến thần giáng lâm.

Hai người này đạo pháp cao thâm, uy lực phá hoại cực lớn. chỉ thấy xung quang chiến trường của hai người này, bất luận là đất đá hay là cây cối toàn bộ đều bị hủy hần như không còn gì, thậm chí ngay cả mặt đất

dày như vậy đều bởi vì hai người đạo pháp mạnh mẽ mà sinh ra những vết rách lớn. người thanh niên sử dụng hỏa diễm thì độ nóng của hỏa diễm trên người rất là cao, lại có thể đốt cháy hóa lỏng đất đá xung quanh, mà người thanh niên khác cũng không chút thua kém, từng đạo kim kiếm bắn ra từ ngón tay sắc bén vô cùng, uy lực bổ sơn tách đá.

Tốc độ giao đấu của hai người rất nhanh, vừa công kích vừa di chuyển vừa tránh né công kích của đối phương. Nghĩ đến hai người đều học qua một số đạo pháp gia tăng tốc độ di chuyển, cho nên tốc độ di chuyển rất nhanh, sau lưng thậm chí còn mang theo từng đạo tàn ảnh. Mà những sóng lửa, kiếm khí đó vì không đánh trúng đối thủ mà bắn ra xung quanh, càng làm cho phạm vi phá hoại xung quanh tăng lên nữa.

“Đây mới là uy lực thật sự đạo pháp của người tu tiên!” nhìn cảnh tượng trước mắt, Từ Thanh Phàm đầy lòng rung động, không khỏi âm thầm nghĩ đến. “đây vẫn chỉ là uy lực đạo pháp do luyện khí kỳ thi triển, thế thì nếu là tu sĩ lợi hại hơn, đạo pháp thi triển sẽ là uy lực như thế nào đây chứ?”

Từ Thanh Phàm nhìn thấy hai người thanh niên trước mắt còn trẻ hơn cả mình, trong lòng ngưỡng mộ vô cùng. Nghĩ đến hai người này hẳn là cái gì đó được gọi là thiên tài rồi, vền vẹn dựa vào thiên phú của chính mình, dĩ nhiên khi tuổi còn trẻ như vậy tu vi có thể đạt đến luyện khí hậu kỳ! nghĩ đến đây, trong lòng của Từ Thanh Phàm không khỏi có chút mất mát.

Nhìn thấy uy lực hai người tu luyện đạo pháp sinh ra, liên hệ nghĩ đến bản thân mình vì tu luyện “Khô Vinh Quyết” mà uy lực chỉ có bằng một nửa đạo pháp của người tu luyện bình thường, loại mất mát này ở trong lòng của Từ Thanh Phàm càng gia tăng mạnh mẽ.

Nhưng Từ Thanh Phàm dù sao cũng không phải là kiểu người thích thở ngắn than dài với bản thân, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu một chút, đem loại ý nghĩ không bình thường này vứt đi tiếp tục chuyên tâm xem trận đấu trước mắt. dù sao chiến đấu loại này cũng không phải là bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể thấy được.

Ngay khi Từ Thanh Phàm đang xem một cách chăm chú, hai người trong trận đấu lại đột nhiên dừng tay lại, đứng đối diện với nhau ánh mắt sắc bén nhìn lẫn nhau, nhìn chiến trường giằng co vừa rồi.

Thẳng đến khi hai người đều dừng di chuyển lại, Từ Thanh Phàm mới nhìn rõ mặt mũi của hai người, không khỏi lại kinh ngạc thêm lần nữa.

Thì ra, vẻ mặt của hai người này thực sự là rất giống nhau, đều mang một khuôn mặt đẹp trai mang theo chút vẻ mặt tái nhợt, vẻ mặt lạnh lùng như nhau, lông mày lười kiêu hơi nhếch lên, cắn chặt môi, mang theo nụ cười châm chọc, trong ánh mắt cũng mang theo đầy đặc sự từ chối người từ ngàn dặm.

Nếu không phải hình dáng của hai người không hoàn toàn giống nhau, Từ Thanh Phàm quả thật còn tưởng rằng hai người này là anh em ruột. cùng so sánh mà nói, người tu luyện kim hệ đạo pháp kia vẻ mặt cương nghị hơn, giống như đao kiếm vậy, mà người tu luyện hỏa hệ đạo pháp lại đẹp trai hơn một chút.

“Rất tốt, không ngờ thực lực của người đã đạt đến trình độ này rồi.” người thanh niên tu luyện kim hệ đạo pháp kia nhẹ giọng nói, âm thanh lại thanh thúy giống như kim thiết va vào nhau vậy, tuy âm thanh rất nhỏ, nhưng trong đó ngầm chứa linh khí cường đại, ngay cả Từ Thanh Phàm cách xa mấy trượng cũng nghe rõ ràng.

“Người cũng thế, lại có thể chống đỡ ta ra tay được lâu như vậy.” người thanh niên tu luyện hỏa hệ đạo pháp thần nhiên đáp, thanh âm nhẹ nhàng mềm mại. chỉ là trong khi nói khoe miệng của hắn mang theo ý châm chọc càng thêm rõ ràng, làm cho người ta thấy được luôn có cảm giác không thoải mái chút nào.

“Đáng tiếc, nếu thực lực của người vền vẹn chỉ đạt đến trình độ này mà nói, thế thì người cũng không có cách nào thắng được ta cả.” người thanh niên tu luyện kim hệ đạo pháp lại không vì lời nói của đối thủ mà tức giận, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng. “Hôm nay ta sẽ cho người thấy được thực lực thật sự của ta, để cho người thua tâm phục khẩu phục, cũng để cho người biết được cái gì mới thực sự được gọi là thiên tài!”

Nói xong, quanh thân người này kim quang bùng phát, từ xa nhìn lại giống như một mặt trời nhỏ màu vàng đang phát sáng vậy!

Nhìn thấy người này đột ngột thay đổi như thế, bất luận là Từ Thanh Phàm hay là người thanh niên tu luyện hỏa hệ đạo pháp kia, mặt đều biến sắc. tuy Từ Thanh Phàm cách hai người rất xa, nhưng khi kim

quang chiếu đến thân mình lại cảm giác làn da từng trận nhói đau.

“Người bây giờ lại đã có tu vi Tích Cốc kỳ rồi. không ngờ người vừa rồi căn bản không dùng toàn lực.” Người thanh niên tu luyện hỏa hệ đạo pháp nói. Về mặt của hắn mặc dù thay đổi một chút, nhưng không có chút gì gọi là sợ hãi cả, thần sắc lạnh lùng như cũ.

“Vừa rồi chỉ là đùa chơi với người thôi. Bây giờ đây mới là thực lực chân chính của ta.” Người thanh niên tu luyện kim hệ đạo pháp bộ dáng cũng không có gì đặc ý cả, chỉ lạnh lùng tiếp tục nói. “Bây giờ, ta sẽ cho người biết, trong Cửu Hoa Môn chỉ cần có một mình ta là thiên tài đủ rồi!”

Đang nói, người thanh niên này lao về phía người thanh niên tu luyện hỏa hệ đạo pháp, cả người giống như hóa thành một thanh kiếm lớn, hung hăng đâm lên ngực người thanh niên tu luyện hỏa hệ đạo pháp. Trong nhất thời khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Linh khí hóa hình, đây chính là một trong những biểu thị cho việc đạt tới tu vi Tích Cốc kỳ!!

“Thật thú vị, thật sự là thú vị.” đối mặt với thanh kiếm cực lớn hình người công kích đến, người thanh niên tu luyện hỏa hệ đạo pháp cũng không có gì gọi là khẩn trương cả, người lại còn cười nhẹ tán thưởng một câu, chỉ là trong âm thanh mang theo sự trêu chọc nồng đậm. lại đột nhiên nghiêm mặt, thần sắc nói : “Nhưng người tưởng rằng chỉ có người mới đạt đến Tích Cốc kỳ sao?”

Nói xong, chỉ thấy hỏa diễm hộ thân quang người hắn cũng tăng mạnh, hỏa diễm chớp quanh người hóa thành một con phượng hoàng nghênh đón cự kiếm. linh khí hóa hình!! Không ngờ người thanh niên sử dụng hỏa hệ đạo pháp này cũng đạt đến cảnh giới tích cốc kỳ!!!

Trong chớp mắt, phượng hoàng hỏa diễm màu hồng và cự kiếm màu vàng chiến đấu không ngừng giữa không trung, giằng co lẫn nhau không bên nào thua thiệt.

Mà uy lực dư thừa của hai người chiến đấu cũng làm cho người xem bên cạnh là Từ Thanh Phàm chịu khổ không thôi, nhiệt độ của hỏa diễm phượng hoàng phát ra thực sự quá mạnh mẽ, không chỉ làm cho Từ Thanh Phàm thân thể cảm giác nóng rát không thôi, mồ hôi chảy liên tục, quan trọng hơn là không khí quanh người dường như cũng bị hỏa diễm đốt cháy hết sạch sẽ vậy, làm cho Từ Thanh Phàm trong chớp mắt cảm thấy hô hấp khó khăn.

“Đây chỉ là uy lực của tu sĩ Tích Cốc kỳ thôi sao?” Từ Thanh Phàm nhìn thấy tình cảnh trước mắt mà trong lòng kinh ngạc không thôi, nhưng đồng thời trong lòng đối với quyết tâm tu luyện cũng mạnh mẽ thêm rất nhiều.

Mà ngay lúc Từ Thanh Phàm đang kinh ngạc không thôi, thì trận đấu bên cạnh cũng dần dần xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy cự kiếm màu vàng kia trong thời gian chiến đấu trôi qua bắt đầu trở nên kinh lực không đủ, không chỉ kim quang dần dần bắt đầu nhạt dần, hơn nữa thể tích cũng bắt đầu nhỏ dần, nhưng lại vẫn đối kháng mạnh mẽ như cũ. Mà phượng hoàng hỏa diễm lại uy thế không giảm, vẫn như cũ mạng mẽ công kích cự kiếm này. Cự kiếm màu vàng dưới sự công kích của phượng hoàng hỏa diễm ánh sáng càng lúc càng mờ, thể tích cũng càng lúc càng nhỏ. Cuối cùng, cự kiếm màu vàng giống như bị hỏa diễm làm cho bốc hơi vậy, hóa thành hư vô, phiêu tán trong không khí. Mà không có sự chống đỡ của cự kiếm, phượng hoàng hỏa diễm không có sự ngăn cản nào, mạnh mẽ xông đến trước mặt người thanh niên sử dụng kim hệ đạo pháp.

Nhìn thấy người thanh niên đó sắp bị phượng hoàng hỏa diễm đánh trọng thương, quanh thân hắn đột nhiên chớp lên một đạo kim quang, kim quang hóa thành một tấm cự thuẫn màu vàng chặn sự công kích của phượng hoàng hỏa diễm lại. nhưng người của hắn cũng bị phượng hoàng hỏa diễm kích liên tục lùi mười mấy bước. quan trọng hơn là, theo lần công kích này của phượng hoàng hỏa diễm, kim quang hộ thể của hắn cũng bị kích tan rồi. nếu phượng hoàng hỏa diễm công kích lần nữa, thể thì hắn không thể không bị trọng thương. Hơn nữa thấy về mặt của hắn bây giờ, chắc là một kích vừa rồi, cũng làm cho hắn bị nội thương không nhẹ.

Nhưng phượng hoàng hỏa diễm kia cũng không công kích lần nữa, mà là bay trở về quanh người thanh niên sử dụng hỏa hệ đạo pháp. Lần nữa hóa thành hỏa diễm hộ thể của hắn, hơn nữa từ từ thu vào trong cơ thể.

Sau khi đánh bại đối thủ, người thanh niên sử dụng hỏa hệ đạo pháp lại không có chút gì gọi là vẻ mặt đắc ý cả, chỉ là khoe miệng vẫn một nụ cười châm chọc càng trở nên rõ ràng.

“Người cũng đạt tới cảnh giới Tích Cốc kỳ!!!” sau khi bị thương về mặt của người thanh niên tu luyện kim hệ đạo pháp càng thêm trắng bệch. Mặc dù hư nhược, nhưng lời nói lại cường ngạnh như cũ.

“Ta thừa nhận ngươi là một thiên tài, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy năm liền có thể tu luyện kim hệ đạo pháp đến cảnh giới Tích Cốc kỳ.” người thanh niên sử dụng hỏa hệ đạo pháp cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn, sau khi chỉ nói một như vậy liền xoay người đi về trước núi, nhưng trong hậu sơn vắng vẻ lại vẫn như cũng vang vọng âm thanh thản nhiên của hắn. “Nhưng cho dù ngươi là thiên tài như thế nào, trước mặt Phượng gia ta đây, cũng chỉ là trò cười mà thôi.”

Theo sự kết thúc của âm thanh bình thản mà mang theo nồng đậm cao ngạo của hắn, thân hình của hắn cũng từ từ biến mất trong rừng cây rậm rạp ở hậu sơn, cho đến khi hoàn toàn không thấy, hình như trận quyết đấu vừa rồi chỉ là một chuyện tình không đủ để nói đến vậy.

Lúc này, ngay cả là trong lòng của Từ Thanh Phàm vẫn rất không thích sự cao ngạo và thái độ trong lòng xem thường người khác của hắn, cũng không thể không thừa nhận lúc này đích thực là rất có phong độ.

Mà người thanh niên tu luyện kim hệ đạo pháp đó, thần sắc vẫn nhìn chằm chằm vào thân ảnh dần đi xa của hắn, đột nhiên trong miệng phun ra đầy máu, sau đó trực tiếp ngã xuống đất, hồi lâu không thấy động đậy, chắc đã hôn mê rồi.

Nhìn người thanh niên ngã xuống đất trước mắt mình không xa, Từ Thanh Phàm trong lòng do dự một chút, có nên ra tay giúp đỡ hay không, cuối cùng căn hướng đến người thanh niên đó đi lại.

Từ Thanh Phàm mặc dù rất ghét sự phiền phức, nhưng bởi vì ghét sự phiền phức mà thấy người chết mà không cứu thì làm không được.

9. Quen Nhau

Nhìn thấy người thanh niên đột nhiên ngã xuống đất, Từ Thanh Phàm trong lòng do dự một chút, nhưng vẫn đi đến bên cạnh hắn.

Khi Từ Thanh Phàm đi đến bên cạnh người thanh niên này, chỉ thấy sắc mặt của hắn trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, hiển nhiên đã ngất đi rồi. trên làn da chớp lên một loại màu vàng nhạt không khỏe, nhìn bộ dáng hình như bị nội thương rất nghiêm trọng.

Nhìn thấy tình trạng này, Từ Thanh Phàm lại không chần chừ, đỡ người thanh niên dậy, để cho hắn ngồi xếp bằng trên mặt đất, tiếp theo hai tay đặt lên hai huyệt đạo sau lưng của hắn là “Chân Hư” và “Linh Tuyền”, trong cơ thể hai đạo mộc át linh khí màu xanh cuộn chảy vào người thanh niên đó không ngừng, muốn dùng mộc át linh khí của mình để điều trị nội thương cho hắn.

Không ngờ Từ Thanh Phàm mới đem mộc át linh khí xâm nhập dò xét trong cơ thể của người thanh niên này, linh khí mất sự khống chế ở trong cơ thể của hắn đang chạy loạn khắp nơi, xông kích lung tung làm cho kinh mạch của hắn đã bị thương lại càng nặng thêm. Quan trọng hơn là, trong cơ thể của người thanh niên này còn tiềm tàng một tia hỏa linh khí không thuộc về hắn ta, tuy số lượng không bằng kim linh khí của hắn, nhưng sức phá hoại lại lớn hơn rất nhiều, công kích thẳng đến kinh mạch tâm tạng của hắn.

Nghĩ đến người này vừa rồi cùng với người thanh niên tu luyện hỏa hệ đạo pháp giao đấu với nhau bị nội thương rất nghiêm trọng, không chỉ không thể khống chế được kim linh khí của mình trong cơ thể, hơn nữa còn bị đối thủ dùng hỏa linh khí xâm nhập vào cơ thể, bị thương rất nặng.

Vốn dĩ, nếu hắn sau khi bị thương lập tức ngồi xuống, vận công lấy linh khí của mình điều trị nội thương, vấn đề sẽ không nghiêm trọng như vậy. nhưng vấn đề là tính cách của người này quá cao ngạo rồi, căn bản không muốn mất mặt với đối thủ. Cho nên sau khi giao đấu vẫn chống đỡ thân thể đứng thẳng khi bị thương, đợi đến khi người thanh niên tu luyện hỏa hệ đạo pháp kia rời đi mới trị thương. Nhưng lúc đó lại không kịp nữa rồi.

Ngang ngạch, cương quyết như vậy, không chỉ làm cho hắn bỏ mất thời cơ tốt nhất để trị thương, còn làm cho thương tích trên người hắn càng nghiêm trọng hơn. Nếu làm không tốt, kinh mạch của hắn sẽ vỡ ra, từ đó công lực mất hết.

Cũng may, còn có một người như Từ Thanh Phàm vẫn đứng một bên xem náo nhiệt.

“Thật sự là, ngang ngạch chống đỡ như vậy làm gì cơ chứ? Là mạng nhỏ của mình quan trọng hay là mặt mũi quan trọng hơn đây?” trong lòng Từ Thanh Phàm âm thầm trách cứ, nhưng một ắt linh khí trong cơ thể lại không ngừng tuôn vào cơ thể người thanh niên đó, cố gắng đè nén kim linh khí đang chạy loạn trong cơ thể của hắn, cũng toàn lực tiêu trừ hỏa linh khí đang phá hoại cơ thể.

Vốn dĩ, tu vi bây giờ của Từ Thanh Phàm chỉ là cảnh giới Luyện Khí hậu kỳ, mà người này lại đã đạt đến cao thủ tích cốc kỳ rồi, nếu là tình huống bình thường, Từ Thanh Phàm muốn giúp hắn đè nén kim linh khí trong cơ thể hắn thì không thể được. nhưng một là linh khí của người này vừa mới tiêu hao do kịch đấu, bây giờ kim linh khí trong cơ thể đã không bằng một phần ba lúc khỏe mạnh, hai là người này bây giờ đang ở trạng thái hôn mê, không có lực để khống chế linh khí trong cơ thể. Cho nên Từ Thanh Phàm mới có thể miễn cưỡng áp chế linh khí chạy loạn trong cơ thể của hắn, cũng nhất nhất giải quyết. nhưng ngay cả như thế, Từ Thanh Phàm cũng cảm thấy rất khó khăn mới làm được, dù sao công lực của hai người cũng là hai cảnh giới khác nhau.

Cũng không biết qua bao lâu, Từ Thanh Phàm liền như thế không ngừng giúp đỡ người thanh niên xử lý linh khí trong cơ thể của hắn. cuối cùng, Từ Thanh Phàm thật không dễ mới dọn dẹp được toàn bộ kim linh khí đã mất đi sự khống chế ở trong cơ thể của người thanh niên, cũng đem những tia hỏa linh khí trong cơ thể hắn đẩy ra ngoài, mệt đến nổi đầu đầy mồ hôi, mặt trắng bệch đến nổi hơn cả gương mặt của người bị thương.

Tuy linh khí trong cơ thể tiêu hao rất nghiêm trọng, nhưng Từ Thanh Phàm sau khi xử lý hoàn tất linh khí trong cơ thể của người thanh niên này cũng không buông tay ra, mà mạnh mẽ tiếp tục đưa linh khí vào cơ thể của hắn. bởi vì Từ Thanh Phàm biết, người này bây giờ kinh mạch trong cơ thể bị thương nghiêm trọng, nếu không kịp thời chữa trị, thế thì sau này rất có thể sẽ lưu lại bệnh ẩn chứa trong đó, sẽ rất khó phục hồi, sau này công lực muốn tiến lên một tầng nữa sẽ rất khó khăn.

Từ Thanh Phàm tự biết tư chất của bản thân rất tầm thường, hơn nữa từ sự phụ của hắn là Lục Hoa Nghiêm cũng hiểu rõ được gian khổ của việc tu luyện, cho nên không nhẫn tâm nhìn thấy một người có tư chất tốt ở trước mắt mình mà mất đi tiền đồ. Cho nên hắn muốn tận hết sức mình có thể giúp đỡ người này phục hồi.

Có lẽ đối với rất nhiều người mà nói, thứ gì mà bản thân không đạt được, người khác cũng đừng mong mà đạt được dễ dàng. Nhưng đối với Từ Thanh Phàm mà nói, hắn lại vĩnh viễn không thể làm chuyện như vậy.

Có lẽ Từ Thanh Phàm đời này của hắn công lực cũng không đạt đến Kết Đan kỳ, nhưng nếu nhìn thấy người khác làm được, hắn vẫn vui vẻ như vậy. có lẽ sẽ hơi mất mát một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không đổ kị, càng không thể nghĩ đến cách phá hoại đối phương.

Từ Thanh Phàm chính là người như vậy. người ta có thể nói hắn là ngây thơ, nói hắn là người tốt, nhưng người ta tuyệt đối không thể nói hắn là kẻ ác được.

Vừa mới vì người thanh niên này mà giải quyết linh khí mất không chế trong cơ thể, một ắt linh khí màu xanh của Từ Thanh Phàm đã tiêu hao tám chín phần rồi. bây giờ lại giúp hắn điều trị nội thương nữa, tốc độ tiêu hao linh khí càng nhanh chóng, không bao lâu Từ Thanh Phàm liền cảm giác được linh khí trong cơ thể mình đã dần dần khô kiệt rồi, nhưng bởi vì kinh mạch trong cơ thể của người thanh niên này còn có nhiều chỗ tổn hại, cho nên Từ Thanh Phàm bắt buộc phải lấy linh khí trong cơ thể càng lúc càng ít đi, tiếp tục đưa vào trong cơ thể của người thanh niên.

Vốn dĩ, trong cơ thể của Từ Thanh Phàm còn có một đạo linh khí màu xám quy mô không dưới một ắt linh khí, nhưng Từ Thanh Phàm căn bản không dám dùng để trị thương cho người thanh niên này. Bởi vì đạo linh khí màu xám đó làm cho người ta cảm giác quá mức hoang vu tĩnh mịch, trời mới biết được sau khi nó được đưa vào thân thể của người khác sẽ sinh ra hiệu quả như thế nào.

Không thể không nói, mộc át chi khí mà Từ Thanh Phàm tu luyện trong đó ngầm chứa khí tức sinh mạng rất là lớn, hiệu quả trị thương vô cùng tốt. cho nên trước khi Từ Thanh Phàm tiêu hao hết một tia mộc át chi khí màu xanh cuối cùng trong cơ thể, kinh mạch tổn hại của người thanh niên này cũng được chữa khỏi hoàn toàn. Trong chớp mắt Từ Thanh Phàm buông tay ra, liền cảm giác được kim linh khí trong cơ thể của người thanh niên đó đã bắt đầu tự động vận chuyển.

Biết được người này dưới sự chữa trị của mình đã tỉnh lại, bắt đầu tự động vận chuyển linh khí trong cơ thể chữa thương. Từ Thanh Phàm bỏ gánh nặng lo âu trong lòng xuống cũng kịp thời ngồi xuống, cố hết sức phục hồi mộc át linh khí trong cơ thể mình.

Mà ngay khi Từ Thanh Phàm chuẩn bị ngồi xuống phục hồi mộc át linh khí trong cơ thể mình, trong cơ thể hán một cỗ linh khí màu xám tràn đầy cảm giác tĩnh mịch tử tịch khác lại đột nhiên không chịu sự khống chế nhanh chóng vận chuyển.

Đối mặt với sự thay đổi đột ngột như vậy, Từ Thanh Phàm bị hù nhảy dựng lên. Từ sau khi hán tu luyện bộ công pháp “Khô Vinh Quyết” kỳ quái này, trong cơ thể của hán luôn có hai cỗ linh khí một xanh một xám có tính chất hoàn toàn trái ngược nhau. Linh khí màu xanh tràn đầy khí tức sinh mệnh, là mộc át chân khí của chính tông, mà linh khí màu xám lại tràn đầy khí tức tử tịch, người lại giống là công pháp của ma đạo hơn. Không ngờ bây giờ là vì mộc át linh khí tiêu hao quá nhiều, hai đạo linh khí mất đi điểm cân bằng, linh khí màu xám lại mất khống chế rồi!

“Chẳng lẽ ta sắp bị tẩu hỏa nhập ma rồi sao?” cảm nhận được linh khí tử tịch màu xám trong cơ thể mình không chịu được sự khống chế, Từ Thanh Phàm trong lòng nghĩ đến sự tuyệt vọng.

Đối với người tu tiên mà nói, tẩu hỏa nhập ma tuyệt đối là một trong những chuyện kinh khủng nhất. một khi tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì công lực mất hết, từ đó không thể tu luyện được nữa, nặng thì mất mạng, tiến nhập vào luân hồi!

Từ sau khi tu luyện “Khô Vinh Quyết” thiếu sót này, Từ Thanh Phàm thường có kinh nghiệm đối với việc xuất hiện tẩu hỏa nhập ma. Nhưng bởi vì sự phụ hán là Lục Hoa Nghiêm bất cứ lúc nào cũng có bên cạnh kịp thời giúp đỡ, cho nên hán mới có thể lần lượt tránh khỏi một kiếp.

Sau này theo sự tu luyện của Từ Thanh Phàm đã đi vào quỹ đạo, công lực càng ngày càng cao, tình huống tẩu hỏa nhập ma cũng ngày càng ít đi, gần đây nhất đã là ba bốn năm rồi, đã lâu rồi không có trải qua kinh nghiệm của sự khủng hoảng này rồi, cho nên Từ Thanh Phàm dần dần cũng quên chuyện này luôn rồi. nhưng hán căn bản không ngờ lần này chỉ vì cứu người mà đột nhiên lâm vào tẩu hỏa nhập ma.

Lúc này, bên cạnh không có đại cao thủ đạt đến cảnh giới Kim Đan kỳ như Lục Hoa Nghiêm giúp đỡ, linh khí trong cơ thể cũng tiêu hao nghiêm trọng, an toàn để Từ Thanh Phàm vượt qua nguy cơ lần này, sợ là lực bất tòng tâm rồi.

“Chẳng lẽ hôm nay ta phải chết ở đây sao?” cảm nhận linh khí màu xám trong cơ thể không chịu khống chế đang điên cuồng vận chuyển, Từ Thanh Phàm trong lòng không khỏi tuyệt vọng. “Ta không cam lòng, thù nhà ta vẫn chưa báo được mà.”

Mà ngay khi Từ Thanh Phàm lâm vào tuyệt vọng, sự việc lại dần dần chuyển biến tốt.

Thì ra, đạo linh khí màu xám vận chuyển điên cuồng đó, sau mỗi một vòng vận chuyển trong cơ thể của Từ Thanh Phàm, sẽ có một tia chuyển hóa thành mộc át linh khí màu xanh trong cơ thể. Theo sự vận chuyển của linh khí màu xám này càng lúc càng nhanh, Mộc át chân khí trong cơ thể của Từ Thanh Phàm càng lúc càng nhiều. không biết trải qua bao lâu, cũng không biết linh khí tử tịch màu xám đó đã vận chuyển bao nhiêu vòng, cuối cùng, mộc át linh khí sinh ra lần nữa bằng với linh khí màu xám, dưới sự khống chế của Từ Thanh Phàm lần nữa trở về trong đan điền.

Kiểm tra kỹ một lần thân thể của mình, Từ Thanh Phàm nhẹ nhàng thở ra một hơi. Kinh mạch trong cơ thể cũng không có vì sự vận chuyển điên cuồng của linh khí màu xám vừa rồi mà chịu tổn thương, đây cũng xem như là sự may mắn trong sự không may vậy.

Nhưng cũng không biết là Từ Thanh Phàm cảm giác sai hay không? Sau một lần điều tra tình hình trong cơ thể của mình, Từ Thanh Phàm luôn cảm thấy hai đạo chân khí trong cơ thể mình trải qua lần phát tán

biến hóa lần này trở nên cường đại hơn so với trước đây, sinh mệnh và tử tịch hai loại khí tức tương phản cũng tỏ ra càng mạnh mẽ. thậm chí, ba năm nay vẫn khổ sở không thể đột phá Luyện khí kỳ, cũng có khả năng lớn lập tức muốn đột phá vậy, giống như Tích cốc kỳ đang ở trước mắt, chỉ cần một tầng cửa sổ bằng giấy, bây giờ cần làm chỉ là nhẹ nhàng chọc một phát.

Đối mặt với công lực đột nhiên gia tăng như vậy, Từ Thanh Phàm hết sức vui mừng, cũng mơ hồ có chút kỳ quái. Trước đây cũng đã xảy ra việc sau khi Lục Hoa Nghiêm giúp đỡ luyện hóa hết linh khí màu xám trong cơ thể, sau khi vận chuyển mộc át linh khí màu xanh lại sinh ra tình trạng tử tịch linh khí màu xám. Mà lần này vừa khéo lại ngược lại, là tử tịch linh khí màu xám tự động vận chuyển sinh ra mộc át linh khí.

Chẳng lẽ, tu luyện “Khô Vinh Quyết” này cần phải có hai loại linh khí hoàn toàn trái ngược nhau cùng tồn tại hay sao?

Giữa sự mơ hồ, Từ Thanh Phàm cảm thấy “Khô Vinh Quyết” này có lẽ thật sự có chỗ bất phàm nào đó, có lẽ cũng không chỉ là loại vô bổ giống như mình tưởng tượng vậy đâu.

Sau khi vận công hoàn tất, Từ Thanh Phàm từ từ mở mắt ra, ánh mặt trời hết sức chói chang chiếu vào mắt làm cho hần hết sức kinh ngạc. không biết khi nào, mặt trời đã lên cao như vậy rồi, mà thời gian bất tri bất giác đã đến buổi trưa rồi.

“Hôm qua là ngươi cứu ta phải không?”

Ngay khi Từ Thanh Phàm muốn học theo bộ dạng cảm khái của sư phụ Lục Hoa Nghiêm, “Tu luyện không có năm tháng, trong núi không có ngày giờ” những lời thừa thãi như vậy, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một âm thanh, nghe như tiếng kêu thanh thúy của kim thiếc va chạm vào nhau vậy.

Từ Thanh Phàm bị âm thanh đột ngột này hù nhảy dựng lên, phải biết rằng từ sau khi hần bắt đầu tu luyện và trở thành người tu tiên, tai mắt càng ngày càng minh mẫn. xung quang ba trượng bất cứ là tiếng động của gió thổi trên ngọn cỏ cũng tuyệt đối không thoát khỏi cảm ứng của hần. đương nhiên, ngoài cao thủ Kim đan kỳ như Lục Hoa Nghiêm.

Theo âm thanh nhìn lại, thì ra là người thanh niên tối hôm qua sử dụng kim hệ đạo pháp. Thấy sắc mặt của hần tuy rằng vẫn trắng bệch như cũ, nhưng cũng có một tia huyết sắc, liền biết nội thương của hần đã tốt hơn nhiều rồi.

Trên thân người này còn dính chút sương sớm nhàn nhạt, hiển nhiên cũng ở đây cả đêm.

Người này tuy còn trẻ, nhưng đã có tu vi Tích Cốc kỳ rồi, chẳng trách có thể tránh khỏi tai mắt của Từ Thanh Phàm.

“Là ta.” Từ Thanh Phàm sau khi bình tĩnh lại, lập tức trả lời. đối với hần mà nói, người khác hỏi mà không kịp thời trả lời, là hành vi không lịch sự.

“Ngươi vì sao muốn cứu ta?” không ngờ người thanh niên này nghe xong câu trả lời của Từ Thanh Phàm, ngược lại nhú mày lại. lời nói vẫn lạnh lùng như cũ, cũng không có vì người trước mắt là người đã có ơn cứu mạng mình mà có chút gì thay đổi.

“Ta tại sao không thể cứu ngươi được chứ?” Từ Thanh Phàm cảm thấy câu hỏi này có chút buồn cười, liền hỏi ngược lại.

“Ngươi tại sao lại muốn cứu ta?” người thanh niên hỏi tiếp, lông mày càng nhíu chặt hơn. “Ngươi muốn đạt được chỗ tốt gì?”

Từ Thanh Phàm sau khi nghe được câu hỏi của người thanh niên lông mày nhíu lại, cảm thấy người thanh niên ngày càng giác quá sâu đối với người bên cạnh rồi, lòng tốt giúp đỡ của mình lại bị hần hoài nghi là muốn đòi lấy chỗ tốt nào đó.

Nghĩ đến đây, Từ Thanh Phàm cảm thấy bản thân không có gì để nói với người thanh niên đa nghi trước mắt này, bởi vì hai người căn bản không có cùng chung lời nói. Thế là khoát ta nói: “Bởi vì ta muốn cứu ngươi, cho nên cứu ngươi thôi. Đối với một số người nào đó mà nói, cứu người cũng không nhất định phải có lý do hoặc có điểm tốt nào đó.”

Vừa nói, Từ Thanh Phàm không lưu lại nữa, xoay người đi về Trường Xuân Cư.

“Đợi chút!” ngay khi Từ Thanh Phàm sắp đi vào khu rừng nhỏ, người thanh niên sau lưng lại đột nhiên gọi.

“Gì vậy?” Từ Thanh Phàm xoay người lại, tò mò hỏi. Chẳng lẽ người thanh niên này còn muốn lưu mình lại hỏi cho rõ hay sao? Thế thì cũng quá là không biết điều rồi sao?

“Ta gọi là Kim Thanh Hàn.” Người thanh niên nói, hình như lại có chút do dự, sau đó lại cắn răng nói tiếp : “Lần này..... cảm ơn người nhiều.”

Đối với một con người kiêu ngạo như người thanh niên trước mắt này mà nói, “Cảm ơn” hai từ này phỏng chừng đời này cũng không có nói qua mấy lần, bây giờ nói ra hai chữ này bộ dáng rõ ràng rất không tự nhiên.

Nhưng cách nhìn của Từ Thanh Phàm về người thanh niên này có chút chuyển biến. Ân oán phân minh, xem ra người thanh niên này cũng không chỉ là một người chỉ có đa nghi và kiêu ngạo không thôi a.

“Ta gọi là Từ Thanh Phàm.” khi Từ Thanh Phàm trả lời khéo miệng nở một nụ cười thản nhiên.

Có lẽ, mình sắp kết giao được một người bạn đầu tiên ở Cửu Hoa Sơn rồi sao?

10. Tích Cốc

Cứ như vậy Từ Thanh Phàm đã quen Kim Thanh Hàn.

Qua đêm nay Từ Thanh Phàm bởi vì phát hiện hậu sơn chỗ này tràn đầy Mộc Át Linh Khí, hơn nữa cảnh vật tươi đẹp, không khí trong lành, vả lại rất yên tĩnh, cho nên vào buổi tối mỗi ngày đều luyện công mấy canh giờ.

Mặc dù hiện tại Từ Thanh Phàm còn đang ở giai đoạn Luyện Khí kỳ, nên không có cách nào để mỗi giờ mỗi khắc hấp thu Mộc át chi khí trong thiên địa để nuôi dưỡng thân thể được, nhưng dưới hoàn cảnh tu luyện như thế này trợ giúp hẳn làm tăng thêm sự tương hợp của Mộc át linh khí, đối với việc vận chuyển Mộc át linh khí có chỗ rất tốt

Mà từ sau khi Từ Thanh Phàm cứu Kim Thanh Hàn lần trước, Kim Thanh Hàn cũng thường xuyên tới nơi này luyện tập đạo thuật. Hai người, một ngồi xuống tu luyện, một luyện tập đạo thuật, trong lúc đó rất ít nói chuyện, nhưng coi như sống chung hòa thuận.

Từ Thanh Phàm biết với tính cách cao ngạo của Kim Thanh Hàn, đồng ý mỗi ngày cùng tới nơi này và cùng tu luyện với mình, mặc dù rất ít nói chuyện nhưng cũng hiểu rằng hắn đã chấp nhận mình. Cho nên mỗi lần Từ Thanh Phàm nhìn thấy hắn đều mỉm cười gật đầu hỏi thăm, còn Kim Thanh Hàn cũng chậm chậm bắt đầu học hỏi cách đáp lại cái gật đầu hỏi thăm của Từ Thanh Phàm, ít nhất khi gật đầu về mặt cũng ko gượng gạo nữa.

Cứ như vậy thời gian thấm thoát cũng được hơn hai tháng.

Tối hôm đó, sau khi tu luyện cả ngày Từ Thanh Phàm một lần nữa đi tới hậu sơn, phát hiện Kim Thanh Hàn không có đến đó. Ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện ánh trăng còn đang ở phía tây , biết rằng bản thân đến sớm, khẽ cười thầm chính mình khi không để ý tới điều đó. Tiếp tục hướng tới chỗ ngồi quen thuộc của mình. Hít sâu hai hơi không khí mát mẻ của ban đêm, sau đó bắt đầu ngồi xuống như thường lệ.

Đối với Từ Thanh Phàm mà nói, vào buổi tối mỗi ngày đến hậu sơn nói là ngồi để tu luyện nhưng có thể nói là nghỉ ngơi hoặc như nghỉ dưỡng vậy. Bình thường tại Trường Xuân Cư trong lúc ngồi xuống tu luyện, bản thân Từ Thanh Phàm luôn cố gắng duy trì và vận chuyển hai đạo linh khí trong cơ thể dựa theo những gì đã nói trong công pháp(Khô Vinh Quyết), cố hết sức tăng tu vi công lực của chính mình.

Mà vào buổi tối mỗi ngày ở phía hậu sơn khi ngồi xuống, Từ Thanh Phàm chỉ nhắm mắt dưỡng thần, làm cho linh khí trong cơ thể tự động vận chuyển, nhận thức sự ảo diệu khi linh khí vận chuyển trong cơ thể. So sánh về cảm giác mà nói thì làm ngồi như vậy thoải mái hơn rất nhiều

Nhưng hôm nay tình huống có chút khác thường so với mọi ngày.

Nguyên Từ Thanh Phàm vẫn thường làm giống như mọi ngày, một bên cảm thụ Mộc át linh khí trong thiên địa, một bên tùy ý để hai đạo linh khí trong cơ thể tự động vận chuyển. Chỉ là đột nhiên trong lúc đó, trong lòng rung động, sau đó trong cơ thể hai đạo linh khí bắt đầu trở nên mạnh mẽ đánh sâu vào trong kinh mạch, trước kia vận công tại đây không thông suốt, sau khi đánh sâu vào bỗng trở nên dễ dàng hơn.

Mà lần vận chuyển linh khí này không giống với những lần tẩu hỏa nhập ma trước. Bởi vì Từ Thanh Phàm cảm giác linh khí mặc dù tự động vận chuyển đánh sâu vào kinh mạch, nhưng đó là ý muốn của hắn, linh khí có thể dễ dàng đánh sâu thêm vào kinh mạch lần nữa. Nói cách khác, lần này linh khí đánh sâu vào kinh mạch đang được tiến hành dưới sự khống chế của hắn. Vì vậy Từ Thanh Phàm cũng yên lòng, bắt đầu an tâm quan sát tình trạng trong cơ thể.

Chỉ thấy khi linh khí đánh sâu vào, cơ thể Từ Thanh Phàm vận chuyển linh khí ngày càng trót lọt hơn, kinh mạch cũng càng ngày càng mở rộng và cứng cỏi hơn. Chẳng ngờ rằng dưới sự biến hóa đó, thiên niên Mộc át chi khí tích súc trong cơ thể nhanh chóng bị luyện hóa, linh khí vận chuyển mấy vòng, linh khí trong cơ thể Từ Thanh Phàm tăng trưởng gấp đôi có thừa.

Rốt cuộc, linh khí trong cơ thể ngày càng nhiều, cho dù đan điền và kinh mạch trong cơ thể Từ Thanh Phàm đã mở rộng rất lớn cũng không cách nào chống đỡ được. Từ Thanh Phàm cảm thấy linh khí trong cơ thể càng ngày càng tăng, thân thể chính mình cũng càng ngày càng phình ra, mà hai đạo linh khí đánh sâu vào kinh mạch lại ngày càng mãnh liệt hơn, từ hồ muốn phá vỡ thân thể.

“Oành” Ngay khi cơ thể Từ Thanh Phàm bắt đầu không khống chế được chân khí, đột nhiên cảm giác trong đầu có một tiếng động rất lớn, làm cho cảm thấy hoảng hốt, phảng phất như cả người lẫn linh hồn đều không còn nữa.

Không biết trải qua bao lâu, Từ Thanh Phàm hoảng hốt tỉnh lại. Nhưng lại cảm thấy bản thân thần thanh khí爽, tinh thần sáng khoái.

Chậm rãi mở hai mắt, hai đạo tinh quang xuất hiện trong hai mắt Từ Thanh Phàm. Một đạo sinh cơ xanh biếc từng bừng, một đạo u ám tràn đầy tử tịch

Sau khi tỉnh táo Từ Thanh Phàm phát hiện bầu trời đã hừng nắng, vậy hiển nhiên hắn đã ngồi cả đêm tại đây. Linh khí trong cơ thể hắn cũng đã khôi phục lại, và còn lớn mạnh hơn nhiều, tinh thuần hơn nhiều so với lúc đầu. Chung quanh bất cứ một điểm nhỏ như gió thổi cỏ lay hắn đều cảm ứng được.

Nhưng cái đó không phải là cái quan trọng nhất, cái quan trọng nhất là Từ Thanh Phàm phát hiện bản thân đối với việc cảm ứng linh khí trong thiên địa mạnh hơn lúc trước rất nhiều, hấp thu thiên địa linh khí so với ban đầu còn mạnh hơn. Thậm chí Từ Thanh Phàm cảm giác được linh khí trong cơ thể chính mình cùng với linh khí ngoài cơ thể có thể phối hợp với nhau.

“Chẳng lẽ.....?” Từ Thanh Phàm đối mặt với biến hóa bất thành linh, đột nhiên nghĩ tới khả năng: “Chẳng lẽ ta rốt cục đã đột phá Luyện Khí kỳ để đạt tới Tích Cốc kỳ sao?”

Nghĩ tới điều có thể đó, dù giới khống chế tâm tình tới đâu thì Từ Thanh Phàm cũng không khỏi cảm thấy mình phát điên vì may mắn. Phải biết rằng khoảng cách giữa Luyện Khí kỳ tới Tích Cốc kỳ đối với tu tiên giải là một cửa ải, Từ Thanh Phàm ba năm trước đây công lực đã bước vài Luyện Khí hậu kỳ, cảnh giới đó đã bị đình trệ suốt ba năm.

Mặc dù Luyện Khí hậu kỳ và Tích Cốc sơ kỳ chỉ kém một cảnh giới, nhưng hai cái đó khác biệt một trời một vực.

Tích cốc ! Tích Cốc cảnh giới của tu chân giả sở dĩ có thể đoạt tuyệt với khói lửa nhân gian vì bọn họ có thể hấp thu thiên địa linh khí để nuôi dưỡng bản thân mình, cho nên không cần thực vật phàm trần cung cấp năng lượng nữa.

Ngoại trừ không cần ăn thức ăn được đun nấu của nhân gian, tu tiên giả đạt tới Tích Cốc kỳ thì linh khí cũng tăng trưởng lớn, tu tiên giả Tích Cốc kỳ lực chiến đấu cũng mạnh thêm. Nói chung một tu tiên giả Tích Cốc sơ kỳ cũng có thể dễ dàng đánh bại ba người Luyện Khí hậu kỳ trở lên.

Quan trọng nhất chính là tu tiên giả ở Tích Cốc kỳ mọi thời khắc đều có thể hấp thu thiên địa linh khí. Cho nên không tu tiên giả ở cảnh giới này tốc độ tu luyện còn nhanh hơn Luyện Khí kỳ rất nhiều, và nguyên

thọ cũng thêm được sáu mươi năm.

Đối mặt với nhiều lợi ích như vậy, Từ Thanh Phàm sao có thể không cao hứng được chứ ? Sao có thể không hưng phấn được chứ ?

Lần trước trong cơ thể Từ Thanh Phàm suýt chút nữa tẩu hỏa nhập ma, nhưng không ngờ trong họa có phúc, công lực tăng thêm một tầng, tu vi Tích Cốc kỳ cũng chỉ cách một đường. Hơn nữa mấy ngày nay hần ngày nào cũng không ngừng tu luyện, rốt cuộc cũng tích trữ phần lớn linh khí, chỉ chờ thời khắc đột phá lên Tích Cốc kỳ

“Chúc mừng!” ngay khi Từ Thanh Phàm âm thầm hưng phấn, một âm thanh lạnh lạnh đột nhiên vang lên bên người hắn. nhưng nếu tỉ mỉ lắng nghe câu này, sẽ phát hiện trong âm thanh lạnh lùng này mang theo một chút vui mừng.

Từ Thanh Phàm xoay đầu nhìn sang, là Kim Thanh Hàn.

Đây vẫn là từ sau việc lần trước Kim Thanh Hàn lần đầu tiên chủ động nói chuyện với Từ Thanh Phàm. chỉ thấy hắn ngồi cách chỗ Từ Thanh Phàm không xa, bên người còn dính từng giọt sương, hiển nhiên ở cả đêm bảo vệ bên người Từ Thanh Phàm lúc hắn đột phá cảnh giới.

Nhìn thấy hành động lần này của Kim Thanh Phàm, trong lòng của Từ Thanh Phàm có chút ảm áp, biết rằng Kim Thanh Phàm đã chính thức xem hắn là bạn rồi, sự trầm mặc ít nói trước đây, chỉ là vì Kim Thanh Phàm không hiểu đời cũng không có thói quen cùng người khác nói chuyện mà thôi.

“Ha ha, chúc mừng gì chứ, ta đã tu luyện cả mười năm rồi, đến bây giờ mới có chút thành tựu. lần đột phá tiếp theo cũng không biết khi nào nữa. con đường tu tiên rộng lớn, sự trường sinh mịt mờ, ta lần này chỉ là có thể sống thêm mấy năm mà thôi.” Từ Thanh Phàm đối mặt với sự chúc mừng của Kim Thanh Phàm lại không có tiếp tục vui mừng, ngược lại là kiểm chế tâm tình, thản nhiên nói.

Không thể không nói, Từ Thanh Phàm mười năm nay nhận được ảnh hưởng của sư phụ Lục Hoa Nghiêm không nhỏ, khi có việc hay không có việc gì đều thích cảm khái về nhân sinh thế thái một chút.

“Mặc dù tiên lộ thênh thang, nhưng ít nhất có đường để đi, mặc dù sự trường sinh mịt mờ, nhưng ít nhất cũng có một mục tiêu xác định.” Kim Thanh Hàn lại không cho rằng Từ Thanh Phàm đứng lên tiếng phản bác nói tiếp : “Đã có con đường để đi, có mục tiêu để tiến tới, thì chúng ta nên kiên trì đi đến cùng, một chút tiến triển nào cũng là nên vui mừng. người làm sao có thể xem nhẹ thành tựu của mình như thế được?”

Từ Thanh Phàm nghe được Kim Thanh Hàn nói như vậy cũng nghĩ người trong chốc lát, đột nhiên cười nói : “Bây giờ ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Tu tiên được mấy năm rồi?”

“Ta năm nay hai mươi bốn tuổi, tu luyện sáu năm rồi.” nghe thấy câu hỏi của Từ Thanh Phàm, Kim Thanh Hàn hơi do dự một chút, nhưng vẫn trả lời.

“Ta năm nay hai mươi bảy tuổi, đã sắp ba mươi rồi, nhập môn đã mười năm rồi, thế thì ta gọi ngươi một tiếng sư đệ thế nào?”

Kim Thanh Hàn yên lặng gật đầu.

“Mỗi một người đều có cơ duyên của mình, bởi vì cơ duyên khác nhau cho nên đối với cách nhìn các sự vật hiện tượng cũng khác nhau.” Từ Thanh Phàm nhẹ nhàng nói tiếp : “Ví dụ như Thanh Hàn sư đệ, trời sinh thông minh, tư chất vượt xa những người cùng lứa, bây giờ ngươi mới tu luyện năm năm, đã đạt đến cảnh giới mà rất nhiều người cả đời này cũng không thể đạt được, đương nhiên sẽ vô cùng tin tưởng vào sự trường sinh, mà sư huynh ta đây, tư chất bình thường, tu luyện mười năm còn còn chậm hơn ngươi một bước mới đến cảnh giới Tích Cốc kỳ, sau khi thành công mặc dù vui mừng, nhưng càng nhiều hơn nữa chỉ là sự may mắn, ta nói như vậy, sư đệ hiểu không?”

“Từ sư huynh huynh dùng mười năm đạt đến tích cốc kỳ, tư chất cũng không kém rồi, cố gắng một chút vẫn có hi vọng trường sinh.” Kim Thanh Hàn thấy vẻ mặt của Từ Thanh Phàm, liền an ủi.

“Sư đệ, đệ là không biết tình huống của ta.” Vừa nói, Từ Thanh Phàm bắt đầu kể lại với hắn trước đây mình như thế nào trong lúc vô ý đạt được một ít khí của Sơn Tinh Mộc Quái và nội đơn của Thanh Long Xa, mà lại là như thế nào được Lục Hoa Nghiêm nhận làm đồ đệ. Sau khi nói xong, lại nói với Kim

Thanh Hàn đang có chút ngầy ngời khi nghe xong câu chuyện này : “Cho nên đệ biết chưa? Tư chất trời sinh của ta không cao, mặc dù có thể hấp thu linh khí của trời đất, nhưng không thể lưu giữ những linh khí này lại để dùng, chỉ có thể dùng một ít thiên địa linh khí để luyện hóa một ít chi khí trong cơ thể mà thôi, bởi vì ta vẫn đang luyện hóa một ít chi khí đã sớm tồn tại trong cơ thể, đợi khi ta luyện hóa hết một ít chi khí này, thế thì có thể đời này của ta cũng không thể tiến thêm được một bước nào nữa rồi.”

“Lão già Lục Hoa Nghiêm đó làm sao có thể lấy huynh làm thử nghiệm chứ? Quá độc ác rồi, nếu huynh tẩu hỏa nhập ma thì làm thế nào?” Kim Thanh Phàm nghe xong lời trần thuật của Từ Thanh Phàm, vừa mở miệng liền đối với sự đối xử của Lục Hoa Nghiêm với Từ Thanh Phàm mà bất bình, tức giận nói.

“Sư đệ, người đừng nói như vậy, sư phụ mặc dù có ý nghĩ lợi dụng ta, nhưng người dù sao cũng có ơn cứu mạng ta, vả lại những năm nay dạy dỗ ra cũng tận tâm tận lực, cho nên ta đối với lão nhân gia luôn vô cùng tôn trọng.” Từ Thanh Phàm sau khi nghe được lời của Kim Thanh Phàm, lập tức phản bác lại một cách nghiêm túc.

Trải qua sự chung sống mười năm nay, cách nhìn của Từ Thanh Phàm đối với Lục Hoa Nghiêm đã không có lớn như lúc đầu nữa.

“Đã là sư huynh nói như vậy, thế thì thôi đi.” Kim Thanh Phàm bĩu môi, hiển nhiên không cho rằng là đúng, sau đó lại an ủi Từ Thanh Phàm : “Sư huynh cũng đừng vì tư chất của mình mà chán nản, nói không chừng sau này huynh sẽ có cơ duyên nào đó, công lực tăng tiến rất nhanh cũng nên.”

“Cơ duyên là thứ gì chứ, ai có thể nói rõ đây?” Từ Thanh Phàm lắc đầu, lại nói với Kim Thanh Phàm : “Thanh Phàm sư đệ, đệ không cần lo lắng cho huynh, huynh đã nhìn rõ lâu rồi, tuy rằng không thể đạt được cảnh giới tối cao, nhưng có thể báo thù có tộc nhân, lại có thể sống nhiều hơn mấy trăm năm, huynh đã rất mãn nguyện rồi.”

Nhìn thấy Kim Thanh Phàm sau khi nghe được lời nói của mình lộ ra vẻ mặt yên tâm, Từ Thanh Phàm trong lòng hết sức cảm động, biết bản thân đã quen được một người bạn chân chính.

Kim Thanh Phàm này ẩn tự đầu tiên lưu lại trong lòng người ta đó là vô cùng cô độc cao ngạo. nhưng Từ Thanh Phàm bây giờ lại biết rằng, kỳ thật hắn chỉ là không có kinh nghiệm ở cùng một chỗ với bạn bè mà thôi, không hiểu phải như thế nào khi cùng người khác một chỗ, cho nên chỉ có thể dùng một vẻ mặt cao ngạo để bảo vệ chính mình.

Đương nhiên, cũng có thể là vì hắn cảm thấy bản thân thiên phú quá cao, cho nên cao ngạo cho rằng đời này của mình không cần có bạn.

Nhưng cho dù như thế, người giống như Kim Thanh Hàn loại này, chỉ vẫn hắn xem người là bạn của mình, thì vĩnh viễn cũng không thể phản bội người được, trừ khi người phản bội hắn trước.

Từ Thanh Phàm rất vui vì bản thân có một người bạn như vậy.

Cứ như vậy, ngày hôm nay hai người nói chuyện rất lâu.

Từ Thanh Phàm cũng trong trò chuyện mà biết được rất nhiều chuyện của Kim Thanh Phàm, Kim Thanh Phàm thì ra là sinh ra trong một nhà quan ở thế tục, nhưng do phụ thân của hắn tham gia đảng phái tranh đấu bị thất bại, cho nên gia tộc nhanh chóng suy bại, ngay khi gia tộc suy bại luôn bị người khác ném đá xuống giếng, sư phụ Lý Hoa Bác của hắn phát hiện ra tư chất kinh người của hắn, thu nhận hắn là thân truyền đệ tử ngay tại chỗ.

Mà Kim Thanh Hàn cũng không có phụ sự kỳ vọng của sư phụ hắn, mau chóng phát triển, chỉ trong năm năm thời gian ngắn ngủi đã đạt đến cảnh giới Tích Cốc kỳ mà rất nhiều người tu tiên cả đời cũng không thể đạt được, được mọi người cho rằng là thiên tài ba trăm năm mới gặp được trong tu tiên giới, cùng với một thiên tài nổi tiếng khác là Phượng Thanh Thiên được mọi người gọi chung là Cửu Hoa Song Kiệt, ngay cả Trương Hoa Lăng cường môn của Cửu Hoa Môn và thái thượng hộ pháp Chu Hoa Hải đến kỳ vọng rất lớn vào hai người này, cho rằng hai người bọn họ sẽ là hi vọng phục hưng của Cửu Hoa Môn.

Mà người thanh niên sử dụng hỏa hệ đạo pháp mà ngày nọ giao đấu với Kim Thanh Phàm, chính là Phượng Thanh Thiên, ít hơn Kim Thanh Hàn một tuổi, mà lai lịch của người này cũng không bình thường.

Ở trong Cửu Hoa Môn, có một thế gia, họ Phượng, gia tộc này có hệ thống tu luyện thuộc về riêng mình và đạo thuật độc đáo kỳ lạ. truyền thuyết còn nói rằng truyền nhân của gia tộc này đều có huyết mạch của thượng cổ thần thú “Hỏa Diễm Phượng Hoàng”, mặc dù theo thời gian trôi qua trở nên vô cùng ít ỏi, nhưng cùng với tu luyện giả bình thường mà so sánh, người của gia tộc này tu luyện hỏa hệ đạo pháp lại nhanh hơn rất nhiều.

Gia tộc này mặc dù trên danh phận là thuộc Cửu Hoa Môn, bình thường cũng ở trên Cửu Hoa Sơn, nhưng lại rất tự do, ngay cả là Chức môn của Cửu Hoa Môn bình thường cũng không thể tùy ý ra lệnh cho bọn họ, chỉ có khi nào Cửu Hoa Môn gặp phải nguy hiểm, người của gia tộc này mới xuất thủ tương trợ.

Đáng tiếc, Phượng Thanh Thiên này lại đã là người truyền nhân cuối cùng của Phượng gia hiện giờ, bởi vì 80 năm trước, “Thiên Xà Tinh Quân” Trương Hư Thánh đã phản bội 900 trước lại đột nhiên đánh lên gia tộc này, kết quả gia tộc này ngoại trừ phụ thân của Phượng Thanh Thiên chạy thoát được, những tộc nhân khác toàn bộ đều bị giết chết. mà phụ thân của hắn mặc dù thoát được, nhưng cũng bị trọng thương, từ từ không thể khỏi hẳn, sau khi Phượng Thanh Thiên sinh ra không lâu liền nhắm mắt xuôi tay.

Vốn dĩ, Kim Thanh Phàm và Phượng Thanh Thiên hai người này những gì trải qua giống nhau, tính cách giống nhau, vả lại còn đều là thiên tài mấy trăm năm mới gặp được, nên trở thành bạn thân mới đúng. Nhưng cuộc đời lại kỳ lạ như vậy, hai người từ lần đầu tiên gặp mặt nhau đã có ghét nhau rồi, đặc biệt là trong ánh mắt người khác đối phương được xếp ngang hàng với mình.

Cuối cùng, mâu thuẫn tích lũy lâu nay bùng phát, hai người hẹn nhau ở hậu sơn quyết đấu, chấm dứt bởi sự thất bại của Kim Thanh Hàn.

“Lần sau! Lần sau ta nhất định sẽ không thua hắn nữa.” Kim Thanh Hàn nói đến đoạn này, đôi tay nắm chặt lại, ánh mắt kiên định.

“Huynh tin tưởng đệ nhất định có thể làm được.” Từ Thanh Phàm thản nhiên cười nói. Đối việc tranh đấu với nhau loại này, Từ Thanh Phàm không hứng thú chút nào, nhưng đối mặt với sự quyết tâm của Kim Thanh Hàn, Từ Thanh Phàm chỉ có thể cổ vũ.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua rất nhanh, hai người sau khi nói chuyện xong, đã là buổi trưa rồi, hai người đã xem nhau như tri kỷ lưu luyến chia tay, đều trở về động phủ của sư phụ chính mình. Dù sao chỗ này là Cửu Hoa Môn, tu luyện mới là việc chính.

Khi Từ Thanh Phàm về đến Trường Xuân Cư, liền nhìn thấy sư huynh Nhạc Thanh Nho đang đợi trước cửa. sau khi nhìn thấy Từ Thanh Phàm, Nhạc Thanh Nho trước tiên là kinh ngạc quan sát tỉ mỉ hai con mắt của hắn, sau đó cười ha ha cong tay lại nói : “Chúc mừng sư đệ tiến nhập vào Tích Cốc kỳ, từ đây về sau công lực đại tiến.”

Về việc sư huynh Nhạc Thanh Nho có thể nhìn ra sự đột phá tu vi của mình, Từ Thanh Phàm cũng không có cảm giác kỳ lạ lắm. Nhạc Thanh Nho ba mươi năm trước đã tiến nhập vào tích cốc kỳ, đến bây giờ đã đạt đến cảnh giới tích cốc hậu kỳ rồi.

“Không có gì vui mừng cả, cách yêu cầu của sư phụ còn rất xa.” Từ Thanh Phàm thản nhiên nói tiếp : “Sư huynh ở đây đợi ai vậy?”

“Đương nhiên là đợi sư đệ rồi, vừa rồi sư phụ đột nhiên gọi huynh ở đây đợi đệ, nghĩ đến sư phụ lão nhân gia đã biết chuyện của đệ rồi.” Nhạc Thanh Nho vừa cười vừa đáp.

Một người tu tiên Kết Đan kỳ, đặc biệt là một người tu tiên đạt đến Kim Đan kỳ, thần niệm lướt qua thì sự việc trong vòng trăm dặm đến có thể biết rõ, phát hiện ra trước công lực của Từ Thanh Phàm tăng tiến tất nhiên cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

“Sư phụ, người tìm đệ có chuyện gì vậy?” Từ Thanh Phàm, sau khi nghe Nhạc Thanh Nho nói như vậy, vội vàng hỏi.

“Điều này huynh cũng không rõ, nhưng sư phụ muốn đệ sau khi trở về lập tức đến phòng của người để gặp mặt.”

11. Pháp Khí

“Cạch ~ cạch~ cạch” Từ Thanh Phàm sau khi đến trước cửa phòng của Lục Hoa Nghiêm, trước tiên là chỉnh lại y phục, sau đó dùng ngón tay gõ nhẹ lên cửa mấy cái.

“Là Thanh Phàm phải không? Vào đi.” Trong cửa truyền ra một âm thanh già nua.

“Vâng.” Từ Thanh Phàm sau khi nghe được âm thanh của Lục Hoa Nghiêm cung kính đáp một tiếng, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Trong phòng một người xếp bằng trên giường, sau lưng là cửa sổ, ngoài cửa ánh mặt trời của buổi hoàng hôn lọt qua khung cửa chiếu lên thân người, dưới ánh sáng phản chiếu tỏ ra vẻ mặt của người đó hết sức mơ hồ.

Sau khi Từ Thanh Phàm đẩy cửa tiến vào, đứng ngay ngắn trước giường, nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn con người đó một cái, bất giác một tiếng kêu nhẹ nhàng và kinh ngạc vang lên “a” .

Thì ra, người ngồi trên giường chính là Lục Hoa Nghiêm sư phụ của hắn, chỉ là, so sánh với hình dạng mà lần trước Từ Thanh Phàm nhìn thấy, Lục Hoa Nghiêm hình dạng lúc này càng suy yếu già nua hơn, thân thể trở nên khô gầy hơn, những sợi tóc trắng trên đầu ít ỏi quả thật đã rụng hết rồi, vẻ mặt tràn đầy già nua nếp nhăn, hình dáng này quả thật là giống một lão già bình thường sắp chết.

Chỉ là đôi mắt kia vẫn sáng ngời sắc bén, chỉ là cũng không biết là cảm giác của Từ Thanh Phàm sai hay không, hắn luôn cảm thấy bản thân ở nhìn thấy trong đôi mắt ấy sự tuyệt vọng vô cùng.

Trách không được thời gian dài như vậy Lục Hoa Nghiêm cũng không ra gặp mặt các đệ tử của mình, thì ra ông ấy đã già nua trở thành bộ dạng như vậy.

“Sư phụ, người.....?” Từ Thanh Phàm nhìn thấy bộ dáng lúc này của Lục Hoa Nghiêm, trong lòng tràn đầy lo lắng, miệng không chút do dự hỏi.

“Không có gì đâu, Sinh, lão, bệnh, tử, số trời mà thôi.” Lục Hoa Nghiêm thản nhiên nói. Mặc dù Lục Hoa Nghiêm nói rất bình thản, nhưng Từ Thanh Phàm lại biết rằng, Lục Hoa Nghiêm đối với những thứ này vô cùng quan tâm.

“Sư phụ, người nhất định có thể tăng công lực một bước nữa, lần nữa cải lão hoàn đồng.” Từ Thanh Phàm nhìn bộ dáng già nua trầm trọng lúc này của Lục Hoa Nghiêm, trong nhất thời không biết nên nói gì mới tốt, chỉ có thể an ủi vậy.

“Người hiện tại rốt cuộc đột phá công lực đến Tích Cốc kỳ rồi.” Lục Hoa Nghiêm lại không có quan tâm đến việc an ủi của Từ Thanh Phàm, ngược lại bắt đầu nói đến tình huống của Từ Thanh Phàm.

“Đệ tử đã phụ sự kỳ vọng của sư phụ, đến bây giờ mới có chút thành tựu. vẫn không thể giúp đỡ gì cho sư phụ được.” Từ Thanh Phàm có chút xấu hổ nói.

“Người cũng đừng nói như vậy, người có thể dùng 10 năm thời gian để tu luyện đến Tích Cốc kỳ đã xem như không tồi rồi, nhớ đến năm xưa ta cũng phải dùng 7 năm mới đạt đến cảnh giới Tích Cốc kỳ. về phần ”Khô Vinh Quyết” mà người tu luyện vẫn không thể giúp đỡ cho ta, có lẽ là ý trời vậy. Trời muốn ta chết, còn có cách nào đây?” âm thanh của Lục Hoa Nghiêm mang theo sự thương cảm nhàn nhạt.

“Sư phụ....” Từ Thanh Phàm muốn an ủi Lục Hoa Nghiêm một chút, lại không biết nên nói từ đâu.

“Bình thường mà nói, Người tu tiên khi tu luyện có ba tấm chắn, một là từ Luyện Khí kỳ đột phá đến Tích Cốc kỳ, tấm chắn này có hơn một nửa người tu tiên cả đời đến không thể đột phá luyện khí kỳ, mà một khi đột phá được rồi có thể dựa vào việc hấp thu linh khí của thiên địa nuôi dưỡng thân thể, tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn rất nhiều, từ tích cốc sơ kỳ đến linh tịch hậu kỳ, ngược lại sẽ không có khó khăn gì.” Lục Hoa Nghiêm cũng không có thương cảm quá lâu, mà tiếp tục nói về tình huống tu luyện của Từ Thanh Phàm.

“Vâng, đệ tử biết rồi.”

”Ở giai đoạn Luyện khí kỳ, người tu tiên là lấy linh khí của thiên địa để rèn luyện thân thể; ở giai đoạn Tích cốc kỳ, người tu tiên lấy linh khí của thiên địa để nuôi dưỡng thân thể, đến linh tịch kỳ lại lấy linh khí của

thiên địa để cải tạo thân thể. Người mặc dù không thể lưu lại linh khí của thiên địa trong cơ thể, nhưng lại có thể dùng linh khí của thiên địa để luyện hóa mộc át chi khí trong cơ thể. Từ đó về sau người nhất định nhớ bất cứ lúc nào cũng dùng mộc át linh khí của mình để rèn luyện, nuôi dưỡng, cải tạo thân thể của mình. Chỉ có như thế, người mới có thể gia tăng tuổi thọ. Điểm này người nhất định phải nhớ kỹ tất cả.

“Vâng, đệ tử nhớ kỹ rồi.”

Lục Hoa Nghiêm sau khi nghe được Từ Thanh Phàm đáp lời như thế, gật đầu hài lòng, đột nhiên lại giống như nghĩ ra cái gì đó, hỏi tiếp : “Người sau lần đột phá đến Tích Cốc kỳ này, lại tu luyện ”Khô Vinh Quyết” có phát hiện chỗ nào đặc biệt không?”

Từ Phàm sau khi do dự một chút, liền đem chuyện ngày đó mình sau khi cứu trợ Kim Thanh Hàn thì tử tịch linh khí màu xám trong cơ thể không chịu được sự không chế mà vận chuyển, sau đó trong lúc vận chuyển lại có sinh ra mộc át linh khí, Từ Thanh Phàm đem tất cả tình huống đó kể lại cho Lục Hoa Nghiêm.

“Tự động vận chuyển sao? Đạo linh khí tử tịch đó lại còn có thể trong sự vận chuyển sinh ra mộc át linh khí sao? Cách nói này thật khó hiểu.” dau khi nghe lời kể lại của Từ Thanh Phàm, Lục Hoa Nghiêm cau mày lẩm bẫm, sau hồi lâu vẫn lắc đầu quyết định trước tiên không nghĩ nhiều nữa, sau đó đột nhiên từ trong tay áo lấy ra một thanh mộc thước màu xanh dài khoảng một thước ba tấc và một bình ngọc màu trắng còn có một ngọc giản màu trắng đưa cho Từ Thanh Phàm.

“Người bây giờ đã là người tu tiên có tu vi Tích Cốc kỳ rồi, cũng nên có pháp khí cho bản thân.” Nhìn thấy Từ Thanh Phàm sau khi nhận lấy đồ vật về mặt nghi hoặc, Lục Hoa Nghiêm giải thích.

“Đây... đây là pháp khí của đệ tử sao?” Từ Phàm sau khi nghe Lục Hoa Nghiêm nói như vậy, đầu tiên là sững người một lát, sau đó nhin không được sự vui mừng hỏi.

Lục Hoa Nghiêm nhìn thấy Từ Thanh Phàm vui mừng như vậy, vẻ mặt cổ xưa cũng lộ ra nụ cười nhẹ, gật đầu rồi giải thích : ”Thanh mộc thước này, là ta dùng thân thể còn sót lại của Sơn Tinh Mộc Quái tế luyện thành, không chỉ đối với việc tu luyện mộc át linh khí của người có hiệu quả hơn, mà còn có thể biến to hóa nhỏ, công kích địch nhân ở xa, cũng xem là một nhân giai trung cấp pháp khí. Bình ngọc này lại là pháp khí dùng đựng linh dược, có thể rất ngăn tuyệt đại bộ phận linh khí tiết ra ngoài. Mà trong bình ngọc này còn đựng 20 viên Mộc Linh Đan, là ta dùng mộc át linh căn và huyết nhục của Thanh Long Xà luyện thành, sau khi sử dụng có thể nhanh chóng tăng tốc độ luyện hóa mộc át chi khí trong thân thể của người. Về phần ngọc giản này, trong đó lại khắc vào là công pháp luyện hóa pháp khí.

Sau khi nghe được lời của Lục Hoa Nghiêm, cảm nhận mộc thước kia và bình ngọc đều tỏa ra linh khí nồng đậm, Từ Thanh Phàm kìm nén sự vui mừng trong lòng, lần nữa bái tạ Lục Hoa Nghiêm : “Đệ tử cảm ơn sư phụ ban ơn.”

“Đứng lên đi, mấy tháng nay người đừng đi ra hậu sơn nữa, bế quan ba tháng đi, ổn định một chút cảnh giới hiện giờ của người, thuận tiện cũng luyện hóa pháp khí này đi.” Lục Hoa Nghiêm nhìn thấy Từ Thanh Phàm bái tạ, gật đầu rồi nói.

“Vâng, Thế thì đồ nhi xin lui xuống.”

Nghe Lục Hoa Nghiêm nói như thế, Từ Thanh Phàm biết việc mình buổi tối những ngày này đi đến hậu sơn không gạt được ánh mắt của Lục Hoa Nghiêm, nhưng lại cũng không ngạc nhiên, Lục Hoa Nghiêm là tu vi đạt đến đại cao thủ Kim Đan kỳ, sự lay động của cảnh cây ngọn trong chu vi mấy trăm dặm cũng không thoát khỏi sự không chế của ông ấy.

Sau khi nói xong, Từ Thanh Phàm đi ra khỏi phòng của Lục Hoa Nghiêm.

Sau khi Từ Thanh Phàm rời đi, còn lại một mình Lục Hoa Nghiêm ngồi trên giường, nhớ lại sự miêu tả của Từ Thanh Phàm, nghi hoặc thâm nói : “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đạo linh khí màu xám đó còn có thể sinh ra mộc át linh khí sao? Chẳng lẽ ”Khô Vinh Quyết” này còn có chỗ nào kỳ diệu mà ta chưa biết hay sao?”

.....

Sau khi rời khỏi phòng của Lục Hoa Nghiêm, Từ Thanh Phàm không thể khống chế được tâm trạng vui sướng của mình nữa, vuốt ve pháp khí tràn đầy linh khí trong tay của mình, cười khúc khích. Lúc Từ Thanh Phàm vẫn còn từ trong truyền thuyết thần thoại nghe về sự thần bí của người tu tiên, thì đối với pháp bảo thần diệu và đạo pháp thần bí ngưỡng mộ không thôi.

Sau đó bản thân có duyên tiến vào giới tu tiên, trở thành một người tu tiên, lại được Lục Hoa Nghiêm truyền thụ một bộ công pháp thiếu sót “Khô Vinh Quyết” vô dụng. uy lực rất nhỏ không cần nói đến, còn bởi vì vì phải chuyên tâm tu luyện “Khô Vinh Quyết”, cho nên ngay cả các loại đạo thuật cũng chẳng có thời gian học. vì vậy bây giờ tuy Từ Thanh Phàm là một người tu tiên, nhưng căn bản không có một chút nào đáng gọi là thần thông của người tu tiên.

Nhưng bây giờ, hắn đã có pháp bảo của chính mình, đây làm sao có thể Từ Thanh Phàm không vui mừng được chứ?”

Nghĩ đến đây, Từ Thanh Phàm chịu không được sự xung động trong lòng, nhanh chóng đi về phòng mình, vội vàng tế luyện pháp khí đầu tiên trong cuộc đời hắn.

Một trăm ngày sau.

Từ Thanh Phàm ngồi xếp bằng trên giường của mình, một ắt linh khí màu xanh trên người quang mang vụt tăng lên, hai tay hướng vào hư vô, một thanh mộc thước màu xanh trôi nổi trên đầu của hắn, không ngừng tràn ra một ắt linh khí màu xanh tương ứng với quang mang đang yỏa ra trên người Từ Thanh Phàm.

Rất chậm rãi, linh khí trong mộc thước bắt đầu tiếp xúc dung hợp với linh khí trên người của Từ Thanh Phàm. Mới bắt đầu dung hợp hình như có một chút ngăn trở, nhưng theo thời gian trôi qua, sự ngăn trở này cũng không thể ngăn được sự dung hợp của linh khí. Sau khi hai đạo linh khí dung hợp cùng một chỗ, hóa làm linh quang màu xanh, bắt đầu từ từ lớn lên. Cuối cùng linh quang màu xanh bắt đầu từ từ bao trùm cả thân thể Từ Thanh Phàm và Mộc thước màu xanh, cả căn phòng đầy sự phản chiếu của linh quang màu xanh giống như sinh cơ của rừng rậm nguyên thủy vậy.

Cũng không biết qua bao lâu, mộc thước màu xanh đó đột nhiên phát ra một tiếng kêu trong trẻo vang xa, ở trong tiếng kêu trong trẻo này, linh khí màu xanh tràn đầy cả căn phòng toàn bộ vội vàng đổ vào trong mộc thước, dưới sự đổ vào của một ắt linh khí, màu sắc của mộc thước càng thêm xanh biếc, giống như từng giọt nước nhỏ ra vậy.

Ngay sau khi mộc thước hấp thu sạch sẽ toàn bộ linh khí màu xanh, Từ Thanh Phàm trên người đột nhiên tử tịch linh khí màu xám tăng lên, linh khí này sau khi hiện ra ngoài cơ thể liền vội vàng đổ vào mộc thước, mà mộc thước hình như cũng không kháng cự với linh khí màu xám này, ai cũng không thể nhìn lắm được, cuối cùng, trải qua một ắt linh khí màu xanh và tử tịch linh khí màu xám thay nhau tế luyện mộc thước, màu sắc của mộc thước trở thành màu xanh đen nhưng linh khí ba động trên đó lại mạnh mẽ hơn trước đây.

Rốt cuộc, sau khi linh khí màu xám từ từ thu vào trong tay, “Phù.....” Thở dài một hơi, Từ Thanh Phàm từ từ mở mắt ra.

Nhìn mộc thước màu xanh đen trong tay, Từ Thanh Phàm trong mắt tràn đầy hài lòng. Đột nhiên tay phải bấm thủ quyết điểm nhẹ một cái với mộc thước, liền thấy mộc thước đó trong chớp mắt bắt đầu xoay vòng tròn quanh thân Từ Thanh Phàm, giống như một con chim nhỏ nhẹ bằng linh khí.

Nhìn mộc thước xoay xung quang mình, Từ Thanh Phàm hài lòng gật đầu, đột nhiên lại đổi thủ quyết, mộc thước dừng ở trước mặt Từ Thanh Phàm, sau đó từ Thanh Phàm lại thay đổi thủ quyết lần nữa nhẹ nhẹ điểm một cái, liền thấy mộc thước trong chớp mắt to lên gấp mấy lần. Từ Thanh Phàm nhìn thấy các loại biến hóa của mộc thước, mỉm cười nhẹ nhẹ, ngừng thủ quyết trong tay lại, mộc thước hóa thành trạng thái nguyên hìn rơi vào trong tay của Từ Thanh Phàm.

“Công pháp mà ta tu luyện là ”Khô Vinh Quyết“, thế thì từ này về sau tên của ngươi sẽ là ”Khô Vinh Thước” đi.” Từ Thanh Phàm vuốt ve mặt thước, cảm nhận mộc thước tỏa ra linh khí nồng đậm nhẹ nhàng nói.

Nói xong, Từ Thanh Phàm thu mộc thước vào, từ trên giường đứng dậy, đi ra ngoài cửa đã ba tháng mình bế quan, đưa tay từ từ đẩy cửa ra, ánh sáng mặt trời bị chặn đứng ở bên ngoài lâu ngày lập tức không còn

bị giữ lại nhanh chóng ulla vào, trong chốc lát trần ngập cả căn phòng của Từ Thanh Phàm, trong lòng của Từ Thanh Phàm, cũng dường như trong chốc lát trở nên sáng sủa hơn.

Đây đã là sau một trăm ngày bế quan của Từ Thanh Phàm. Từ khi được lệnh bế quan của Lục Hoa Nghiêm, Từ Thanh Phàm về phòng mình, bắt đầu chuyên tâm ổn định tu vi mình mới đột phá, cũng tế luyện pháp khí mà Lục Hoa Nghiêm ban cho mình.

Ở trong năm mươi ngày đầu bế quan, Từ Thanh Phàm dùng một viên “Mộc Linh Đan”, không chỉ ổn định cảnh giới, mà còn công lực tăng lên rất nhiều. lại qua thời gian bảy bảy bốn chín ngày tế luyện pháp khí, cuối cùng luyện hóa được “Khô Vinh Thước” trở nên tùy tâm, trình trạng công thủ tùy ý. Hơn nữa trong quá trình luyện hóa pháp khí, hẳn cũng đối với sự khống chế linh khí trong cơ thể tăng thêm một tầng mới.

Vốn dĩ lấy công lực của Từ Thanh Phàm muốn luyện hóa một pháp khí nhân giai trung cấp, căn bản là không thể nhanh như vậy. chỉ là khô vinh thước này lại do Lục Hoa Nghiêm dùng phần còn sót lại của Sơn Tinh Mộc quái đã từng xâm chiếm thân thể của Từ Thanh Phàm để tế luyện mà thành, và cùng với mộc át chỉ khí trong cơ thể của Từ Thanh Phàm là cùng một gốc rễ, cho nên luyện hóa mới nhanh chóng như vậy.

Ban đầu Từ Thanh Phàm chiếu theo công pháp mà Lục Hoa Nghiêm đưa cho mình để tế luyện pháp khí, cho nên chỉ có dùng mộc át linh khí để tế luyện pháp khí thuộc tính mộc này mới thích hợp, nhưng làm cho Từ Thanh Phàm bất ngờ đó là, dùng linh khí tử tịch màu xám kia cũng có thể tế luyện được, hơn nữa tốc độ thời gian cũng không chậm hơn so với mộc át linh khí. Thậm chí dùng hai loại linh khí luân phiên tế luyện, tốc độ càng nhanh chóng hiệu suất càng cao. Cứ như vậy, kết hợp dị trạng của tử tịch linh khí màu xám trước, Từ Thanh Phàm đối với tình trạng linh khí trong cơ thể càng thêm hiểu kỳ.

“Hay là đi hỏi sư phụ một chút đi, thử xem người nói thế nào.” Nghĩ đến đây Từ Thanh Phàm liền đi về phía phòng của Lục Hoa Nghiêm.

Không ngờ, ngay khi Từ Thanh Phàm đi qua sảnh đường của Trường Xuân Cư, cảnh sắc vừa nhìn thấy lại làm cho Từ Thanh Phàm há miệng kinh ngạc, vốn dĩ bởi vì tế luyện thành công pháp khí đầu tiên của mình mà tâm trạng quá đổi hưng phấn, trong chốc lát trở nên lạnh lẽo.

12. Cưỡi Hạc Tây Thiên

Khi Từ Thanh Phàm sắp đi đến sảnh đường của Trường Xuân Cư, lại phát hiện cây cỏ hoa lá xung quang sảnh đường mười mấy năm nay vẫn tươi tốt đột nhiên không biết từ khi nào toàn bộ đều khô héo lại rồi! Càng là cho hắn khủng hoảng là, chỗ cửa lớn của sảnh đường Trường Xuân Cư còn treo hai bức trường dài ba trượng và vô số đoá hoa trắng!

Nhưng điều này đều là sau khi có người chết bố trí linh đường mới xuất hiện thứ này!

Chẳng lẽ trong Trường Xuân Cư có người chết rồi sao?

Trong lòng của Từ Thanh Phàm bắt đầu hoảng sợ.

Bởi vì Lục Hoa Nghiêm một lòng hướng đến sự trường sinh mà tính cách lại cô tịch, cho nên Trường Xuân Cư đến bây giờ cũng chỉ có bốn người ở mà thôi, phân biệt là Từ Thanh Phàm, Lục Hoa Nghiêm sư phụ của hắn, Sư huynh Nhạc Thanh Nho, còn có một sư đệ mới đến là Nam Cung Thanh Sơn.

Người chết nhất định không thể là Nam Cung Thanh Sơn, hắn mới vừa qua hai mươi tuổi, “Khô Vinh Quyết” mà hắn tu luyện bởi vì trải qua nhiều lần sửa chữa của Lục Hoa Nghiêm cũng khác rất nhiều với sự tu luyện của Từ Thanh Phàm, an toàn hơn nhiều, hơn nữa dù là hắn chết rồi, lấy địa vị của hắn căn bản không thể làm cho sư phụ treo trước cửa bức trường ba trượng như vậy.

Chẳng lẽ là sư huynh Nhạc Thanh Nho? Cũng không có khả năng lớn. Tuy Nhạc Thanh Nho hiện nay đã 125 tuổi rồi, nhưng lấy tu vi là tích cốc kỳ của hắn bây giờ, cũng xa lắm mới đến tuổi cực hạn, hơn nữa hắn tu luyện là “Trường Xuân Đại Pháp” được gọi là trần đầy sinh cơ, hơn nữa hắn đọc nhiều sách vở cũng hiểu rõ đạo dưỡng sinh. Theo lý thuyết không thể nhanh chóng chết đi như vậy.”

Chẳng lẽ là sư phụ sao? Từ Thanh Phàm đột nhiên nghĩ đến Nhạc Thanh Nho đã nói qua, cây cối xung quanh Trường Xuân Cư đều là sư nương đích thân trồng từ hai trăm năm trước. cho nên đến bây giờ vẫn

tươi tốt như vậy, hoàn toàn là vì sư phụ Lục Hoa Nghiêm của hắn dùng mộc át linh khí hùng hậu trong cơ thể cung cấp duy trì, mà bây giờ đưa mắt nhìn quanh, những cây cối xung quanh Trường Xuân Cư, nào có chút gì gọi là xanh tốt nữa đâu? Lại liên tưởng đến bộ dáng suy yếu bạc nhược già cỗi của sư phụ như thế trước khi mình bế quan, Từ Thanh Phàm trong lòng không khỏi loạn lên. Nhưng theo bản năng vẫn không tin.

“Sư phụ công lực thông huyền, như thế nào có thể chết một cách dễ dàng như thế chứ.” Từ Thanh Phàm kìm nén sự hoảng sợ trong lòng, tự mình an ủi mình, nhưng nghĩ đến lần trước nhìn thấy bộ dáng già yếu của Lục Hoa Nghiêm, Từ Thanh Phàm trong lòng không dám chắc chắn linh cảm càng lúc càng mãnh liệt.

Nghĩ đến đây, Từ Thanh Phàm cũng không dám nghĩ nhiều nữa, chần chừ rồi đi về phía sảnh đường, muốn phủ định những suy đoán không tốt trong lòng mình, lại sợ phát hiện sự thực đáng sợ giống như mình suy đoán.

Nhưng khi Từ Thanh Phàm bước chân vào sảnh đường, hình ảnh mà hắn nhìn thấy làm trong lòng hắn trong nháy mắt chìm hẳn xuống. Hắn nhìn thấy một chiếc quan tài gỗ màu tím tôn quý được đặt giữa sảnh đường, mà sư huynh Nhạc Thanh Nho toàn thân mặc trang phục nghiêm chỉnh vẻ mặt thê lương đang loay hoay bày biện sắp xếp mọi thứ trong sảnh đường, sư đệ Nam Cung Thanh Sơn lại đang ở bên cạnh quan tài bên cạnh ngọn nến màu trắng, còn có một lão nhân toàn thân hùng vĩ, cũng có vẻ mặt tràn đầy sự bi thương.

Mà phía sau quan tài, trên tấm bài vị có viết “Linh Vị Lục Hoa Nghiêm Cửu Hoa Môn” tám chữ to tướng!!

Chứng kiến tất cả điều này, Từ Thanh Phàm chỉ cảm thấy đầu mình vang lên một tiếng, ánh mắt ngậy ra nhìn trừng trừng vào tấm bài vị đó, đứng ngây dại như vậy.

Lục Hoa Nghiêm, sư phụ thần thông quảng đại của hắn, chính là Lục Hoa Nghiêm đã cho hắn có được hi vọng trong tuyệt cảnh, vậy là đã ra đi như vậy rồi sao?

Từ Thanh Phàm không dám tin những gì trước mắt mình, nhưng sự thực trước mắt lại không thể không tin. Hắn hi vọng bản thân đang mơ, nhưng từ sau khi bước vào thế giới tu tiên, hắn đã rất lâu rồi không có một giấc mơ rồi.

“Sư phụ....” Từ Thanh Phàm vô thức đi từng bước đến trước quan tài trong linh đường. trong quan tài, Lục Hoa Nghiêm nằm trong đó một cách yên tĩnh, vẻ mặt già nua lại không có một chút huyết sắc, nào còn có sự uy nghiêm mạnh mẽ thường ngày nữa chứ? Từ từ quỳ xuống trước quan tài của Lục Hoa Nghiêm, muốn nói cái gì đó, nhưng lại nghẹn lời không nói được.

Ngay khi Từ Thanh Phàm vừa bái làm môn hạ của Lục Hoa Nghiêm, bởi vì Lục Hoa Nghiêm đem hắn làm thí nghiệm, trong lòng đích thực có cái nhìn không tốt đối với Lục Hoa Nghiêm, thậm chí mơ hồ có chút kháng cự. nhưng trải qua thời gian mười năm chung sống, sự dạy dỗ mười năm của Lục Hoa Nghiêm và sự quan tâm thân thiết, sự bất mãn khó chịu của Từ Thanh Phàm lúc đầu bái sư đã không còn nữa, chỉ còn lại sự tôn kính và quan tâm của một người đệ tử đối với sư phụ của mình.

Là Lục Hoa Nghiêm cứu hắn khi hắn đang trong tuyệt vọng, đích thân mang hắn vào thế giới tu tiên, cẩn thận chỉ dẫn hắn tu luyện, vẻ mặt nghiêm túc chân thành, lúc ban cho hắn pháp khí còn nở một nụ cười nhẹ, dường như như chuyện đó chỉ mới xảy ra ngày hôm qua vậy, nhớ lại tình cảnh lúc đó vẫn còn sinh động như thế, như bây giờ người đã không còn nữa rồi.

Từ Thanh Phàm cũng không phải là không có trải qua chuyện sinh ly tử biệt, bởi vì một cây Cửu Diệp Linh Chi, một con Bích Nhân Văn Đề Thú đã dẫm nát nhà hắn sơn trại hắn, bao gồm cha mẹ và toàn bộ người trong tộc của hắn đều bị giết chết. nhưng như thế dù sao cũng không phải là Từ Thanh Phàm tận mắt nhìn thấy, cho nên trong lòng mặc dù bi thương, nhưng cuối cùng vẫn kìm nén được.

Nhưng lúc này, tận mắt nhìn thấy sư phụ của mình chết đi, lại nhớ đến cha mẹ, mọi người trong tộc của mình đã sớm chết đi, Từ Thanh Phàm sự bi thương trong lòng lại càng không thể kìm nén được rồi.

“Nhị sư đệ, đệ đến muộn một bước rồi, không có thể nhìn mặt sư phụ lần cuối.” ngay khi nhìn thấy Từ Thanh Phàm đang nghẹn ngào, sư huynh của hắn đứng bên cạnh là Nhạc Thanh Nho vội nói, trong lời nói có chứa đựng sự đau thương vô hạn.

“Sư phụ mất khi nào vậy?” Từ Thanh Phàm kìm nén đau khổ trong lòng hỏi.

“Giờ thân tối hôm qua. Sau khi người bề quan không bao lâu, sư phụ nói người đã không còn thời gian nữa, cho nên quyết định phải tu luyện ”Khô Vinh Quyết“, kết quả bị tẩu hỏa nhập ma.....” Nhạc Thanh Nho nói đến đây, âm thanh không nhịn được nữa bắt đầu nghẹn ngào.

“Vì sao không đi thông báo cho đệ?”

“Đợi khi huynh phát hiện sư phụ tẩu hỏa nhập ma, vội vàng chạy đi tìm trưởng bối trong môn phái giúp đỡ, nhưng đã không kịp nữa. sư phụ trước khi lâm chung, huynh vốn dĩ muốn đi gọi đệ đến gặp mặt lần cuối cùng, nhưng sư phụ nói, đệ đang trong gian đoạn bề quan quan trọng, bảo huynh đừng làm phiền đệ.” Nhạc Thanh Nho đáp.

Nghe đến đây, Từ Thanh Phàm rốt cuộc không thể kìm nén đau thương trong lòng, bất tri bất giác hai hàng lệ chảy xuống

“Sư phụ trước khi đi có dặn lại điều gì nữa không?” Từ Thanh Phàm trong lòng trầm tư không ngừng nhớ lại tất cả những gì về hân và sư phụ, lặng lẽ hồi lâu, rồi ngẩng đầu lên hỏi Nhạc Thanh Nho.

“Sư Phụ lão nhân gia lúc ra đi có nói, người đã mệt rồi, người cũng đã nhìn thấu rồi.” khi nói những câu này, Nhạc Thanh Nho cũng nhịn không được che mặt khóc, một lão nhân đã đầu đầy tóc trắng, bộ dáng khóc lóc như vậy càng tăng lên sự bi thương trong linh đường.

“Sư phụ người nói người nhìn thấu rồi sao?” Từ Thanh Phàm nhẹ giọng tự nói, nghe được lời của Nhạc Thanh Nho, tâm trạng của Từ Thanh Phàm đột nhiên dần dần trở nên dễ chịu một chút. “Thế thì tốt rồi có thể nhìn thấu được là tốt rồi, chắc là sư phụ lúc ra đi sẽ rất thần nhiên rồi.”

Nghĩ từ khi Từ Thanh Phàm quen biết Lục Hoa Nghiêm, cảm giác người không lúc nào là không vì sự trường sinh mà nỗ lực tìm tòi. Vì có thể trường sinh, người cố gắng nghĩ mọi cách, dùng mọi thủ đoạn. người trời sinh tính cô độc vì sự trường sinh mà lúc cuối đời còn liên tục thu nhận đồ đệ, chỉ để thử nghiệm thể không biết hiệu quả của như thế nào của bản “Khô Vinh Quyết” thiếu sót. Có lúc, ngay cả Từ Thanh Phàm cũng có thể thấy rõ sự uể oải mệt mỏi chán ghét trong đôi mắt của người.

Rất nhiều lúc, Từ Thanh Phàm cũng từng nghĩ, sư phụ là vì sự trường sinh mà nỗ lực quá nhiều hay không? Khi đó cuối cùng người phát hiện bản thân chỉ có công dã tràng, sao lại không cảm thấy tuyệt vọng được chứ? May mắn, thời khắc cuối cùng Lục Hoa Nghiêm vẫn có thể nhìn thấu được rồi, điều này cũng làm cho trong lòng của Từ Thanh Phàm dễ chịu đi rất nhiều. ít nhất, lúc ra đi trong lòng của sư phụ không quá đau khổ.

“Người là Từ Thanh Phàm đệ tử của Lục Hoa Nghiêm?” lão nhân vẫn đứng bên cạnh quan tài không nói, đột nhiên ôn hòa hỏi.

Từ Thanh Phàm lúc này mới chú ý đến lão nhân vẫn luôn đứng bên cạnh quan tài của sư phụ, chỉ thấy thân người lão hùng vĩ, nhưng mặt hiền lành, lời nói nhu hòa, tỏ ra rất có phong phạm của trưởng bối.

Nghe được lão nhân này gọi thẳng tên tục của sư phụ, Từ Thanh Phàm liền biết người này vùng với sư phụ Lục Hoa Nghiêm của mình không chỉ quan hệ thân thiết, hơn nữa chí ít cũng cùng bối phận với sư phụ. Cho nên sau khi nghe được câu hỏi của người này, Từ Thanh Phàm kìm nén bi thương trong lòng, vội vã cung kính trả lời: “Vãn bối là Từ Thanh Phàm, xin hỏi tiền bối là.....”

“Ta gọi là Tiêu Hoa Triết, là sư huynh của sư phụ người.” Lão nhân thần nhiên nói.

“Đệ tử bái kiến sư bá.” Từ Thanh Phàm nghe lão nhân nói như vậy vội vàng bái kiến.

“Ừ, Hoa Nghiêm trước khi mất đi, có muốn ta thay mặt hân hoàn thành lời hứa với người.” Tiêu Hoa Triết gật đầu với Từ Thanh Phàm, hình như rất hài lòng với sự lễ phép của Từ Thanh Phàm, sau đó ôn hòa nói.

“Lời hứa của sư phụ đối với đệ tử?” Từ Thanh Phàm nghi hoặc hỏi lại, không nghĩ ra sư phụ đã hứa hẹn gì với mình, thậm chí đến chết cũng không quên được

“Hoa Nghiêm nói, do hân bắt người luyện ”Khô Vinh Quyết“, cho nên làm cho đạo pháp của người kém hơn rất nhiều so với những người tu tiên cùng lứa. ngay cả có pháp khí giúp đỡ, thực lực cũng như cũ có chút

yếu ớt. mà hắn nói qua nếu lấy thực lực của người cả đời cũng không thể báo thù cho tộc nhân của người, nên đích thân thay người báo thù, đây là điều mà hắn đã hứa trước đây với người. Nhưng bây giờ hắn mất rồi, trước khi mất đi không quên, muốn ra thay hắn hoàn thành lời hứa này.”

Từ Phàm nghe xong lời này, trong đầu không không tự chủ được lại nhớ về hình ảnh lần đầu gặp sư phụ Lục Hoa Nghiêm, sự bi thương trong lòng vừa kìm nén lại lần nữa bùng phát ra.

“Sư phụ!!!” Từ Thanh Phàm lại quỳ xuống lần nữa trước quan tài của Lục Hoa Nghiêm, lại dập đầu ba cái thật mạnh, vì những bản khoán về cừu hận báo thù cho gia tộc của mình mà trước khi chết vẫn không yên lòng.

“Người qua đời cũng đã qua đời rồi, các người đừng quá đau buồn. Hoa Nghiêm đã trước khi chết có thể nhìn thấu rồi, thế thì hắn đi cũng hết sức thanh thản. mặc dù từ nay về sau hắn sư lần nữa lâm vào kiếp luân hồi, nhưng lại cũng không có gánh nặng của sự trường sinh, chưa phải chịu cũng không phải là một chuyện không tốt, các người những đệ tử của hắn cũng nên vì sư phụ mà vui mừng mới đúng.” Tiêu Hoa Triết an ủi Từ Thanh Phàm đang quỳ trước quan tài và vẫn đứng bên cạnh che mặt khóc thầm là Nhạc Thanh Nho, đồng thời lại hơi bất mãn với sự lạnh lùng thờ ơ một bên của Nam Cung Thanh Sơn.

“Vâng, vâng bối hiểu rồi.” Từ Thanh Phàm cúi đầu đáp, chỉ là lại quỳ gối trước quan tài của Lục Hoa Nghiêm như cũ.

Tiêu Hoa Triết còn định nói gì nữa, đột nhiên thần sắc hơi thay đổi, hừ lạnh một tiếng rồi nói : “Có người đến rồi.”

Ngay khi đám người Từ Thanh Phàm ở trong linh đường đang vì câu nói của Tiêu Hoa Triết mà nghi hoặc không thôi, thì đột nhiên một âm thanh uy nghiêm hùng hậu vang lên, âm thanh vang vọng giống như truyền khắp Cửu Hoa Sơn vậy.

“Chương môn nhân đến.”

13. Hậu Sự

Nghe phương xa đột nhiên truyền đến âm thanh, mọi người trong Trường Xuân Cư ngoài Tiêu Hoa Triết ra đều cảm thấy kinh ngạc, mặc dù biết rõ cái chết của Lục Hoa Nghiêm nhất định sẽ kinh động đến các vị trưởng lão của Cửu Hoa Môn, nhưng không ngờ chương môn nhân lại đến nhanh như vậy.

Theo âm thanh vang lên, Từ Thanh Phàm và mọi người nhìn thấy từ chân trời mười đạo quang mang chói mắt nổi lên, nhanh chóng bay đến Trường Xuân Cư, trong chớp lát liền đến trước cửa Trường Xuân Cư.

Nhìn thấy tình hình này, Nhạc Thanh Nho vội vàng mang theo hai người Từ Thanh Phàm và Nam Cung Thanh Sơn đi ra nghênh đón. Mà Tiêu Hoa Triết lại chỉ hừ lạnh một tiếng khinh thường, cũng không có đi chuyển, chỉ đứng trong phòng chờ đợi.

Đội Từ Thanh Phàm và mọi người đi ra đến cửa của Trường Xuân Cư, phát hiện mấy mươi lão nhân đạp trên đám mây dừng ở trên trời trước cửa của Trường Xuân Cư, những lão nhân này mặc dù đầu tóc bạc trắng, nhưng mỗi người đều tỏ ra uy thế bất phàm, hiển nhiên toàn bộ đều là đại cao thủ đã tiến vào Kết Đan kỳ.

ở trong nhóm cao thủ này, hai lão nhân đứng trước nhất tỏ ra nổi trội nhất. không chỉ là vì bọn họ đứng trước nhất, mà bởi vì khí thế trên người của hai lão nhân này rõ ràng cao hơn người khác một bậc.

Trong hai lão nhân này, lão nhân mặc trường bào màu vàng đầu đầy tóc bạc, mặt hiền từ. nhưng ánh mắt phiêu hốt làm cho người ta cảm bản không thể thấy được ý nghĩ thật sự của ông ta. Cây phất trần trong tay của ông ta lại không ăn nhập với thân phận của người tu tiên, tỏ ra đặc biệt nổi bật. mà lão nhân mặc áo bào màu đen khác lại có vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén như băng bắn ra, là cho người ta không dám đối diện ánh mắt với lão.

Thông qua sự giới thiệu lén lút Nhạc Thanh Nho, Từ Thanh Phàm biết rằng hai người này là chương môn Trương Hoa Lăng và thái thượng hộ pháp Chương quản hình phạt Chu Hoa Hải của Cửu Hoa Môn. Hai người này địa vị rất cao trong Cửu Hoa Môn, công lực cao hơn Lục Hoa Nghiêm sư phụ của bọn họ.

Bởi vì Lục Hoa Nghiêm từ trước đến nay không nể chút mặt mũi nào cho chưởng môn Cửu Hoa Môn, môn hạ đệ tử cũng vền vẹn là tu luyện với chính mình, cũng không có giống như các đệ tử hàng chữ “Thanh” khác thường xuyên ở trong Cửu Hoa Môn quản lý công việc trong cốc, thậm chí ngay cả Trường Xuân Cư cũng rất ít ra ngoài. Cho nên Từ Thanh Phàm và Nam Cung Thanh Nho vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy những hộ pháp, trưởng lão, và chưởng môn đức cao vọng trọng của Cửu Hoa Môn.

Ngay khi đám người Từ Thanh Phàm đứng ở cửa khom người chào đón, những lão nhân này cũng theo sự chỉ đạo của Trương Hoa Lăng và Chu Hoa Hải hạ từ đám mây xuống.

“Không cần đa lễ.” Trương Hoa Lăng nói với đám người Từ Thanh Phàm, trong lời nói về mặt tỏ ra rất thông cảm với cái chết đột ngột và nỗi đau thương tột cùng này : “Chúng ta những lão già này là đến nhìn mặt sư phụ người lần cuối cùng.”

Vừa nói, Liền đem theo các vị trưởng lão đi vào trong sảnh đường của Trường Xuân Cư.

Sau khi vào Sảnh Đường của Trường Xuân Cư, Trương Hoa Lăng đầu tiên là kinh ngạc chấp tay nói với Tiêu Hoa Triết : “Không ngờ Tiêu sư huynh lại đến trước một bước.”

“Người nhàn rồi không quyền không chức như ta đương nhiên không mang nặng trọng trách như chưởng môn sư đệ người. Không cần tiền hô hậu ủng, một mình thuận tiện, tất nhiên đến trước một bước rồi.” Tiêu Hoa Triết thản nhiên đáp. Hình như ông ta đối với người chưởng môn của Cửu Hoa Môn này có nhiều bất mãn, trong lời nói mang theo sự châm chọc nồng đậm.

“Để Tiêu sư huynh chê cười rồi.” Trương Hoa Lăng đối mặt với sự châm chọc của Tiêu Hoa Triết lại không có chút nào giận dữ, chỉ thản nhiên cười một cái liền đi đến trước hương án của Lục Hoa Nghiêm. Nhưng Chu Hoa Hải bên cạnh lại là lạnh lùng hừ một tiếng, âm thanh giống như thần thái uy nghiêm to lớn của hắn, nghĩ đến âm thanh “Chưởng môn nhân đến” vang lên vừa rồi hắn là từ trong miệng người này phát ra.

Trương Hoa Lăng sau khi đến trước hương án, lại lạy linh vị của Lục Hoa Nghiêm ba lạy, vẻ mặt bi thương than thở : “Lục sư huynh người sao lại bỏ đi như vậy, từ nay về sau Cửu Hoa Môn thiếu một cao thủ thực lực xuất chúng rồi, càng ít đi một tiền bối đức cao vọng trọng rồi. để cho ta người làm chưởng môn này, thực sự là trong lòng rất bi ai. Ít một người cao thủ giống như Lục sư huynh dạng này tọa trấn, cũng làm cho Cửu Hoa Môn càng khó khăn.”

Nói đến chỗ sâu sắc, Trương Hoa Lăng thậm chí còn nhỏ mấy giọt lệ, vẻ mặt tỏ ra vô cùng thương tâm.

“Chưởng môn sư huynh, người cũng đừng quá đau lòng, mặc dù ít đi một cao thủ như Lục sư huynh, nhưng ta tin tưởng Cửu Hoa Môn dưới sự dẫn dắt của chưởng môn sư huynh, nhất định sẽ đi đến con đường tươi sáng.” Nhìn thấy bộ dáng đau lòng của Trương Hoa Lăng, Chu Hoa Hải ở bên cạnh vội vàng an ủi.

Trương Hoa Lăng nghe được lời an ủi của Chu Hoa Hải chỉ nhẹ nhàng than thở một chút, cũng không nói nhiều nữa.

Tiếp theo đám người Chu Hoa Hải bắt đầu lần lượt bái tế linh vị của Lục Hoa Nghiêm, Nhạc Thanh Nho, Từ Thanh Phàm, Nam Cung Thanh Sơn ba người quỳ xuống trước quan tài, lạy thân phận đệ tử cúi lạy đáp lễ.

Về phần Tiêu Hoa Triết, lại sau khi Trương Hoa Lăng đến không lâu liền hừ lạnh một tiếng phát tay áo rời đi, hình như rất không muốn ở cùng một chỗ với Trương Hoa Lăng.

Nhìn thấy bộ dáng của Tiêu Hoa Triết trong lòng Từ Thanh Phàm không khỏi có chút kỳ quái, hắn cảm thấy con người của Trương Hoa Lăng này rất tốt, đối với sư phụ của mình cũng rất tôn trọng, lại không biết vì sao mà sư bá Tiêu Hoa Triết lại có cách nhìn như không quen biết vậy.

Sau khi bái tế xong, đám người Trương Hoa Lăng cũng không lập tức rời đi, mà là lần lượt ngồi xuống các vị trí, hình như còn có chuyện gì phải giải quyết. mà đám người Từ Thanh Phàm lại cung kính đứng một bên, đợi chưởng môn nhân giáo huấn.

“Nhớ đến năm nào ta cùng sư phụ của các người cùng học nghệ, ta nhập môn sau sư phụ các người 40 năm, lúc đó nhận được rất nhiều sự chiều cố của Lục sư huynh, tình cảnh lúc đó đến bây giờ nhớ lại vẫn rõ ràng như ở trước mắt vậy. không ngờ bây giờ cảnh còn mà người thì đã mất, ngay cả người có thiên tư trác tuyệt

như sư huynh cũng không địch lại thiên mệnh, ài.....” Trương Hoa Lăng trầm tư một chút, đối với ba người Từ Thanh Phàm từ từ thở than.

“Xin chưởng môn sư thúc chớ đau buồn.” nghe được sự cảm thán của Trương Hoa Lăng, hảo cảm của đám người Từ Thanh Phàm đối với ông ta lại tăng thêm một tầng, vội vàng an ủi.

“Sau khi sư phụ các người mất rồi, có lưu lại di vật gì không?” Trương Hoa Lăng nghe được lời an ủi của đám người Từ Thanh Phàm cũng không có nói gì cả, mà đột nhiên hỏi.

“Thưa chưởng môn sư thúc, những đồ vật lúc sư phụ còn sống thường dùng chúng đệ tử đã sắp xếp lại rồi. đợi sau khi qua thất tuần của sư phụ, sẽ chôn cùng với sư phụ.” Nhạc Thanh Nho sau khi nghe câu hỏi của chưởng môn, vội vàng cung kính đáp.

“Mang ra đây ta xem một chút đi, nhìn vật nhớ người a.” Trương Hoa Lăng nói.

“Vâng, xin chưởng môn sư thúc và các vị trưởng bối đi theo đệ tử.” Nhạc Thanh Nho căn bản không có suy nghĩ gì nhiều, vội vàng mang mọi người đến phòng của Lục Hoa Nghiêm.

Vật còn người đã mất, đây là điều Từ Thanh Phàm cảm nhận được trực tiếp khi lần cuối cùng đến phòng của Lục Hoa Nghiêm. Hắn còn có thể nhớ rõ Lục Hoa Nghiêm đã dạy bảo hắn nghiêm túc, sâu đậm như thế nào ở trong căn phòng này, cũng là ở trong căn phòng này hắn nhận được “Khô Vinh Thước”, nhưng căn phòng vẫn như cũ, người lại không còn nữa.

Di vật của Lục Hoa Nghiêm đều được Nhạc Thanh Nho thu thập cẩn thận lại, để lên trên giường Lục Hoa Nghiêm. Đây đủ các loại, có những vật phẩm thường dùng trong cuộc sống mà lúc còn sống Lục Hoa Nghiêm quen sử dụng, ví dụ như bộ ấm chén dùng để uống trà bằng đất sét; còn có một số pháp khí khi Lục Hoa Nghiêm còn sống bắt đầu tu luyện và thu thập, ví dụ như “Ba Trọng Thanh Lăng” mà lúc đầu dùng để trói buộc Sơn Tinh Mộc Quái cứu Từ Thanh Phàm, sau khi tập hợp đông đảo pháp khí lại một chỗ, phát tán ra các loại quang mang và linh khí nồng đậm, làm cho người ta nhìn thấy không khỏi có một chút cảm giác choáng váng.

Sau khi nhìn thấy di vật của Lục Hoa Nghiêm, Trương Hoa Lăng đầu tiên là than thở một tiếng, tiếp theo tay áo phất lên, sau đó chỉ thấy các loại pháp khí trong di vật của Lục Hoa Nghiêm trong nháy mắt toàn bộ bị thu vào trong ống tay áo của ông ta.

“Chưởng môn sư thúc, người làm gì vậy?” Nhìn thấy pháp khí của sư phụ mình lúc còn sống trong chớp mắt toàn bộ bị Trương Hoa Lăng thu mất, Từ Thanh Phàm kinh ngạc giận dữ hỏi.

“Hỗn xược!!! Chưởng môn sư huynh muốn làm cái gì còn cần phải bẩm báo với người tên đệ tử chỉ đạt đến Tích Cốc kỳ sao?” Chu Hoa Hải nhìn thấy Từ Thanh Phàm vô lễ với chưởng môn như thế trong lòng đại nộ, to tiếng quát. Trong âm thanh mang theo linh khí mạnh mẽ, không ngừng vang vọng khắp căn phòng của Lục Hoa Nghiêm, Từ Thanh Phàm chấn động toàn thân máu huyết bốc lên, suýt chút nữa bị trọng thương, dưới âm thanh uy nghiêm hùng hậu, Từ Thanh Phàm thậm chí cảm thấy căn phòng đều bị chấn động run nhẹ nhẹ.

Chu Hoa Hải này không hổ là thái thượng hộ pháp của Cửu Hoa Môn, công lực thông huyền, văn văn chỉ một câu nói, lại có uy lực như thế!

Trương Hoa Lăng đầu tiên là khoát tay, ngăn cản Chu Hoa Hải đang oán khí xung thiên tiếp tục nói lại. sau đó giọng hòa hoãn nói với Từ Thanh Phàm : “Ai..... bây giờ thực lực của Cửu Hoa Môn đã không như trước nữa, kẻ địch cường đại vây quanh hư thực khó phân biệt, bây giờ lại thiếu đi một cao thủ như Lục sư huynh, thật khó khăn hơn. Những pháp khí này đều là những thứ đặc ý của Lục sư huynh bao nhiêu năm qua trở lại đây, cùng chôn với Lục sư huynh, còn không bằng vì Cửu Hoa Môn phát huy nhiều hơn những điều có ích, nghĩ đến Lục sư huynh ở dưới cửu tuyền biết được ta làm như vậy cũng sẽ cảm thấy được an ủi sao.”

Sau khi nghe được lời của Trương Hoa Lăng, Từ Thanh Phàm còn muốn nói gì nữa, nhưng bị Nhạc Thanh Hoa ở sau lưng kéo lại một cái. Từ Thanh Phàm không tranh hơn thua thiệt nữa cũng không phải là vì Nhạc Thanh Nho ngăn cản, mà là hắn đã ý thức được lấy thân phận của bản thân bây giờ, bất luận nói cái gì nữa, cũng đều không thể ngăn cản sự tình xảy ra.

Trương Hoa Lăng đạt được toàn bộ pháp khí lúc còn sống của Lục Hoa Nghiêm cũng không lộ ra chút gì gọi là đặc ý cả, mà hoàn toàn giống với bộ dạng bị thương đau khổ ban đầu, hình như còn vì sự ra đi của Lục Hoa Nghiêm mà đau lòng, nhưng Từ Thanh Phàm bây giờ lại bất luận như thế nào cũng không thể có hảo cảm với ông ta được nữa.

Cuối cùng, Trương Hoa Lăng sau khi đạt được mục đích liền mang theo mọi người rời khỏi đây. Lúc sắp đi ông ta dường như là đột nhiên nhớ đến cái gì vậy, nói với ba người Từ Thanh Phàm đang cung kính đứng sau lưng : “Bây giờ Lục sư huynh đã mất đi rồi, Lục sư huynh lúc còn sống cùng với ba người đệ tử các người, độc chiếm Trường Xuân Cư này hình như có chút không ổn, vả lại Lục sư huynh đã mất rồi, không có sự chỉ đạo của trưởng bối cũng sẽ có khó khăn cho việc tu luyện của các người. Thế này đi, Trường Xuân Cư này từ nay về sau giao cho Hứa sư đệ quản lý, Hứa sư đệ vừa khéo cũng là môn hạ đệ tử đông đảo, động phủ cũ cũng quá nhỏ rồi, tu luyện bình thường có rất nhiều điểm không tiện. mà ba người các người cũng chuyển báỉ đến chỗ Hứa sư đệ mà tu luyện đi.”

Nghe Trương Hoa Lăng nói những lời như thế, trong chớp mắt ba người Từ Thanh Phàm đều ngăn người ra. Sư phụ vừa mới chết không được một ngày, người chưởng môn này bắt đầu cướp đoạt di sản rồi? không chỉ lấy toàn bộ pháp khí lúc còn sống của sư phụ, bây giờ muốn lấy luôn chỗ ở của sư phụ lúc còn sống, còn muốn bảo đệ tử của ông ấy chuyển báỉ người khác?

“Xin tuân theo mệnh lệnh của chưởng môn sư huynh.” Một lão nhân lùn và béo từ trong đám người trưởng lão sau lưng Trương Hoa Lăng đi ra, cung kính nói với Trương Hoa Lăng, về mặt mang theo sự vui mừng không thể ngăn được.

“Ba người đệ tử này của Lục sư huynh từ nay báỉ làm môn hạ của người, người nhất định phải dạy dỗ thật tốt, tranh thủ làm cho bọn họ.....”

“Chưởng môn sư thúc, đệ tử có việc muốn bẩm báo.” Ngay khi Trương Hoa Lăng đang nói chuyện với Hứa trưởng lão kia, Từ Thanh Phàm lại đột nhiên quỳ xuống đất lớn tiếng nói.

Ngay cả thần kinh của Từ Thanh Phàm trước nay luôn thần nhiên, bây giờ cũng bị Trương Hoa Nghiêm làm một loạt chuyện làm cho giận dữ, chỉ là hắn biết rõ bản thân không có năng lực thay đổi cái gì cả, cho nên âm thanh giọng nói vẫn rất bình tĩnh. Chỉ có hai tay không ngừng run rẩy có thể nói rõ trong lòng hắn hiện giờ tức giận oán hận kích động như thế nào.

“Ồ? Người có việc gì muốn nói thì nói đi, nể mặt mũi của Lục sư huynh quá cố, ta nhất định sẽ giúp người mãn nguyện.” Trương Hoa Lăng nhìn Từ Thanh Phàm rồi nhẹ nhàng cười nói.

“Đầu tiên, sư phụ của vãn bối thất tuần chưa qua, vẫn xin chưởng môn sư thúc, người đợi sau khi thất tuần của sư phụ qua rồi lại thu hồi Trường Xuân Cư, cũng làm cho sư phụ yên lòng một chút.” khi Từ Thanh Phàm nói, có hết sức khống chế vẻ mặt của mình đừng tỏ ra tức giận, bây giờ tất cả đều lấy thất tuần của sư phụ làm quan trọng, nếu như chộc giận chưởng môn, làm cho quan tài sư phụ hôm nay phải dọn đi, thế thì Từ Thanh Phàm thật sự không có mặt mũi nào mà gặp sư phụ nơi cửu tuyền nữa rồi.

“Điều này là đương nhiên, tất cả lấy người chết làm chủ.” Trương Hoa Lăng sau khi nghe được lời của Từ Thanh Phàm, cũng không có tức giận gì, mà quả quyết nói.

“Ngoài ra chính là, cổ nhân có câu, một ngày làm thầy, suốt đời làm cha. Thiên hạ nào có chuyện giữa đường đổi sư phụ? Cho nên xin chưởng môn sư thúc thu hồi ý kiến, đời này của đệ tử chó một sư phụ là đủ rồi, không muốn báỉ người khác nữa.” Từ Thanh Phàm kiên định nói.

“Ồ? Người nghĩ kỹ chưa, nếu trong tu luyện không có sự chỉ đạo của trưởng bối, muốn tăng tiến thì khó vô cùng, ta làm tất cả việc này đều là nghĩ vì các người thôi.” Nghe được lời của Từ Thanh Phàm, Trương Hoa Lăng đầu tiên là sững người một lát, sau đó nhìn chằm chằm vào Từ Thanh Phàm, lời nói nghiêm túc, cũng không biết là Từ Thanh Phàm cảm giác sai hay không, hắn rõ ràng cảm giác được vẻ mặt của Trương Hoa Lăng mang theo một chút tán thưởng.

“Đệ tử đã nghĩ kỹ rồi, vẫn xin chưởng môn sư thúc thu hồi mệnh lệnh.”

“Hai người các người cũng là nghĩ như vậy sao?” ánh mắt của Trương Hoa Lăng nhìn Nhạc Thanh Nho và Nam Cung Thanh Sơn hỏi.

“Cách nghĩ của đệ tử giống với Từ sư đệ.” Nhạc Thanh Nho không chút do dự trả lời.

“Đệ tử bằng lòng bái Hứa trưởng lão làm sư phụ.” Nam Cung Thanh Sơn cũng không có cùng với hai người sư huynh của mình cùng tiến cùng thối, thậm chí không có nhìn hai người kia cái nào, mà khom người với Trương Hoa Lăng nói luôn.

“Được rồi, mỗi người một chỉ hướng, ta cũng không miễn cưỡng các người nữa. hai người các người từ nay về sau tự chủ tu luyện đi.” Trương Hoa Lăng bắt đầu nói với hai người Từ Thanh Phàm và Nhạc Thanh Nho, tiếp theo lại hướng tới Nam Cung Thanh Sơn nói : “Người từ nay về sau làm môn hạ của Hứa sư đệ mà tu luyện đi.”

Sau khi xử lý xong tất cả mọi việc, Trương Hoa Lăng lại dẫn một nhóm các trưởng lão cao thủ, chân đạo đám mây, phá không bay đi. Khi đi, thần tình của hắn vẫn bi thương như cũ, nhưng Từ Thanh Phàm lại căn bản không thể nhìn thấy trong đó rốt cuộc có mấy phần chân thật, lại có mấy phần giả dối đây.

Chỉ là trước khi đi, Thái thượng hộ pháp Chu Hoa Hải sâu sắc nhìn Từ Thanh Phàm một cái, hình như muốn đem hình dáng của Từ Thanh Phàm ghi nhớ trong lòng, làm cho Từ Thanh Phàm trong lòng không khỏi ớn lạnh.

14. Quyết Liệt

Đợi sau khi chuồng môn Trương Hoa Lăng mang theo một nhóm cao thủ hộ pháp rời khỏi Trường Xuân Cư, ba người Từ Thanh Phàm và sư huynh Nhạc Thanh Nho còn có Nam Cung Thanh Sơn cũng trở về linh đường, đều quỳ xuống yên lặng trước linh vị của Lục Hoa Nghiêm, trong nhất thời đều trầm mặc không nói.

“Sư huynh, kỳ thực huynh không nên làm như thế với đệ, làm như thế sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của huynh, dù sao đây chỉ là cách nghĩ của một mình đệ.” Từ Thanh Phàm đột nhiên mở miệng phá tan bầu không khí trầm mặc, nói lời xin lỗi với Nhạc Thanh Nho.

“Sư đệ, đệ đừng nói như vậy, sư phụ từ sau khi thu ta làm đồ đệ, đối với ta như cha. Cho nên ngay cả đệ không có nói như vậy với chưong môn, ta cũng sẽ làm như vậy.” Nhạc Thanh Nho sau khi xoa tay với Từ Thanh Phàm rồi nói tiếp : “Lại nói, tư chất của chính ta ta biết rõ mà, bây giờ có thể đạt đến Tích Cốc hậu kỳ đã là cực hạn của bản thân rồi, cho nên cũng không có gì gọi là liên lụy với không liên lụy ở đây cả. một mình tu luyện cũng tốt, ít nhất bình thường sẽ tự do tự tại một chút.”

Đang lúc Từ Thanh Phàm còn muốn nói những gì nữa, thì Nam Cung Thanh Sơn đang quỳ bên cạnh đột nhiên đứng dậy, ngay cả chào hỏi hai vị sư huynh một câu cũng không có một mình đi vào hậu đường.

Nhìn thấy sự rời đi của Nam Cung Thanh Sơn, Nhạc Thanh Nho nhè nhẹ thở dài một tiếng.

“Nam Cung sư đệ bây giờ có lẽ là vì trong sư huynh đệ chúng ta một mình hắn thay đổi làm môn hạ người khác mà trong lòng có chút xấu hổ, cho nên những lời vừa rồi của chúng ta là cho hắn có chút khó chịu rồi.” nhìn theo bóng rời đi của Nam Cung Thanh Sơn, Từ Thanh Phàm nói với Nhạc Thanh Nho.

Đối với việc Nam Cung Thanh Sơn làm môn hạ của người khác, Từ Thanh Phàm mặc dù không vui lắm, nhưng cũng không giận dữ gì, mỗi người có một chỉ hướng riêng, dù sao có một người sư phụ mà nói đối với việc tu luyện có rất nhiều ích lợi. hơn nữa bản thân Từ Thanh Phàm cũng không muốn vì quyết định của mình mà gián đoạn tương lai của người khác.

“Ha ha, ta biết ý tứ của sư đệ ngươi rồi. ta sẽ không giận Nam Cung sư đệ đâu, dù sao điều này liên quan đến tương lai của hắn. Nam Cung sư đệ không giống hai người chúng ta, thiên phú căn cốt của hắn rất tốt, nếu có một người sư phụ tốt tương lai sẽ không thể hạn lượng rồi.” Nhạc Thanh Nho miễn cưỡng cười nói.

Nhìn thấy ý chí của Nhạc Thanh Nho có chút sa sút, Từ Thanh Phàm vội vàng lôi ra những nghi vấn trong lòng của mình hỏi này, muốn chuyển chủ ý của Nhạc Thanh Nho. “Đúng rồi, sư huynh, vì sao đệ luôn cảm thấy sư bá Tiêu Hoa Triết hình như không hợp với sư thúc chưong môn.”

“Điều này ta cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói hình như hơn ba trăm năm trước, Tiêu sư bá tranh đoạt chức vị chưong môn với chưong môn sư thúc, nhưng cuối cùng sư tổ lựa chọn chưong môn sư thúc chưong quản

Cửu Hoa Môn, cho nên Tiêu sư bá trong lòng mới có chút bất mãn như vậy.” Nhạc Thanh Nho chần chừ nói ra. Những chuyện nói sau lưng người ta thế này dù sao không thích hợp với nguyên tắc làm người của hắn.

“Vậy sao? Đệ cảm thấy vẫn là Tiêu sư bá làm chứng môn là chuyện tốt, Trương Hoa Lăng vị chứng môn này qua không có tình người rồi.” Từ Thanh Phàm nghĩ đến tất cả hành vi của Trương Hoa Lăng, tức giận nói.

“Ài, đừng nhiều chuyện, sau khi làm chứng môn phải bắt đắc dĩ mà, sư đệ người đừng để trong lòng.” Nhạc Thanh Nho trấn an.

Ngay lúc này, Nam Cung Thanh Sơn đột nhiên từ trong hậu đường đi ra, đầu cũng không ngoảnh lại hướng ra ngoài Trường Xuân Cư mà đi. Sau lưng còn mang một gói đồ, hình như là những vật phẩm thường dùng hàng ngày của hắn.

“Sư đệ, người còn muốn đi đâu?” Từ Thanh Phàm gọi Nam Cung Thanh Sơn lại hỏi.

“Đi tìm sư phụ của ta.” Nam Cung Thanh Sơn nhìn Từ Thanh Phàm một cái, sau đó lạnh lùng trả lời.

“Sư phụ của người? Người là nói đến Hứa hộ pháp kia sao?” Từ Thanh Phàm nhíu mày hỏi.

“Đúng vậy, sớm tìm người ta một chút, lưu lại ấn tượng tốt cho ông ấy.”

“Thế thì người không canh giữ linh cữu cho sư phụ nữa sao?” Từ Thanh Phàm bất mãn hỏi.

“Thất tuần của sư phụ chưa hết, người hay là trước tiên ở lại đây giữ linh cữu cho sư phụ đi. Sau khi trưởng bối chết đi, thất tuần văn bối phải giữ linh cữu, đây là quy củ.” Nhạc Thanh Nho ngăn cản lại giải thích.

“Đúng vậy, mặc dù người bây giờ có sư phụ mới rồi, nhưng xung không thể đối với sư phụ cũ không có sự tôn kính chứ, sẽ bị trời phạt đó.” Từ Thanh Phàm ở bên cạnh lạnh nhạt nói, trong lòng rấy bất mãn về hành vi không tôn kính Lục Hoa Nghiêm của Nam Cung Thanh Sơn, cho nên trong lời nói mang theo sự châm chọc nhàn nhạt.

“Sư phụ? Người các người nói là Lục Hoa Nghiêm sao? Ông ta xứng sao?” không ai ngờ Nam Cung Thanh Sơn lại khinh thường hỏi ngược lại.

“Người nói cái gì?” Từ Thanh Phàm và Nhạc Thanh Nho sau khi nghe được lời của Nam Cung Thanh Sơn đều biến sắc.

“Chẳng lẽ ta nói sai sao? Lục Hoa Nghiêm lão già này nhận ta làm đệ tử là vì nguyên nhân gì người còn không biết sao? Còn không phải là vì sự trường sinh của ông ta sao? Cho nên bảo ta tu luyện loại công pháp nguy hiểm kia. Từ sư huynh người cũng vậy, lão già này nhận người làm đệ tử không phải cũng như thế sao? Người lại còn đến chết vẫn có hiếu với ông ta như vậy, còn có người Nhạc sư huynh, lão già này nhận người làm đệ tử căn bản là muốn kiếm lấy một người giúp việc vặt mà thôi! Ta thấy hai người các người đọc sách đến ngu ngốc hết rồi, mới bị lão ta bịt mắt lừa dối như vậy, đến chết còn muốn canh giữ xác cho lão như vậy.” Nam Cung Thanh Sơn lấy tay chỉ vào linh bài của Lục Hoa Nghiêm, kích động nói, trong mắt chớp động quang mang của sự căm hận. hiển nhiên những lời này hắn không phải là nhin ngày một ngày hai mà đã nhin nhin từ lâu lắm rồi.

“Nam Cung sư đệ, người, người làm sao có thể nói sư phụ như thế chứ? Đây là linh đường của sư phụ!” nghe được những lời nói của Nam Cung Thanh Sơn, Nhạc Thanh Nho kích động nói, chòm râu hoa râm trên mặt bởi vì tức giận mà run rẩy.

“Linh đường của ông ta thì làm sao chứ? Không thể nói được sao?” Nam Cung Thanh Sơn ngang ngạnh nói.

“Nam Cung Thanh Sơn, sư phụ tuy thu người làm đệ tử là có mục đích khác, nhưng ông ấy trước khi thu người làm đồ đệ, hẳn có nói cho người rõ nguyên nhân vì sao ông ấy muốn thu người làm đồ đệ chứ?” Từ Thanh Phàm nhin nhin nghĩ đến những lời Nhạc Thanh Nho muốn nói, lạnh lùng hỏi Nam Cung Thanh Sơn.

“Nói rồi, cũng bởi vì những lời nói này của ông ta, ta mới biết được là ta đang bị lợi dụng.” Nam Cung Thanh Sơn oán giận nói.

“Thế thì ông ấy có miễn cưỡng người phải bái ông ấy làm sư phụ không? Sư phụ ông ấy hẳn có cho người có cơ hội lựa chọn phải không? Bái ông ấy làm sư phụ chẳng lẽ không phải là lựa chọn của người sao?” Từ Thanh Phàm đột nhiên hét lên.

“Nhưng ông ta thu ta làm đồ đệ dụng tâm bất chính là sự thực!” sau khi nghe được lời của Từ Thanh Phàm, Nam Cung Thanh Sơn đầu tiên là sững người một chút, sau đó ngang ngạnh nói.

“Đã là chính người lựa chọn bái ông ấy làm sư phụ, người hẳn đã xem ông ấy là sư phụ của người! Phải tôn sư trọng đạo! bởi vì sư phụ ông ấy tuy không phải là thật tâm muốn thu người làm đồ đệ, nhưng dù sao cũng không có miễn cưỡng người. Tất cả đều là sự lựa chọn của người, trước tiên không nói đến câu nói cổ mà người xưa thường nói đó là ”Một ngày làm thầy suốt đời làm cha“, sư phụ từ sau khi thu người làm đồ đệ có chỗ nào bạc đãi người không? Lúc tu luyện có để người gặp phải nguy hiểm gì không? Khi dạy người có không tận tâm tận lực không?” Từ Thanh Phàm càng nói càng lớn tiếng, đến mấy câu cuối cùng càng như hét lên vậy, tất cả thương tâm oán giận phần nộ mà ngày hôm nay gặp phải toàn bộ đều trong lần nói này xả ra hết.

Nghe được những lời này của Từ Thanh Phàm, Nam Cung Thanh Sơn có chút không có lời nào để nói lại, sững người một lúc, nhưng vẫn lạnh lùng hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời, bộ dáng ta đây không cần phải trả lời.

“Ta cho người một cơ hội cuối cùng, bây giờ người đi đến trước linh cữu của sư phụ dập đầu tạ tội, sau đó thành thật ở đây canh giữ linh cữu hết thất tuần của sư phụ, ta và Nhạc sư huynh đem mọi chuyện xảy ra hôm nay xem như chưa hề xảy ra. Từ nay về sau người đi đường người, ta đi đường ta, không liên quan đến nhau.” Nhìn Nam Cung Thanh Sơn bộ dáng khinh thường như vậy, Từ Thanh Phàm đột nhiên bình tĩnh trở lại, nhẹ giọng nói với Nam Cung Thanh Sơn, âm thanh tuy nhẹ nhàng, nhưng bất cứ ai cũng có thể nghe ra sự oán giận ngầm chứa trong đó.

“Nếu ta không làm thì sao?” Nam Cung Thanh Sơn hỏi lại một cách xúc phạm.

“Thế thì đừng trách ta vô tình rồi.” Từ Thanh Phàm nhẹ giọng nói.

“Hừ....” Nam Cung Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng, lại không để ý tới Từ Thanh Phàm nữa, xoay người đi ra ngoài cửa. Hắn đã quen với sự khiêm nhượng và hòa khí của Từ Thanh Phàm rồi, căn bản không tin Từ Thanh Phàm sẽ làm gì hắn.

“Muốn chết!!” nhìn thấy bộ dáng không biết hối cải của Nam Cung Thanh Sơn, Từ Thanh Phàm nhịn không được sự tức giận trong lòng nữa, tay phải giơ lên, Khô Mộc Thuật hóa thành một đạo quang mang màu xanh hoa mỹ, nhanh chóng đánh vào sau lưng của Nam Cung Thanh Sơn.

Nam Cung Thanh Sơn hiển nhiên không ngờ Từ Thanh Phàm thật sự dám rat ay, nhưng phản ứng của hắn cũng rất nhanh, trên tay bóp pháp quyết, liền thấy một đạo mộc ất linh khí hóa thành một tấm mộc thuẫn dày và lớn chắn trước mặt của mình, cũng là “Mộc Linh Thuẫn” đạo thuật trung cấp.

Có thể sử dụng đạo thuật trung cấp một cách dễ dàng như vậy, hiển nhiên hắn đã có tu vi luyện khí hậu kỳ. Tuổi còn trẻ như vậy có thể có thành tựu loại này, Thiên phú căn cốt của Nam Cung Thanh Sơn quả thật là trăm người mới có một người.

Đáng tiếc, vèn vèn chỉ dựa vào đạo thuật của luyện khí hậu kỳ, như thế nào có thể ngăn chặn được Từ Thanh Phàm lấy tu vi Tích Cốc kỳ hợp với sự oán giận và pháp khí công kích chứ? Trong chớp mắt tấm mộc thuẫn nhìn qua trông thật sự rất dày này khi tiếp xúc với Khô Vinh Thuật lập tức bị xuyên thủng một cách dễ dàng, Khô Vinh Thuật sau khi đâm thủng mộc thuẫn cũng không có chút gì gọi là dừng lại, trong chớp mắt kích trúng ngực của Nam Cung Thanh Sơn.

Nam Cung Thanh Sơn bị Khô Vinh Thuật kích trúng, lập tức thổ ra một miệng máu, lùi về sau hơn mười bước hung hăng quỳ xuống đất, vẻ mặt trắng bệch, hiển nhiên bị thương nặng.

Đây vẫn là do Từ Thanh Phàm hạ thủ lưu tình, thực lực của luyện khí kỳ và tích cốc kỳ mà so sánh là cách biệt rất lớn có thể gọi là thiên sơn địa viễn.

Sau khi Nam Cung Thanh Sơn bị thương sắc mặt trắng bệch chớp qua thần sắc khó tin, hắn không ngờ Từ Thanh Phàm lại dễ dàng đánh bại hắn như vậy, điều này đối với người tâm khí cao ngạo như hắn mà nói,

thực sự là một sự sỉ nhục nhất lớn.

“Tốt lắm, Tốt lắm!! Không ngờ lão già kia thiên vị, lại còn cho người một kiện pháp khí, chẳng trách người bảo vệ lão như vậy.” Nam Cung Thanh Sơn chùi vết máu trên khóe miệng, hung hăng nói : “Người đợi đó, sẽ có một ngày người sẽ vì hành động hôm nay mà hối hận!!”

Vừa nói, Nam Cung Thanh Sơn quay đầu tập tễnh bước đi, lúc đi ánh mắt tràn đầy oán hận làm cho Từ Thanh Phàm có chút hoài nghi phải chăng mình đã sai lầm khi hồi nãy còn nương tay cho hắn.

“Có một số người, chỉ nhớ đến những gì không tốt mà người ta đối xử với hắn, lại từ trước tới nay không thể nghĩ đến những cái tốt mà người khác đã cho hắn. Nam Cung Thanh Sơn con người này không nghi ngờ gì nữa chính là một loại người như vậy.” Từ Thanh Phàm nhìn thân ảnh của Nam Cung Thanh Sơn rời đi, trầm lặng suy nghĩ.

Thở dài một tiếng, Từ Thanh Phàm xoay người lại, liền phát hiện sư huynh Nhạc Thanh Nho đang thần sắc phức tạp nhìn thân ảnh lưu lại của Nam Cung Thanh Sơn.

“Sư huynh, huynh không cần.....”

Ngay khi Từ Thanh Phàm chuẩn bị nói mấy lời an ủi với Nhạc Thanh Nho, lại thấy Nhạc Thanh Nho đột nhiên thổ ra một miệng máu, sau đó liền như mũi tên vậy ngã xuống đất ngất đi.

Từ Thanh Phàm nhìn thấy tình hình này vô cùng kinh ngạc, vội vàng đỡ Nhạc Thanh Nho dậy, sau khi linh khí xâm nhập dò xét trong cơ thể của hắn ta, trong lòng thở dài một hơi, biết hắn ta không có nguy hiểm gì, chỉ vì nóng giận quá cho nên tạo thành thân thể không khỏe, nghỉ ngơi mấy ngày là được.

Sau khi sắp xếp xong sư huynh Nhạc Thanh Nho, Từ Thanh Phàm lần nữa quỳ trước linh đường của Lục Hoa Nghiêm, Linh đường to như vậy bây giờ chỉ có một mình Từ Thanh Phàm lẻ loi cô độc bảo vệ trước linh cữu, làm cho Lục Hoa Nghiêm không cảm thấy cô đơn khi ra đi.

“Sư phụ, người nhìn thấy chưa? Đây chính là sư huynh đệ và đồ đệ của người! người ở trên trời nhìn thấy những điều như vậy có đau lòng không? Hắn sẽ không đâu, người cũng đã nói người đã nhìn thấu rồi, có lẽ đối với những điều này người ở trên trời nhìn thấy cũng chỉ cảm thấy buồn cười thôi phải không?”

Từ Thanh Phàm nhìn vào bài vị của Lục Hoa Nghiêm, trầm nghĩ.

15. Di Cữu

Rất nhanh, thất tuần của Lục Hoa Nghiêm đã qua đi, mà sức khỏe của Nhạc Thanh Nho cũng rất nhanh chuyển biến tốt, dù sao cũng không phải là bị nội thương nghiêm trọng gì. Chỉ là thần sắc của hắn vẫn có chút buồn bã, hiển nhiên những hành động ngày đó của Nam Cung Thanh Sơn làm cho hắn thương tâm vô cùng.

Sau thất tuần, Từ Thanh Phàm và Nhạc Thanh Nho đưa tiễn Lục Hoa Nghiêm vào trong tổ phần của Cửu Hoa Sơn, thời gian là buổi sáng, theo truyền thuyết của Thần Châu Hạo Thổ, ánh sáng đầu tiên của buổi sáng có thể tịnh hóa linh hồn của người chết, rửa sạch tội lỗi của người chết khi còn sống, mà theo mặt trời dần lên cao, lại thay cho sự ra đời một cuộc đời mới của người chết.

Sáng sớm của Cửu Hoa Sơn được bao phủ một tầng sương mù nhàn nhạt, người đi lác đác, càng có vẻ tiên khí vờn quanh, đáng tiếc lúc này Từ Thanh Phàm lại không có tâm trạng thưởng thức. chỉ cảm thấy tầng sương mù nhàn nhạt này, mang đến cho tang lễ của Lục Hoa Nghiêm một chút hào khí thương cảm lạnh lùng.

Lúc này tham gia tang lễ cùng với huynh đệ hai người chỉ có sư huynh của Lục Hoa Nghiêm là Tiêu Hoa Triết, còn có một người đệ tử của chương môn Trương Hoa Lăng, hắn là đại diện cho Trương Hoa Lăng đến tham gia tang lễ, ngay sau khi Lục Hoa Nghiêm nhập thổ liền vội vàng rời đi. Có lẽ là vì Lục Hoa Nghiêm khi còn sống tính tình cô độc, cho nên các trưởng lão hộ pháp khác không có người nào đến. Lục Hoa Nghiêm có thể nói là ra đi rất lặng lẽ.

Hai chén rượu nhạt, tưới lên mộ của Lục Hoa Nghiêm, làm tế lễ của Từ Thanh Phàm đối với Lục Hoa Nghiêm.

Theo sư bá Tiêu Hoa Triết nói, lúc Lục Hoa Nghiêm còn trẻ, rất thích khi bạn hay rảnh rỗi đều uống vài chén rượu, sư nương khuyên can không ngừng. bởi vì chuyện này, lúc đó hai vợ chồng đã cãi nhau thậm chí mấy lần sứt mẻ động thủ động cước. nhưng hai trăm năm trước sau khi sư nương mất đi, sư phụ cũng không còn uống rượu nữa, hình như cuối cùng nghe thấu lời cảnh báo của sư nương rồi chăng. Đáng tiếc, lúc này sư nương đã không còn nữa.

“Sư nương ở trên trời nhìn thấy ta kính sư phụ mấy chén rượu trước mộ, sẽ không mắng chửi ta là hư đốn chứ?” nhìn từng giọt thơm mát sáng khoái rượu rơi xuống trước mộ của Lục Hoa Nghiêm, trong lòng Từ Thanh Phàm đột nhiên không thể đè nén toát ra ý nghĩ buồn cười vậy. “Chắc là không đâu, sư nương và sư phụ thật không dễ dàng mới trùng phùng, bây giờ chắc chắn còn quan tâm đến ta đâu?” còn nữa, sư phụ cũng đã hai trăm năm chưa uống rượu, quá đáng thương rồi.”

“Cảm ơn sư bá hôm nay đến đưa tiễn sư phụ đoạn đường cuối cùng, làm cho sư phụ không cảm thấy quá vắng vẻ khi ra đi.”

Ngay khi Từ Thanh Phàm đứng trước mộ của Lục Hoa Nghiêm suy nghĩ lung tung, âm thanh đầy đau buồn của Nhạc Thanh Nho đột nhiên cắt đứt suy nghĩ của hắn, ngẩng đầu nhìn sang, thì ra Tiêu Hoa Triết đã chuẩn bị rồi đi, thế là Từ Thanh Phàm vội vàng cùng với Nhạc Thanh Nho khom người hành lễ với Tiêu Hoa Triết, thật lòng nói : “Đệ tử thay mặt sư phụ cảm ơn sư bá đã đưa tiễn.”

“Ài, ta và sư phụ các người ở cùng nhau ít nhất cũng đã 700 năm rồi, hắn đi rồi ta làm sao có thể không đưa tiễn chứ?” Tiêu Hoa Triết cảm thán, nhìn qua hai người Từ Thanh Phàm và Nhạc Thanh Nho gật đầu một cái rồi nói : “Hai người các người thật có hiếu, là đệ tử tốt của Lục Hoa Nghiêm, nghĩ đến Lục Hoa Nghiêm nhìn thấy sự hiếu thuận của các người, ở chốn cửu tuyền cũng được cảm thấy an ủi rồi

“Đệ tử thẹn không dám nhận” Nhạc Thanh Nho vội vàng nói.

“Thân làm người đệ tử, những điều này đều là bổn phận.” Từ Thanh Phàm cũng nói.

“Ha ha, hay cho câu không dám nhận, hay cho một câu bổn phận ! Hoa Nghiêm thu được hai người đồ đệ tốt a.” Tiêu Hoa Triết đột nhiên nghĩ đến cái gì, tự giễu. : “Cũng không biết khi ta chết đi, có người đệ tử nào đưa tiễn không nữa

“Sư bá người công lực thông huyền, nhất định sẽ trường thọ bách tuế, à, là thọ tử nam sơn.” Từ Thanh Phàm sau khi nghe được lời tự giễu của Tiêu Hoa Triết liền an ủi, nhưng nói được nửa lại vội vàng sửa đổi.

Đối với những kết đan kỳ có thể bảo trì được tuổi xuân mấy trăm năm mà nói, trường thọ bách tuế câu nói này không nghĩ ngờ gì nữa chính là câu nguyện rửa.

“Ha ha, thọ tử nam sơn sao ? nào có dễ dàng như thế. Hoa Nghiêm thiên phú tốt như vậy cũng..... ài ~ ~” Tiêu Hoa Triết nói đến chỗ đau lòng, lại không có chút gì vì câu nguyện rửa của Từ Thanh Phàm mà tức giận. “Được rồi, cũng không còn sớm nữa, ta bây giờ cũng phải về bế quan rồi, Hoa Nghiêm chết rồi kích thích ta rất lớn, nói không chừng ta còn lớn hơn hắn 20 tuổi ấy chứ, cũng không biết ngày nào, cũng sẽ ngăn không được số mệnh đây. Thọ tử nam sơn sao? Ha ha, nào có dễ dàng như thế.”

Nghe Tiêu Hoa Triết nói như vậy, Nhạc Thanh Nho và Từ Thanh Phàm đều không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể khom người đồng thanh nói : “Đệ tử cung tiễn sư bá, chúc sư bá sớm ngày công lực đại tiến.”

Trong lúc hai người Từ Thanh Phàm và Nhạc Thanh Nho cúi chào, Tiêu Hoa Triết dưới chân hóa một đạo cầu vồng bảy màu đẹp rực rỡ, nhanh chóng nâng hắn lên bay về phía xa. Theo bay xa của Tiêu Hoa Triết, một âm thanh hùng hậu ôn hòa vang vọng trong trời đất.

”Thanh Phàm, lời hứa của sư phụ người đối với người ta đã thay hắn tiếp nhận rồi. nếu người sau này phát hiện thực lực của bản thân không thể báo thù, thì đến tìm ta, ta nhất định đích thân tiêu diệt nghiệt chủng đó cho người.

.....

Theo ý tứ của chương môn Trương Hoa Lăng, sau khi Lục Hoa Nghiêm an táng xong, cả Trường Xuân Cư thuộc về Hứa hộ pháp. Kết quả buổi chiều đúng ngày an táng Lục Hoa Nghiêm, Hứa trưởng lão đó liền phái một người đệ tử đến, không thể chờ được cùng hai người Từ Thanh Phàm “Thương lượng” về thời gian tiếp nhận Trường Xuân Cư.

Tên đệ tử kia là Lưu Thanh Quan khi nói chuyện thì ánh mắt ngạo mạn, khẩu khí tự cho là đúng, làm cho Từ Thanh Phàm bình thường luôn hòa nhã thân nhiên cũng có chút xung động muốn đập cho một đập cút ra khỏi Trường Xuân Cư.

Ngay sau khi đảm bảo được đúng ngày sẽ dọn ra khỏi Trường Xuân Cư, Từ Thanh Phàm và Nhạc Thanh Nho vội vàng đuổi tên đáng ghét kia đi, sau đó hai người không thể không nhìn nhau cười khổ.

“Không ngờ Hứa sư thúc đó lại nôn nóng như vậy muốn dọn đến rồi.” Từ Thanh Phàm cười khổ nói.

“Ai bảo thế lực của chúng ta không lực của người ta chứ? Nói đệ tử của Hứa trưởng lão nhiều, động phủ lại nhỏ, nhưng sư phụ khi còn sống cũng không nghe người nào có ý tứ đổi chỗ, người vừa mất rồi thì mọi việc cũng hết.” Từ Thanh Phàm thản nhiên nói.

“Ài, Kể làm sư huynh như ta thật vô dụng, ngay cả chỗ ở cuối cùng của sư phụ cũng không thể giữ được.”

“Sư huynh người đừng chán nản như vậy, dù sao những pháp khí trong những di vật đó của sư phụ đều đã bị người ta lấy mất rồi, có giữ được chỗ ở này cũng không có ý nghĩa gì nữa, chỉ làm thêm đau buồn mà thôi.” Từ Thanh Phàm trấn an nói, trải qua suy nghĩ mấy ngày nay, Từ Thanh Phàm đối với những điều này đã nhìn thoáng ra rất nhiều.

“Sư đệ nói xem, chúng ta ra khỏi Trường Xuân Cư, lại nên đi đâu ở đây?” Nhạc Thanh Nho sau khi nghe được lời của Từ Thanh Phàm gật đầu lặng lẽ, sau đó lại hỏi.

“Cửu Hoa Sơn lớn như vậy chẳng lẽ không có chỗ nào để ở sao?” Từ Thanh Phàm nhíu mày hỏi.

“Có thì quả thật có một số phòng trống, nhưng những phòng đó nếu không phải là chuẩn bị cho khách của Cửu Hoa Sơn đến chơi, thì để cho đệ tử ký danh cấp thấp ở, chúng ta đi ở chỗ đó cũng không thích hợp cho lắm.” Nhạc Thanh Nho giải thích.

Sau khi nghe được lời của Nhạc Thanh Nho, Từ Thanh Phàm nhíu mày nghĩ một lát rồi nói: “Thế thì chúng ta đi vào hậu sơn, mở một động phủ.”

“Hậu sơn? Chỗ đó hình như không có ai cả, còn có, hai người chúng ta không có được sự đồng ý của sư môn mà tự mở động phủ, điều này hợp lý không?” Nhạc Thanh Nho sau khi nghe được lời của Từ Thanh Phàm, do dự hỏi.

“Sao lại không thích hợp chứ, dù sao chương môn chủ đuổi chúng ta ra khỏi Trường Xuân Cư rồi, lại không quy định chúng ta cần phải đi chỗ nào để ở. Hậu sơn đích thực không có người nào, nhưng cũng chính bởi vì chỗ đó không có người, cho nên mới rất ưu tĩnh, hơn nữa mộc ách chi khí chỗ đó vô cùng sung túc, rất thích hợp làm chỗ ở cho chúng ta.”

Cũng không biết có phải là vì Trương Hoa Lăng sơ ý, sau khi tặng Trường Xuân Cư cho Hứa hộ pháp, cũng không quy định hai người Từ Thanh Phàm nên đến ở chỗ nào, điều này vô tình cho phép bọn họ có thể có quyền lợi tự mở động phủ. Phải biết rằng, ở Cửu Hoa Môn, có thể tự mở động phủ, ít nhất phải có tu vi Linh Tịch kỳ mới có quyền lợi.

Cuối cùng, Nhạc Thanh Nho vẫn bị Từ Thanh Phàm thuyết phục, quyết định hai người đến sống ở hậu sơn.

Sau khi có quyết định này, hai người bắt đầu thu dọn những vật phẩm thường dùng trong cuộc sống, chuẩn bị bấy giờ đến hậu sơn chuẩn bị mở động phủ. Bởi vì hai người đều không hi vọng nhìn thấy tên đệ tử đáng ghét của Hứa trưởng lão kia lần nữa đến đây thúc giục.

Từ Thanh Phàm không có đồ vật gì phải chuẩn bị cả, chỉ có mấy áo bào thường mặc và bản thiếu sót “Khô Vinh Quyết” mà Lục Hoa Nghiêm ban cho, Mộc Linh Đan cùng với pháp khí Khô Vinh Thước luôn mang bên người mà thôi. Nhưng đồ vật của Nhạc Thanh Nho tương đối nhiều, trong đó phần nhiều đều là bút, mực, giấy, nghiên và các loại sách. Cũng may Nhạc Thanh Nho có thể dùng đạo thuật “Tự lý cần khôn”

chứa được bộ phận, mà Từ Thanh Phàm mặc dù không biết đạo thuật này, nhưng quanh năm tu tiên cũng làm cho thân thể mạnh mẽ, mang trên lưng ba bốn bao lớn đều dễ dàng.

Cứ như vậy, hai người bao lớn bao nhỏ mang hết sách vở bút mực của Nhạc Thanh Nho, rời khỏi chỗ ở lâu nay là Trường Xuân Cư, đi về phía hậu sơn.

Trước khi rời đi, Từ Thanh Phàm nhìn một lần cuối cùng Trường Xuân Cư sự quen thuộc đó lại có bộ dáng xa lạ, trong lòng thầm nghĩ : “thứ mà hôm nay mất đi, sẽ có một ngày Từ Thanh Phàm sẽ nghĩ được biện pháp đòi trở lại.”

Sau đó, Từ Thanh Phàm nhanh chóng đi đến hậu sơn. Cũng không có quay đầu nhìn lại nữa.

Sau khi đến hậu sơn, Nhạc Thanh Nho lập tức thích ngay sự ưu tĩnh và tràn đầy sinh cơ ở đây, đối với đề nghị mở động phủ ở hậu sơn này của Từ Thanh Phàm thật sự đồng ý.

Kỳ thật cái gọi là động phủ của người tu tiên, chỉ là tìm một nơi thích hợp, sau đó một tầng tụ linh trận và một tầng phòng hộ trận pháp ở bên ngoài mà thôi. Mặc dù công lực của hai người cũng không thể làm được hai trận pháp chồng chất. nhưng nếu chỉ là thiết lập một tầng Tụ linh trận, lấy tu vi Tích cốc hậu kỳ của Nhạc Thanh Nho cũng đủ rồi, dù sao đây là bên trong Cửu Hoa Sơn không cần sợ hãi kẻ địch tập kích. hơn nữa có Từ Thanh Phàm ở bên cạnh giúp đỡ, sau khi những linh thạch tích lũy mấy chục năm của Nhạc Thanh Nho mất hết, một tụ linh trận đơn giản được tạo dựng thành công.

Có Nhạc Thanh Nho ở cùng, tạo hai căn phong trở nên chuyện rất dễ dàng, một đạo pháp trung cấp đệ giai “Tụ Linh Thanh Mộc”, trên mặt đất trước mặt Từ Thanh Phàm xuất hiện lượng lớn mộc át chi khí, cũng dần dần hóa thành hình dáng từng cây gỗ bằng phẳng, lại thi triển một đạo pháp tên là “Khống Mộc Hóa Hình”, những cây gỗ đó từ động tụ tập lại với nhau, nhanh chóng tạo thành hai căn nhà gỗ dài rộng xấp xỉ ba trượng.

Tất cả những thứ này, đều làm cho Từ Thanh Phàm đứng một bên kinh ngạc tò mò không thôi, hẳn căn bản không ngờ đạo thuật lại còn có thể dùng như vậy. lúc này, Từ Thanh Phàm khao khát học tập đạo mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Có phòng của mình rồi, Từ Thanh Phàm vốn dĩ về bị đuổi khỏi Trường Xuân Cư mà rầu rĩ, trong chốc lát trở nên vô cùng yên lòng. Người chính là như vậy, chỉ cần có một nơi được gọi là “nhà”, sẽ cảm thấy vô cùng an tâm. Cho dù là người tu tiên thần thông quảng đại hai là người bình thường.

Sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, thời gian bất tri bất giác đã đến chập tối.

Nhìn bầu trời đêm trong suốt sáng ngời của hậu sơn, Từ Thanh Phàm đột nhiên nghĩ đến người bạn duy nhất ở Cửu Hoa Sơn đó là Kim Thanh Hàn, nghĩ đến hiện giờ đã có bốn tháng không gặp hẳn rồi, hẳn hiện giờ như thế nào rồi đây?

Nghĩ đến đây, Từ Thanh Phàm muốn gặp Kim Thanh Hàn càng trở nên mạnh mẽ, không hề do dự nữa, chào một tiếng với Nhạc Thanh Nho đang thu dọn sách vở, rồi chạy đến chỗ trước đây hẳn thường cùng với Kim Thanh Hàn gặp mặt.

Bạn là rất quan trọng, bởi vì hẳn có thể cùng với hẳn chia sẻ buồn vui, yêu hận.

16. Cẩn Nhắc

Nơi trước đây thường gặp mặt Kim Thanh Hàn, các chỗ ở mới của Từ Thanh Phàm không xa lắm, Từ Thanh Phàm chỉ cần đi không đến thời gian một chén trà thì đến rồi. Từ xa nhìn lại chỗ đó đang kim quang chớp động, khóe miệng của Từ Thanh Phàm cười lên một chút, bởi vì hẳn biết rằng, đó là kim quang do Kim Thanh Hàn tu luyện đạo pháp gây nên.

“Lần sau! Lần sau ta nhất định sẽ không thua hẳn nữa.” Từ Thanh Phàm bất giác nhớ đến lời nói kiên định cùng vẻ mặt không phục của Kim Thanh Hàn khi thua cho Phượng Thanh Thiên.

Nghĩ đến đây, khóe miệng của Từ Thanh Phàm càng cười lên.

Hắn tin nếu Kim Thanh Hàn vẫn nỗ lực như vậy, không có người nào có thể chiến thắng hẳn được.

Nhẹ nhàng đi đến cách chỗ Kim Thanh Hàn không xa, Từ Thanh Phàm thấy hần đang tập trung tinh thần tu luyện đạo pháp, bộ dáng giống như thường ngày.

Nhưng hôm nay phương thức tu luyện của hần rất đặc biệt, vẫn là linh khí toàn thân tập trung lại trên đầu ngón tay. Phải biết rằng, muốn linh khí toàn thân tập trung vào một điểm là một điều không dễ làm chút nà, hơn nữa tập trung linh khí lại nếu quá dày đặc, một khi khống chế không được sẽ rất dễ làm cho ngón tay nứt vỡ ra. Mà Kim Thanh Hàn không chỉ làm được, mà còn kim linh khí tập trung đầu ngón tay thậm chí còn dần dần hóa thành một hình dáng của cây kim màu vàng chớp chớp.

Kim Đình Mài!!! Là đạo pháp trung cấp Kim Đình Mài!!! Từ Thanh Phàm mặc dù cũng biết Kim Thanh Hàn là một thiên tài trăm năm khó gặp, nhưng không ngờ hần đã có thể bắt đầu chủ động tu luyện đạo pháp trung giai cao cấp rồi.

Sau khi phát giác ra Từ Thanh Phàm đã đến, Kim Thanh hàn từ từ giải tán linh khí tập trung trên tay, sau đó gạt đầu với Từ Thanh Phàm, thần sắc luôn bình thản lạnh lùng, chỉ có trong ánh mắt chớp lên mà kim quang phản chiếu trong lòng hần có lẽ cũng không bình tĩnh như vẻ mặt, sau đó thản nhiên nói : “Huynh đến rồi à.”

Từ Thanh Phàm sau khi cười với Kim Thanh Hàn liền nói : “Lâu rồi không gặp!”

Kim Thanh Hàn cũng không hỏi vì sao liên tục bốn tháng nay không thấy xuất hiện hơn nữa ngay cả thông báo một tiếng cũng không có, bởi vì hần biết Từ Thanh Phàm nhất định có nguyên nhân của bản thân, cũng tin Từ Thanh Phàm sẽ cho hần một câu trả lời rõ ràng. Mà Từ Thanh Phàm cũng không vội vàng giải thích vì sao những ngày qua vẫn không đến, bởi vì hần biết lấy tư cách của Kim Thanh Hàn nhất định không vì điều này mà trách mình.

Đây là tình bạn, có lẽ bọn họ sở thích không giống nhau, tính cách không giống nhau, những gì trải qua không giống nhau, nhưng bọn họ nhất định đều có một điểm chung, đó là tin tưởng vào tình bạn của nhau.

Giữa tình bạn chân chính cũng không nhất định phải cùng chung hoạn nạn, càng không cần ở cùng một chỗ trong thời gian dài, tình bạn chính thức chỉ là hai người tin tưởng nhau, tâm tính tương thông, đối đãi chân thành với nhau, trong lúc nguy hiểm nhất có thể đứng sau lưng người đó.

Không thể nghi ngờ, mặc dù tính tình cô độc của Kim Thanh Hàn, Từ Thanh Phàm ưu nhã, nhưng hai người này chính là đôi bạn chân chính.

Có nhiều người quen biết nhau rất lâu vẫn chỉ là quen biết, mà có những người chỉ là nói qua mấy câu, đã trở thành bạn rồi. Kim Thanh Hàn và Từ Thanh Phàm chính là như vậy, một câu “Đến rồi à” là có thể bỏ qua tất cả.

Sau đó, hai người lại giống như chưa có gì xảy ra ai làm việc của người ấy, Từ Thanh Phàm tiếp tục ngồi xuống luyện công, mà Kim Thanh Hàn cũng tiếp tục tu luyện đạo pháp bên cạnh, so với hình ảnh của bốn tháng trước đây đến như vậy, dường như từ trước tới nay chưa có thời gian gián đoạn vậy.

Thời gian luyện công trôi qua rất nhanh, cũng không biết sau bao lâu, mặt trăng đã ngả về đông, Từ Thanh Phàm rút cuộc từ trong luyện công tỉnh lại. từ từ mở mắt, lại nhìn thấy Kim Thanh Hàn không biết khi nào đã tu luyện xong đang đứng yên lặng một bên đợi Từ Thanh Phàm, hần hình như biết rằng, Từ Thanh Phàm có gì muốn nói với mình.

Thấy hình dáng như vậy của Kim Thanh Hàn , Từ Thanh Phàm trong lòng ước muốn thổ lộ càng thêm mạnh liệt. những ngày qua cảm xúc kìm nén trong lòng hần, đã quá nhiều rồi.

Lúc này, không phải là lúc cần đến tình bạn sao?

Từ Thanh Phàm bây giờ trong cả Cửu Hoa Sơn, chỉ quen hai người Kim Thanh Hàn và Nhạc Thanh Nho, nhưng cùng với Kim Thanh Hàn không giống vậy, Nhạc Thanh Nho cho hần cảm giác được một người trưởng bối, hiền lành, từ ái, không thích hợp để thổ lộ.

“Gần đây đệ sống thế nào?” Từ Thanh Phàm đứng dậy phủ đất bụi trên người, ngẩng đầu hỏi.

“Nói chung là, tiến độ tu luyện không lớn.” Kim Thanh Hàn thản nhiên nói.

Nghe được Kim Thanh Hàn nói như vậy, Từ Thanh Phàm nhất thời không có gì để nói. Vừa rồi Kim Thanh Hàn luyện tập “Kim Đinh Mài” kia quả thật là đạo pháp cao cấp trung giai, là ty vi phải đạt đến tích cốc hậu kỳ mới thi triển được thuận lợi. mặc dù nhìn thấy hần hồi này thi triển bộ dáng rất khó khăn, nhưng Kim Thanh Hàn không nghi ngờ gì nữa đã có tu vi Tích Cốc trung kỳ rồi. nghĩ mới nửa năm trước Kim Thanh Hàn còn chỉ là Tích Cốc sơ kỳ, Từ Thanh Phàm đối với câu nói “Tiến độ tu luyện không lớn” có chút không lời nào có thể nói được rồi. trong lòng chỉ có thể hiểu rằng, tiêu chuẩn của thiên tài là khác với người thường.

“Còn huynh thì sao?” Kim Thanh Hàn hỏi ngược lại.

Sau khi nghe Kim Thanh Hàn hỏi, Từ Thanh Phàm mặc dù mang đầy những điều muốn thổ lộ, nhưng lại không biết bắt đầu nói từ đâu. Do dự một lát, cười nói với Kim Thanh Hàn : “Nhà mới của ta cách đây không xa, còn có hai bình rượu nhạt, chúng ta vừa uống vừa nói chuyện, như thế nào?”

Từ Thanh Phàm đột nhiên phát hiện hào khí lúc uống rượu có thể giúp hần nói rõ chuyện của mình.

“Nhà mới sao, được thôi.” Kim Thanh Hàn gật đầu.

Khi Kim Thanh Hàn thấy nhà mới của Từ Thanh Phàm, lộ ra một chút kinh ngạc, bởi vì nhà mới của Từ Thanh Phàm rất đơn sơ, cũng bởi vì Từ Thanh Phàm lại có thể tự mình mở động phủ. Nhưng hần không hỏi gì cả, bởi vì hần biết Từ Thanh Phàm sẽ cho hần câu trả lời

Khi Từ Thanh Phàm giới thiệu sư huynh Nhạc Thanh Nho cho Kim Thanh Hàn, Nhạc Thanh Nho rất vui khi sư đệ của mình có thể quen được một người bạn tốt, nhiệt tình chiêu đãi Kim Thanh Hàn, mà Kim Thanh Hàn cũng rất lễ phép chào hỏi Nhạc Thanh Nho, đối với Nhạc Thanh Nho có khí chất tiên sinh độc sách lại già cả, rất khó có ai có ác cảm với hần, dù là một người cô độc goings như Kim Thanh Hàn cũng vậy.

Sao sáng lấp lánh trên trời, màu xanh một mảnh xung quang, hai vò rượu, ba cái chén, một mảnh trăng tàn, cùng bồi tiếp ba người tụ tập lại. Rượu là sau khi tế mộ Lục Hoa Nghiêm còn thừa lại, chén lại là đồ sưu tập của Nhạc Thanh Nho.

Yên lặng cạn một chén rượu với Kim Thanh Hàn, Từ Thanh Phàm trong lòng cuối cùng cũng sắp xếp xong những lời cần nói, từ từ bắt đầu kể lại những trải nghiệm của mình trong những ngày qua, vừa nói, vừa uống, một câu nói, một chén rượu. hình như muốn đem tất cả tâm tình của mình trong đoạn thời gian này toàn bộ phát tiết ra trên những chén rượu vậy.

Nói đến lúc Lục Hoa Nghiêm ban cho mình pháp khí, Từ Thanh Phàm uống rượu, cười mà rơi lệ, Nhạc Thanh Nho cũng than thở một bên. Nói đến lúc Lục Hoa Nghiêm mất đi, Từ Thanh Phàm uống rượu khóc không ra tiếng, Nhạc Thanh Nho vỗ mặt đau thương. Nói đến tất cả việc làm của chương môn Trương Hoa Lăng, Từ Thanh Phàm uống rượu, vừa chửi mắng, vừa rơi lệ, Nhạc Thanh Nho bên cạnh an ủi, sau đó rất nhanh trầm mặc không nói.

Những cảm xúc kìm nén trong lòng Từ Thanh Phàm những ngày qua, vui mừng có, đau thương có, oán hận có, rốt cuộc toàn bộ đều phát tiết ở trong lần uống rượu này.

Mà Kim Thanh Hàn, từ đầu đến cuối chỉ lẳng lẳng lẳng nghe Từ Thanh Phàm kể lại, cuối cùng chỉ dùng tay vỗ mạnh lên vai Từ Thanh Phàm biểu thị sự thông cảm, lại không nói bất cứ điều gì, bởi vì hần biết bản thân lúc này việc phải làm đó là yên lặng lẳng nghe mà thôi, cũng bởi vì hần biết rằng bản thân bây giờ còn không có cách gì để giúp đỡ Từ Thanh Phàm.

Về phần Nhạc Thanh Nho sau khi nghe Từ Thanh Phàm đem những gì đã trải qua những ngày quan nói lại một lần cà thêm đau buồn, than thở không thôi, không biết lúc nào những giọt nước mắt già nua đã lăn xuống.

“Ta không phải là rất vô dụng hay sao? Trơ mắt nhìn bọn họ lấy mất di vật của sư phụ, chỗ ở cũ, thậm chí ngay cả độ đệ cũng cướp đi. Nhưng ta lại một chút biện pháp cũng không có.” Từ Thanh Phàm sau khi kể xong, uống hết một chén rượu, hỏi, không biết hần hỏi câu này là đang nói với Nhạc Thanh Nho và Kim Thanh Hàn hay là đang tự hỏi chính mình. Hoặc đang hỏi thứ được gọi là “Trời xanh” kia.

“Sư đệ, điều này không thể trách đệ được.” Nhạc Thanh Nho vỗ mặt bi thương than thở.

“Huynh đã tận hết sức rồi.” Kim Thanh Hàn sau khi cạn một chén với Từ Thanh Phàm cũng nói.

“Tu tiên giới thật sự khác với tưởng tượng của ta. Ngay cả khi ta còn gọi người tu tiên là thần tiên, ta từ trong cách chỉ nghe nói mà biết được rằng trên thế giới có người tu tiên tồn tại. lúc đó trong tưởng tượng của ta, người tu tiên hẳn là vô dục vô cầu, tiêu dao tự tại. nhưng sau khi chính thức gia nhập vào thế giới của tu tiên, mới phát hiện ra suy nghĩ trước đây của ta đều sai lầm, không chỉ sai lầm, hơn nữa còn hoàn toàn sai lầm.” Từ Thanh Phàm vừa uống một chén rượu nói tiếp : “Thì ra người tu tiên cũng không được tiêu dao, cả ngày vì sự trường sinh mà vất vả, người tu tiên cũng có ham muốn tham lam, thậm chí còn mãnh liệt hơn người bình thường, người tu tiên cũng có sự tuyệt tình, tất cả hành động thậm chí còn tuyệt tình hơn người bình thường.”

Âm thanh trầm thấp khàn khàn, cũng không biết là do uống quá nhiều rượu, hay là trong lòng quá kích động.

Nhạc Thanh Nho nghe được Từ Thanh Phàm nói như vậy, thở dài một tiếng, lại không biết nên nói gì nữa.

“Người tu tiên cũng là người, đã là người sẽ có ham muốn tham lam. Huynh nếu không thể thay đổi, chỉ có thể thích nghi.” Kim Thanh Hàn nói.

.....

Cứ như vậy, ba người vừa uống rượu vừa nói chuyện, không biết từ lúc nào, trời đã sáng tỏ. mà trải qua sự thổ lộ lần này, rất nhiều cảm xúc kìm nén những ngày qua của Từ Thanh Phàm, cuối cùng lắng lẽ tiêu biến trong những chén rượu nhạt của hắn.

Theo ánh mặt trời từ chân trời lên cao, một ngày mới, cuối cùng sắp bắt đầu rồi.

17. Đạo Pháp

Từ Thanh Phàm thống khổ rên rỉ một tiếng, từ từ mở đôi mắt sưng tấy ra, lại phát hiện mình đang nằm trong căn nhà gỗ của mình.

Từ đầu giường ngồi dậy, cảm giác đầu còn choáng váng, đau như muốn nứt ra. Cẩn thận nhớ lại hình ảnh trước khi đi ngủ, lại chỉ nhớ lại hình ảnh khi mình lôi kéo sư huynh và Kim Thanh Hàn uống rượu nói chuyện. về sau đó mình làm thế nào để trở về phòng, Kim Thanh Hàn về lúc nào, đã hoàn toàn không nhớ rõ, không khỏi cười khổ một tiếng, biết là bản thân hôm qua uống quá nhiều rượu rồi.

Mình đã bao nhiêu lâu rồi không có uống rượu sướng khoái như thế này? Hình như lần trước còn là bản thân còn đang ở Từ gia trại. lần đó bởi vì các trai tráng trong sơn trại hợp lực bắt giết được một con thú lớn ở nam hoang, làm cho tộc nhân của Từ gia trại trong vòng nửa tháng không cần vì thức ăn mà lo lắng nữa. bất tri bất giác mười năm đã qua đi rồi.

Thời gian nắm không được, nhìn không thấy, vô hình vô chất lại không đứng yên một chỗ. Có lúc dài đằng đặc, có lúc lại ngắn ngủi. lúc vui vẻ sẽ làm cho bạn thêm vui vẻ, lúc cuồng vọng nó cũng sẽ làm cho bạn thêm cuồng vọng, nhưng khi bạn thật sự nhìn thấu rồi, hiểu rõ rồi, nó thừa lại đã không còn nhiều nữa.

Thật là một thứ đáng sợ.

Khi Từ Thanh Phàm đẩy cửa ra khỏi căn nhà gỗ, lại phát hiện mặt trời đã ngả về tây, thì ra thời gian đã là chập tối của ngày hôm sau rồi. Từ Thanh Phàm biết mình lần này thật sự uống quá nhiều rượu rồi, nên ngủ lâu như vậy. từ sau khi hắn bái Lục Hoa Nghiêm làm thầy, lấy ngồi luyện công thay nằm ngủ, tình huống nằm ngủ đã là rất lâu rồi chưa có xuất hiện, càng huống chi còn ngủ như chết vậy.

Nhưng nói thật, hắn vẫn luôn nhớ đến việc nằm ngủ này. nhưng lần nằm ngủ này quả thật rất thoải mái.

Dùng dòng nước trong xanh mát lạnh rửa sạch mặt mũi, nhưng đầu choáng váng và đau nhức muốn nứt ra không có giảm được bao nhiêu, bất đắc dĩ đành phải trở về căn phòng của mình ngồi xuống giường vận hành Khô Vinh Quyết một lần, dưới sự vận chuyển của hai đạo linh khí một xanh một xám, thân thể không khỏe mới giảm nhẹ rất nhiều.

Sau khi thân thể dễ chịu một chút, Từ Thanh Phàm đột nhiên nhớ đến quyết định của mình ngày hôm qua, liền ra khỏi phòng đi đến phòng của Nhạc Thanh Nho.

So sánh với phòng của Từ Thanh Phàm, phòng của Nhạc Thanh Nho rộng hơn rất nhiều. Điều này quả thật không phải là Nhạc Thanh Nho ích kỷ khi xây dựng phòng, mà bởi vì sách của Nhạc Thanh Nho quả thật quá nhiều, nếu phòng hơi bé thì không có chỗ để đặt.

Cửa phòng của Nhạc Thanh Nho không đóng, Từ Thanh Phàm trực tiếp đi vào. Không ngoài ý liệu của Từ Thanh Phàm, Nhạc Thanh Nho đang hứng thú cầm xem một quyển sách. Cũng chỉ có đắm chìm vào sách vở, Nhạc Thanh Nho mới có thể tạm thời quên đi đau buồn những ngày qua.

“Sư huynh.” Từ Thanh Phàm nhẹ nhàng gọi.

“Thanh Phàm sư đệ đây à, đệ tỉnh rượu rồi sao?” Nhạc Thanh Nho từ trong quyển sách ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đến là Từ Thanh Phàm liền cười nói.

“Vâng, làm cho sư huynh chê cười rồi.” Nghĩ đến bộ dáng uống nhiều rượu ngày hôm qua của mình, sắc mặt của Từ Thanh Phàm hơi đỏ lên, vội vàng đáp.

“Sư đệ này, không phải là ta nói gì đệ đâu, nhưng mà rượu là độc dược hại dạ dày, không nên uống nhiều. Hơn nữa uống nhiều rượu rất dễ nghiện. Cho nên sau này vẫn ít uống tốt hơn.” Nhạc Thanh Nho cái gì cũng tốt, chỉ có thường xuyên thích lên lớp người khác, giống như một thầy giáo vậy, sau khi Lục Hoa Nghiêm mất đi, sở thích này lại không còn kìm nén nữa thường xuyên bùng phát, mà làm sư đệ duy nhất của hắn, Từ Thanh Phàm bất đắc dĩ trở thành mục tiêu để hắn thường xuyên dạy bảo.

“Vâng, sư đệ nhớ kỹ rồi.” Từ Thanh Phàm cam đoan.

Khi nói những lời này Từ Thanh Phàm cũng không có ý tứ xem nhẹ, bởi vì hắn cũng biết, uống rượu hành động loại này thật ra là một loại kinh nghiệm lắng đọng, là một biểu hiện của đau thương, là một người cả đời gập gềnh mỗi lần nào đó bỗng nhiên nhớ lại. Mà bản thân hắn bây giờ rõ ràng còn chưa có tư cách thường xuyên uống rượu. Hôm qua hắn uống rượu cũng chỉ vì tâm trạng kìm nén lâu rồi, cần phát tiết mà thôi, về phần những hành vi vì thêm rượu mà uống rượu đó, Từ Thanh Phàm thấy chỉ là hành vi của tửu quỷ mà thôi, hoàn toàn khi thường hành vi như thế.

“Nhưng nhìn không ra, tửu lượng của sư đệ rất cao nha, hôm qua hai bình rượu phần lớn đều bị sư đệ uống hết.” Nhạc Thanh Nho đột nhiên cười nói.

“Sư đệ sinh ra ở Nam Hoang, chỗ đó khí hậu ẩm ướt, nhiều sương khí, cho nên rượu là thứ cần thiết, xua đi sự ẩm ướt làm nóng cơ thể.” Từ Thanh Phàm xấu hổ giải thích.

“Vậy sao.” Nhạc Thanh Nho sau khi nghe được lời của Từ Thanh Phàm, gật đầu vẻ đã hiểu, lại hỏi: “Ừ, không nói điều này nữa, sư đệ tìm ta có việc gì không?”

“Là như thế này, đệ đã tiến vào Tích Cốc kỳ, muốn học ít đạo thuật với sư huynh.” Nhạc Thanh Phàm nói.

“Ồ, thế này sao, chính xác, đệ đã tiến vào cảnh giới tích cốc kỳ, thân thể bất cứ lúc nào cũng không ngừng hấp thu linh khí của thiên địa luyện hóa một ít chi khí trong cơ thể của bản thân, trừ khi là bế quan, nếu không tốc độ tu luyện bình thường và ngồi xếp bằng tu luyện không khác biệt nhau. Cũng là lúc nên dạy đệ một số đạo pháp thực dụng rồi.” Nhạc Thanh Nho nói.

Khi người tu tiên tiến vào Tích Cốc kỳ, thân thể không cần chú ý đi ngồi xếp bằng luyện công để hấp thu linh khí của thiên địa nữa, thậm chí tốc độ so với khi ngồi luyện công hấp thu linh khí của thiên địa cũng không hơn kém nhau. Lúc này người tu tiên thường luyện tập một số đạo pháp, gia tăng thần thông của bản thân. Điều này cũng là vì sao Từ Thanh Phàm mỗi lần nhìn thấy Kim Thanh Hàn hắn luôn ở trong trạng thái tu luyện đạo pháp.

“Cảm ơn sư huynh.” Từ Thanh Phàm nghe được câu trả lời thuyết phục của Nhạc Thanh Nho trong lòng rất vui mừng, lập tức cảm ở Nhạc Thanh Nho.

Theo hệ thống đạo pháp được công nhận hiện giờ của giới tu tiên, đạo pháp theo tính chất mà nói, tổng cộng chia làm đạo pháp ngũ hành và đạo pháp trung lập, đạo pháp ngũ hành cần ngũ hành linh khí trong cơ thể của người tu tiên để phối hợp tu luyện, mà đạo pháp trung lập lại chỉ cần cảnh giới công lực đạt đến

một trình độ nào đó người tu tiên đều có thể tu luyện, theo uy lực mà nói, đạo pháp lại chỉ làm cao, trung, thấp ba giai phân biệt cần phải tu vi linh tịch kỳ, Tích Cốc kỳ, Luyện khí kỳ mới có thể thi triển. mỗi giai theo số lượng linh khí yêu cầu bao nhiêu đó lại chia làm cao, trung, thấp ba cấp. về phần những đại cao thủ đạt đến kết đan kỳ kia, đều sớm đã dựa vào tình huống khác nhau của bản thân sáng lập ra đạo pháp đặc biệt thuộc về bản thân mình, những đạo pháp này đã không thuộc trong hệ thống đạo pháp của tu tiên giới.

Trong những ngày sau đó, Từ Thanh Phàm bắt đầu những ngày học tập đạo pháp với Nhạc Thanh Nho.

Vốn dĩ, đạo pháp chỉ có uy lực một nửa so với người tu tiên bình thường là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng của Từ Thanh Phàm, nhưng từ ngày nọ nhìn thấy Nhạc Thanh Nho sử dụng một hệ đạo pháp xây dựng phòng ốc, Từ Thanh Phàm quyết định bất luận như thế nào chỉ cần luyện tập thật tốt đạo pháp một chút, mặc dù chỉ có uy lực bằng một nửa người khác, nhưng cũng tốt hơn là không có gì.

Nhưng kết quả khi luyện tập đạo pháp lần này của Từ Thanh Phàm, lại làm cho hai người Từ Thanh Phàm và Nhạc Thanh Nho đều kinh ngạc. Thì ra, Từ Thanh Phàm đối với một hệ đạo pháp vẫn giống trước đây, uy lực chỉ bằng nửa so với người tu tiên bình thường. nhưng làm cho người ta kinh ngạc là, Từ Thanh Phàm ngoài thi triển một hệ đạo pháp còn những đạo pháp trung lập khác uy lực không kém hơn so với người tu tiên bình thường, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Kết quả này làm cho hai sư huynh đệ cười khổ không thôi, một hệ đạo pháp mà bản thân tu luyện, kết quả lại thi triển ra uy lực kém nhất, “Khô Vinh Quyết” này quả thật là vô dụng vô cùng.

Trải qua sự nghiên cứu tỉ mỉ và lặp đi lặp lại nhiều lần của hai sư huynh đệ, cuối cùng cũng biết nguyên nhân.

Thì ra, linh khí trong cơ thể của Từ Thanh Phàm trên số lượng cũng không kém hơn những người tu tiên khác, nhưng vì một ắt linh khí và tử tịch linh khí màu xám trong cơ thể hẳn hai loại này, mỗi thứ số lượng chiếm một nửa. mà thi triển một hệ đạo pháp lại yêu cầu chỉ có thể sử dụng một ắt linh khí, cứ như vậy một hệ đạo pháp của Từ Thanh Phàm tất nhiên chỉ có uy lực bằng một nửa so với người khác.

Đối với kết quả này, Từ Thanh Phàm mặc dù bất đắc dĩ, nhưng cũng không biết làm sao cả, đạo linh khí tử tịch màu xám đo cũng không phải là hẳn có thể luyện hóa mất được, chỉ có thể tự trách mình xui xẻo. hơn nữa trong tiềm thức, hẳn luôn cảm thấy Khô Vinh Quyết này không phải đơn giản như vậy. và lại lúc Lục Hoa Nghiêm còn sống có nói, Khô Vinh Quyết này hơn ngàn năm trước cùng ngang hàng với “Trường Xuân Đại Pháp” mà Lục Hoa Nghiêm tu luyện, chỉ là theo tuyệt diệt của Lao Sơn Phái, mới dần dần không còn ai biết đến.

Sau khi biết rõ nguyên nhân, Từ Thanh Phàm theo bản năng đem tinh lực chủ yếu đặt trên những đạo pháp trung lập ngoài hệ một, mà một hệ đạo pháp mặc dù cũng học, nhưng không chuyên tâm như thế nữa.

Mặc dù Từ Thanh Phàm thiên phú căn cốt không tốt, trong cơ thể không cách nào lưu được linh khí của thiên địa để bản thân sử dụng, nhưng lấy ngộ tính và sự siêng năng của hẳn học đạo pháp lại rất nhanh chóng. Trong một năm này, Từ Thanh Phàm học được rất nhiều đạo pháp.

“Tụ lý cần khôn” dùng linh khí ở trong tay áo tạo một không gian, dùng để chứa các loại đồ vật, theo cảnh giới tăng lên có thể chứa được càng nhiều đồ vật hơn. Nghe nói tu vi đạt tới sau Kết Đan kỳ còn có thể dùng đạo thuật này để chứa sinh vật sống.

“Thiên Nhân Thuật”, một loại đạo thuật tập trung linh khí vào đôi mắt, dùng để dò xét linh khí của thiên địa và đạo pháp ảo thuật.

Còn có “Ẩn Thân Thuật”, sau khi sử dụng có thể tạm thời ẩn đi thân mình của mình, nhưng sẽ bị người tu tiên có công lực cao hơn dùng “Thiên Nhân Thuật” nhìn ra.

“Thần Hành Thuật” có thể gia tăng tốc độ di chuyển của mình.

“Ảo Thuật”, có thể ở trong phạm vi nhất định tạo ra một hoàn cảnh do mình khống chế, nhưng chỉ có thể đối với người có công lực thấp hơn mình rất xa, lấy tu vi hiện giờ của Từ Thanh Phàm, thi triển ảo thuật vền vẹn có thể có hiệu quả đối với người thường mà thôi.

“Định Thần Thuật” cùng với “Định Thân Thuật”, phân biệt có thể dùng linh khí cầm trụ thân thể và nguyên thần của người khác, nhưng cũng chỉ có hiệu quả đối với người có công lực thua xa mình.

“Thanh Lương Quyết”, đạo pháp dùng để ổn định và bình phục tâm trạng, đầu óc của mình và người khác.

“Truyền Âm Thuật”, có thể dùng để nói chuyện với khoảng cách xa hoặc là truyền âm bí mật với một người nào đó.

Không thể không nói, Nhạc Thanh Nho mặc dù cảnh giới công lực trong thế giới tu tiên còn lâu mới được xem là đứng đầu, nhưng nhiều năm đắm chìm trong sách vở tri thức chân thực của hắn quả thật rất uyên bác, Từ Thanh Phàm đi theo Nhạc Thanh Nho cũng học được không ít tri thức về trận pháp, luyện đan, luyện khí, chế phù, bây giờ hắn cũng đã có thể tự mình bố trí một số trận pháp cấp thấp hoặc một số đạo phù cấp thấp rồi. chỉ là đối với luyện đan và luyện khí, là vì trong tay không có nguyên liệu, cho nên chỉ có thể làm trong đầu mà thôi.

Nhưng làm cho Từ Thanh Phàm rất buồn bực là, những đạo pháp mà hắn học đều chỉ là có tính chất phụ trợ. Về phần đạo pháp công kích và phòng ngự mặc dù cũng học qua mấy cái, nhưng đều thuộc về đạo pháp của hệ mộc, uy lực của nó nhỏ không đáng được nhắc đến.

Đến một ngày, Từ Thanh Phàm quyết định tu luyện một đạo thuật còn được xem là hoàn chỉnh duy nhất trong Khô Vinh Quyết kia đó chính là Khô Vinh Chỉ. Mà quyết định này cũng rất cuộc làm cho hắn trong lúc vô ý tìm được một góc bằng sơn diệu dụng của Khô Vinh Quyết.

18. Dính Hoa

Trong bản thiếu sót Khô Vinh Quyết đó, mặc dù về công pháp thiếu sót nghiêm trọng, nhưng còn có một đạo thuật được xem là hoàn chỉnh, gọi là “Khô Vinh Chỉ”, là một loại đạo pháp công kích giam cầm.

Theo cách nói trên Khô Vinh Quyết, đạo thuật này uy lực cực lớn, người nào trúng phải đạo thuật này không chỉ chịu thương tổn nhất định, mà còn trong một thời gian ngắn không thể tùy ý không chế linh khí trong cơ thể. Quan trọng nhất là, một khi bị đạo pháp này kích trúng, rất khó chữa lành lại.

Chỉ là đạo pháp này dù sao vẫn còn chỗ thiếu sót, hơn nữa rất nhiều nội dung trong đó kết hợp với văn tự của Khô Vinh Quyết phía trước giải thích. Bởi vì nội dung phía trước lại thiếu sót rất nhiều, cho nên ban đầu Lục Hoa Nghiêm đối với đạo pháp này cũng không chú ý gì. Hắn xem trọng là công pháp trong bản Khô Vinh Quyết có thể làm cho cảnh giới công lực của hắn gia tăng, mà không phải là đạo pháp để gia tăng thần thông của hắn.

Trước đây Từ Thanh Phàm chịu ảnh hưởng của Lục Hoa Nghiêm, cũng không chú ý về “Khô Vinh Chỉ”, nhưng bây giờ đang chán nản vì bản thân không có thần thông công kích nào cả, bất đắc dĩ cũng chỉ có thể giữ gìn hi vọng vào “Khô Vinh Chỉ” thiếu sót mà không biết có thể luyện thành công hay không.

Nhưng hôm nay Từ Thanh Phàm cầm bản thiếu sót của Khô Vinh Quyết, lật đến trang cuối cùng phương pháp tu luyện cụ thể của Khô Vinh Chỉ. Sau khi xem kỹ vài lần, lông mày nhíu lại. thì ra, chiếu theo phương pháp tu luyện của Khô Vinh Chỉ, lại yêu cầu đem linh khí trong cơ thể quán quanh trộn lẫn vào nhau. Nhưng linh khí trong cơ thể vốn là một thể, làm thế nào có thể trộn lẫn vào nhau chứ?

“Chẳng lẽ là muốn ta trộn lẫn Tử tích linh khí màu xám và mộc ất linh khí màu xanh vào nhau sao?” Từ Thanh Phàm đột nhiên nghĩ đến một khả năng, thầm nói.

Nhưng điều này cũng không thể hiểu rõ ràng được. muốn trộn lẫn linh khí vào với nhau, cần đối với cảnh giới không chế linh khí đạt đến trình độ cực cao mới làm được, điều này hắn đã vượt xa tu sĩ có cảnh giới tích cốc kỳ có thể làm được. nhưng theo cách nói trên Khô Vinh Quyết, Khô Vinh Chỉ này rõ ràng là đạo thuật dành cho Tích cốc kỳ tu luyện.

Từ Thanh Phàm do dự hồi lâu, mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng quyết định vẫn theo phương pháp trên đó, cố gắng thử nghiệm trộn lẫn hai đạo linh khí trong cơ thể vào nhau.

Chỉ thấy Từ Thanh Phàm ngồi xếp bằng trên giường của mình, sau khi thở dài một hơi, từ từ nhắm mắt lại, vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm túc, chuyển tâm vận chuyển hai đạo linh khí trong cơ thể. Theo thời

gian trôi qua, linh khí vận chuyển ngày càng dễ dàng, mà Từ Thanh Phàm cũng bắt đầu từ từ thử trộn lẫn hai đạo linh khí vào nhau.

Đáng tiếc, linh khí bình thường thuận lợi hiền lành vô cùng lúc này lại có vẻ vô cùng tác loạn, Từ Thanh Phàm hết sức cũng không thể đem hai đạo linh khí lại gần nhau, càng nói chỉ đến việc trộn lẫn hai đạo linh khí đó.

Hai đạo linh khí này dường như là hai cực của nam châm, rõ ràng cùng một cơ thể nhưng không có cách nào hợp chúng lại được, chỉ là dựa theo các lộ tuyến cố định di chuyển trong cơ thể của Từ Thanh Phàm, đến chết cũng không muốn gặp nhau.

Từ Thanh Phàm sau vài lần nỗ lực, không những không trộn lẫn được hai đạo linh khí, ngược lại cổ chút tâm thần dao động, linh khí hỗn loạn, sứt mẻ thì tẩu hỏa nhập ma.

Biết dự tốc bất đạt, Từ Thanh Phàm sau khi khôi phục lại linh khí trong cơ thể liền từ bỏ việc làm tiếp tục kết hợp hai đạo linh khí. Không thể có đạo pháp công kích đương nhiên là đáng tiếc, nhưng nếu bởi vì loại này mà tổn hại sinh mệnh thì được không bằng mất.

Từ trong nhập định đến xuất thần, thần sắc của Từ Thanh Phàm phức tạp nhìn bản Khô Vinh Quyết còn thiếu sót trước mắt, thở dài một cách tiếc nuối, quyền công pháp này đối với mình mà nói, tất cả đều là bển mê, đều mịt mù.

Sau khi Từ Thanh Phàm từ bỏ nỗ lực tu luyện Khô Vinh Quyết, vững tâm bước ra khỏi phòng, chuẩn bị đi dạo một lát, thả lỏng một chút tâm tình và trí óc của mình gần đây vẫn vì tu luyện mà có chút mệt mỏi.

Cũng không giống như Kim Thanh Hàn lúc nào cũng tu luyện, Từ Thanh Phàm từ trước đến nay rất hiểu đạo lý kết hợp giữa lúc thì cần siêng năng lúc cần nghỉ ngơi thư giãn, từ sau khi sư phụ Lục Hoa Nghiêm mất đi không có áp lực như thế, một khi tu luyện có những khó khăn sẽ nghĩ cách thư giãn tâm tình và trí óc của mình một chút, hoặc đi tản bộ hoặc đi mượn một số sách của sư huynh Nhạc Thanh Nho để xem một chút. Bởi vì Từ Thanh Phàm biết được, con Bích Nhân Vân Đề Thú đã phá hủy sơn trại của mình ít nhất phải sống được 2000 năm, nên hẳn không cần vội vàng.

Từ Thanh Phàm hiện giờ, mục đích của việc tu luyện chỉ có hai cái, một tất nhiên là muốn đích thân giết chết con thú đó để báo thù cho gia tộc. nhưng theo thời gian trôi qua, Từ Thanh Phàm càng muốn dò xét sự thần bí của tu tiên hơn, muốn xem xem bản thân rốt cuộc có thể tu luyện đến cảnh giới nào.

Theo Lục Hoa Nghiêm nói, Từ Thanh Phàm đời này cao nhất cũng chỉ có thể đạt đến cảnh giới Linh Tịch kỳ, đối với cách nói này, mặc dù tin phán đoán của Lục Hoa Nghiêm, nhưng Từ Thanh Phàm cũng muốn thử một chút có thể đột phá được hay không. Thành công đương nhiên đáng mừng, không thành công Từ Thanh Phàm cũng không bận tâm gì. Nếu đạt đến cảnh giới Linh Tịch hậu kỳ, có thể sống nhiều hơn người thường 300 năm, lấy tư chất của Từ Thanh Phàm mà nói, đã là sự vui mừng ngoài ý muốn rồi, còn muốn cái gì xa vời nữa đây?

Có lúc Từ Thanh Phàm cũng từng nghĩ, nếu một khi tu vi bản thân không thể đột phá nữa, thế thì bản thân nên làm gì đây? Thời gian sống còn lại nhiều như thế nên làm thế nào để vượt qua đây? Sau khi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng Từ Thanh Phàm quyết định nếu là như vậy mình sẽ đi vân du tứ hải, nhìn ngắm phong thổ nhân tình và non sông tươi đẹp trong trời đất này.

Vô dục vô cầu, tiêu dao tự tại. đây là ấn tượng của Từ Thanh Phàm khi còn nhỏ đối với người tu tiên qua sách vở. Từ Thanh Phàm không biết thế giới tu tiên bây giờ còn có người tu tiên như thế hay không. Nhưng hẳn cảm thấy ít nhất bản thân hẳn muốn làm được cảnh giới này, cũng chỉ có đạt được cảnh giới tu tướng loại này, mới không uổng công mình đã tu tiên một đời.

Trường sinh, Trường sinh. Người trên đời đều tìm kiếm sự trường sinh, nhưng lại không biết, nếu cuộc đời của mình không có một mục tiêu, thế thì trường sinh còn có ý nghĩa gì nữa?

Trường sinh là chấp niệm trong lòng tất cả người tu tiên, nhưng lại không phải là của Từ Thanh Phàm, vì trường sinh mà trường sinh, Từ Thanh Phàm nghĩ một chút cũng cảm thấy mệt mỏi.

Ra khỏi phòng, Từ Thanh Phàm phát hiện Nhạc Thanh Nho cũng không có giống như ngày thường ngồi trong phòng đọc sách, mà thay một bộ trang phục nông dân, đang loay hoay đào xới bùn đất trước cửa của

hai người.

“Sư huynh, huynh đang làm gì vậy?” Từ Thanh Phàm thấy Nhạc Thanh Nho cả người đầy đất bụi, cảm thấy có chút buồn cười, tò mò hỏi.

“Sư đệ đó sao, hôm nay tu luyện kết thúc rồi à?” sau khi chào hỏi Từ Thanh Phàm, Nhạc Thanh Nho cười rồi giải thích : “Khi ở Trường Xuân Cư đã có thói quen rồi, nhìn trước cửa trống trơn có chút không quen. Cho nên đi Bách Thảo Đường xin một số hạt giống, chuẩn bị trồng trước cửa.”

Vừa nói, Nhạc Thanh Nho chỉ những hạt giống đựng trong rổ ở bên cạnh.

“Ồ, như thế, sư huynh thật có nhã hứng.” Từ Thanh Phàm vừa cười vừa nói. Đột nhiên chú ý đến một số hạt giống đặc thù trong rổ, cũng với hạt giống tầm thường so sánh, những hạt giống này tỏ ra đặc biệt lớn, hơn nữa trong suốt sáng long lanh dưới ánh mặt trời, hơi chớp lên ánh sáng mê người. thế là Từ Thanh Phàm từ trong rổ cầm ra một hạt giống như vậy, hỏi : “Sư huynh, đây cũng là hạt giống sao?”

“Ừ, đây là hạt giống của hoàn hoa, đừng thấy hạt giống hình dạng sáng đẹp, nhưng hình dạng sau khi nở hoa lại trang nhã, là một trong những loài hoa mà ta thích nhất, cho nên tới Bách thảo viên xin hạt giống của chúng nó, quyết định trồng trước phòng.” Nhạc Thanh Nho cười rồi giải thích.

Sau khi Nhạc Thanh Nho từ chối sự giúp đỡ của Từ Thanh Phàm, Từ Thanh Phàm cầm những hạt giống của hoàn hoa đang chơi trong tay, từ từ đi về phía hậu sơn.

Dưới ánh sáng mặt trời, cây cối màu xanh tạo thành một mảng. bóng cây theo gió đong đưa không ngớt, ánh mặt trời xuyên qua khe hở của lá cây tạo thành lốm đốm, chiếu lên khuôn mặt loang loáng của Từ Thanh Phàm.

Từ Thanh Phàm vừa suy nghĩ các chỗ mâu thuẫn khi tu luyện Khô Vinh Chỉ, trong tay theo bản năng cầm chơi những hạt giống của hoa, theo suy nghĩ của Từ Thanh Phàm, hai đạo linh khí trong cơ thể hắn bắt tri bắt giác cũng theo công pháp Khô Vinh Quyết vận chuyển không ngừng.

Đột nhiên ngay lúc đó, Từ Thanh Phàm phát giác một trận ba động của một ắt linh khí từ hạt giống trong tay truyền đến.

“Ồi? Chuyện gì vừa xảy ra vậy?” Từ Thanh Phàm kinh ngạc nhìn hạt giống trong tay. Mà lúc này Từ Thanh Phàm muốn cảm giác ba động của một ắt linh khí trong hạt giống đó lần nữa, nhưng bất luận như thế nào cũng không cảm ứng được.

Chẳng lẽ vừa rồi là cảm giác sai sao? Nhưng ngay khi Từ Thanh Phàm lắc đầu phủ định, từ sau khi mình bắt đầu tu luyện, rất lâu rồi không có xảy ra chuyện cảm giác sai lầm như thế.

“Chẳng lẽ sẽ là như vậy?”

Nghĩ chính mình vừa rồi bởi vì nghĩ đến công pháp của Khô Vinh Chỉ mà linh khí trong cơ thể vô ý vận chuyển, Từ Thanh Phàm lại thử vận chuyển hai đạo linh khí trong cơ thể lần nữa. lúc này ba động của một ắt linh khí nhàn nhạt lại lần nữa từ trong hạt giống hoa kia truyền tới.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Từ Thanh Phàm có chút kinh ngạc, mặc dù tất cả thực vật trên thế gian đều có một ắt linh khí, nhưng hắn từ trước đến nay chưa nghe nói người tu tiên nào có thể phát giác được ba động của linh khí trong hạt giống của thực vật, có lẽ Kết Đan kỳ có thể, nhưng điều này tuyệt đối không phải là thần thông nên có của một người tu tiên Tích cốc kỳ.

Từ Thanh Phàm không tự giác được bắt đầu cẩn thận tìm hiểu hạt giống hoàn hoa kia vì sao có thể tỏa ra ba động của một ắt linh khí. Lúc này, việc làm cho hắn trợn mắt há mồm hơn đã xảy ra.

Chỉ thấy hạt giống của hoàn hoa kia, theo Từ Thanh Phàm đem linh khí ba động của nó dần dần ghi tạc trong lòng, nó cũng từ từ trở nên hư vô mờ ảo. xung quanh bắt đầu chớp lên sương mù màu xanh nhàn nhạt, theo sương mù màu xanh càng lúc càng đậm, thể tích của hạt giống hoa cũng trở nên càng lúc càng nhỏ. Cuối cùng, sương mù màu xanh đó đột nhiên chui vào trong cơ thể Từ Thanh Phàm mà hạt giống hoa đó, đã không nhìn thấy nữa.

Từ Thanh Phàm trợn mắt há mồm nhìn tất cả những điều trước mắt, trong nhất thời không thể tiếp nhận biến hóa trước mắt. cẩn thận kiểm tra linh khí trong cơ thể một lần, lại phát hiện không có gì dị thường, chỉ cảm thấy hai đạo linh khí hình như nhiều hơn một cái gì đó nhưng lại nói không rõ.

“Điều này cuối cùng là xảy ra chuyện gì?” Từ Thanh Phàm bình tĩnh trở lại, bắt đầu tỉ mỉ đem những chuyện vừa rồi từ đầu đến cuối nhớ lại một lần. cuối cùng vẫn cảm thấy mấu chốt của chuyện này hẳn là ba động linh khí của hạt giống hoa kia và sự vận chuyển linh khí trong cơ thể mình.

Vì vậy Từ Thanh Phàm nhớ lại một lần nữa ba động linh khí của hạt giống hoa vừa rồi, vừa vận chuyển hai đạo linh khí trong cơ thể. Lúc này, chuyện quỷ dị nhất ngày hôm nay cuối cùng cũng xảy ra.

Chỉ thấy lúc này, một điểm linh khí từ từ bắt đầu tràn tra đầu ngón tay của Từ Thanh Phàm, hình dáng giống như hạt giống hoa vừa rồi, sao đó điểm linh khí này bắt đầu từ từ hóa thành một đóa hoa nhỏ còn nụ, theo thời gian trôi qua, đóa hoa chưa nở từ từ lớn lên thành hoa thật sự, sau đó nở ra.

Một đóa hoa cánh trắng mang theo màu hồng, hoa hình dáng trang nhã đặt trên đầu ngón tay của Từ Thanh Phàm, kiều diễm uớt át.

Nhìn thấy biến hóa đột ngột như vậy, ngay cả Từ Thanh Phàm vẫn luôn thần nhiên cũng không chỉ tay run rẩy, dưới sự run rẩy của cánh tay, hoa theo gió mà lay động, lưu lại hương thơm nhàn nhạt vây quanh Từ Thanh Phàm.

Từ Thanh Phàm không dám khẳng định vừa rồi đó là ảo giác hay không, mặc dù trong hơn mười năm nay ảo giác đã rất lâu không có xuất hiện rồi.

Dường như để chứng minh điều gì, Từ Thanh Phàm lại lần nữa vừa nhớ lại ba động linh khí nhàn nhạt của hạt giống hoàn hoa kia, vừa vận chuyển linh khí trong cơ thể, sao đó, một đóa hoa trang nhã khác, lại xuất hiện đầu ngón tay của Từ Thanh Phàm.

19. Nhã Thảo

Khi Nhạc Thanh Nho xối đất mới lên, đem hạt giống của tất cả loại hoa trồng xuống, đang lúc chuẩn bị thi triển “Mộc Linh Thuật” thúc dục cây cỏ, thì nhìn thấy Từ Thanh Phàm lão đảo chạy về phía mình, bộ dáng giống như gặp quỷ vậy.

Trong lòng kinh ngạc rốt cuộc là xảy ra chuyện gì mà làm cho sư đệ trước nay vẫn thần nhiên lại kinh hoảng như vậy, thế là Nhạc Thanh Nho vội vàng nghênh đón hỏi : “Sư đệ, chuyện gì vậy? xảy ra chuyện gì sao?”

Lại thấy đầu ngón tay của Từ Thanh Phàm dính một đóa hoa trang nhã, lấp bắp nói với Nhạc Thanh Nho : “Sư huynh, huynh, .. huynh xem hoa này.”

Nhạc Thanh Nho lúc này mới nhìn thấy đóa hoa trên đầu ngón tay của Từ Thanh Phàm, bất giác kinh ngạc nói : “Ấy? đây không phải là hoàn hoa sao? Sư đệ tìm được chỗ nào vậy? theo lý thuyết thì cây cối rậm rạp ở hậu sơn, đất đai ít có ánh mặt trời, sẽ không sinh sống loại hoa này.”

Từ Thanh Phàm lúc này rốt cuộc ổn định được tâm tình, tỉ mỉ kể lại chuyện vừa rồi cho Nhạc Thanh Nho nghe, trước mặt Nhạc Thanh Nho biểu diễn một phen “tuyệt kỹ” “ngón tay biến ra hoa”.

Lần này đến lượt Nhạc Thanh Nho trợn mắt há mồm, ngay cả lấy sự hiểu biết uyên bác qua sách vở của hắn cũng chưa từng nghe nói qua chuyện kỳ quái này. hai sư huynh đệ nhìn nhau hồi lâu, Từ Thanh Phàm cười khổ nói : “Đệ cuối cùng đã biết một số công dụng của Khô Vinh Quyết, thì ra dùng để thúc dục hoàn hoa.”

Nhạc Thanh Nho sau khi nghe Từ Thanh Phàm nói như vậy lông mày nhíu lại, nhưng là người ngoài cuộc nên tính táo hơn, lập tức nói : “Đệ hãy hạt giống khác thử xem.”

Trong rõ còn có rất nhiều hạt giống Nhạc Thanh Nho hồi này còn chưa dùng hết, có Nhũ Hương Hoa, Mạt Hàm Hoa, Dạ Hoa Thảo, vân vân. Ngay Từ Thanh Phàm theo cách vừa rồi, vận chuyển linh khí trong cơ thể, cũng cẩn thận cảm ứng linh khí ba động của hạt giống truyền đến, cũng có thể đem hạt giống của hoa cỏ hóa làm sương mù màu xanh nhập vào trong cơ thể, hơn nữa khi linh khí vận chuyển một vòng nữa tưởng

tượng đến ba động của những hạt giống đó, cũng có thể hóa thành những hoa cỏ đó một cách không hạn chế.

“Không ngờ Khô Vinh Quyết lại có cách dùng như vậy.” Nhạc Thanh Nho thì thầm nói.

“Không cần hạt giống có thể thúc đẩy hoa cỏ trưởng thành một cách không hạn chế, xem ra đời này của đệ chỉ có thể làm người trồng hoa rồi, hơn nữa vẫn không cần tiền vốn của những hạt giống đó.” Từ Thanh Phàm tự giễu cười nói.

“Huynh hiểu rồi!” Nhạc Thanh Nho đột nhiên nói.

“Sư huynh hiểu được gì rồi?” Từ Thanh Phàm vội hỏi, sau khi biết được công dụng của Khô Vinh Quyết, hẳn đột nhiên có chút buồn bã. Công pháp này quả nhiên là vô dụng, đương nhiên cũng không thể nói hoàn toàn vô dụng, đối với việc trồng hoa mà nói quả thật là cực phẩm.

“Khô Vinh Quyết này cũng không phải công pháp đơn giản như vậy, nó kỳ thật là công pháp kỳ diệu của sự kết hợp công pháp và đạo pháp, tu luyện nó không chỉ có thể tăng cường công lực, càng có thể thần thông thúc dục thực vật sinh trưởng không hạn chế.” Nhạc Thanh Nho có chút hưng phấn nói.

“Thế thì có tác dụng gì chứ, thi triển một hệ đạo pháp uy lực có chút như vậy, dù có thể thúc dục sinh vật sinh trưởng vô hạn lại có tác dụng gì. Đệ lại không nghĩ muốn làm người trồng hoa.” Từ Thanh Phàm ủ rũ nói.

“Sư đệ, đệ không thể nói như vậy, phải biết rằng, đây có thể tác dụng thúc đẩy thực vật sinh trưởng không chỉ có một điểm như vậy.” Nhạc Thanh Nho cười nói, vẻ mặt vô cùng vui mừng.

“Thế thì còn có tác dụng gì?” Từ Thanh Phàm hỏi.

“Đệ biết không? Thần Châu Hạo Thổ có rất nhiều thực vật bản thân nó đều có đặc tính kỳ diệu, theo ta được biết, ví dụ như Bạo Viêm Hoa, nó chỉ cần vừa dùng một cái là sẽ nổ mạnh; ví dụ như Nhận Thảo, trình độ sắc bén không dưới đao kiếm luyện chế bằng cương thiếc; còn có Bạch Linh Thảo có thể trị luyện vết thương cho người, có thể khống chế Vụ Hoa tạo mê vụ; còn có Thiết Đằng.....” Nhạc Thanh Nho càng nói càng hưng phấn. “Nếu đệ có thể có những hạt giống của các loại đó, còn buồn rầu vì bản thân không có thủ đoạn công kích hay sao?”

Từ Thanh Phàm sau khi nghe được lời của Nhạc Thanh Nho liền sáng mắt lên, càng hưng phấn nói : “Linh Chi! Nhân Sâm! Hà Thủ Ô! Nếu đệ có thể tùy ý thúc đẩy những linh dược đó sinh trưởng không hạn chế, thế thì chúng ta sẽ không phải vì công lực không thể tăng lên mà rầu rĩ nữa rồi!!!”

Cho dù Từ Thanh Phàm trước nay vẫn tự cho mình là vô dụng vô cầu, bây giờ cũng không khỏi cảm thấy tương lai sáng lạng, tâm thần rung động.

“Đúng rồi!” Nhạc Thanh Nho cũng cao hứng cười ha ha không ngừng.

“Những hạt giống đó ở đâu có đây?” Từ Thanh Phàm kích động hỏi.

“Bách Thảo Đường chỗ đó không chỉ có các loại hạt giống linh dược, hơn nữa Hồ sư thúc của Bách Thảo Đường trước nay vẫn thích sưu tập kỳ hoa dị thảo, chắc là những hạt giống này có không ít, huynh lập tức đi đến đó. Nếu xin hạt giống đó, Hồ sư thúc hẳn sẽ không nói gì đâu.” Vừa nói, Nhạc Thanh Nho nhanh chóng chạy về trước núi, mà Từ Thanh Phàm lại đứng đó cười không ngừng, cảm thấy tương lai thật tươi sáng.

Đáng tiếc, thế gian nào có chuyện dễ dàng như vậy.

Khi Nhạc Thanh Nho đem các hạt giống của các loại kỳ hoa dị thảo và các loại linh dược trở về, hai sư huynh đệ bắt đầu gấp gáp lần lượt thử nghiệm, nhưng kết quả lại làm cho hai người hết sức thất vọng, cũng làm cho hai người đối với Khô Vinh Quyết càng hiểu rõ hơn.

Sau khi thử nghiệm với các loại hạt giống, Từ Thanh Phàm và Nhạc Thanh Nho phát hiện, theo cách vừa rồi, đối với những kỳ hoa dị thảo này, ví dụ như Bạo Viêm Hoa có thể nổ mạnh, Từ Thanh Phàm sau khi vận chuyển Khô Vinh Quyết còn có thể miễn cưỡng cảm ứng được linh khí ba động của nó, cũng hoa nó làm sương mù màu xanh nhập vào cơ thể.

Các kỳ hoa dị thảo khác như Nhận Thảo, Bạch Linh Thảo, Vụ Hoa, Thiết Đằng cũng đều như vậy, chỉ là ba động càng lúc càng khó cảm ứng. lúc thúc đẩy những kỳ hoa dị thảo đó sinh trưởng mà tiêu hao linh khí cũng càng lúc càng nhiều. nghĩ Từ Thanh Phàm vừa rồi thúc đẩy hoàn hoa sinh trưởng linh khí tiêu hao quả thật là rất nhỏ.

Về phần Tiên Liễu công kích cực lớn đó, hoặc là linh thảo Linh Chi đó, Từ Thanh Phàm đối với hạt giống của chúng nó một chút linh khí ba động cũng không cảm ứng được.

Sau khi nhìn thấy kết quả này, hai người Từ Thanh Phàm và Nhạc Thanh Nho trong nhất thời đều có chút thất vọng.

Nghĩ cẩn thận lại quá trình thúc đẩy những kỳ hoa dị thảo đó sinh trưởng, Từ Thanh Phàm đột nhiên hỏi : “Nhạc sư huynh, Bạo Viêm Hoa này từ lúc trồng xuống đến trưởng thành, cần mất bao lâu thời gian?”

Nhạc Thanh Kho Không biết Từ Thanh Phàm vì sao lại hỏi vấn đề này, nhưng cũng đáp : “Khoảng năm năm.”

“Còn hoàn hoa thì sao?” Từ Thanh Phàm hỏi.

“Mấy tháng đủ rồi.”

“Nhận Thảo, Vụ Hoa, Thiết Đằng, những thứ đó thì sao?”

“Cần khoảng mười năm đến mười lăm năm, sao vậy?” Nhạc Thanh Nho kỳ quái hỏi.

“Đệ rốt cuộc hiểu rồi.” Từ Thanh Phàm sau khi thở dài một hơi, từ từ nói. Âm thanh không thể che dấu được sự thất vọng.

“Sư đệ, đệ hiểu cái gì rồi?” Nhạc Thanh Nho tò mò hỏi.

“xa xa trên bãi cỏ, một năm một khô vinh.” Từ Thanh Phàm không trực tiếp trả lời câu hỏi của Nhạc Thanh Nho, mà đột nhiên đọc một ra một đoạn mà hầu như ai cũng biết.

“Đệ nói là...” Nhạc Thanh Nho cũng mơ hồ hiểu được cái gì đó, nhưng không dám xác định.

“Khô Vinh Quyết, Một khô héo một tươi tốt chính là đại diện cho thời gian một năm. Mà hai đạo linh khí trong cơ thể của đệ là đại diện cho một khô một vinh. Hồi này khi đệ thúc đẩy hoàn hoa sinh trưởng, trong lòng mô phỏng linh khí ba động của hạt giống hoàn hoa, linh khí trong cơ thể vận chuyển một vòng, đại diện cho thời gian một năm trôi qua, mà mà hoàn hoa đó cũng xuất hiện trên tay của đệ. Nhưng khi đệ thúc đẩy Bạo Viêm Hoa sinh trưởng, lại cần linh khí trong cơ thể vận chuyển năm vòng mới có thể thành công. Về phần thúc đẩy Thiết Đằng sinh trưởng, cần cần linh khí trong cơ thể vận chuyển 15 vòng, mà điều này đã là cực hạn mà công lực có thể đạt được bây giờ của đệ.” Từ Thanh Phàm chậm rãi giải thích.

“Sư đệ nói là, những hoa cỏ này cần bao nhiêu năm mới trưởng thành, thì cần hai đạo linh khí khô vinh trong cơ thể của đệ vận chuyển bấy nhiêu vòng phải không?” Từ Thanh Phàm hỏi như để xác định vậy.

“Đúng vậy. không chỉ như thế, đệ cần trước tiên cảm ứng được linh khí ba động của những hạt giống thực vật này, sau khi hoàn toàn nắm chắc mới có thể biến hóa chúng nó thành sương mù màu xanh nhập vào trong cơ thể, sau đó mới có thể không cần hạt giống cũng có thể thúc đẩy những thực vật này sinh trưởng không hạn chế. Nhưng theo đệ nghĩ, càng là linh khí ba động của thực vật sinh trưởng thời gian càng dài thì càng mệt mỏi khó cảm ứng. hơn nữa dù có thể nắm chắc hoàn toàn linh khí ba động của những hạt giống này cũng đem nhập vào cơ thể, nhưng muốn thúc đẩy những thực vật này sinh trưởng lại càng khó hơn. Ví dụ như Tiên Liễu này, thời gian sinh trưởng ít nhất phải thời gian trăm năm, mà những linh dược kia muốn trưởng thành còn cần hơn ngàn năm, mà lấy tu vi của đệ bây giờ lại vền vẹn có thể vận chuyển linh khí trong cơ thể 16, 17 vòng mà thôi.” Từ Thanh Phàm cười khổ nói.

Nhạc Thanh Nho vốn dĩ cũng là rất thất vọng, nhưng hắn nhìn thấy Từ Thanh Phàm tinh thần sa sút như vậy, lại khuyên bảo : “Sư đệ, đệ đừng thất vọng. cho dù như thế nào đệ bây giờ đã hiểu tác dụng kỳ diệu của Khô Vinh Quyết rồi, bỗng dưng có tác dụng kỳ diệu có thể thúc đẩy các loại kỳ hoa dị thảo sinh trưởng không hạn chế, chẳng khác nào đột nhiên nắm trong tay rất nhiều công năng đạo thuật khác nhau. Càng huống chi mặc dù đệ bây giờ không thể thúc đẩy những linh thảo đó sinh trưởng, nhưng ít nhất sau này có

một mục tiêu rõ ràng, cũng không thể nói đệ sau này không thể thúc đẩy được đúng không nào? Sư huynh tin đệ cuối cùng sẽ có một ngày có thể làm được.”

Từ Thanh Phàm vốn dĩ là một người khoáng đạt hào hiệp, sau khi nghe được lời của Nhạc Thanh Nho trong lòng cũng nhẹ nhõm đi, khoát tay cười nói : “Sư huynh, huynh đừng nói vậy, những điều này đệ hiểu cả. bỗng dưng đột nhiên vô duyên vô cớ có rất nhiều thần thông đệ nên vui mừng rồi, Thần Châu Hạo Thổ rộng lớn như vậy, kỳ hoa dị thảo nhiều vô số, đệ sẽ càng ngày càng lợi hại. càng hưởng chi sau này nói không chắc còn có thể thúc đẩy linh dược sinh trưởng ấy chứ? Đệ vừa rồi chỉ là hi vọng càng lớn thất vọng càng nhiều mà thôi, sư huynh không cần lo lắng cho đệ.”

Nhìn thấy vẻ mặt của Từ Thanh Phàm lại lần nữa trở nên khoáng đạt thông suốt, trong lòng của Nhạc Thanh Nho cũng nhẹ nhàng hơn, cười nói : “Thế thì tốt, sư huynh sẽ đợi để ăn những linh dược do đệ thúc đẩy.”

“Được, sư huynh cứ đợi đi.” Từ Thanh Phàm cũng cười nói.

Chỉ là trong lòng đột nhiên có chút cảm giác lo lắng, muốn linh khí trong cơ thể vận chuyển trên 1000 vòng, ít nhất phải đạt đến tu vi Đại Thành kỳ, nhưng bản thân bây giờ muốn đạt đến tu vi Kết Đan kỳ còn là hi vọng xa vời, càng hưởng chi, thực lực đạt đến cảnh giới sau Kết Đan kỳ, khi đó sự giúp đỡ của linh dược để thăng công lực đã không còn lớn nữa rồi.

Nói như vậy, công pháp của Khô Vinh Quyết này ngoài tác dụng thúc đẩy thực vật sinh trưởng ra, vẫn là công pháp vô dụng rồi.

20. Thi Đấu

Từ sau ngày đó, Từ Thanh Phàm mỗi ngày ngoài ngồi tu luyện đạo pháp, còn có rất nhiều nội dung nữa, chính là thu thập các loại hạt giống thực vật cũng luyện hóa vào trong cơ thể của mình.

Từ sau ngày đó khi Từ Thanh Phàm ngẫu nhiên hiểu được một số tác dụng kỳ diệu của Khô Vinh Quyết, thì đối với các loại thực vật có hứng thú rất lớn, đặc biệt là những kỳ hoa dị thảo có công hân đặc thù, đối với người khác mà nói chỉ là hiếm kỳ, nhưng đối với hắn mà nói thì rất có khả năng trở thành thần thông của mình. Để hiểu rõ toàn bộ những thực vật này, hắn còn đặc biệt mượn một cuốn sách của Nhạc Thanh Nho đó là “Sơn Hải Dị Đàm — Thảo Mộc Thiên”.

“Sơn Hải Dị Đàm” được cho là một Đại kỳ thư của giới tu tiên, truyền bá rất rộng lớn, hầu như người trong giới tu tiên đều thích sưu tập và trở thành sở tay của mọi người, thậm chí người trong thế tục cũng có lưu truyền.

Quyển sách này nghe nói một tán tu được gọi là “Vân Du Tử” ba ngàn năm trước viết ra. Tu vi của Vân Du Tử này vốn vẹn là mới đạt đến Hư Đan kỳ, ở trong giới tu tiên không được xem là đỉnh cấp. nhưng lão này tính thích vân du, sau khi biết công lực của bản thân không thể tiến thêm được nữa, liền từ bỏ sự trường sinh hư vô mịt mờ, ngược lại bắt đầu vân du thiên hạ. Ở điểm này mà nói, quả thật rất giống Từ Thanh Phàm.

Tồn hơn ba trăm năm, ông ta đi qua bên trong Nam hoang hoang vu tử tịch yêu thú hoành hành thâm nhập phương tây đại mạc cả ngày cuồng phong bão cát, dò xét đông hải nhiều gió lốc rộng lớn thần bí, cũng lưu lại dấu chân nơi bằng sơn cực bắc bằng phủ quanh năm.

Đem những nơi bây giờ con người có thể đi đến đều đi qua một lần, trở về trung thổ ông ta đã rất già nua mệt mỏi, bao năm kiếp sống dò xét thám hiểm khiến cho thân thể của ông ta có những vết thương mãi mãi không thể lành lại. cho nên không lâu sau đó, ông ta chết đi, sau khi chết, để lại mười một cuốn sổ tay khi đi du lịch của ông ta gọi là “Sơn Hải Dị Đàm”. Sau đó được một người bạn thân lúc còn sống của ông ta khi thu dọn di vật của ông ta phát hiện ra. Những sổ tay này có giá trị rất lớn nên được người trong giới tu tiên thừa nhận, từ đó tên của Vân Du Tử đã đi liền với “Sơn Hải Dị Đàm” bắt đầu được mọi người trong giới tu tiên biết đến.

Mà “Sơn Hải Dị Đàm - Thảo Mộc Thiên” này chính là một trong mười một cuốn sổ tay đó. Các cuốn khác phân biệt chia làm “Sơn Thủy Thiên”, “Điều Trùng Thiên”, “Tinh Quái Thiên”, “Yêu Thú Thiên”,

“Kỳ Thuật Thiên”, “Kỳ Nhân Thiên”, “Linh Bảo Thiên”, “Nhân Tình Thiên”, “Kỳ Văn Thiên”, “Tập Luận Thiên”. Mười một thiên này hầu như bao gồm tri thức và rấy nhiều miêu tả đặc biệt kỳ dị mà tất cả người tu tiên nên biết.

Các loại kỳ hoa dị thảo mà Từ Thanh Phàm đã được nghe hay chưa nghe đều được miêu tả trong “Sơn Hải Dị Đàm - Thảo Mộc Thiên”, làm cho Từ Thanh Phàm mở rộng tầm mắt. mặc dù vắn vắn chỉ là tri thức về các kỳ hoa dị thảo được tìm hiểu một chút từ trong sách vở, nhưng cũng đủ cho Từ Thanh Phàm cảm thán không thôi. Thần Châu Hạo Thổ rộng lớn vô cùng vô tận, kỳ hoa dị thảo số lượng không thể đếm hết, giống như những thực vật như Bạch Viêm Hoa, Nhận Thảo, Thiết Đằng vân vân mà Từ Thanh Phàm luyện hóa, đều chỉ là thực vật đặc biệt ở phụ cận Cửu Hoa Sơn mà thôi, nếu so sánh với cả Thần Châu Hạo Thổ, chỉ có thể nói là một hạt cát trên biển mà thôi.

Cho nên Từ Thanh Phàm đối với chính mình tràn ngập tin tưởng trước nay chưa từng có, mặc dù bản thân thiên phú vẫn không cao, công lực còn thấp kém như cũ, nhưng ít nhất bản thân đã có một con đường có thể đi.

Bất tri bất giác, mười năm lại trôi qua.

Trong mười năm này, Từ Thanh Phàm thu thập tất cả hạt giống của thực vật mà trong tình huống hãn có thể thu thập được. nhưng hạt giống tuy nhiều, nhưng có thể có tác dụng với hãn lại không có bao nhiêu.

Đến bây giờ có thể làm cho hãn dùng được chỉ có những hạt giống như Bạch Viêm Hoa vừa đựng là nổ, Nhận Thảo sắc bén như dao kiếm, có thể quần chặt lấy người ta như Thiết Đằng, Thiết Bồ Thảo đao thương bất nhập thủy hỏa bất xâm, Phiêu Như Hoa có tác dụng trinh thám, vân vân...

Bởi vì thường xuyên đi sưu tập hạt giống trong Bách Thảo Viên cây cối hoa cỏ đông đảo, cho nên Từ Thanh Phàm với người phụ trách Bách Thảo Viên là Lưu sư thúc rất thân thuộc. Lưu sư thúc này cũng là một ông lão gầy gò khô héo, đối với đặc tính của các loại thực vật rõ như lòng bàn tay, làm cho Từ Thanh Phàm có được lợi ích rất lớn. mà Lưu sư thúc cũng cảm thấy Từ Thanh Phàm này nếu đã rất thích thực vật, đặc biệt là thích những kỳ hoa dị thảo giống như mình, thì chứng tỏ hãn dễ dạy, cho nên cũng không dấu diếm, cảm giác rất giống như tìm được một người tri kỷ.

Hơn nữa những năm gần đây, theo Từ Thanh Phàm hấp thu hạt giống càng ngày càng nhiều, Từ Thanh Phàm kinh ngạc phát hiện công lực bản thân không chỉ tăng tiến càng ngày càng nhanh, mà còn đối với sự không chế linh khí trong cơ thể càng ngày càng mạnh mẽ, Từ Thanh Phàm bây giờ đã bắt đầu thử tu luyện “Khô Vinh Chỉ” đó.

Chỉ mười năm ngắn ngủi, Từ Thanh Phàm liền từ Tích Cốc sơ kỳ đạt tới Tích Cốc hậu kỳ, mặc dù Tích Cốc kỳ vốn dĩ là một cảnh giới có tốc độ tu luyện nhanh nhất, hơn nữa bình Mộc Linh Đang mà Lục Hoa Nghiêm ban cho cũng có công hiệu rất rõ ràng, Nhưng Từ Thanh Phàm vẫn cảm thấy sau khi hấp thu hạt giống, sự thay đổi rất nhỏ linh khí trong cơ thể cũng là nguyên nhân rất quan trọng.

Mười năm nay, Từ Thanh Phàm ngoài tu luyện, phần lớn thời gian còn lại đều đọc sách với Nhạc Thanh Nho. Trong đó tất nhiên có nguyên nhân đó là Nhạc Thanh Nho thường xuyên lái nhải rằng Từ Thanh Phàm phải đọc nhiều sách, nhưng phần lớn vẫn là do bản thân Từ Thanh Phàm thích đọc sách. Từ Thanh Phàm từ nhỏ đã thích đọc sách, mà hiện giờ hãn ở Cửu Hoa Sơn đã hai mươi năm rồi, không thể ra ngoài chỉ có thể dựa vào kiến thức trên sách để mà tưởng tượng thế giới bên ngoài mà thôi. “Sơn Hải Dị Đàm”, “Quy Tàng”, “Thần Châu Hạo Thổ Chí” toàn bộ đều đã khắc sâu trong lòng.

Trải qua Từ Thanh Phàm mười năm nay không ngừng đọc sách học tập, vốn dĩ trong ánh mắt thần nhiên của hãn càng thêm khí chất tĩnh lặng ưu nhã, thần nhiên quyết định tính cách, tĩnh lặng ưu nhã lại là sau nhiều năm đọc sách mà lắng đọng nên.

Tối hôm nay, Từ Thanh Phàm lại tới chỗ luyện tập của Kim Thanh Hàn như bình thường, theo thói quen nhắm mắt ngồi luyện công. Tuy bây giờ lấy tu vi Tích Cốc hậu kỳ của Từ Thanh Phàm, đã không cần chú trọng việc ngồi luyện công tăng linh khí trong cơ thể nữa rồi, nhưng hãn vẫn thích mỗi ngày một đoạn thời gian cố định ngồi luyện công, ngồi yên lặng lấy tu luyện thân thể để rèn luyện tính cách.

Hãn thích ngồi cảm giác sự yên lặng xa xưa, phối hợp với hậu sơn phong cảnh yên lặng, trăng thanh gió mát, làm cho Từ Thanh Phàm thật sự có cảm giác mình là một con người trong chốn thần tiên.

Khi Từ Thanh Phàm mở mắt ra, phát hiện Kim Thanh Hàn cũng không có giống mọi hôm sau khi tu luyện liền rời đi, mà đang đứng yên lặng trước mặt mình, hình như có điều gì muốn nói.

Thấy Kim Thanh Hàn trước mắt, Từ Thanh Phàm trong lòng cảm khái vô cùng. Mười năm nay tiến bộ tốc độ đã nhanh rồi, nhưng không ngờ tên gia hỏa này còn nhanh hơn, ở bốn năm trước đã đạt đến cảnh giới Tích Cốc hậu kỳ, mà bây giờ càng gần như cách Linh Tịch kỳ một đường nhỏ gần cách. Có lẽ vận mệnh luôn thiên vị đối với thiên tài.

Mà Kim Thanh Hàn, không nghi ngờ gì chính là thiên tài trong thiên tài.

“Có chuyện gì không?” Từ Thanh Phàm thần nhiên cười một chút, sau đó hỏi.

“Ừ.” Kim Thanh Hàn vẫn bộ dáng như cũ quý lời nói hơn vàng, ngoài đôi mắt tỏ ra sắc thái hơn, Từ Thanh Phàm vẫn từ trước đến giờ chưa thấy qua tên này nói nhiều.

“Chuyện gì?” Từ Thanh Phàm tò mò hỏi.

“Năm nay trên trong môn phái có tỷ đấu, người tham gia không?”

“Trong môn phái có tỷ đấu sao? Đó là cái gì vậy?” Từ Thanh Phàm hỏi.

“Lục Đại Thánh Địa trong giới tu tiên qua một giáp nữa sẽ liên hợp tổ chức một cuộc tỷ thí đánh cho người mới, chỉ những đệ tử mới nhập môn ít hơn một trăm năm mới được tham gia, lấy cái này để giao lưu giữa Lục Đại Thánh Địa sâu sắc hơn, cũng để những người mới nhập môn trong Lục Đại Thánh Địa cũng tiến bộ. mà mười năm sau chính là thời gian tỷ đấu của những người mới. để trong những người mới có thể chọn ra người có thành tích tốt, bản môn quyết định trước khi thời gian tỷ thí dành cho người mới mười năm tiến hành một cuộc tỷ đấu trong môn phái, cũng chỉ cho phép người mới tham gia, năm người đứng đầu sẽ đạt được phần thưởng nhất định, cũng đại biểu cho bản môn tham gia cuộc tỷ thí danh cho người mới mười năm sau do Lục Đại Thánh Địa liên hợp tổ chức.” Kim Thanh Phàm biết Từ Thanh Phàm gia nhập Cửu Hoa Môn hai mươi năm qua trước nay không nghe chuyện bên ngoài, cho nên nhấn nại giải thích.

“Sao? Còn có chuyện này sao? Ta thật sự chưa nghe nói qua.” Từ Thanh Phàm ngạc nhiên nói, đích thực từ sau khi bước vào giới tu tiên, mười năm trước vẫn luôn được sự che chở của Lục Hoa Nghiêm, bởi vì hắn vội tu luyện Khô Vinh Quyết, hơn nữa Lục Hoa Nghiêm tính tình cô độc, cho nên Từ Thanh Phàm căn bản cũng không có gì liên hệ với những người khác trong Cửu Hoa Sơn. Về phần sau khi Lục Hoa Nghiêm mất đi Từ Thanh Phàm dọn đến ở trong hậu sơn, hầu như gần cách hắn với thế giới bên ngoài, đến bây giờ cũng chỉ quen thuộc với sư huynh Nhạc Thanh Nho, Kim Thanh Hàn còn có Lưu sư thúc của Bách Thảo Viên mà thôi.

Từ một mặt nào đó mà nói, tính cách yêu thích yên tĩnh của Từ Thanh Phàm đích thực có một chút cô độc.

Thấy Kim Thanh Hàn đang chờ đợi mình trả lời, Từ Thanh Phàm hỏi ngược lại : “Người muốn tham gia sao?”

“Ừ, Phương Thanh Thiên tham gia rồi.” Kim Thanh Hàn thần nhiên nói.

“Ta không tham gia.” Từ Thanh Phàm sau khi suy nghĩ một chút rồi nói.

“Tại sao?”

“Con người của ta người biết rồi, không thích náo nhiệt, hơn nữa không thích tranh đấu.” Từ Thanh Phàm giải thích.

Nghe được Từ Thanh Phàm nói như vậy, Kim Thanh Hàn gật đầu, không nói gì nữa xoay người rời đi.

Nhìn bóng người rời xa của Kim Thanh Hàn, Từ Thanh Phàm lắc đầu, hắn thấy Kim Thanh Hàn cái gì cũng tốt, chỉ là quá háo thắng rồi, sự thất bại mười năm trước đến bây giờ vẫn không buông xuống được.

Khi Từ Thanh Phàm trở về chỗ ở của mình, lại thấy sư huynh Nhạc Thanh Nho đang ngồi trong phòng mình chờ đợi, vẻ mặt có chút kỳ lạ.

“Sư huynh, có chuyện gì không?” Từ Thanh Phàm vội hỏi.

“Sư đệ, đệ biết chuyện tỷ đấu trong môn phái không lâu sau không?” Nhạc Thanh Nho hỏi.

“Biết, vừa rồi Kim Thanh Hàn nói với đệ rồi, làm sao vậy?” Từ Thanh Phàm nói.

“Sư đệ đệ muốn tham gia không?” Nhạc Thanh Nho lại hỏi.

“Sư huynh cũng biết con người của đệ, đệ không thích những thứ này.” Từ Thanh Phàm hơi lắc đầu, cười nhẹ nói.

Nhạc Thanh Nho sau khi nghe Từ Thanh Phàm nói vậy, do dự một chút rồi nói : “Sư đệ, đệ có lẽ không biết phần thưởng của năm người đứng đầu lần này là gì sao?”

“Ừ, không biết. có lẽ là một số pháp khí linh được phải không. Nhưng đệ đối với những thứ này cũng không để ý.” Từ Thanh Phàm nói. Đồng thời trong lòng có chút tò mò, chẳng lẽ phần thưởng lần này thật sự tốt như vậy, ngay cả sư huynh trước đến nay luôn nhô nhô cũng có lòng muốn tranh đoạt hay sao?

Nhạc Thanh Nho hít sâu một hơi, sau đó từ từ nói : “Tỷ đầu lần này, giải thưởng thứ ba đệ hẳn là rất quen thuộc.”

“Là cái gì?” Từ Thanh Phàm sau khi nghe Nhạc Thanh Nho nói vậy nhin không được tò mò hỏi.

“Là pháp khí của sư phụ năm đó thường dùng - Tam Trọng Thanh Lăng.” Nhạc Thanh Nho từng chữ từng câu nói.

“Cái gì?” Từ Thanh Phàm hoảng hốt nói.

Trong sự hoảng hốt, Từ Thanh Phàm hình như nhớ đến hai mươi năm trước, một lão nhân có khuôn mặt uy nghiêm cổ xưa mái tóc bạc trắng mang theo một thiếu niên có khuôn mặt non nớt có khí chất thư sinh, chân đạp đám mây bay trên không trung.

“Sư phụ, chiếc khắc màu xanh làm sao có thể hóa thành đám mây? Còn có thể mang theo người bay được sao?”

“Đây là một pháp khí của ta, tên là ”Tam Trọng Thanh Lăng“. Là pháp khí đầu tiên của sư nương người lúc còn sống luyện chế ra, lại trải qua mấy năm tế luyện của ta, tác dụng kỳ diệu của nó rất nhiều, đã theo vì sư hơn trăm năm rồi.”

Lục Hoa Nghiêm khi nói câu này, vẻ mặt đau buồn mang theo sự nhớ nhung, Từ Thanh Phàm bây giờ còn nhớ như in trước mắt.

“Tam Trọng Thanh Lăng” này tuyệt đối không phải là pháp khí tốt nhất của Lục Hoa Nghiêm, nhưng tuyệt đối là pháp khí ông ấy thường dùng nhất, bởi vì pháp khí này chính là một đoạn hồi ức giữa sư phụ và sư nương.

“Sư huynh, huynh tham gia không?” Từ Thanh Phàm thần trí tỉnh táo trở lại, hỏi.

“Tham gia, sư đệ còn người thì sao?”

“Đệ cũng tham gia.” Từ Thanh Phàm kiên định nói.

21. Âm Lưu

Đêm nào đó, trong một rừng cây nhỏ cây cối rậm rạp.

Một lão nhân toàn thân mặc áo bào màu đen đứng yên lặng dưới cây nhỏ, mây đen che hết trăng sao, cũng làm cho khuôn mặt hắn trở nên sâu sắc u ám hơn, nhìn không rõ diện mạo. Phối hợp với toàn thân áo bào màu đen, dường như cả người của hắn đến dung nhập vào bóng tối vậy.

Gió thổi cây lay động, dưới bóng cây nồng đậm dường như một con ác ma từ dưới địa ngục đang dương năng múa vuốt, không ngừng dấy giục, rít gào.

Ác ma, kỳ thật đến từ trong lòng con người. lúc con người không thể khống chế lòng tham của chính mình, con người như vậy sẽ biến thành ác ma, từ đó trở nên tà ác, quỷ quyệt.

Đột nhiên, một trận âm thanh “Rít~~~~ rít~~~~” vang lên, giống như tiếng ác xà đáng rít gọi truyền tin cho nhau vậy. theo âm thanh đó, làm cho khu rừng nhỏ u ám ban đầu càng thêm khủng bố, làm cho người ta không thể kìm nén sự hoảng sợ trong lòng.

Nhưng hắc y lão nhân này lại không có chút cảm xúc ba động.

“Các người những tên gia hỏa này không cần mỗi lần đều giả thần lòng quỷ như vậy sao?” Hắc y lão nhân nhú mày, hướng đến chỗ tối nào đó thản nhiên nói.

Theo âm thanh của lão nhân kết thúc, từ một chỗ nào trong mảnh tối đen này từ từ bắt đầu nhô lên, theo sự nhô lên càng lúc càng rõ ràng, hai đạo quỷ hỏa màu xanh bóng ở chỗ nhô lên đó bắt đầu sáng lên, sau đó, một Hắc y nhân xuất hiện ở trong chỗ tối đen đó, mà hai đạo quỷ hỏa đó, lại là hai con mắt của người này.

“Rít rít ~~~~ không có biện pháp, thói quen rồi. Rít ~~~~Rít ~~~~, nếu không thường xuyên trốn tránh, Rít ~~~~~ còn không bị những người được gọi là chính đạo như các người quần áo tối chết à? Rít rít ~~~~”

Đột nhiên người nói xuất hiện. Âm thanh sắc bén quỷ dị, hơn nữa trong khí nói còn pha lẫn tạp âm, giống như là ác xà đang không ngừng rít gọi vậy.

Nếu bầu trời sáng một chút nữa mà nói, mọi người nhìn thấy nhìn ảnh của người này nhất định sẽ bị dọa chết ngất luôn, chỉ thấy làn da của người này trắng nõn tinh tế, nhưng bất luận thể nào cũng không phải là da của người bình thường, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện làn da bọc lộ bên ngoài quần áo hắc đều là từng điểm vẩy nhỏ màu trắng, mà trong con ngươi của người này dường như rất ti hí, không ngừng chớp lên màu xanh bóng quỷ dị. đáng sợ nhất là, người này có đầu lưỡi lè dài ra như lưỡi rắn, không ngừng vươn ra liếm mặt mình, hình dạng làm cho người ta buồn nôn, trong lòng sinh cảm giác hoảng sợ.

Bộ dạng loại này, đã không thể gọi là người nữa rồi, chỉ có thể được gọi là quái vật.

Cũng may lúc này là ban đêm, cũng may nơi đây không có người nào.

Đang tiếc, Hắc y lão nhân này công lực cao thâm, có thể nhìn rõ khuôn mặt của quái vật này, trong mắt không ngừng bắn ra ra mắt chán ghét, nhú mày nói : “Nói đi, hôm nay không phải muốn gọi ta ra đây rồi cuộc có chuyện gì?”

Quái vật kia lại không chút nào đối với ánh mắt chán ghét của Hắc y lão nhân kia mà tức giận, ngược lại có chút hưởng thụ, rồi nói : “Chủ nhân nhà ta muốn ta hỏi người khi nào động thủ, Rít ~~~~~ Ông ấy không đợi được nữa rồi, Rít ~~~~”

“Bảo với chút nhân của người đợi thêm một đoạn thời gian, bây giờ tất cả đều chưa chuẩn bị thỏa đáng, thái độ của mấy lão gia hỏa ta còn không xác định được.” Hắc y lão nhân khi nghe quái vật nói đến chủ nhân của nó, con ngươi hơi co lại, hình như có chút kiêng kỵ. Lời nói hình như xung không có cứng rắn như ban đầu.

“Chủ nhân nhà ta nói, Rít ~~~~~, Ông ấy đã không đợi được nữa rồi. Nếu người lại không rat ay, Rít ~~~~~ Ông ấy bây giờ đích thân rat a diệt Cửu Hoa Môn, Rít ~~~~~” quái vật đó lại không quản lời nói của Hắc y lão nhân, lại nói tiếp.

“Hừ, chủ nhân nhà người chẳng lẽ đã nghĩ ra biện pháp đối phó với ”Cửu Cung Trận” của Cửu Hoa Môn còn có pháp bảo ” Chu Tước Hoàn” rồi sao?” Hắc y lão nhân hình như khinh thường nói, chỉ là từ trong ánh mắt hơi nhú lại của ông ta, biết được ông ta đối với tình huống có khả năng xuất hiện này rất là sợ hãi.

“Không có, nhưng chủ nhân nhà ta gần đây đã chịu đựng đến cực hạn rồi, Rít ~~~~ Ông ấy nói ông ấy muốn lấy quả tim của ông ấy trở về. Rít ~~~~” Quái vật cố chấp nói, hình như trong lòng hắc, chỉ có chủ nhân của hắc.

“Nói như vậy các người còn không có biện pháp để đối phó với ”Cửu Cung Trận” và “Chu Tước Hoàn” sao? Như thế dù chủ nhân các người có thể diệt được Cửu Hoa Môn, đoạt về quả tim của hắc, cũng phải chịu một tổn thương cực lớn. Thậm chí trong vòng trăm năm không thể phục hồi nguyên khí.” Nghe quái vật nói như thế, Hắc y lão nhân hình như thở nhẹ một hơi, trong lời nói lại bắt đầu trở nên lãnh khốc.

“Nhưng mà, Rít ~~~~ Chủ nhân nhà ta”

“Cho ta thêm mười năm nữa. khi tỷ thí dành cho người mới của Lục Đại Thánh Địa mười năm sau, ta chỗ này có lẽ sẽ chuẩn bị hoàn tất. đến lúc đó ta và các người trong ứng ngoài hợp, giúp chủ nhân nhà người đoạt quả tim về. như thế nào?” Lão nhân đột nhiên cắt đứt lời nói của quái vật, quyết đoán nói.

Sau khi nghe được lời của lão nhân, quái vật kia còn nói cái gì, lại đột nhiên dừng một chút, khuôn mặt dữ tợn ban đầu trở nên vô cùng hòa thuận, nhìn bộ dáng như đang lắng nghe gì đó, không ngừng gật đầu. cuối cùng quái vật này nói với Hắc y lão nhân : “Chủ nhân nhà ta đồng ý cách nghĩ của người rồi, chịu đựng thêm mười năm đau khổ vì không có trái tim. Nhưng đây là lần cuối cùng, nếu mười năm sau người còn chưa chuẩn bị xong, chủ nhân nhà ta chỉ có thể đơn độc hành động.”

“Bảo với chủ nhân nhà người yên tâm đi, ta lần này nhất định sẽ làm.” Hắc y lão nhân thản nhiên hồi đáp.

Sau khi nghe được lời của Hắc y lão nhân, quái vật kia lại không có hồi đáp, mà lần nữa từ từ dung nhập vào bóng đêm, đến khi biến mất không thấy.

“Ai~~~~~” đợi đến khi tiếng rít làm người ta kinh khủng hoàn toàn biết mất, khuôn mặt của lão nhân mới hoàn toàn thả lỏng, nhẹ nhàng thở than một tiếng, hình như mang theo một chút hối hận, nhưng lại mang theo một chút chờ mong.

Ngay trong âm thanh mang theo tình cảm phức tạp này, lão nhân chân phải nhẹ nhàng nhấc lên, một đám mây màu trắng xuất hiện dưới chân của ông ta, nhanh chóng bay về Cửu Hoa Sơn.

Theo sự lý khai của Hắc y lão nhân, trong khu rừng nhỏ này lại phục hồi sự yên lặng vốn có, chỉ có gió thổi xào xạc trên lá cây còn vang lên, hình như vừa rồi cái gì cũng không xảy ra.

Ngay trong một mảnh yên tĩnh này, một thân ảnh mơ hồ chậm rãi từ hư không hiện lên, đến khi hoàn toàn rõ ràng.

“Ài, không ngờ hẳn thật sự phản bội sư môn, ta hôm qua khi nghe ngài nói còn có chút không dám tin chút.” Người nói lời này toàn thân mặc áo trắng, khuôn mặt hiền từ, trong tay cầm một phát trần, bất ngờ chính là chủ môn của Cửu Hoa Môn Trương Hoa Lăng. Nhưng không biết hiện giờ không gian xung quang không có người nào, lời của ông ta là đang nói với ai.

“Hừ! Người cũng đừng giả trò với ta, ta cũng không tin tên này giả trò sau lưng người hoàn toàn không biết chút gì, các người hai người công lực tương đương, nhưng nói đến tâm cơ thủ đoạn, hẳn còn lâu mới bằng người.” Một âm thanh già nua vô cùng đột nhiên xuất hiện, vang vọng cả khu rừng nhỏ, nhưng làm cho người ta không thể nắm rõ được vị trí của thể của âm thanh. Trong âm thanh mang theo sự khinh thường nhàn nhạt, hình như hoàn toàn không để chủ môn Cửu Hoa Môn Trương Hoa Lăng trong lòng.

“Làm cho ngài chê cười rồi.” Trương Hoa Lăng đối với lời nói của người khác, lại hoàn toàn không tức giận, chỉ ngửa khí cung khí nói.

“Chúng ta trở về đi, nếu đã biết bọn họ sẽ khi cuộc tỷ thí dành cho người mới của Lục Đại Thánh Địa mười năm sau mới động thủ, tiếp tục đợi ở đây cũng không có ý nghĩa gì.” Âm thanh già nua lại vang lên.

“Vâng.” Trương Hoa Lăng hơi khom người hành lễ với khoảng không hư vô, cũng đằng vân bay về Cửu Hoa Sơn.

Lại qua một lúc lâu, bóng đêm lần nữa trở về sự yên tĩnh.

Nhưng, thật sự yên tĩnh sao?

Chỉ thấy dưới một cây nhỏ tầm thường nào đó trong khu rừng nhỏ, lại đột nhiên hiện ra một khuôn mặt của con người. ở chỗ không xa hẳn, một người khác cũng không biết lặng lẽ xuất hiện lúc nào.

Hai người này diện mạo không rõ, đều mặc áo dài màu tím vân vàng, vai lộ mấy cái chuông. Theo sự di chuyển của thân hình phát ra âm thanh đinh đang chấn động lòng người. áo bào màu tím trước ngực viết rõ một chữ “Minh” rất cuồng vọng. Mà hai người này chỗ bắt đồng duy nhất chính là ở một chỗ, từ trong cây nhỏ hiện ra người đó trên tay mang giới chỉ khắc một chữ “Hong”, mà giới chỉ của người khác lại khắc một chữ “Hoang”.

“Không ngờ tên gia hỏa ”Hoàng” kia lại nôn nóng như vậy, không thông qua sự đồng ý của tổ chức muốn tùy tiện động thủ với Cửu Hoa Môn. Càng buồn cười hơn là, đã bị người của Cửu Hoa Sơn phát hiện còn không biết. quả thật là mất hết mặt mũi của tổ chức “Minh” của chúng ta”

Một âm thanh khàn khàn vang lên, bởi vì hai người này quá giống nhau, từ y phục, đến con mắt khuôn mặt tất cả các bộ vị, cho nên không biết là ai đang nói.

“Quản bọn họ làm gì chứ, chúng ta đi báo cáo một chút tình huống với hai vị đại lão ”Thiên“, ”Địa“, sau đó an tâm xem kịch vui là được rồi. ”Hoàng” tên đó là muốn gặp xúi quẩy quan hệ đến chuẩn gì của chúng ta hay không.” Một âm thanh trêu chọc vang lên, mang theo mùi vị lười biếng.

“Thế thì cũng nên vậy”

Vừa nói, hai người thần bí này lần nữa biến mất, không một tiếng động, hình như chưa có xuất hiện qua.

Trong bóng tối, có một thứ được gọi là vận mệnh đang xoay trên bầu trời, dùng ánh mắt trêu tức nhìn tất cả, hình như đang cười nhạo sự tham lam, lạnh lùng và ngu muội của người trong thế gian.

Bộ ngựa bắt ve sâu, se sẻ rình sau lưng. Mọi người đều muốn cười đến cuối cùng, nhưng đến cuối cùng ai là ve sâu, ai là se sẻ, lại có ai biết được đây?

22. Trước Trận Đấu

Sau khi quyết định tham gia thi đấu trong môn phái của Cửu Hoa Môn, Từ Thanh Phàm vừa sáng sớm ngày hôm sau cùng sư huynh đi đến báo danh. Sau khi báo danh nhận được một lệnh bài thân phận của đệ tử tham gia thi đấu.

Số 66, là một con số rất may mắn.

Lúc này, cách ngày thi đấu chỉ còn có ba tháng nữa.

Sau ngày này, Từ Thanh Phàm bắt đầu luyện tập siêng năng hơn ngay cả thời gian dùng để đọc sách ban đầu cũng bị chiếm dụng. Mặc dù biết trong thời gian ngắn ngủi ba tháng bản thân không có khả năng tăng được nhiều công lực, nhưng cũng tốt hơn là không làm gì cả.

Chỉ cần cố gắng, sẽ có thu hoạch. Điều này là khi Từ Thanh Phàm còn ở Nam hoang, lần đầu tiên tham gia đi săn cha của hắn đã nói với hắn. Từ Thanh Phàm đối với những lời thâm thiết sâu sắc này không có gì nghi ngờ, luôn xem câu này là một trong những động lực thúc đẩy trong cuộc đời mình.

Đặc biệt là nhìn thấy thiên tài trăm năm khó gặp như Kim Thanh Hàn, vẫn mỗi ngày chăm chỉ tu luyện.

Không có người nào thành công mà chỉ dựa vào thiên phú và vận may. Thiên phú chỉ đại biểu cho một khả năng nào đó, chỉ có siêng năng chăm chỉ mới không làm cho nó hoang phế. Mà vận may cũng cần chuẩn bị đầy đủ mới không thể bởi vì sai lầm mà hối tiếc.

Trong ba tháng này, Từ Thanh Phàm ngoài mỗi ngày kiên trì ngồi luyện công gia tăng tốc độ luyện hóa linh khí trong cơ thể mình, cũng gia tăng tu luyện “Khô Vinh Chỉ”, Từ Thanh Phàm còn quyết định phải tu luyện lại võ công gia truyền của mình - Quy Tượng Báo.

Tên như ý nghĩa của nó, võ công này sau khi tu luyện đến đại thành, sẽ có lực phòng ngự như mai rùa, nếu không phải là thần binh lợi khí thì không thể thương tổn mình chút gì; sẽ có lực lượng như voi, một một chưởng một cước đều có lực lượng ngàn cân; cũng sẽ có tốc độ như báo, khoảng cách mấy chục trượng chớp mắt liền tới.

Nói thật, võ công của phàm thế so sánh với đạo pháp của tu sĩ mà nói, cách biệt hai bên thực sự quá lớn. ví dụ như sau khi Quy Tượng Báo này đại thành sẽ đao thương bất nhập, nhưng nếu có tu sĩ dùng đạo pháp hoặc pháp khí đánh trúng người, người vẫn vậy không có chút sức lực đối kháng nào; có lực lượng của voi, nhưng đối mặt với linh lực kỳ diệu của tu sĩ lại như cũ không có biện pháp gì; có được tốc độ của báo, nhưng so với Thần Hành Thuật của tu sĩ quả thật là cách một trời một vực, đừng nói tu sĩ còn có thể có đạo thuật cao cấp cưỡi mây đạp gió.

Từ Thanh Phàm bây giờ sở dĩ còn muốn tu luyện Quy Tượng Báo này, một là bởi vì tu luyện võ công tuy đối với thực lực của bản thân tăng lên không nhiều, nhưng dù sao cần có tăng lên, sẽ tốt hơn là không tăng.

Hai là vì Từ Thanh Phàm đột nhiên cảm thấy nếu bản thân có thể kết hợp võ công và đạo pháp, nói không chừng thực lực sẽ tăng lên rất lớn. ví dụ như sau khi tu luyện Quy Tượng Báo tốc độ của bản thân tăng lên, nếu thêm vào đạo pháp Thần Hành Thuật tốc độ chắc chắn phải nhanh hơn rồi? có lực lượng phòng ngự mạnh mẽ, mặc dù so với đạo pháp phòng ngự mà nói còn kém xa, nhưng ít nhất cũng nhiều hơn một tầng thủ đoạn phòng ngự. về phần lực lượng đạt được sau khi tu luyện Quy Tượng Báo, lại cũng có thể trong chiến đấu có được hiệu quả ngoài ý muốn.

Cuối cùng điều quan trọng nhất đó là, Quy Tượng Báo này đối với Từ Thanh Phàm mà nói không chỉ là một loại võ công của thể gian mà thôi, càng là một đoạn hồi ức, là thời gian ngây thơ nhẹ nhàng của bản thân khi ở Từ gia trại đó. Từ Thanh Phàm bây giờ còn nhớ rõ khi đại trưởng lão dạy mình võ công có nói một đoạn - “Thân là đệ tử của Từ gia, Quy Tượng Báo làm sao có thể không luyện tốt chứ?”

Không ngoài tính toán của Từ Thanh Phàm, hẳn tu luyện Quy Tượng Báo này tiến bộ thần tốc, chỉ dùng hơn một tháng ngắn ngủi, đã luyện đến đỉnh phong của tầng thứ 13. Bây giờ lấy võ công mà nói, Từ Thanh Phàm đã không thua kém chút nào so với Đại trưởng lão thời kỳ hưng thịnh ban đầu.

Từ xưa tương truyền, võ công là do một vị tiên bối đời xưa có tài trí hơn người sáng tạo ra, người này mặc dù tâm trí tài tình thể gian hiếm có, nhưng vẫn tư chất căn cốt có chút không thích hợp tu hành công pháp tiên đạo. mặc dù trong lòng ngưỡng mộ tiên đạo, nhưng bá sự lại nhiều lần bị cự tuyệt. liên tục đụng phải sự ngăn chặn, tâm khí cao ngạo ông ta đã quyết tâm phải sáng tạo ra một môn công pháp thích hợp cho mình tu luyện. Sau khi trải qua mấy chục năm tâm hao khí cạn, cuối cùng sáng lập ra công pháp võ công từ xưa đến nay chưa có.

Rất khác với công pháp tu đạo lấy việc hấp thu linh khí của thiên địa để cải tạo thân thể, Võ công chú trọng đến lượng tinh khí lưu thông nhiều hay ít trong cơ thể luyện hóa thành nội lực, hai loại này so sánh với nhau quả thực là rất khác biệt. mà vị tiên bối đó đã bị một gã tu vi luyện khí hậu kỳ dễ dàng đánh bại, sau đó uất ức mà chết.

Mặc dù võ công kém rất xa công pháp tu đạo, nhưng bởi vì nó đối với tư chất của người tu luyện yêu cầu không cao, cho nên trong nhân gian vẫn lưu truyền mãi mãi. Trải qua hoàn thiện và cải tiến nhiều năm, các loại võ công khác nhau có hệ thống đặc thù và chiêu thức riêng của chính mình. Mà Quy Tượng Báo chính là một trong số các loại như vậy.

Mà chính vì võ công chú trọng lưu lượng tinh khí dư thừa trong cơ thể, cho nên Từ Thanh Phàm tu luyện Quy Tượng Báo mới dễ dàng như vậy. bởi vì Từ Thanh Phàm từ sau khi trải qua luyện khí, tích cốc hai tầng cảnh giới này, tinh khí trong cơ thể đã hơn xa người bình thường.

Lúc bận rộn, thời gian luôn trôi qua rất nhanh. Ba tháng ngay khi Từ Thanh Phàm tu luyện không biết mệt mỏi đã trôi qua rất nhanh, không một tiếng động, lúc này, Khô Vinh Chỉ của Từ Thanh Phàm vừa mới có chút thành tựu.

Theo quy định của Cửu Hoa Môn, mỗi lần trước khi thi đấu, đệ tử tham gia đều tập hợp trong quảng trường trước Lăng Hoa Bảo Điện của Cửu Hoa Môn, nghe chuông môn nhân dẫn dò và cổ vũ.

Đây là lần đầu tiên Từ Thanh Phàm đến trước Lăng Hoa Bảo Điện, nhưng chỉ thấy Lăng Hoa Bảo Điện này cao khoảng mười trượng, toàn bộ dùng những miếng ngọc cực lớn màu trắng xếp chồng lên tạo thành, quy mô to lớn, hình tượng tráng lệ, bố cục uy nghiêm, lại phối hợp với mây trắng xung quanh, lộng dựa vào Cửu Hoa Sơn hùng vĩ tráng lệ, càng tỏ ra trong sự thần bí lại không mất đi trang nghiêm.

Trước Lăng Hoa Bảo Điện, là một khán đài cao hơn một trượng, các vị trưởng lão hộ pháp có đệ tử tham gia lần thi đấu này đều đến ngồi xuống các vị trí trên đó, các đệ tử đặc ý đứng sau lưng. Mà những đệ tử này không nghi ngờ gì cũng là những đối thủ cạnh tranh 5 vị trí đứng đầu trong cuộc thi đấu lần này.

Khi Từ Thanh Phàm và sư huynh Nhạc Thanh Nho đến quảng trường, tất cả đệ tử muốn tham gia cuộc thi đấu bên trong Cửu Hoa Môn đều đã tập hợp trong quảng trường, ước chừng có hơn mấy trăm người, các vẻ mặt khác nhau. Còn có rất nhiều đệ tử đến xem náo nhiệt cũng đứng bên cạnh, đối với những người trong

quảng trường chỉ chỉ trở trở, đoán trước kết quả thắng bại, nước bọt văng tung tóe, một bộ dáng không biết nói thể nào.

Từ Thanh Phàm cũng rất nhanh tìm được Kim Thanh Hàn, hắn đang đứng sau lưng một lão nhân có không mặt màu vàng thần nhiên, đứng xa xa trên khán đài, hiển nhiên rất được sự sủng ái của sư phụ hắn. Mà Kim Thanh Hàn sau khi ánh mắt nhìn thấy Từ Thanh Phàm, cũng hơi gật đầu chào hỏi Từ Thanh Phàm, sau đó lại cúi đầu tiếp.

Sau đó, Từ Thanh Phàm lại nhìn thấy một người quen khác đó là Phượng Thanh Thiên, bởi vì công pháp đạo thuật của hắn hoàn toàn học được từ gia tộc, cho nên không có sư phụ, hắn đứng một mình đầu tiên trong đám người. vẫn là sự cao ngạo như cũ, khuôn mặt mang theo nụ cười châm chọc nhàn nhạt. không có người nào đứng gần ba thước xung quanh, ở trong quảng trường hình thành một khu riêng biệt trống rỗng. phỏng chừng mỗi một người đứng gần hắn đến nhìn không được xấu hổ mà tránh đi?

Ngay khi dụng tâm đánh giá những đệ tử xung quanh tham gia thi đấu, đột nhiên cảm thấy sau lưng phát lạnh giống như có một con rắn độc đang nhìn chằm chằm vào mình vậy, nhìn không được ngẩng đầu nhìn sang, lại phát hiện là Nam Cung Thanh Sơn đang đứng sau lưng Hứa hộ pháp, đứng trên khán đài ánh mắt đầy oán hận đang nhìn mình chằm chằm. Từ Thanh Phàm đối với ánh mắt của hắn khinh thường hừ lạnh một tiếng xoay đầu đi chỗ khác, trong lòng lại có chút hối hận lần trước đã hạ thủ lưu tình. Nam Cung Thanh Sơn này có thể được đứng trên khán đài cùng với Hứa hộ pháp, chứng tỏ hắn bây giờ đã nhận được sự xem trọng của Hứa hộ pháp, lấy tính cách có thù tất báo của hắn, xem ra sau này phiền phức không nhỏ rồi.

Đúng lúc này, Tiên hạc kêu lên, từng đạo mây từ xa bay đến, xa xa nhìn qua còn bắt mắt hơn so với mặt trời, là chương môn Trương Hoa Lăng và thái thượng hộ pháp Chu Hoa Hải mang theo mấy vị trưởng lão không có đệ tử tham gia thi đấu điều khiển đám mây bay tới. Trương Hoa Lăng vẫn như cũ một bộ mặt hiền hòa, nhìn các đệ tử bên dưới vẻ mặt cũng tràn đầy vui mừng. mà Chu Hoa Hải lại bộ mặt lãnh khốc như cũ.

Khi Trương Hoa Lăng từ trên đám mây hạ xuống khán đài, toàn bộ đệ tử đều khom người hành lễ với ông ta, đồng thanh nói : “Cung nghênh chương môn.”

Âm thanh vang vọng, xông thẳng đến trời.

Trương Hoa Lăng nói với những đệ tử bên dưới : “Các đệ tử không cần đa lễ.” Âm thanh mặc dù thấp trầm âm áp, giống như là có người ở bên cạnh hạ giọng nói lên vậy, nhưng rất rõ ràng và áp đảo âm thanh bá kiến của các đệ tử.

Nhìn thấy ánh mắt khâm phục của các đệ tử dưới khán đài, vẻ mặt của Trương Hoa Lăng càng thêm hiền từ, đối với các đệ tử ôn hòa nói : “Cuộc thi đấu bên trong môn phái Cửu Hoa Môn chúng ta mỗi một giáp đều cử hành một lần, trong đó tất nhiên có nguyên nhân cần chọn ra người xuất sắc giành chiến thắng để tham gia tỉ thí dành cho người mới nhập môn do Lục Đại Thánh Địa tổ chức vào mười năm sau, nhưng quan trọng hơn đó là vì để cho các người xúc tiến lẫn nhau, trong tỉ thí tìm được những chỗ thiếu sót trong công pháp đạo thuật của mình. Cho nên các người nhất định phải trân trọng tốt cơ hội lần này.”

Ở dưới đài mọi người đều cho là đúng, Trương Hoa Lăng nói tiếp : “Các người đều là tinh hoa trong những đệ tử cấp thấp của Cửu Hoa Môn, Cửu Hoa Môn hôm nay là của những lão già chúng ta, nhưng cũng là của những thanh niên các người, mà trăm năm sau, Cửu Hoa Môn hoàn toàn là thuộc về những thanh niên các người, cho nên các người tất cả không được phụ sự kỳ vọng của chúng ta đối với các người.”

Trương Hoa Lăng sau khi nói xong, trong ánh mắt tôn kính của các đệ tử, từ từ ngồi xuống vị trí chủ tọa trên khán đài.

Sau đó, thái thượng hộ pháp lần lượt tuyên bố quy củ của cuộc thi đấu, đơn giản chỉ là khi thi đấu các đồng môn với nhau không được hạ sát thủ, phải cạnh tranh công bình. Mà Chu Hoa Hải sau khi nói xong, có một vị trưởng lão đứng ra tuyên bố phần thưởng của năm người đứng đầu trong lần thi đấu này.

Đệ tử đạt được vị trí thứ nhất lần thi đấu này, sẽ được một bình “Tụ Linh Đơn”. Loại linh đơn này đối với đệ tử Linh Tịch kỳ mà nói công hiệu cực lớn, đáng tiếc tài liệu khó tìm, bây giờ cả tu chân giới, ngoài Lục Đại Thánh Địa, quả thật một viên cũng khó tìm.

Phần thưởng của đệ tử đứng thứ hai lại là một trứng yêu thú của “Kim Vũ Ưng”, sau khi nở máu ấp trứng hóa thành một con yêu thú nhận chủ. Kim Vũ Ưng là một yêu thú nhân giai trung cấp, có danh xưng là “Cương Trắc Thiên Vũ Phong Lôi Sĩ”, phi hành cực nhanh, có thể có khả năng trời sinh đó là không chế phong lôi.

Đệ tử đứng thứ ba sẽ được thưởng một pháp khí nhân giai có tên là “Tam Trương Thanh Lăng”. Chính là pháp khí mà sư phụ của Từ Thanh Phàm thường dùng khi còn sống, có thể dùng để hộ thân, phi hành, còn có thể buột chặt đối thủ.

Mà đệ tử đứng thứ bốn, và thứ năm cũng sẽ có một pháp khí nhân giai, chỉ là bất luận là diệu dụng hay là uy lực đệ không tốt bằng “Tam Trương Thanh Lăng”.

Mặc dù phần lớn mọi người đã biết trước tin tức, nhưng theo sự tuyên bố giải thưởng của vị trưởng lão này xong, vẫn làm cho mọi người xôn xao, không khỏi xắn tay áo nắm chặt quyền muốn lập tức thi đấu, để cho mình biểu hiện tốt một lần, giống như những giải thưởng này là chuẩn bị cho bọn họ vậy. mà Từ Thanh Phàm và Nhạc Thanh Nho lại chỉ nghĩ đến đạt được thứ ba mà thôi.

Ngay trong sự chờ đợi của hàng vạn người này, cuộc thi đấu dành cho người mới nhập môn của Cửu Hoa Môn một giáp tổ chức một lần này đã bắt đầu.

23. Sơ Minh

Ngay sau khi Trương Hoa Lăng tuyên bố cuộc thi đấu bắt đầu, Từ Thanh Phàm mê hoặc nhìn đám người trên quảng trường, không hiểu Trương Hoa Lăng muốn mình cùng người nào thi đấu. ngay cả lôi đài cũng không có, chẳng lẽ là quần áo ngay trên quảng trường này sao?

Ngay khi Từ Thanh Phàm còn trong nghi hoặc, đáp án đã hiện ra.

Chỉ thấy một lão nhân có thân người hùng vĩ từ vị trí trên khán đài đứng dậy, trong miệng thì thảo mấy từ, tay bắt chỉ quyết, chỉ nghe những âm thanh âm âm không ngừng vang lên. Trong ánh mắt hoảng sợ của các đệ tử, trên mặt đất của quảng trường rộng lớn đột nhiên nhô lên mười mấy cái lôi đài bằng phẳng rộng dài khoảng mười trượng do nham thạch tạo thành.

Đạo thuật cực hạn quả thật thông huyền. Từ Thanh Phàm không khỏi cảm thán.

Xem ra, những lôi đài nham thạch này là vũ đài của cuộc thi đấu lần này rồi.

Lúc này, những trưởng lão không có đệ tử tham gia thi đấu lần lượt phi thân lên các lôi đài. Hình như là làm trọng tài cho mỗi lôi đài.

Tổng cộng có mười sáu lôi đài, mỗi cái lôi đài được chia 60 đệ tử, chỉ có một đệ tử mạnh nhất có thể tiến vào vòng cuối cùng mười sáu người.

Từ Thanh Phàm là số 66 được phân ở lôi đài thứ năm. Mà Nhạc Thanh Nho lại được phân ở lôi đài thứ 6, về phần Kim Thanh Hàn, bởi vì hấn báo danh sớm, nên được phân ở lôi đài thứ ba.

Ngoài ra còn có một số người để cho Từ Thanh Phàm chú ý, ví dụ như Phương Thanh Thiên phân vào lôi đài thứ hai. Ngoài ra là Nam Cung Thanh Sơn, bất ngờ lại phân vào cùng một lôi đài với Nhạc Thanh Nho.

Nhìn thấy điều này, Từ Thanh Phàm không khỏi lo lắng cho Nhạc Thanh Nho, cũng không phải lo lắng thực lực của Nhạc Thanh Nho, Nhạc Thanh Nho hơn hai mươi năm trước đã tiến vào Tích Cốc hậu kỳ, bởi vì các cao thủ tiến vào Linh Tịch kỳ hoặc bế quan tu luyện hoặc khinh thường không tham gia, hoặc thời gian nhập môn đã vượt qua 100 năm. Cho nên lấy thực lực Tích Cốc hậu kỳ của Nhạc Thanh Nho, đã là thuộc về lực lượng đứng đầu trong cuộc thi đấu lần này. Mà Nam Cung Thanh Sơn mặc dù tư chất không tồi, nhưng luận về thực lực bất luận như thế nào cũng không thể là đối thủ của Nhạc Thanh Nho.

Điều làm cho Từ Thanh Phàm lo lắng là Nhạc Thanh Nho niệm tình cố hữu lại là đồng môn cùng thầy, không xuống tay ngoan độc với Nam Cung Thanh Sơn, để cho Nam Cung Thanh Sơn tìm được cơ hội lợi dụng.

Nhưng Từ Thanh Phàm bây giờ cũng yên tâm cho Nhạc Thanh Nho rồi. một là vì hắn thấy Nhạc Thanh Nho và Nam Cung Thanh Sơn cũng không phải là đấu trận đầu tiên, càng quan trọng hơn đó là Từ Thanh Phàm phát hiện bản thân là lôi đài thứ năm lại là người đầu tiên lên thi đấu.

Từ Thanh Phàm trước khi thi đấu trong lòng kỳ thật là rất căng thẳng. Bởi vì hắn ngoài khi còn ở Nam hoang cùng tộc nhân đi săn, đến bây giờ cũng chưa từng tham gia chiến đấu, căn bản không có chút kinh nghiệm gì. Đừng nói là thi đấu với người tu tiên.

“Không thể căng thẳng như vậy được, nếu không thì muốn pháy huy sư thất thường rồi. ta còn muốn đoạt về di vật của sư phụ nữa.” Từ Thanh Phàm hít một hơi thật sâu, lại thở thật dài ra, tự mình lên dừng khí cho chính mình.

Mà khi Từ Thanh Phàm bước từng bước lên lôi đài, cảm xúc căng thẳng đó cũng từng chút từng chút bình tĩnh trở lại. nhưng không biết là bởi vì nguyên nhân hắn vừa mới lên dừng khí cho mình, hay là nguyên nhân hắn trời sinh dễ dàng tĩnh táo.

Khi Từ Thanh Phàm lên trên lôi đài, đối thủ đầu tiên của hắn cũng xuất hiện trong lôi đài, là một người thanh niên còn trẻ khoảng 25,26 tuổi. chỉ thấy người thanh niên này còn căng thẳng hơn cả Từ Thanh Phàm. Mặc dù chân bước vẫn ổn định như cũ, nhưng vẻ mặt căng lên, mồ hôi túa ra, nhìn thấy Từ Thanh Phàm hướng đến người trưởng lão làm trọng tài cúi người hành lễ xong, mới vội vàng cúi người hành lễ với trưởng lão nọ theo Từ Thanh Phàm.

Dùng “Thiên Nhân Thuật” vừa nhìn, Từ Thanh Phàm không chỉ hơi nhúu mày lại, không những bởi vì người thanh niên này công lực quá cao, mà là vì người thanh niên này công lực quá thấp, chỉ đạt đến cảnh giới Luyện Khí hậu kỳ, quả thật không biết chỉ với tu vi này còn muốn tham gia thi đấu làm gì.

“Tại hạ Từ Thanh Phàm, xin chỉ giáo nhiều.” Từ Thanh Phàm sau khi hành lễ với người thanh niên này nhẹ giọng nói.

“Văn bối Thịnh Vũ Cực, bái kiến sư thúc.” Người thanh niên đó phát hiện người trước mắt này tràn đầy vẻ mặt thần nhiên, không chỉ tu vi mình không thể nhìn thấu, hơn nữa còn là trưởng bối của mình, ánh mắt càng thêm hoảng sợ. Sau khi hành lễ với Từ Thanh Phàm vội vàng nói.

“Trên chiến trường không phân lớn nhỏ, mặc dù chỗ này không phải là chiến trường, nhưng cũng không khác nhau mấy, cho nên người không cần đa lễ như vậy.” Từ Thanh Phàm nhìn thấy vẻ mặt của người thanh niên trước mắt này có chút hoảng loạn, thần nhiên cười nói.

“Vâng, văn bối biết rồi.” người thanh niên đó hiển nhiên không có nghe hiểu.

“Ừ, chúng ta bắt đầu đi.” Từ Thanh Phàm thấy bộ dáng người thanh niên này, bắt đầu dĩ lắc đầu.

Nếu người trước mắt này chỉ là tu vi Luyện khí kỳ, hơn nữa còn là văn bối của mình, Từ Thanh Phàm quyết định để cho một cơ hội lớn, để cho hắn chủ động tấn công, để cho hắn thua đẹp mắt một chút, cũng làm cho hắn sau này không mất đi lòng tin.

Nhưng không ngờ Từ Thanh Phàm âm thầm phòng bị rất lâu, lại vẫn như cũ không phát hiện người thanh niên đó có ý tứ gì gọi là muốn xuất thủ cả, chỉ là ánh mắt phòng bị nhìn mình, như gặp đại địch vậy.

“Người như thế nào còn không xuất thủ?” Từ Thanh Phàm đợi hồi lâu, cuối cùng nhịn không được nói.

“Văn bối đang chờ tiền bối xuất thủ trước.”

Từ Thanh Phàm nghe được lời hắn nói không khỏi có chút không nói nên lời, chỉ có thể khoát tay nói : “Hay là người xuất thủ trước đi.”

Sau khi nghe được lời của Từ Thanh Phàm, Thịnh Vũ Cực bắt đầu dĩ, đành phải cẩn thận hai tay đưa lên, mười mấy hảo cầu to bằng nắm tay nhanh chóng bay đến Từ Thanh Phàm, đồng thời nhanh chóng bóp nát một đạo ngọc phù, trên người màu vàng lóe lên, hiển nhiên tăng thêm một đạo pháp phòng ngự hệ thổ.

Nhìn thấy Thịnh Vũ Cực này cẩn thận như vậy, trong lòng của Từ Thanh Phàm không khỏi cảm thấy có chút buồn cười. nhưng thân hình lại lùi mạnh về sau, nhanh chóng đến nỗi không thể hình dung, vẫn lưu

lại một chuỗi tàn ảnh! Mà hỏa cầu mà Thịnh Vũ Cực phát ra, toàn bộ chủ đánh vào tàn ảnh, rơi xuống đất, bắn tung tóe đốm lửa, không có tổn thương chút nào cho Từ Thanh Phàm.

Lúc này, tốc độ khủng bố mà Từ Thanh Phàm phối hợp giữa Quy Tượng Báo và Thần Hành Thuật sinh ra, cuối cùng hiện ra uy lực của nó.

Nhìn thấy tốc độ của Từ Thanh Phàm làm cho người ta tròng mắt lú lười, Thịnh Vũ Cực bắt giác kinh ngạc rất lớn, công kích trong tay không dám dừng lại chút nào, hỏa cầu hỏa sóng cuộn cuộn không ngừng bắn đến Từ Thanh Phàm, nhưng không một cái nào trúng thân thể Từ Thanh Phàm với tốc độ kinh khủng như thế.

Theo sự công kích không ngừng, công kích của Thịnh Vũ Cực càng thu phát tùy tâm, trong lòng không khỏi cảm thấy vị tiền bối Tích Cốc kỳ trước mắt này, cũng bất quá chỉ có thế, mặc dù tốc độ nhanh một chút, nhưng cũng không thể tạo thành uy hiếp gì cho mình.

Từ trên trận đấu mà nhìn, sự việc cũng quả thực giống như hần suy nghĩ, Từ Thanh Phàm bị công kích của hần làm cho áp chế, chỉ có thể bên mép lôi đài không ngừng di chuyển.

Mà khi, Từ Thanh Phàm rút cuộc cảm thấy bản thân đến lúc này nên xuất thủ tấn công rồi, lúc này người thanh niên này có thất bại đi nữa, hần sẽ không đả kích gì lớn đến lòng tin của hần sao?

Cho nên ngay khi Thịnh Vũ Cực này quyết định muốn phóng tay làm lớn một trận, lại cảm thấy trước mắt hoa lên, Từ Thanh Phàm biến mất đột ngột như vậy ngay trước mắt hần. ngay khi hần đáy lòng thầm hô “Bất hảo”, liền cảm giác một lực lượng cực lớn từ sau cổ mình truyền đến. sau đó hần phát hiện mình bắt giác dường như không bay đi, khi Thịnh Vũ Cực thật không dễ dàng mới ổn định bước chân khi từ trên không trung rơi xuống, lại phát hiện bản thân đã đứng ngoài lôi đài.

Thì ra, Từ Thanh Phàm vừa rồi tốc độ nhanh như chớp lao đến sau lưng hần, bắt lấy cổ hần, ném ra ngoài lôi đài.

“Từ Thanh Phàm thắng.” âm thanh già nua của trưởng lão làm trọng tài bên sàn đấu vang lên.

Sau khi âm thanh của trưởng lão đó kết thúc, Từ Thanh Phàm đầu tiên là khom người hành lễ với trưởng lão, sau đó gật đầu chào Thịnh Vũ Cực, cũng mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của hần, nhẹ bước ra khỏi sàn đấu.

Từ Thanh Phàm trận này là người kết thúc cuối cùng của vòng đầu tiên, người khác sớm đã thu được thắng lợi.

Hôm nay, ngoài Từ Thanh Phàm, Nhạc Thanh Nho, Kim Thanh Hàn, Nam Cung Thanh Sơn, Phương Thanh Thiên đều dễ dàng thu được thắng lợi. cũng không biết trong sự sắp xếp thi đấu phải chăng có sự tính toán, trong các trận đấu ngày đầu tiên, cũng không có xuất hiện cao thủ Tích Cốc kỳ giao đấu với nhau, ngược lại những đệ tử Luyện Khí kỳ tham gia ôm hi vọng có được may mắn bị đào thải sạch sẽ.

Nhưng loại dễ dàng này sẽ không duy trì quá lâu, bởi vì mặc dù đào thải một nửa đệ tử tham gia, nhưng toàn bộ còn lại đều đã là cao thủ Tích Cốc kỳ.

24. Khổ Chiến

Mặc dù Nam Cung Thanh Sơn cũng thành công thăng cấp làm cho Từ Thanh Phàm có chút khó chịu, nhưng nhìn thấy Nhạc Thanh Nho và Kim Thanh Hàn đều nhẹ nhàng thăng cấp, Từ Thanh Phàm nói chung vẫn rất vui mừng.

Bởi vì vòng thứ nhất thực lực song phương giao đấu cách biệt rất lớn, cho nên cũng không xuất hiện cái gì gọi là đặc sắc. Thế là Từ Thanh Phàm sau khi xem một chút các đệ tử khác giao đấu. liền hướng về Kim Thanh Hàn đã đi về khán đài gật đầu chào hỏi, sau đó cũng không quản đến ánh mắt oán hận của Nam Cung Thanh Sơn vẫn đang bám sát mình, cùng với Nhạc Thanh Nho đi về hậu sơn.

Lúc này, mặt trời đã ngã về tây, bên đường những cây cỏ thụ dưới ánh nắng chiều chiếu lên đỏ như máu càng tỏ ra tang thương, phóng mắt nhìn lên một mảnh trời xanh hồng của đất trời, dường như đang nói lên điều gì vậy.

Từ Thanh Phàm vừa ngắm cảnh sắc trên đường, vừa nói chuyện với Nhạc Thanh Nho về những điều mắt thấy tai nghe ngày hôm nay, chỉ là tỏ ra có chút còn để trong lòng.

“Sư đệ, trong lòng đệ có chuyện gì sao?” Nhạc Thanh Nho thấy thần sắc của Từ Thanh Phàm có chút thất thần, liền hỏi.

Từ Thanh Phàm nghe Nhạc Thanh Nho hỏi vậy, cũng không che dấu nữa, lo lắng nói : “Sư huynh, không ngờ huynh được phân vào cùng một lôi đài với tên Nam Cung Thanh Sơn đó. Theo số hiệu hai người các người, sau một trận nữa là phải giao đấu rồi.”

“Đúng vậy, ngày xưa là sư huynh đệ, bây giờ lại trở thành đối thủ của nhau, ài ~~~” Nhạc Thanh Nho than thở.

“Sư huynh, đệ muốn nói là, đến khi đối mặt với Nam Cung Thanh Sơn, huynh nhất định không được hạ thủ lưu tình. Miễn cho hắn có cơ hội lợi dụng. loại người như hắn là không thể niệm tình cũ được.” Từ Thanh Phàm xoay đầu nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Nhạc Thanh Nho nói một cách chân thật.

Nghe Từ Thanh Phàm nói như vậy, Nhạc Thanh Nho hơi trầm mặc một chút, sau đó cười nói : “Điều này sư huynh biết rồi.”

“Vậy thì tốt rồi.” nghe được sự đảm bảo của Nhạc Thanh Nho, Từ Thanh Phàm an tâm một chút.

Ánh nắng chiều chiếu xuống, bóng dáng của hai người được kéo dài ra.

Một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, ngày 23 tháng mười, sương giáng. Gió nhẹ mây trong xanh, thuận lợi trong việc cưới hỏi đón khách, kị đi xa.

Ngày hôm nay cũng là ngày thứ hai của cuộc thi đấu bên trong môn phái Cửu Hoa Môn.

Từ Thanh Phàm đứng dưới thạch đài thứ năm, nhìn đạo pháp đối quyết giữa hai cao thủ Tích Cốc kỳ trên lôi đài. Bởi vì bên cạnh có một vị hộ pháp của Cửu Hoa Môn đang theo dõi, cho nên hai người cũng không cần lo lắng đạo pháp uy lực quá lớn sẽ làm tổn thương nhầm người bên cạnh, đều toàn lực xuất thủ, cát bay đá chạy, hỏa quang xông đến tận trời, sáng đẹp dễ nhìn, lại vô cùng nguy hiểm.

Cuối cùng, bởi vì ngũ hành tương sinh, dùng mộc hệ đạo pháp để đối kháng với hỏa hệ đạo pháp chỉ có thể làm cho uy lực của hỏa hệ đạo pháp tăng thêm, cho nên người sử dụng mộc hệ đạo pháp đấu không lại với người đệ tử sử dụng hỏa hệ đạo pháp, bị một đạo pháp “Hỏa Xà Thuật” kích trúng, lập tức hôn mê.

Đây đã là trận tỉ thí thứ ba của lôi đài thứ năm. Mà Từ Thanh Phàm được sắp xếp đấu trận thứ tư.

“Từ sư huynh.” Đúng lúc Từ Thanh Phàm đang chuẩn bị lên sân đấu, sau lưng đột nhiên truyền đến âm thanh của Kim Thanh Hàn.

“Sao ngươi lại tới đây? Ta nhớ ngươi cũng đấu trận thứ tư mà.” Từ Thanh Phàm cười nói.

“Nghe nói sư huynh ngày hôm qua trận đầu tiên là người kết thúc cuối cùng sao?” Kim Thanh Hàn hỏi.

“Đúng vậy, có chuyện gì sao?”

“Hôm nay đừng hạ thủ lưu tình nữa, Tu sĩ tích cốc kỳ và tu sĩ luyện khí kỳ sức chiến đấu là không giống nhau.” Kim Thanh Hàn nói một cách chân thành.

“Được rồi, hôm nay ta tuyệt đối sẽ không lưu tình nữa.” Từ Thanh Phàm sau khi nghe được lời của Kim Thanh Hàn bất giác cười lên, câu này và câu ngày hôm qua hắn nói với sư huynh Nhạc Thanh Nho quả thật giống nhau lắm sao?

“Thế được rồi. hôm nay chúng ta đánh cược đi.”

“Cược cái gì?” Từ Thanh Phàm kỳ quái hỏi.

“Cược ai giải quyết trận đấu trước.” vừa nói, Kim Thanh Hàn cũng không đợi Từ Thanh Phàm phản đối, xoay người đi về phía lôi đài của mình. Mà những người vẫn ở xung quanh lôi đài xem trận đấu cũng tự động tránh ra một con đường cho hắn. hiển nhiên, danh tiếng của “Cửu Hoa Song Kiệt” không phải là chỉ

có hư danh. Đồng thời cũng có rất nhiều người lết lút đánh giá Từ Thanh Phàm, trong lòng đoán xem lai lịch của Từ Thanh Phàm, lại có thể quan hệ thân mật như thế với một con người cô độc như Kim Thanh Hàn.

Nhìn ánh mắt kỳ dị của những người xung quanh đang nhìn mình, Từ Thanh Phàm bất giác cười khổ. Xem ra lần này thật sự phải cố gắng rồi, dù thắng không được Kim Thanh Hàn, ít nhất cũng không thể thua quá thảm được.

Sau khi bước lên lôi đài, Từ Thanh Phàm phát hiện đối thủ lần này hiển nhiên mạnh hơn lần trước rất nhiều, bất luận là thực lực hay là tinh thần. Chỉ thấy người này khi bước lên lôi đài cước bộ ổn định, ánh mắt trấn định, khoe miệng thậm chí còn nở một nụ cười nhẹ ảm áp. Mà công lực cũng đạt đến Tích Cốc hậu kỳ, thực lực tương đương với Từ Thanh Phàm.

“Phiền phức lớn rồi, còn đánh cược với Kim Thanh Hàn ai thắng trước nữa chứ, tên gia hỏa này công lực tương đương với mình, dù có thần thông của Khô Vinh Quyết, nhưng rốt cuộc là thắng hay bại còn khó nói đây. Càng đừng nói muốn nhanh chóng kết thúc trận đấu nữa rồi.” Từ Thanh Phàm âm thầm cười khổ.

Chỉ là làm cho Từ Thanh Phàm cảm thấy rất kỳ lạ là, hắn luôn cảm thấy đối thủ trước mắt mình rất quen mắt, hình như trước đây gặp qua ở nơi nào rồi vậy. chỉ là mình ở Cửu Hoa Môn trước nay làm quen không nhiều, làm sao có thể có cảm giác này chứ?

Sau khi hai người hành lễ với trưởng lão làm trọng tài trong trận đấu này, người kia lại hơi cúi người chào Từ Thanh Phàm, mỉm cười nói : “Văn bối Lý Vũ Hàn ra mắt Từ sư thúc.”

Nhìn thấy Lý Vũ Hàn trước mắt này quen mình, Từ Thanh Phàm càng kỳ quái, tò mò hỏi : “Người biết ta sao?”

“Văn bối hơn 20 năm trước, đã từng may mắn gặp qua sư thúc một lần.” Lý Vũ Hàn cười nhẹ rồi đáp.

“20 năm trước?” Từ Thanh Phàm nghi hoặc nói : “Lúc đó ta hình như mới bái nhập Cửu Hoa Môn mà , hắn là không quen người nào mới đúng.”

“Sư thúc, người thật là một con người bận rộn quên mất rồi, năm đó Lục sư thúc tổ đem người vào sư môn, là văn bối phụ trách tiếp đãi.” Lý Vũ Hàn nhẹ giọng giải thích.

“Ồ, thì ra là người à.” Từ Thanh Phàm xấu hổ cười trừ, nghĩ hai mươi năm trước tên trung niên ngự chiếc thuyền màu trắng, hai mươi năm trước hắn đã có pháp khí phi hành của mình, cũng quản lý một phương sự vụ trong môn phái, hiển nhiên nhận được sự trọng thị rất lớn của Cửu Hoa Môn, hai mươi năm nay trôi qua rồi, chỉ sợ thực lực càng mạnh mẽ.

“Sư thúc nhớ ra rồi à.” Lý Vũ Hàn cười nói, vẻ mặt mặc dù bình tĩnh, nhưng trong lòng sóng biển đang xô ào ào. Lý Vũ Hàn sở dĩ nhớ được Từ Thanh Phàm, là vì lúc đó tư chất của Từ Thanh Phàm rất bình thường, lại có thể được cao thủ trong môn phái là Lục Hoa Nghiêm thu làm thân truyền đệ tử, cho nên hắn mới ấn tượng sâu sắc. lại không ngờ người sư thúc mà lúc đó bị mình cho rằng tư chất rất thấp, lại trong hai mươi năm ngắn ngủi công lực tương đương với mình rồi, làm sao có thể không làm cho hắn kinh ngạc được chứ?

“Người vẫn có thể biết được tên ta, từ hai mươi năm trước đến giờ lại gặp mặt, chúng ta cũng là rất có duyên rồi, gọi sư thúc làm gì nghe không được tự nhiên.” Từ Thanh Phàm khoát tay nói.

Bây giờ Từ Thanh Phàm cũng đích thực rất xấu hổ, Lý Vũ Hàn trước mắt này nhiều tuổi hơn mình, tính cách già dặn hơn hình, thực lực cũng không dưới mình, lại một tiếng sư thúc hai tiếng sư thúc. Làm cho hắn luôn cảm thấy bản thân không được tự nhiên.

“Quy củ là không thể thay đổi, người bối phận lớn hơn văn bối, văn bối nên gọi người là sư thúc.” Lý Vũ Hàn lại kiên trì nói.

Khi Từ Thanh Phàm còn định nói thêm gì đó, trưởng lão bên cạnh đột nhiên nói : “Đừng ôn chuyện cũ nữa, nhanh tỉ thí đi.” Lúc này dưới lôi đài những người xem trận đấu ở xung quanh đang kỳ vọng được xem một trận đại chiến cũng phát ra tiếng xì xào.

“Được rồi, đây là lôi đài, chúng ta vẫn nên bắt đầu tỉ thí đi.” Từ Thanh Phàm cười khổ nói, đột nhiên cảm thấy mình có chút giống như con khỉ đang bị xung quanh ngắm.

“Được rồi, vẫn xin sư thúc hạ thủ lưu tình.” Lý Vũ Hàn cũng mỉm cười nói.

Trải qua lần ôn chuyện này, trên sàn đấu nhìn qua có vẻ bình yên như thế, nhưng thật sự sẽ là như thế sao?

Lý Vũ Hàn sau khi khách khí một hồi biết Từ Thanh Phàm sẽ không xuất thủ trước, thế là tay bấm chỉ quyết, trên người màu vàng đất hóa lớn lên, tiếp theo chỉ thấy nham thạch trên mặt đất của lôi đài đột nhiên hở ra vô số chỗ, mặt đất nhô lên từ từ nứt ra, bên trong chậm rãi chớp lên quang mang màu vàng đất, mà Từ Thanh Phàm một bên chỉ cảm thấy thổ linh khí trong thiên địa toàn bộ tập trung vào mấy chỗ. Sau đó. Bốn con rối bằng đá thân cao gần một trượng từ trong chỗ nứt của mặt đất bò ra, vây Từ Thanh Phàm vào giữa.

“Thạch Rối Thuật?” Từ Thanh Phàm ánh mắt nheo lại một chút, nhìn Lý Vũ Hàn nhẹ giọng nói.

Để có thể đoạt về “Tam Trượng Thanh Lăng” của sư phụ, Từ Thanh Phàm đã chăm chỉ nghiên cứu các loại đạo thuật của Cửu Hoa Môn, cho nên dễ dàng nhận ra đạo thuật mà Lý Vũ Hàn sử dụng.

“Sư thúc kiến văn thật rộng rãi.” Lý Vũ Hàn nhẹ giọng tán thưởng. Đồng thời khi nói lời này, bốn con thạch rối bước nhanh về phía Từ Thanh Phàm, mặt đất chấn động, chỉ trong chớp mắt liền đến trước mặt Từ Thanh Phàm, con thì nhấc chân con thì bạt tay cùng đánh về phía Từ Thanh Phàm.

Nhìn bốn con rối uy lực cực lớn này, Từ Thanh Phàm cười nhẹ một tiếng, cũng không để trong lòng nhiều, uy lực của những con rối này đương nhiên cực lớn, nhưng cũng bởi vì những con rối này tập trung thổ linh khí lượng lớn, cho nên cử động không được linh hoạt, đối với tốc độ cực nhanh của Từ Thanh Phàm mà nói uy hiếp không lớn.

“Rầm.....”, mặt đất âm vang, nham thạch lôi đài đều có vẻ lung lay muốn vỡ ra, tay chân của bốn con rối nặng nề muốn đụng vào Từ Thanh Phàm trên lôi đài, nhưng nào có thể trúng được một góc áo của Từ Thanh Phàm.

Lại thấy Từ Thanh Phàm không biết khi nào đã xuất hiện ở vị trí cách chỗ ban đầu ba trượng, mặc dù không có nhận chút thương tổn nào, nhưng vẻ mặt xanh mét, nhìn chăm chăm vào Lý Vũ Hàn vẫn đang nở nụ cười vô tội, từ từ nói : “Địa Phục Thuật”.

Thì ra, Từ Thanh Phàm lợi dụng Quy Tượng Báo và Thần Hành Thuật chớp lên tránh né công kích của con rối, nhưng kinh hãi phát hiện thể của mình hình hươu đeo thêm chì vậy nặng nề không thôi, tốc độ ít nhất giảm đi một nửa. so với tốc độ của tu sĩ Tích Cốc kỳ sử dụng “Thần Hành Thuật” có chút không bằng. Vì vậy Từ Thanh Phàm đoán Lý Vũ Hàn này hẳn là sử dụng “Địa Phục Thuật” đạo pháp trung giai cao cấp của thổ hệ.

“Văn bối nhìn thấy trận đấu của sư thúc và Thịnh sư đệ, đối với tốc độ của sư thúc cảm thấy vô cùng khâm phục. nhưng nghĩ đến mình nếu lúc đối mặt với sư thúc cũng không có cách gì, cho nên mới thi triển chút tiểu kế, mong sư thúc đừng trách.” Lý Vũ Hàn hình như rất hổ thẹn, âm thanh vẫn như cũ hết sức có lễ. nhưng lại làm cho Từ Thanh Phàm bất giác nhớ đến Trương Hoa Lăng cuồng môn.

Đồng thời khi Lý Vũ Hàn đang nói, mặt đất tiếp tục chấn động. bốn con rối lần nữa công kích đến Từ Thanh Phàm.

Mất đi ưu thế về tốc độ, Lý Vũ Hàn ở phía đối diện tỏ ra là một người khó lường, Từ Thanh Phàm bắt đầu đi lâm vào khổ chiến.

Mặc dù tốc độ vẫn nhanh hơn những con rối một chút, nhưng đối phương có bốn con rối, vây quanh bốn phía Từ Thanh Phàm càng tỏ ra có chút chật vật không chịu nổi. mà Lý Vũ Hàn lại chỉ đứng một bên vừa cười dài vừa xem, không có ý tứ nhân cơ hội cháy nhà mà hôi của. đương nhiên cũng có khả năng là vì hẳn phải phân tâm không chế thạch rối, cho nên không thể chính mình phát động công kích.

Mà mỗi lần Từ Thanh Phàm vất vả dựa vào tốc độ đột phá sự công kích của thạch rối, muốn đến gần công kích Lý Vũ Hàn, sẽ có một bức tường bằng đá dày rộng rần chắc đột nhiên xuất hiện trước mặt Từ Thanh

Phàm, chặn bước tiến của hắn. mà khi Từ Thanh Phàm vượt qua được bức tường này, lại phát hiện thạch rôi đã đuổi kịp hắn rồi, chỉ đành bắt đầu tránh công kích của thạch rôi lần nữa.

“Xem ra chỉ có thể dùng thần thông của Khô Vinh Quyết để đối địch rồi.” Từ Thanh Phàm thở than. Hắn vốn dĩ còn chuẩn bị để dành thủ đoạn bí mật của Khô Vinh Quyết, nhưng không ngờ sớm như vậy đã gặp cường địch rồi.

Nghĩ đến đây, Từ Thanh Phàm than nhẹ một tiếng, hai mắt chớp lên hai đạo linh quang màu xám và màu xanh. Đồng thời, giữa ngón tay của hai tay như biến thành ma thuật đột nhiên xuất hiện mấy trăm đóa hoa đẹp rực rỡ, sáng mỹ lệ mà nguy hiểm, làm cho người khác có một cảm giác quái dị.

Thấy Từ Thanh Phàm đột nhiên sử dụng đạo thuật quái dị, Lý Vũ Hàn hơi kinh ngạc, thạch rôi mà hắn không chế cũng bất giác hơi dừng lại.

Ngay lúc này, hai tay Từ Thanh Phàm chà vào nhau, trên tay những đóa hoa xinh đẹp đó lần lượt bay đến bốn con rôi bằng đá, dường như gió thổi hoa bay vậy mang theo một cơn mưa hoa.

25. Toái Thạch

Lý Vũ Hàn nhìn thấy Từ Thanh Phàm đột nhiên trong chớp mắt tạo ra rất nhiều hoa tươi, trong tiềm thức cảm thấy không ổn, nhưng khi hắn muốn dùng tay điều khiển những thạch rôi tránh những đóa hoa xinh đẹp mà nhìn như vô hại đó, thì đã không kịp nữa.

Từng đóa hoa lần lượt dính trên bốn con rôi bằng thạch, chớp mắt, Lý Vũ Hàn dường như cảm thấy thời gian dừng lại. sau đó, những tiếng ầm ầm liên tiếp vang lên, từng trận hỏa quang nổ mạnh bắt đầu từ trên thân thạch rôi không ngừng chớp lên, tạo ra khói mù mịt, trong những tiếng nổ đó cánh hoa liên tiếp rơi xuống, lại là từng trận mưa hoa rất đẹp.

Đáng tiếc, Lý Vũ Hàn lúc này không còn tâm tình để thưởng thức sự mỹ lệ trước mắt. trong sự nổ mạnh của những đóa hoa xinh đẹp đó, Lý Vũ Hàn chỉ cảm thấy tâm thần chấn động mạnh, thổ linh khí trong cơ thể hỗn loạn một trận, vẻ mặt trở nên trắng bệch. Hắn biết rằng, đây là thạch rôi sau khi chịu tổn hại hắn là chủ nhân nên cũng bị cản trở.

Sau khi khói mù tan hết, hoa rơi xuống hết, bốn con thạch rôi kia vẫn còn đó, nhưng lớp da nham thạch trên người lại xuất hiện vô số vết nứt rất sâu.

Sau đó, những tiếng “Rắc rắc” vang lên, liền thấy những vết nứt trên người bốn con thạch rôi đó không ngừng kéo dài ra sâu thêm. Theo sự lan tràn của vết nứt không ngừng khuếch tán, thạch rôi bắt đầu sụp đổ, từng miếng nham thạch lớn nhỏ vỡ ra rơi xuống đầy cả lối đi. Trong chốc lát những nham thạch bị vỡ đó cũng biến thành thổ linh khí màu vàng, biến mất trong thiên địa.

Đến lúc này, mọi người xem xung quanh mới phản ứng lại kinh ngạc hô lên, mà trưởng lão làm trọng tài đó cũng nhìn Từ Thanh Phàm một cách kỳ quái, hiển nhiên ngay cả ông ta cũng không biết Từ Thanh Phàm dùng đạo pháp gì gây nên.

- Đạo pháp thật khủng khiếp, bốn con rôi bằng đá đó lại dễ dàng bị đánh nát như vậy.
- Đạo pháp này thật là đẹp, uy lực rất lớn.
- Sư huynh, huynh cũng là người tu luyện mộc hệ, đạo pháp này huynh biết không?
- Từ trước đến nay chưa nghe nói loại đạo pháp này, đặc biệt như vậy, uy lực lại lớn như vậy, ta đáng lẽ nên biết mới đúng chứ.

Nghe người dưới đài kinh ngạc thảo luận, Từ Thanh Phàm cười khổ không thôi, biết rằng bắt đầu từ bây giờ mình sẽ nổi tiếng rồi, đáng tiếc đây không phải là điều mong muốn của mình.

Lý Vũ Hàn ngăn người nhìn cách hoa và đá vỡ rơi đầy trên mặt đất. đột nhiên mở miệng nói.

- Bạo Viêm Hoa, vừa rồi những thứ đó là Bạo Viêm Hoa ..

Nghe được lời của Lý Vũ Hàn, Từ Thanh Phàm gật đầu khẳng định.

-Đích thực là Bạo Viêm Hoa, Vũ Hàn người cũng rất hiểu biết.

Để cho Từ Thanh Phàm kinh ngạc là, Lý Vũ Hàn lúc này lại còn có thể cười nói ra.

-Phải nói là đạo pháp của sư thúc rất đặc biệt.

- Vừa rồi sau khi thạch rối bị ta kích trúng, người hẳn chịu cản trở phải không? Bây giờ người ngay cả “Địa Phục Thuật” cũng đã không thể duy trì nữa rồi. không thể hạn chế tốc độ của ta, trận đấu này tiếp tục còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Người nhận thua đi.

Có những người, mặc dù là đối thủ, nhưng người không thể có ác cảm với hẳn được. mà Lý Vũ Hàn chính là người như vậy, cho nên Từ Thanh Phàm sau khi nhìn thấy mặt hắn trắng bệch đi, nhin không được khuyên nhủ.

Nhưng Lý Vũ Hàn chỉ cười nhạt nói :

-Có một số chuyện, nếu đã quyết định rồi, lại có mục tiêu rồi, thì nên tiếp tục kiên trì, không phải sao?

Từ Thanh Phàm thấy Lý Vũ Hàn kiên trì như thế chỉ có thể nói.

-Được rồi, thế thì chúng ta tiếp tục đi.

Vừa nói, ngón tay của hai tay Từ Thanh Phàm như có ma thuật không ngừng biến hóa, vô số ánh sáng màu vàng như đao kiếm Nộn Thảo xuất hiện ở đầu ngón tay của Từ Thanh Phàm, theo đôi tay của Từ Thanh Phàm không ngừng huy động, tăng tốc hướng Lý Vũ Hàn công tới.

“Nhận Thảo?” Lý Vũ Hàn nhẹ giọng nói.

Trong chớp lát, Lý Vũ Hàn chỉ cảm thấy phóng mắt tất cả đều là màu xanh cỏ non, bay đến mình, nhưng Lý Vũ Hàn không cảm thấy màu xanh mềm mại lá cây công đến mình có thể nhiều như vậy. thế là vội vàng liên tục bấm pháp quyết, chỉ thấy lại là một bức tường bằng đá dày rộng đột nhiên xuất hiện chắn trước mặt hắn, chặn đứng sự công kích của những Nhận Thảo đó. Cỏ và đá đánh vào nhau, bắn tung toét bụi đá, cuối cùng mặc dù bức tường bằng nham thạch bị những vết rạch rất sâu, nhưng cũng ngăn chặn được sự công kích của Nhận Thảo.

Từ Thanh Phàm khi phát ra hơn trăm đạo Nhận Thảo, đồng thời thân hình cũng theo sau Nhận Thảo xông đến Lý Vũ Hàn, tốc độ rất nhanh, sau lưng thậm chí còn lưu lại một đạo tàn ảnh.

Nhưng khi Từ Thanh Phàm vượt qua bức tường đá đột nhiên xuất hiện đó, đến trước mặt Lý Vũ Hàn chuẩn bị bắt lấy Lý Vũ Hàn ném ra ngoài sàn đấu, lại phát hiện từng trận bạch quang, sau khi quang hoa tan hết, một chiếc thuyền nhỏ xuất hiện dưới chân hắn, chính là pháp khí phi hành mà Từ Thanh Phàm đã nhìn thấy khi lần đầu tiên gặp hắn, Lý Vũ Hàn nhanh chóng bay lên bầu trời, cũng làm cho Từ Thanh Phàm bắt vào khoảng không.

“Sư thúc đạo pháp quả nhiên huyền diệu.” Lý Vũ Hàn chân đạp chiếc thuyền màu trắng, đứng ở giữa không trung cúi đầu nói với Từ Thanh Phàm: “Vân bối tự thẹn không bằng, chỉ đành mượn pháp khí, sư thúc chớ trách cứ.”

“Pháp khí cũng là một phần thực lực của người, không có gì phải trách cứ cả.” Từ Thanh Phàm ngẩng đầu nhìn Lý Vũ Hàn đứng trên không trung, thần nhiên nói. Mặc dù trên miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại rất phiền não, mình đã quên mất Lý Vũ Hàn có một kiện pháp khí phi hành, như vậy mà nói, mình không có thiên thời địa lợi liền rơi xuống hạ phong rồi.

“Sư thúc người có thể nghĩ như vậy thì tốt rồi.” Lý Vũ Hàn gật đầu cười nhẹ, cùng lúc đó lại từ trong tay áo lấy ra một lá cờ hình tam giác màu vàng, trên đó có những đồ án lượn lờ, giải thích với Từ Thanh Phàm : “Đây là một kiện pháp khí duy nhất ngoài ”Bạch Vân Chu“, được gọi là ”Lạc Thạch Kỳ” uy lực cũng được xem như không tồi, sư thúc cần phải cẩn thận.”

Vừa nói, Lý Vũ Hàn rất thông thả huy động lá cờ nhỏ đó, hình như mặt trên của rất nặng vậy, sau đó, những tảng đá lớn ở trên bề mặt của lá cờ đó đột nhiên trở nên linh động, rồi một viên đá lớn trực tiếp bay ra từ lá cờ, nhanh chóng rơi xuống Từ Thanh Phàm.

Nhìn thấy tảng đá nặng nghìn cân đó rơi xuống chính mình, Từ Thanh Phàm hơi kinh ngạc, nhưng không có do dự nhanh chóng di động thân hình tránh khỏi phạm vi công kích của nó.

“Rầm.....” theo tảng đá từ trên trời rơi xuống, mặt đất kịch liệt chấn động, tảng đá rơi xuống lôi đài bằng đá cũng xuất hiện những vết nứt, những âm thanh của tảng đá rơi xuống không ngừng vang vọng khắp đất trời. mà những người xem xung quanh có rất nhiều người công lực tương đối thấp, cũng đứng ngồi không ổn định ngã nhào xuống đất, có thể thấy tảng đá lớn này rơi xuống đất uy lực lớn như thế nào.

Khi Từ Thanh Phàm mới tránh ra ngoài ba trượng, lại có một tảng đá lớn khác hướng đến hắn, không biết làm sao Từ Thanh Phàm đành phải lần nữa trốn tránh tiếp. nhưng những tảng đá lớn này dường như vô cùng vô tận, không ngừng rơi đến chỗ hắn.

Theo những tảng đá lớn không ngừng rơi xuống, thanh thế của cuộc tỷ thí ở lôi đài thứ năm cũng càng lúc càng mạnh mẽ. cả mặt đất lay động muốn sụp đổ, âm thanh của những tảng đá lớn khi rơi xuống đất dường như vang vọng cả Cửu Hoa Sơn, có rất nhiều người xem ở các lôi đài khác cũng bị hấp dẫn mà chạy đến chỗ này.

Những người mới đến nhìn thấy Lý Vũ Hàn đang cưỡi chiếc thuyền nhỏ đứng dưới bầu trời, lá cờ trong tay không ngừng huy động những tảng đá rơi xuống, và Từ Thanh Phàm ở dưới lôi đài đang không ngừng di chuyển với tốc độ cực nhanh lưu lại những tàn ảnh, không chỉ trốn mất há mồm, đây còn là cuộc chiến giữa những Tích Cốc kỳ với nhau sao? Thực lực quả thật đã không kém với Cửu Hoa Song Kiệt nổi tiếng cả Cửu Hoa Môn là Kim Thanh Hàn và Phương Thanh Thiên.

Dưới lôi đài, trên ngọn của một cây đại thụ nào đó, đang đứng một người có thân hình to lớn mập mạp, khuôn mặt hòa nhã, luôn cười típ đôi mắt vốn dĩ rất to lại. nhưng rất kỳ quái là, hắn to lớn như vậy đứng trên ngọn cây lại không có một chút trọng lượng, ngọn cây ngay cả cong xuống cũng không cong chút nào, chỉ là lung lay theo gió mà thôi.

Mà ở bên cạnh, lại có một tu sĩ trung niên chân cười một pháp khí hình lông chim lặng lẽ đứng giữa không trung. Chính là Thịnh Vũ Sơn người mà lúc đầu đã cùng với Lý Vũ Hàn tiếp đón Lục Hoa Nghiêm và Từ Thanh Phàm, nhìn thấy tình hình trên sân đấu vẻ mặt chăm chú.

“Vũ Sơn, người nói hai người bọn họ ai sẽ thắng?” Tên mập mạp luôn cười hi hi đó hỏi Thịnh Vũ Sơn đứng bên cạnh.

“Không biết, công lực của hai người tương đương, Từ sư thúc đạo pháp huyền diệu, thân pháp quỷ dị, mà Vũ Hàn lại kinh nghiệm phong phú, pháp khí mạnh mẽ, thắng bại chỉ là năm năm mà thôi.” Thịnh Vũ Sơn thần nhiên nói.

“Ồ? Ta còn cho rằng người sẽ nói Lý Vũ Hàn thắng chứ. Dù sao Từ Thanh Phàm trận trước đã đánh bại đệ đệ của người là Thịnh Vũ Cực, hơn nữa Lý Vũ Hàn cùng là bạn thân của người.” Mập mạp vẫn cười hi hi nói, dường như không vì sự lạnh nhạt của Thịnh Vũ Sơn mà tức giận.

“Hi vọng là hi vọng, sự thực là sự thực.”

“Nhưng thật sự không ngờ hai người này đến là những đồng môn có thực lực có thể đạt đến năm người đứng đầu lại gặp nhau sớm như vậy, không phải những cao tăng đã lén lút làm cho những người có thực lực cao tránh gặp nhau rồi hay sao?” Mập mạp kỳ quái nói.

“Phỏng chừng những người cao tăng trong môn phái cho rằng Từ Thanh Phàm này không có nổi danh, mà Lý Vũ Hàn lại làn đệ tử hàng chữ ”Vũ“, cho nên cho rằng thực lực của bọn họ hơi thấp. dù sao Đông Phương Thanh Linh sư thúc chính là người nổi danh nhất ở lôi đài thứ năm này.” Thịnh Vũ Sơn mang theo vẻ mặt cười nhạo nói.

“Nhưng ta quả thật cảm thấy phần thắng của Từ Thanh lần này lớn hơn.” Mập mạp trầm mặc một lúc rồi cười nói.

“Sao nói vậy?” Thịnh Vũ Sơn hỏi.

“Lý Vũ Hàn mới rồi khi thạch rỗi của hắn bị đánh tan cũng bị đạo thuật cản trở, bị nội thương không nhẹ rồi, bây giờ càng là ngay cả ”Địa Phục Thuật“ cũng không thể duy trì, có thể thấy linh khí trong cơ thể đã

tiêu hao rất nhiều. mà “Lạc Thạch Kỳ” đó lực công kích tất nhiên là cường đại, nhưng sử dụng lại linh lực tiêu hao rất lớn. hơn nữa hần cần phải đồng thời duy trì “Bạch Vân Chu” ở dưới chân, dường như không bao lâu sau linh khí trong cơ thể sẽ cạn kiệt. Mà Từ Thanh Phàm đó mặc dù bây giờ đang tránh né một cách chặt vật, nhưng linh khí trong cơ thể hần lại cũng không tiêu hao nhiều lắm. cho nên nói rằng, khi Lý Vũ Hàn cạn kiệt khí lực, là lúc thất bại.” Mập mập nói, vẻ mặt dường như còn mang đến vẻ tiếc nuối.

“Không chắc.” Thịnh Vũ Sơn phản bác nói : “Tất nhiên bây giờ linh khí trong cơ thể của Vũ Hàn tiêu hao nghiêm trọng, nhưng ngươi chẳng lẽ không phát hiện ra sao? Theo những tảng đá lớn không ngừng rơi xuống, Từ Thanh Phàm đó không gian tránh né càng lúc càng nhỏ hơn. Có lẽ trước khi Vũ Hàn tận hết linh khí, hần đã bị thua rồi. hơn nữa lấy tâm tư cẩn mật của Vũ Hàn, hần chẳng lẽ sẽ không phát hiện tình huống xấu của mình hay sao? Ta nghĩ hần bây giờ hần đã tìm được phương pháp đối phó rồi.”

“Thế thì chúng ta cứ nhìn sẽ biết rồi.” Mập mập cũng không phản bác, chỉ cười mỉm rồi nói.

Mà ngay khi Từ Thanh Phàm phát hiện tình thế dần dần phát triển đến chỗ bất lợi cho mình. Những tảng đá lớn rơi xuống lôi đài càng lúc càng nhiều, Từ Thanh Phàm cũng phát hiện không gian né tránh của mình càng lúc càng ít đi, cứ tiếp tục như vậy, mình sớm muộn gì cũng không còn chỗ để né tránh nữa sẽ bị tảng đá rơi trúng mà thôi. Mà thấy uy lực của những tảng đá này, Từ Thanh Phàm biết rằng một khi bản thân bị trúng phải, có lẽ sẽ rơi vào tình trạng vạn kiếp bất phục.

“Không thể lại tiếp tục như vậy được.” Từ Thanh Phàm vừa tránh né những tảng đá rơi trúng mình, vừa nhíu mày thầm nói. “Nên phải làm một chút thay đổi gì đó rồi.”

Vừa nói, chỉ thấy hai mắt của Từ Thanh Phàm chớp lên hai màu xanh và xám, đầu ngón tay không ngừng biến hóa những đóa hoa màu trắng có cánh là những chiếc lông xù mượt, trên mỗi đóa hoa đều phát ra vụ khí nhàn nhạt.

Chính là Vụ hoa một kỳ hoa dị thảo có thể lấy đóa hoa phát ra sương mù dày đặc.

Mỗi khi đầu ngón tay của Từ Thanh Phàm xuất hiện mấy đóa Vụ hoa, Từ Thanh Phàm liền đem chúng nói rải xuống mặt đất. liền như vậy Từ Thanh Phàm vừa tránh né những tảng đá trên trời rơi xuống, vừa rải những Vụ hoa. Theo Vụ hoa trên lôi đài càng lúc càng nhiều, cả lôi đài số năm càng lúc càng đậm, cuối cùng, hình bóng của Từ Thanh Phàm hoàn toàn biến mất trong mê vụ đó.

Lý Vũ Hàn sau khi phát hiện sự biến hóa này, cũng dừng huy động pháp khí “Lạc Thạch Kỳ” trong tay lại, nhíu mày nhìn một mảnh sương mù trước mắt, nào đâu có thể tìm được chút gì bóng dáng của Từ Thanh Phàm chứ? Lý Vũ Hàn từ huy động “Lạc Thạch Kỳ” tạo ra mấy tảng đá rơi vào mê vụ đó, mặt đất chấn động một lát mây mù tránh ra, nhưng không có chút gì gọi là tan ra cả.

Bất đắc dĩ, Lý Vũ Hàn chỉ có thể dừng lại đứng trên không trung chờ đợi, đợi mê vụ bao phủ trên lôi đài tiêu tan.

Thời gian trôi qua, mê vụ lại chỉ là càng lúc càng dày đặc hơn, không có một chút gì muốn tiêu tan cả, những người xung quanh nhị không được phát ra những tiếng nghị luận, mà khi Lý Vũ Hàn cũng dần dần không nhẫn nại được nữa, thì dị biến nổi lên.

Chỉ thấy một cây màu xanh cực lớn đột nhiên xông ra từ mê vụ, trong chớp mắt xông thẳng đến vị trí cách dưới chân cách không xa Lý Vũ Hàn, dường như là thời gian tăng nhanh vậy, cây này ngắn trong một đoạn thời gian liền cao lớn lên bằng với mấy chục năm phát triển. Mà Từ Thanh Phàm đang đứng trên ngọn cây của cây đó, tay vung lên, mấy sợi dây màu xanh nhanh chóng từ trên tay hần như chiếc lưới của loài rắn bắn ra, quấn quanh thân Lý Vũ Hàn còn chưa kịp phản ứng.

Sau đó tay của Từ Thanh Phàm vung lên, Lý Vũ Hàn liền rơi xuống bên ngoài lôi đài.

“Phù.... Cuối cùng cũng thắng rồi.” Từ Thanh Phàm nhẹ nhàng thở ra một hơi. Để dành thắng lợi trong trận đấu này hần đã phải dùng hết tâm lực. đầu tiên là dùng mê vụ che chắn thân mình, sau đó lại hóa ra một sinh trưởng cực nhanh “Bách Niên Mộc”, nâng mình lên không trung tiếp cận Lý Vũ Hàn, cuối cùng lại dùng “Thiết Đằng” trói chặt lấy Lý Vũ Hàn rồi ném ra ngoài lôi đài. Có thể gọi là tận hết sức rồi.

Nhẹ nhàng từ trên cây nhảy xuống mặt đất, Từ Thanh Phàm đầu tiên là thu hồi Vụ hoa, xua tan mê vụ, sau đó nhìn về phía Trưởng lão làm trọng tài, đời ông ta công bố tin tức mình thắng lợi. nhưng làm cho

Từ Thanh Phàm ngạc nhiên là, người trưởng lão này chỉ là ánh mắt rất quái dị nhìn mình, lại chậm chạp không có công bố kết quả mình chiến thắng.

“Là vì mình tu luyện thần thông ”Khô Vinh Quyết” làm cho ông ta cảm thấy kỳ quái sao?” Từ Thanh Phàm âm thầm đoán.

Bên ngoài lôi đài.

“Kết thúc rồi.” Thịnh Vũ Sơn cũng thở dài một hơi.

“Đúng vậy, Từ Thanh Phàm này vẫn là thiếu kinh nghiệm trong giao đấu.” Bên cạnh mập mạp đứng trên ngọn cây nói với vẻ tiếc nuối.

Ngay khi Từ Thanh Phàm cảm thấy biểu hiện của người trưởng lão này không bình thường, đột nhiên âm thanh của Lý Vũ Hàn vang lên.

“Linh Thạch Cữu!!”

Ngay khi Từ Thanh Phàm thầm kêu không tốt, nham thạch quanh người của Từ Thanh Phàm đột nhiên nhanh chóng nổi lên, trong chớp mắt hóa thành bốn chướng lớn, chôn sống Từ Thanh Phàm xuống dưới đất, lại không có phát hiện ra, ngay khi Từ Thanh Phàm bị chôn xuống đất, hắn nhìn thấy Lý Vũ Hàn mà mình đã trối chết ném ra ngoài sàn đấu, thân thể đã hóa thành một cục đá, thì ra đó chỉ là một thể thân.

Đến lúc này, thân hình thật sự của Lý Vũ Hàn mới từ trong một góc ở lôi đài từ từ hiện ra.

“Hảo tâm kế, hảo thủ đoạn.” bên ngoài mập mạp thở dài an ủi : “Trước tiên dùng một ”Thạch tượng thể thân thuật” hóa thành chính mình đứng trên “Bạch Vân Chu”, sau đó bản thân lén lút trốn xuống một góc ở lôi đài dùng “Ẩn Thân Thuật” ẩn dấu thân mình, cuối cùng lại lợi dụng lúc Từ Thanh Phàm tưởng mình đã thắng lợi mà buông lỏng ra, lập tức dùng “Linh Thạch Cữu” đánh bại hắn, xem ra cuối cùng khi tiến vào 16 người mạnh nhất thi đấu, ta gặp được hắn cần phải cẩn thận rồi.”

“Cảm ơn đã khen thưởng.” Thịnh Vũ Sơn vẻ mặt bình thản cũng lộ ra nụ cười, nói.

“Ta lại không phải là khen người.”

“Ta và Lý Vũ Hàn thân như huynh đệ, người khen hắn cũng như khen ta vậy.” Thịnh Vũ Sơn thản nhiên nói.

Trên lôi đài, Lý Vũ Hàn sắc mặt trắng bệch cười nhẹ, chỉ là lại có chút rầu lòng, trận đấu này hắn cuối cùng thắng rồi, nhưng cái giá phải trả thì thật là quân bài trong tay toàn bộ đưa ra hết, hơn nữa linh khí tiêu hao nghiêm trọng, không có mấy ngày khó mà hồi phục, đặc biệt là giờ phút cuối cùng, hắn không chỉ cần đồng thời duy trì “Bạch Vân Chu”, còn phải thi triển “Thạch Tượng Thể Thân Thuật”, và cùng lúc còn phải thi triển ”Ẩn thân thuật“, đối với hắn thậm sự phải chịu đựng quá lớn. cuối cùng càng thi triển cao giai đạo pháp ”Linh Thạch Cữu“, linh khí tiêu hao trong cơ thể hầu như không còn nữa. có thể gọi là thắng thảm.

Nhưng mặc kệ như thế nào, trận đấu này vẫn là thắng rồi.

“Người thắng cuộc là” một bên lôi đài người trưởng lão cũng cho rằng Lý Vũ Hàn thắng lợi rồi, cần công bố kết quả, thì dị biến nổi lên.

Chỉ thấy chỗ mà Từ Thanh Phàm bị mặt đất chôn xuống đột nhiên từ từ không ngừng xuất hiện vết nứt, càng là toát ra những tiếng “Rắc rắc..” của hòn đá vỡ tan. Trong ánh mắt kinh ngạc của người xem, mấy trăm cây thanh trúc mạnh mẽ mọc ra từ mặt đất. mặc dù thanh trúc mọc ra từ vết nứt của mặt đất, Từ Thanh Phàm cũng từ chỗ mình bị chôn nhảy ra ngoài, mạnh mẽ hướng đến Lý Vũ Hàn công tới.

Thấy Từ Thanh Phàm bỏ nhào về phía mình, Lý Vũ Hàn cũng muốn chống đỡ, nhưng trong cơ thể có chút nào linh khí để chống đỡ nữa đâu? Ngay khi Lý Vũ Hàn còn đang nghĩ biện pháp, Từ Thanh Phàm đã xông đến trước mặt, một cây Nhận Thảo từ trên đầu ngón tay của hắn hiện ra, đặt ngay cổ của Lý Vũ Hàn.

“Lúc này hắn là chân thân của người rồi phải không?” Từ Thanh Phàm hỏi.

“Lần này đúng rồi.” Lý Vũ Hàn cười khổ nói.

“Trong ngũ hành sở dĩ nói mộc khắc thổ, là bởi vì mặc kệ là mặt đất cứng rắn như thế nào, đều không thể chống cự được sự sinh trưởng của thực vật, chỉ có thể bị thực vật từ từ sinh trưởng làm nứt toác ra. Sai lầm lớn nhất của người là không có đem ta ném ra ngoài lôi đài, mà muốn dùng Thổ hệ đạo pháp phong ấn ta, nhưng điều này đối với người tu luyện mộc hệ đạo pháp mà nói là không thể được rồi.” Từ Thanh Phàm nhìn Lý Vũ Hàn linh khí tiêu hao đến độ vẻ mặt trắng bệch, nói một cách cặn kẽ.

“Ta hiểu rồi, ta nhận thua.” Lý Vũ Hàn nói xong, liền hôn mê ngã xuống. hắn vừa rồi linh khí tiêu hao thực sự quá nghiêm trọng rồi.

“Người chiến thắng là Từ Thanh Phàm.” Một bên cạnh, người trưởng lão làm trọng tài thông báo.

Bên ngoài trường đấu.

“Xem ra là ta đã đoán đúng rồi, cuối cùng vẫn là Từ Thanh Phàm chiến thắng.” Mập mạp đối diện với khuôn mặt xanh mét của Thịnh Vũ Sơn nói.

“Người chỉ đoán đúng kết quả, nhưng không đoán đúng quá trình.” Thịnh Vũ Sơn nhìn thấy Lý Vũ Hàn ngã xuống hôn mê, liền ngự pháp khí nhanh chóng bay vào trong sàn đấu, trong không trung lưu lại một câu nói lạnh băng.

“Xem ra lần này cuộc tỷ thí trong môn phái, cao thủ thể hệ này xuất hiện càng ngày càng nhiều.” Mập mạp nhìn Thịnh Vũ Sơn bay vào trong sàn đấu, thậm chí, ở trên ngọn cây nào có hình bóng của mập mạp nữa đâu?

Từ Thanh Phàm sau khi đi xuống lôi đài nhìn thấy Kim Thanh Hàn đã đợi ở dưới lôi đài, thế là cười nói : “Xem ra đánh cược giữa chúng ta là ta thua rồi.”

“Đối thủ của ta không có mạnh bằng của huynh.” Kim Thanh Hàn thản nhiên nói.

Ngay khi Từ Thanh Phàm lại muốn nói gì nữa, lại nhện không được thân hình một thoáng hoảng động, Kim Thanh Hàn nhanh tay lẹ mắt bắt lấy điều đó hắn.

Trận tỷ thí này đối với Lý Vũ Hàn mà nói tiêu hao nghiêm trọng, đối với Từ Thanh Phàm mà nói lại không như thế hay sao? Liên tục sử dụng thần thông Khô Vinh Quyết, đối với hắn thật sự là một gánh nặng, linh khí trong cơ thể tiêu hao hết 8,9 phần mười rồi.

“Không việc gì đâu, ta chỉ là linh khí tiêu hao quá nhiều mà thôi.” Thấy ánh mắt quan tâm của Kim Thanh Hàn, Từ Thanh Phàm cười nói.

“Người chính là Từ Thanh Phàm sao?” ngay khi Kim Thanh Hàn muốn nói gì đó, sau lưng đột nhiên truyền đến một âm thanh lạnh nhạt.

“Đúng vậy, sao không?” Từ Thanh Phàm xoay đầu sang, lại thấy một người đang nâng đỡ Lý Vũ Hàn hôn mê, vẻ mặt lạnh lùng nhìn mình.

“Ta là Thịnh Vũ Sơn, người trận đầu đánh bại Thịnh Vũ Cực đệ đệ của ta, trận này lại đánh bại Lý Vũ Hàn còn thân hơn huynh đệ của ta.” Thịnh Vũ Sơn nhìn chăm chăm vào hai mắt của Từ Thanh Phàm tiếp tục nói : “Nhớ kỹ tên ta, cuối cùng vào vòng mười sáu người đích thân ta sẽ đánh bại người.”

Vừa nói, Thịnh Vũ Sơn cũng không quay lại xoay người nâng Lý Vũ Hàn rời đi.

“Hừ, không tự lượng sức.” Kim Thanh Hàn hừ lạnh một tiếng.

“Kim Thanh Hàn, người khác e sợ danh tiếng Cửu Hoa Sơn Kiệt của người, nhưng ta thì không sợ. thực lực cũng không chắc là ngang bằng với danh tiếng.” Thịnh Vũ Sơn bóng người càng lúc càng nhỏ, âm thanh thản nhiên lưu lại trên sân.

“Hừ.” Kim Thanh Hàn nhìn Từ Thanh Phàm một cái rồi sau đó nói : “Lập tức Nhạc sư huynh phải thi đấu rồi, người là quay về núi hồi phục linh khí hay là đi xem Nhạc sư huynh thi đấu?”

“Đi xem Nhạc sư huynh thi đấu đi.” Từ Thanh Phàm nói : “Dù sao ngồi luyện công chậm một chút cũng không sao.”

“Được rồi, cùng đi thôi.”

Trận đấu của ngày mai, cứ duy trì tiếp tục như vậy.

26. Kinh Sợ

Khi Từ Thanh Phàm lên tinh thần cho thân thể đang uể oải, đi đến lôi đài số sáu, thì Nhạc Thanh Nho trên lôi đài đã tiến nhập vào hồi kết.

Đối thủ của Nhạc Thanh Nho lần này là một trung niên tu luyện Kim Hệ đạo pháp. Theo lý thuyết mà nói, ngũ hành tương sinh tương khắc, người tu luyện mộc hệ đạo pháp gặp phải người tu luyện kim hệ đạo pháp thường sẽ rơi xuống hạ phong.

Nhưng điều này chỉ là đối với Tu sĩ cùng cấp độ.

Khi cao thủ Linh Tịch kỳ không tham gia tình hình thi đấu trong môn phái lần này, lấy thực lực tích cốc hậu kỳ của Nhạc Thanh Nho đã thuộc về lực lượng đỉnh cấp của lần này rồi. mà đối thủ của hắn lần này lại chỉ là có thực lực tích cốc sơ kỳ mà thôi. Thật giống như đao giắt mà không cách nào chém đứt gỗ vậy, hắn làm sao mà đấu được với Nhạc Thanh Nho.

Bởi vì các loại nguyên nhân, Từ Thanh Phàm vẫn luôn không có thấy qua thực lực của Nhạc Thanh Nho. Nhưng lần này Từ Thanh Phàm ở dưới lôi đài vừa nhìn, mới phát hiện thực lực của Nhạc Thanh Nho mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Bởi vì Nhạc Thanh Nho không thích đánh đấm, luôn thích đọc sách, Lục Hoa Nghiêm lúc còn sống cũng không ban cho hắn pháp khí công kích gì, chỉ cho hắn một pháp khí phòng ngự gọi là “Huyền Mộc Giản” làm vật phòng ngự toàn thân, mà lúc này Nhạc Thanh Nho đã phóng “Huyền Mộc Giản” ra, chỉ thấy pháp khí hình mộc giản này không ngừng xoay vòng quanh thân của Nhạc Thanh Nho, dễ dàng giúp hắn ngăn cản các đòn công kích của đối thủ.

Nhưng điều này cũng không phải là nguyên nhân mà Từ Thanh Phàm cho rằng Nhạc Thanh Nho mạnh mẽ.

Sự cường đại chân chính của Nhạc Thanh Nho là hiểu biết sâu sắc lý giải sâu sắc các nguyên lý ngũ hành và đạo pháp thuộc về hắn. Hắn biết ở thời điểm chính xác nhất sử dụng đạo pháp chuẩn xác nhất. chỉ thấy Nhạc Thanh Nho đứng nguyên một chỗ không nhanh không chậm thi triển lần lượt các mộc hệ đạo pháp, uy lực của những đạo pháp mà hắn phóng thích này có lẽ cũng không phải là cường đại nhất, nhưng có thể sinh ra hiệu quả tuyệt đối là lúc này thích hợp nhất.

Mặc dù lúc này trên sàn đấu kim hệ đạo pháp quang mang đại thịnh, kim quang bay đầy trời, nhìn qua người sử dụng kim hệ đạo pháp chiếm hết thế thượng phong, lại cũng không có đối với Nhạc Thanh Nho tạo thành uy hiếp gì. Quả thật là Nhạc Thanh Nho có lúc không có một đạo pháp không tiếng động không màu sắc, làm cho đối thủ luống cuống chân tay một hồi. nhất cử nhất động đều mang cho người khác một loại cảm giác ưu nhã mà mạnh mẽ.

Thì ra đạo pháp có thể sử dụng như vậy!!! Từ Thanh Phàm trong lòng thầm kinh thán.

Và Từ Thanh Phàm dựa vào bản thân di chuyển với tốc độ nhanh chóng và biến hòa thần thông không thần kỳ của Khô Vinh Quyết đối địch không giống nhau, phương thức đối địch của Nhạc Thanh Nho là một loại cực đoan khác, hắn là dựa vào tư duy nhạy cảm và kiến thức uyên bác của chính mình trong giao đấu với địch nhân.

Nhìn Nhạc Thanh Nho giao đấu, Từ Thanh Phàm chỉ cảm thấy trong thế giới đạo pháp một cánh cửa mới đang bắt đầu mở ra trước mắt mình, một không gian rộng lớn khác đang hiện ra trước mắt mình, đây mới là con đường mà mình nên theo đuổi.

“Không ngờ thực lực của Nhạc sư huynh mạnh mẽ như vậy.” Khi Từ Thanh Phàm đang chuyên chú nhìn Nhạc Thanh Nho tỉ thí, Kim Thanh Hàn đột nhiên nói, trong giọng nói có chứa sự kinh ngạc.

Chính xác, ấn tượng của Nhạc Thanh Nho bình thường gây cho người khác cảm giác giống như là thầy dạy chữ, một lão học giả, căn bản không có chút phong độ cao thủ nào.

“Sư huynh hẳn ở ba mươi năm trước đã tiến nhập Tích cốc kỳ rồi, so với chúng ta sớm hơn nhiều năm. Hơn nữa tính thích các xem các loại sách sự lý giải và kiến thức của huynh ấy đối với đạo pháp cũng không phải là những người thanh niên như chúng ta có thể so sánh được. mặc dù tư chất có hạn đời này chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới trước mắt, nhưng thực lực của huynh ấy lại tuyệt đối làm cho người ta không thể xem thường được.” Từ Thanh Phàm mặc dù tring lòng cũng kinh ngạc về thực lực của Nhạc Thanh Nho, nhưng vẫn cười thản nhiên giải thích cho Kim Thanh Hàn.

Ngay lúc này, Nhạc Thanh Nho dùng một đạo pháp cấp thấp là “Mộc Kích Thuật” đánh ngã đối thủ bên ngoài sàn đấu, kết thúc giao đấu.

“Chúc mừng sư huynh đạt được thắng lợi.” Từ Thanh Phàm tiến lên chào đón Nhạc Thanh Nho đi xuống lôi đài, cười nói.

“Ấy, sư đệ, sao vẻ mặt của ngươi lại trắng bệch như vậy? bị thương rồi sao?” Nhạc Thanh Nho lại quan hoài hỏi.

Từ Thanh Phàm cười khổ nói : “Không bị thương, chỉ là linh khí trong cơ thể tiêu hao quá mức mà thôi.”

Vừa nói liền đem kinh nghiệm giao đấu hồi này nói lại cho Nhạc Thanh Nho một lần.

“Khó trách, Lý Vũ Hàn này mặc dù vì là Đệ tử hàng chữ ”Vũ“, cho nên ở trong môn phái danh tiếng không vang dội, nhưng ta trước đây cũng đã nghe sư phụ nói qua, thành tựu của hắn sau này ở trong hàng đệ tử hàng chữ ”Vũ“, ngoài Thịnh Vũ Sơn thì không có người nào có thể so sánh.

“Chúng ta bây giờ vẫn là trước tiên về sau núi đi, Từ sư huynh cần sớm ngồi xuống hồi phục linh khí, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai còn tiếp tục thi đấu.” Kim Thanh Hàn nhin không được hai người cứ đứng đây nói chuyện, nhàn nhạt nói.

Nghe Kim Thanh Hàn quan tâm như vậy, tuy rằng âm thanh vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng Từ Thanh Phàm cảm thấy bản thân trong lòng một sự ấm áp.

Sau khi Nhạc Thanh Nho khuyên bảo, Từ Thanh Phàm dưới sự dìu đỡ của Nhạc Thanh Nho và Kim Thanh Hàn hai người từ từ về trong động phủ của mình ở hậu sơn.

Sáng ngày hôm sau Từ Thanh Phàm trong sự chuyên tâm hồi phục linh khí bất tri bất giác đã đến. khi mặt trời vào buổi sáng vừa ló lên chiếu vào căn phòng gỗ của Từ Thanh Phàm, Từ Thanh Phàm cũng bắt đầu mở mắt ra, tiếc nuối thở dài một tiếng.

Ngày hôm qua khi Từ Thanh Phàm thi đấu với Lý Vũ Hàn linh khí tiêu hao thực sự rất nghiêm trọng, mà chỉ ngồi phục hồi một buổi tối thì không quá ngắn, cho nên hôm nay Khô Vinh hai khí trong cơ thể cũng chỉ hồi phục được 6, 7 phần mà thôi. Điều này làm cho hôm nay hắn thi đấu không có chút lo lắng, nếu lần này đối thủ cũng lợi hại như Lý Vũ Hàn mà nói, thế thì chính hắn không phải là thua nhiều thắng ít hay sao?

Nhưng suy nghĩ rồi Từ Thanh Phàm không khỏi cảm thấy buồn cười, cảm thấy mình quá lo lắng rồi, cao thủ giống như Lý Vũ Hàn nào có thể tùy tiện có thể gặp được cơ chứ.

Đi ra ngoài cửa, lúc này mặt trời đã mọc, trời thanh gió mát, trời đất bao phủ một tầng sương mù nhàn nhạt, ngược lại với ánh mặt trời màu vàng, lại phối hợp với cây cối xung quang tươi tốt, làm cho người khác có được cảm giác thoải mái tươi đẹp. không khí hỗn tạp mùi đất và hoa cỏ, cũng tạo nên sự tươi mới. Nhưng Từ Thanh Phàm đối mặt với cảnh đẹp như vậy lại không có bình tĩnh lại được, từ lúc hắn đi ra khỏi phòng luôn cảm thấy một điềm xấu đang dự báo trong lòng hắn.

“Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là vì hôm nay thi đấu sao?” Từ Thanh Phàm nhẹ giọng tự nói với bản thân.

“Sư đệ, ngươi hôm nay dậy sớm vậy, linh khí trong cơ thể hồi phục như thế nào rồi?” sau lưng đột nhiên truyền đến âm thanh của Nhạc Thanh Nho, mang theo sự quan tâm vô cùng.

Quay người lại nhìn thấy sự quan tâm của Nhạc Thanh Nho, trong lòng Từ Thanh Phàm biết được bản thân bất an đến từ đâu rồi.

Là Nhạc Thanh Nho!! Hôm nay chính là ngày Nhạc Thanh Nho thi đấu với Nam Cung Thanh Sơn.

Tính cách của Nhạc Thanh Nho, Từ Thanh Phàm đã tiếp xúc nhiều năm nay rất là hiểu rõ. Hắn ăn nó rồi đọc sách cho nên khắc sâu châm ngôn “Nhân chi sơ tính bổn thiện” và “Dữ nhân vi thiện”, sống thoáng là một con người tốt.

Người như vậy làm một con người trưởng bối, một con người già cả tất nhiên là được mọi người kính yêu, nhưng tính cách này thực sự không thích hợp cho việc đấu đá, bởi vì hắn mặc dù thuộc lâu kinh sử, nhưng lại không hiểu lòng người quỷ kế đa đoan, chỉ biết hòa thiện với người khác, lại rất ít phòng bị dã tâm của người khác.

Mặc dù Từ Thanh Phàm ngày hôm qua sau khi thấy Nhạc Thanh Nho bởi vì thực lực cao cường mà yên tâm không ít, hơn nữa trước đây cũng đối với Nhạc Thanh Nho nhắc nhở qua, nhưng nghĩ đến tính cách âm độc của Nam Cung Thanh Sơn và ánh mắt oán độc của hắn, Từ Thanh Phàm vẫn nhìn không được lại đối với Nhạc Thanh Nho nói : “Sư huynh, hôm nay huynh thi đấu với Nam Cung Thanh Sơn, nhất định phải vô cùng cẩn thận, nhất định không được hạ thủ lưu tình, lấy tâm tính của Nam Cung Thanh Sơn là tuyệt đối không thể niệm tình cũ được.”

“Điểm này huynh biết rồi, sư đệ ngươi không cần lo lắng.” Nhạc Thanh Nho cười nói, nhưng nhìn khuôn mặt nở nụ cười hiền từ của Nhạc Thanh Nho, Từ Thanh Phàm trong lòng càng thêm bất an.

Sau khi ở cùng với Nhạc Thanh Nho đến phía trước núi, Từ Thanh Phàm vốn là muốn đích thân xem tỉ thí giữa Nhạc Thanh Nho và Nam Cung Thanh Sơn, nhưng không may là, Từ Thanh Phàm và Nhạc Thanh Nho đều tỷ thí cùng một lúc ở hai sân khác nhau, bắt buộc Từ Thanh Phàm đành phải trước tiên đi đến lôi đài số năm, trước khi đi còn dặn dò Nhạc Thanh Nho cẩn thận lần nữa.

Trong tâm trạng bất an này, Từ Thanh Phàm nhanh chóng đi đến lôi đài số năm.

Hôm nay người đến lôi đài số năm xem thi đấu rõ ràng còn nhiều hơn hôm qua rất nhiều, nhìn thấy Từ Thanh Phàm đi đến, bốn phía dưới lôi đài tự giác tránh ra nhường đường cho hắn đi, người xung quang lúc này đều lộ ra ánh mắt đổ kỵ tôn kính khâm phục xen kẽ nhau, Từ Thanh Phàm không khỏi cười khổ. Biết rằng đã qua trận chiến ngày hôm qua, bản thân cũng được xem như người nổi tiếng rồi, nói không chắc hôm nay người đến xem còn có không ít người đến là vì mình a.

Sau khi lên lôi đài, Từ Thanh Phàm theo lệ cũ cúi đầu chào trưởng lão trọng tài, sau đó bắt đầu tỉ mỉ đánh giá đối thủ hôm nay của mình.

Đối thủ lần này của mình là một người trung niên có vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt nhìn mình rất là đề phòng, hiển nhiên trận đấu ngày hôm qua hắn đã bị uy hiếp không nhỏ, đáng tiếc người này thực lực kém rất nhiều so với Lý Vũ Hàn, chỉ đạt đến cảnh giới Tích Cốc trung kỳ.

Sau khi trọng tài tuyên bố trận tỷ thí bắt đầu, Từ Thanh Phàm trong lòng thầm hô lên một tiếng xin lỗi, liền toàn lực bắt đầu đối với người này tiến hành công kích. chỉ thấy Từ Thanh Phàm đầu ngón tay liên tục bắn ra, vô số Bạo Viêm Hoa màu đỏ như lửa, Nhãn Thảo màu xanh non không ngừng bắn đến người đó, tiếp tục dùng Thiết Đằng quần lấy đối thủ. Dưới sự toàn lực của Từ Thanh Phàm, chỉ trong chớp mắt, cả sàn đấu đầy hoa cỏ màu xanh và đỏ, trong sự huyền lệ chứa đựng sự nguy hiểm vô cùng.

Ầm thanh bạo viêm kịch liệt, ầm ầm tiếng như kim loại va vào nhau liên tiếp vang lên trên sàn đấu, mà đối thủ của Từ Thanh Phàm lại không có thương tích gì lớn, thì ra người này tu luyện là Kim hệ đạo pháp, vốn dĩ trước khi tỉ thí còn muốn chiếu theo tục lệ nói gì đó với Từ Thanh Phàm, nhưng không ngờ Từ Thanh Phàm chưa nói gì đã lập tức động thủ, mặc dù kinh ngạc như cũng phản ứng cực nhanh, trong chớp mắt Từ Thanh Phàm công kích, kim linh khí trong cơ thể hóa thành một cự hình linh thuần màu vàng che chắn trước mặt làm phòng ngự. mặc dù dưới sự công kích cực mạnh liên tiếp lui về sau, vẻ mặt cũng trở nên trắng bệch, nhưng cũng vẫn luôn chống đỡ một cách gian nan.

Từ Thanh Phàm cũng không phải là loại người thích lấy chiến thắng để trêu đùa đối thủ làm khoái lạc, lấy tính cách của hắn, dù là thắng đối thủ cũng không thể làm cho đối thủ thất vọng không thể chịu nổi, bởi vì hắn cảm thấy như thế sẽ làm cho trong lòng người thất bại lưu lại một bóng ma, làm cho từ nay về sau lòng tin tưởng mất hết, tiền đồ bị hủy như vậy ở trên tay mình. Cho nên Từ Thanh Phàm cho đến nay mỗi lần xuất thủ đều có lưu lại một chút tình, dù là khi tỷ thí với Lý Vũ Hàn, mới bắt đầu cũng như vậy không có toàn lực xuất thủ.

Ví dụ như lần đầu tiên Từ Thanh Phàm thi đấu, đối diện chủ là một đối thủ là sơ sơ luyện khí kỳ. cùng với những người khác giải quyết chiến đấu bất đồng, Từ Thanh Phàm sau khi để người ta công kích hồi lâu để tạo lòng tin rồi mới phản kích, làm cho người ta không mất đi lòng tin, đây mới chính là phong cách của Từ Thanh Phàm.

Nhưng hôm nay tình huống lại có chút khác biệt, Từ Thanh Phàm sau khi rời khỏi Nhạc Thanh Nho, cảm giác bất an càng gia tăng mãnh liệt, trong lòng hắn mãnh liệt sinh ra một cảm giác hoảng sợ. cho nên hắn sau khi lên sàn giao đấu bắt đầu toàn lực công kích, chỉ muốn có thể kết thúc trận đấu trong thời gia ngắn nhất, sau đó lập tức đi đến lôi đài số sáu để xem sư huynh Nhạc Thanh Nho giao đấu với Nam Cung Thanh Sơn.

Đáng tiếc, đối thủ lần này của hắn tuy rằng thực lực không cao, dưới sự công kích của Từ Thanh Phàm cũng sắc mặt càng trắng bệch, nhưng phòng thủ vô cùng chặt chẽ. Từ Thanh Phàm liên tiếp dùng Bạo Viêm Hoa, Nhận Thảo, Thiết Đằng hướng đến hắn công kích liên tục hai nén hương rồi mà chưa thể chiến thắng, quả thật là bản thân bởi vì liên tục sử dụng thần thông Khô Vinh Quyết mà linh khí trong cơ thể tiêu hao nghiêm trọng, hơn nữa vốn dĩ công lực không có hoàn toàn phục hồi, linh khí trong cơ thể dần dần cảm giác tiêu hao không ngừng.

Ngay khi Từ Thanh Phàm bắt đầu không thể nhẫn nại được, chuẩn bị dùng pháp khí “Khô Vinh Thước” để công kích, phòng ngự của đối thủ cuối cùng cũng chống đỡ không được nữa, linh thuần màu vàng dưới sự công kích liên tục của Từ Thanh Phàm dần dần sinh ra những vết nứt nhỏ, sau đó đột nhiên vỡ ra, cũng phát ra những âm thanh “Rắc, rắc...”

Đã không có cự thuẫn ngăn cản, Từ Thanh Phàm thu tay không kịp, Bạo Viêm Hoa, Nhận Thảo, liên tiếp đánh lên thân người này, may mắn người này cuối cùng kim quang liền chớp lên, ngăn được một số công kích, nhưng dù sao như vậy, hắn cũng bị Bạo Viêm Hoa uy lực làm cho bay ra ngoài sàn đấu, thân còn ở trên không trung miệng đã phun ra một đồng máu, máu hồng làm cho Từ Thanh Phàm có chút hoảng sợ trong lòng, tiếp theo nặng nề rơi xuống mặt đất, trên người đầy những vết thương do Nhận Thảo gây nên.

Nhìn thấy hắn sau khi ngã xuống đất, thần sắc uể oải, Từ Thanh Phàm trong lòng có chút áy náy, đây là lần đầu tiên hắn ra tay đánh trọng thương người khác, hơn nữa là một người đồng môn không có oán thù gì với mình.

Sau khi trưởng lão làm trọng tài tuyên bố Từ Thanh Phàm dành chiến thắng, Từ Thanh Phàm trước tiên là xuất ra mấy “Bách Linh Thảo” dùng để trị liệu thương thế bôi lên vết thương của người này, chân thành nói với hắn : “Xin lỗi, ta có việc gấp.”

Nói xong cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của người này, bước nhanh xuống lôi đài, sau khi rời khỏi những người xem, nhanh chóng đi đến lôi đài số sáu. Sau lưng không ngừng truyền đến âm thanh kinh ngạc.

“Thật lợi hại, có thể trong thời gian ngắn như vậy, giải quyết một đối thủ Tích cốc kỳ.”

“Không chỉ lợi hại, hơn nữa đạo pháp mà hắn sử dụng cũng rất đẹp.”

“Các người còng không thấy qua trận thi đấu ngày hôm qua đâu, đó mới được gọi là đẹp một cách đặc sắc.”

“Không thể xảy ra việc gì, vạn lần không thể xảy ra chuyện gì.” Từ Thanh Phàm bây giờ lại bất chấp những lời nói sau lưng mình, chỉ là không ngừng mặc niệm trong lòng, an ủi lòng mình lấy thực lực của sư huynh Nhạc Thanh Nho chắc không thể xảy ra chuyện gì lớn, nhưng trong lòng lại vẫn ngăn không được càng lúc càng hoảng loạn.

Khi Từ Thanh Phàm đến gần lôi đài số sáu, nghe được xung quanh lôi đài đang vang lên những tiếng kinh hô. Nghe được âm thanh đó, trong lòng Từ Thanh Phàm càng vội vàng, cũng không quản người khác đang dùng ánh mắt oán hận nhìn hắn, dùng lực chen giữa đám người đang xem tiến về phía trước lôi đài, mà những người trên lôi đài lại làm cho hắn kinh ngạc rất lớn.

Sự bất an giằng co suốt buổi sáng rốt cuộc đã hiện ra.

Chỉ thấy Nhạc Thanh Nho đấu với Nam Cung Thanh Sơn đang rơi xuống hạ phong, dưới sự công kích của pháp khí của Nam Cung Thanh Sơn đang hết sức chặt vật, trên người không biết lúc nào bị pháp khí đã thương một mảnh máu thịt, vốn dĩ bộ râu màu trắng sạch sẽ cũng trở nên bừa bộn, trên mặt dính đầy máu

tươi của hắn, nhưng không biết vì sao Nhạc Thanh Nho không có sử dụng đạo pháp phản kích, thậm chí ngay cả pháp khí “Huyền Mộc Giản” cũng không có sử dụng để bảo vệ.

“Sư huynh!!” Từ Thanh Phàm nhìn thấy trình cả trên lôi đài, trong lòng kinh ngạc, bất giác hô lên.

Tiếng hô của Từ Thanh Phàm cũng dẫn đến sự chú ý của hai người trên lôi đài, Nhạc Thanh Nho nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ dưới lôi đài của Từ Thanh Phàm, vừa né tránh pháp khí của đối phương vừa hướng ánh mắt xin lỗi đến hắn, có vẻ như tuyệt vọng và đau lòng vậy. Nam Cung Thanh Sơn khoe miệng lại lộ ra sự đắc ý và nụ cười tàn nhẫn, tay giơ lên, bốn căn tiêm thứ của pháp khí nhanh chóng đâm đến Nhạc Thanh Nho, Nhạc Thanh Nho căn bản không có bất cứ cơ hội gì chống cự, bị bốn căn tiêm thứ đâm xuyên qua da thịt, máu trong chớp mắt rơi đầy lôi đài, tỏ ra vô cùng thê lương.

“Nam Cung Thanh Sơn thắng.”

Sau khi trường lão trọng tài tuyên bố kết thúc một tiếng, Từ Thanh Phàm dùng tốc độ nhanh nhất của mình, thân hình chớp lên, trong chớp mắt đã xuất hiện ở bên cạnh thân hình của Nhạc Thanh Nho đang chuẩn bị ngã mặt đất, cẩn thận đỡ lấy hắn, cũng tỉ mỉ quan sát thương thế của Nhạc Thanh Nho, lại càng kinh ngạc hoảng sợ.

Nhạc Thanh Nho trên người rất nhiều chỗ bị thương nghiêm trọng, tay chân bị đâm thủng, trên người nhiều chỗ bị chém thương, máu tươi không ngừng chảy ra, nhưng trong những vết thương nhiều như thế, vết thương ở “Linh Hải Huyệt” trước ngực của Nhạc Thanh Nho rất rõ ràng.

Linh Hải Huyệt là nơi quan trọng nhất trên thân thể của người tu tiên. Bởi vì người tu tiên bình thường hấp thu linh khí của thiên địa tích lũy chỗ này. chỗ này bị đâm thủng, thể thì đại biểu cho đạo hạnh mà Nhạc Thanh Nho đời này khổ tu đã hủy trong một ngày rồi.

Thấy Nhạc Thanh Nho lúc này vẻ mặt càng thêm suy nhược, Từ Thanh Phàm bất chấp cái khác, luống cuống tay chân dán “Bách Linh Thảo” lên các vết thương của Nhạc Thanh Nho, trong cơ thể mộc át linh khí càng cuộn cuộn không ngừng tiến vào cơ thể của Nhạc Thanh Nho.

Qua một lúc lâu sau, Nhạc Thanh Nho vẻ mặt cuối cùng cũng có chút huyết sắc.

Nhưng Từ Thanh Phàm lúc này trong lòng lại càng thêm lạnh lẽo. Sư huynh bây giờ đã 145 tuổi rồi, “Linh Hải Huyệt” bị đâm xuyên, đạo hạnh toàn thân bị phế, bảo hắn như thế nào có thể tiếp tục sống đây?

“Được lắm!! Người được lắm!!” Từ Thanh Phàm từ từ sau khi đặt Nhạc Thanh Nho trên mặt đất, xoay người nhìn chăm chăm vào Nam Cung Thanh Sơn đang đứng chỗ cũ trên lôi đài, nhẹ giọng nói. Chỉ là âm thanh hơi run rẩy, chứng tỏ hắn bây giờ phần nộ như thế nào.

Từ Thanh Phàm từ trước tới nay chưa có phần nộ với người nào như vậy, thậm chí oán hận qua, ngay cả Bích Nhân Văn Đề Thủ kia tuy hủy đi gia trại của hắn, nhưng nó dù sao cũng chỉ là một yêu thú không có tình cảm, mặc dù chứng môn Trương Hoa Lăng cướp lấy di vật của sư phụ hắn khi ông ta mất đi, nhưng dù sao cũng không tuyệt tình với chuyện đó.

Mà Nam Cung Thanh Sơn trước mắt vong ơn phụ nghĩa này, không thể nghi ngờ gì chính là người đầu tiên.

“Ta trước đến nay vẫn được như vậy.” Nam Cung Thanh Sơn trong mắt tràn đầy khoái cảm báo được thù, cũng nhẹ giọng nói với Từ Thanh Phàm, chỉ có khoe miệng hơi cười tỏ ra hắn hiện giờ đắc ý như thế nào.

“Xin người, Ta xin người đó, nhất định phải tiến vào vòng 16 người mạnh, hơn nữa trước khi gặp được ta đừng có thua cho bất kỳ ai, nếu không thì ta cũng không có biện pháp nào quang minh chính đại báo thù cho sư huynh.” Từ Thanh Phàm nhìn chăm chăm vào Nam Cung Thanh Sơn nghiêng ra từng chữ một. lúc nói linh khí trong cơ thể hắn bởi vì phần nộ cực điểm mà không ngừng chế được bốc lên, trong mắt hai đạo quang mang màu xanh và màu xám, quanh thân linh khí mạnh mẽ tuôn ra, giống như ma thân giáng thế vậy.

“Hừ...! người trước tiên hãy tiến nhập vào vòng mười sáu người rồi hãy nói, biết đâu người trước khi gặp ta đã bị loại rồi.” Nam Cung Thanh Sơn nhìn thấy sự phần nộ của Từ Thanh Phàm, trong ánh mắt không tự chủ được né tránh một chút, sau đó lại ngẩng đầu khinh thường nói, nói xong cũng không lý đến Từ Thanh Phàm nữa, nghiêng ngang rời đi.

Từ Thanh Phàm nhìn kỹ vào sau lưng của Nam Cung Thanh Sơn một cái, sau đó nâng Nhạc Thanh Nho rời khỏi mọi người hướng đến sườn núi phía trước núi đi đến.

Nơi đó là hi vọng duy nhất hiện giờ của Từ Thanh Phàm, là động phủ của sư bá Tiêu Hoa Triết của hắn.

27. Thương Thệ

Sườn núi của Cửu Hoa Sơn, Một trúc xá an tĩnh ưu nhã nằm sâu trong một rừng trúc, sương mù vườn xung quanh, chim bay trùng kêu, càng tạo nên khung cảnh xa xưa.

Nhưng lúc này, trong lòng của Từ Thanh Phàm chỉ có một cảm giác tuyệt vọng.

Trong trúc phòng.

Tiêu Hoa Triết đang nhìn qua thương thế của Nhạc Thanh Nho, đối với vết thương ở “Linh Hải Huyệt” cũng không có biện pháp gì, sau khi chữa khỏi các vết thương bên ngoài của Nhạc Thanh Nho, chỉ thở dài một tiếng đi ra khỏi phòng, thần sắc mang đến sự tiếc hận sâu sắc.

Trong phòng trúc xá, chỉ còn lại hai huynh đệ Từ Thanh Phàm.

“Sư đệ, tất cả đây đều là sự sai lầm của sư huynh, là ta quá mềm lòng rồi, không nghe lời nhắc nhở của đệ, cuối cùng còn bị hắn ám toán, ài...” Nhạc Thanh Nho nằm trên giường, chậm rãi nói với Từ Thanh Phàm đang đứng đầu giường, dường như mỗi một câu đều tiêu hai đi khi lực cực lớn của hắn, trong âm thanh không thể che dấu được sự già nua và tuyệt vọng.

Khuôn mặt của hắn lúc này dường như chỉ là trong chớp mắt già đi mấy trăm tuổi, tóc bạc bắt đầu rụng hết, nếp nhăn đầy mặt, thậm chí âm thanh nói chuyện cũng vô lực.

Nhìn bộ dáng của Nhạc Thanh Nho bây giờ, Từ Thanh Phàm đau xót trong lòng, đau nhức lan tràn sang từ tâm can đến toàn thân. Bây giờ hắn thậm chí ngay cả muốn khóc cũng không khóc được nữa rồi, chỉ còn lại một sự tuyệt vọng sâu sắc.

Hai mươi năm trước, cha nuôi dưỡng mình lớn lên đã không còn nữa, chết trong tay yêu thú, mười năm trước, người sư phụ mặt nghiêm lòng hiền cũng không còn nữa, cuối cùng thọ nguyên khô kiệt, bây giờ, người sư huynh đối với mình như huynh đệ như phụ mẫu chẳng lẽ cũng rời xa mình sao?

Từ Thanh Phàm hi vọng đây không phải là sự thật, nhưng Nhạc Thanh Nho đạo hạnh toàn thân bị phế, thân thể bây giờ không khác với phạm nhân. Nhưng phạm nhân nào có thể sống đến một trăm bốn lăm tuổi chứ? Mặc dù vết thương bên ngoài thân của Nhạc Thanh Nho đều đã hoàn toàn lành lại, nhưng Từ Thanh Phàm bây giờ rõ ràng có thể cảm giác được Nhạc Thanh Nho sinh mệnh trong cơ thể của hắn đang nhanh chóng tan mất, mà khuôn mặt và thân thể của Nhạc Thanh Nho lấy mất thường cũng có thể thấy được đang già đi nhanh chóng.

Tất cả điều này, đều làm cho Từ Thanh Phàm cảm giác được sự tuyệt vọng sâu sắc.

“Sư huynh, huynh yên tâm đi. Nam Cung Thanh Sơn kia để cho đệ xử lý, đệ sẽ đích thân báo thù cho huynh.” Từ Thanh Phàm lúc nói câu này trong lòng rất bình tĩnh, một loại người sau khi biết rõ mục đích sẽ trở nên hết sức bình tĩnh.

Trên đường đến động phủ của Tiêu Hoa Triết, Nhạc Thanh Nho đã không ngừng nói về quá trình tỷ thí lần này giữa hắn và Nam Cung Thanh Sơn, mới bắt đầu tí thí Nam Cung Thanh Sơn dùng “Truyền âm thuật” nói với Nhạc Thanh Nho nói hắn đã sám hối, nói bản thân hắn không nên phản bội Lục Hoa Nghiêm và đầu nhập làm môn hạ người khác, bây giờ hắn lại nhớ đến thời gian vui vẻ khi Lục Hoa Nghiêm mới thu hắn làm môn hạ. nói đến chỗ cảm động, hắn từ từ đi đến bên người Nhạc Thanh Nho, hình như muốn tìm kiếm sự an ủi của Nhạc Thanh Nho.

Mà Nhạc Thanh Nho sau khi nghe Nam Cung Thanh Sơn nói cảm động như vậy, sớm đã quên mất những lời nhắc nhở của Từ Thanh Phàm rồi. không chút đề phòng chuẩn bị vở vai của Nam Cung Thanh Sơn biểu thị sự an ủi.

Mà ngay lúc này, dị biến nổi lên. Vốn dĩ khuôn mặt sạm hói của Nam Cung Thanh Sơn đã biến mất tiêu, lộ ra bộ mặt với dã tâm lang sói của hắn, pháp khí tiềm thứ màu xanh đột nhiên xuất hiện, trong chớp mắt đâm xuyên qua “Linh Hải Huyết” của Nam Cung Thanh Sơn, phé mất một thân tu vi của Nhạc Thanh Nho. Lúc Nhạc Thanh Nho đem pháp khí “Huyền Mộc Giản” của mình thi triển ra, “Huyền Mộc Giản” lại bị Nam Cung Thanh Sơn dùng pháp khí hình vòng vây mất, Nhạc Thanh Nho lúc này liền mất liên hệ với pháp khí của mình.

Tiếp theo là lúc Từ Thanh Phàm đến dưới đài số sáu nhìn thấy tình hình như vậy, Nhạc Thanh Nho dưới sự công kích của Nam Cung Thanh Sơn chỉ có thể vất vả chống đỡ.

Trên thực tế, khi đó Nhạc Thanh Nho đạo hạnh bị phé rồi, hơn nữa còn trọng thương, Nam Cung Thanh Sơn bất cứ lúc nào cũng có thể đánh bại hắn. nhưng Nam Cung Thanh Sơn lại không có làm như vậy, mà tận tình trêu đùa Nhạc Thanh Nho trên lôi đài, đến khi phát hiện Từ Thanh Phàm đến dưới lôi đài mới đem Nhạc Thanh Nho hoàn toàn đánh bại. làm như vậy là báo thù Từ Thanh Phàm, cũng là thị uy trước mặt Từ Thanh Phàm.

Cho nên Từ Thanh Phàm bây giờ lúc đối diện với Nhạc Thanh Nho, ngoài sự thương tâm tuyệt vọng còn có sự áy náy sâu sắc. bởi vì hắn cảm thấy tạo ngộ của Nhạc Thanh Nho làm bởi vì lần trước hắn hạ thủ lưu tình với Nam Cung Thanh Sơn mới phải ăn quả đắng này.

“Sư đệ, đừng làm hại hắn.” không ngờ Nhạc Thanh Nho sau khi nghe được lời của Từ Thanh Phàm thì kinh hãi, nói một cách đứt quãng: “Nam Cung sư đệ dù sao cũng là người mà sư phụ lúc còn sống yêu thích nhất, hắn bây giờ tuy những hành động việc làm cũng chỉ là nhất thời lạc đường mà thôi, cho nên hắn nhất định sẽ nhanh chóng hối hận. hơn nữa hắn bây giờ trong tay có rất nhiều pháp khí rất lợi hại, người cũng không chắc có thể làm thương tổn được hắn, nói không chừng còn bị hắn làm bị thương nữa đây.”

Nghe Nhạc Thanh Nho nói như vậy, Từ Thanh Phàm chỉ trầm mặc nhìn hắn, không ngờ đến lúc này rồi mà Nhạc Thanh Nho còn nghĩ muốn làm cho Nam Cung Thanh Sơn hồi tâm chuyển ý.

Nhìn Nhạc Thanh Nho ánh mắt lo lắng như vậy, Từ Thanh Phàm bất đắc dĩ thở dài một hơi rồi nói : “Được rồi, sư huynh, đệ đáp ứng với huynh, đệ sẽ không làm tổn thương đến mạng sống của hắn.”

Sau khi thấy ánh mắt của Nhạc Thanh Nho trở nên vui mừng, Từ Thanh Phàm trong lòng thầm thở dài, sư huynh tính cách tốt như vậy luôn muốn tốt cho người khác, lại không biết oán hận là cái gì.

“Đệ sẽ không làm hại sinh mạng của hắn, nhưng đệ sẽ trả lại cho hắn toàn bộ những điều hôm nay hắn làm với huynh!!” Từ Thanh Phàm trong lòng thầm nói một câu.

“Đệ sẽ không làm hại sinh mạng của hắn, nhưng đệ sẽ trả lại cho hắn toàn bộ những điều hôm nay hắn làm với huynh!!” Từ Thanh Phàm trong lòng thầm nói một câu.

Nhưng những ý nghĩ này Từ Thanh Phàm cũng không nói với Nhạc Thanh Nho, bởi vì hắn không nhẫn tâm bây giờ làm cho Nhạc Thanh Nho bởi vì lo lắng điều này, cũng không muốn lúc này tranh luận với Nhạc Thanh Nho.

“Được rồi, sư huynh, đệ đi gặp sư bá một chút, huynh trước tiên ở trong này nghỉ ngơi thật tốt.” Từ Thanh Phàm nói.

Thấy Nhạc Thanh Nho gật đầu, Từ Thanh Phàm trước tiên đắp một chiếc chăn mềm cho Nhạc Thanh Nho, sau đó xoay người ra khỏi phòng.

Phòng phía trước, Tiêu Hoa Triết đang khoanh chân ngồi đối diện với ánh hoàng hôn, nhắm mắt dưỡng thần.

“Sư bá.” Từ Thanh Phàm nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Tiêu Hoa Triết sau khi cúi người hành lễ, trầm giọng hỏi : “thương thế của sư huynh đệ tử, người thật sự không có cách nào sao?”

Vừa nói, Từ Thanh Phàm kỳ vọng nhìn Tiêu Hoa Triết, bây giờ hắn đối với thương thế của Nhạc Thanh Nho đúng là tâm chưa có chết.

Tiêu Hoa Triết từ từ mở mắt ra, nhìn ánh mắt mong đợi của Từ Thanh Phàm một cái, sau đó thở dài một hơi chậm rãi nói : “Linh Hải Huyết bị phá rồi, đạo hạnh bị hủy rồi, thọ nguyên hết rồi, sinh cơ hết rồi.”

“Một điểm hi vọng cũng không có sao?” Mặc dù trong lòng sớm đã dự đoán trước kết quả này, nhưng Từ Thanh Phàm bây giờ tâm trạng vẫn tiến nhập vào hắc ám, nhưng cũng hồi một tiếng.

“Sinh tử do số, hãy nén đau thương mà chấp nhận” Tiêu Hoa Triết trầm mặc một chút chậm rãi nói, sau đó lại nhắm mắt.

Nghe được lời của Tiêu Hoa Triết, Từ Thanh Phàm lần nữa hành lễ với Tiêu Hoa Triết, sau đó từ từ lui ra khỏi phòng, đi đến phòng phía sau, ở đó có sư huynh của hắn, hắn cần ở bên sư huynh của hắn vượt qua quãng thời gian cuối cùng của cuộc đời.

Khi Từ Thanh Phàm đến phòng phía sau lại phát hiện Nhạc Thanh Nho cũng không có nghỉ ngơi, chỉ yên lặng nằm trên giường nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, trong ánh mắt tràn đầy sự lưu luyến.

Cũng không biết là Từ Thanh Phàm cảm giác sai hay không, lúc Từ Thanh Phàm ra khỏi phòng phía sau một đoạn thời gian rất ngắn, trên mặt của Nhạc Thanh Nho nếp nhăn đã nhiều hơn rất nhiều.

Sau khi thấy Từ Thanh Phàm trở lại, Nhạc Thanh Nho bình tĩnh hỏi : “là không cứu được huynh phải không?”

Kỳ quái chính là, Nhạc Thanh Nho lúc này lời nói đã hồi phục một chút sinh khí, âm thanh cũng có lực hơn ban đầu.

“Sư huynh, huynh sao có thể nói như vậy, huynh chỉ cần nghỉ ngơi tu luyện thật tốt, nhất định sẽ hồi phục.” Từ Thanh Phàm cười một cách mạnh mẽ.

“Sư đệ, đệ đừng lừa huynh nữa, thân thể của huynh bây giờ như thế nào huynh còn không rõ sao?” Nhạc Thanh Nho cười nhẹ nói tiếp. “phỏng chừng ta không qua được đêm nay nữa rồi.”

Nghe Nhạc Thanh Nho nói như vậy, Từ Thanh Phàm bất giác trầm lặng không nói, hắn biết mình lừa không được Nhạc Thanh Nho.

“Đừng buồn, huynh sống nhiều hơn so với người khác nhiều thời gian như vậy, hơn nữa đời này cũng đã làm được những việc mình muốn rồi, sau khi ra đi chỉ còn thắc mắc mỗi mình đệ thôi, thế cũng đủ rồi. đời này không uống, chết cũng thản nhiên.” Nhạc Thanh Nho ngược lại an ủi nói.

“Vâng, sư huynh.” Mặc dù Từ Thanh Phàm cố gắng kìm chế, nhưng quanh ánh mắt vẫn ngăn không được đỏ lên.

“Sư đệ, nói đến chúng ta từ khi quen biết nhau đến này, trong những ngày bình thường đều là huynh xem sách đệ tu luyện, ngoài lúc hai mươi năm trước khi đệ mới bái nhập sư môn, và mười năm trước uống say một hôm, còn không có nói chuyện suốt ngày bao giờ. Hôm nay đệ nói chuyện với sư huynh thật lâu, được không?” âm thanh của Nhạc Thanh Nho tràn đầy từ ái.

“Được rồi, sư huynh.”

Sau đó, hai sư huynh đệ bắt đầu cuộc đối ẩm nói chuyện lần thứ ba trong vòng hai mươi năm nay, nói những điều mình đã trải qua và mong muốn của quá khứ, hiện tại, tương lai, những điều vui vẻ, đau khổ, ưu sầu, các loại tâm tình phức tạp rối rắm đều được tuôn ra trong lần này.

Cũng không biết qua bao lâu, trời không biết khi nào đã tối đen rồi, Từ Thanh Phàm đang nói với Nhạc Thanh Nho về phong thổ nhân tình của người ở Nam hoang, Nhạc Thanh Nho đột nhiên cắt đứt : “Sư đệ, nghe huynh nói mấy câu được không?”

“Sư huynh, huynh nói đi.”

“Huynh lớn hơn đệ 110 tuổi, mặc dù đệ là sư đệ của huynh, nhưng huynh vẫn luôn xem đệ như là con cháu.” Nhạc Thanh Nho ngữ khí đột nhiên dần dần có chút dồn dập.

“Sư huynh, đệ biết, đệ cũng vậy, luôn xem huynh là trưởng bối.” Từ Thanh Phàm thương cảm nói.

“Thanh Phàm, nghe huynh khuyên một lần, di vật của sư phụ, lần này đệ có thể thu hồi lại thì thu hồi, không thể được thì thôi, dù sao đó chỉ là vật chết mà thôi, đừng vì điều này mà liều mạng. gia thù của đệ cũng vậy, có thể báo thù được thì báo, không thể được thì để cho nó tan theo gió mây đi.” Nhạc Thanh Nho

ánh mắt nhìn Từ Thanh Phàm chân thành nói : “Người ta không thể vĩnh viễn sống cho quá khứ, sống một cách vui vẻ thoải mái mới là điều quan trọng nhất.”

Nghe được lời của Nhạc Thanh Nho Từ Thanh Phàm trầm mặc một lúc, có những thứ, cũng không thể nói buông là có thể buông ngay được.

“Hứa với huynh được không?” Nhạc Thanh Nho nhìn thấy Từ Thanh Phàm trầm mặc không nói, lại hỏi.

“Được rồi, sư huynh, đệ hứa với huynh.” Từ Thanh Phàm bất đắc dĩ nói. Lúc này hẳn còn có thể nói khác được sao?

“Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.” Nhạc Thanh Nho nghe Từ Thanh Phàm cam đoan như vậy thở dài một hơi, chậm rãi lầm bầm nói, hình như đã buông xuống được một việc trong lòng cuối cùng.

“Sư huynh, huynh còn có gì muốn nói với đệ nữa không?”

Nhạc Thanh Nho lại không trả lời.

“Sư huynh? Sư huynh?”

Nhạc Thanh Nho đã nhắm hai mắt, mặc cho Từ Thanh Phàm kêu gọi thế nào cũng không mở mắt ra nữa.

Ngoài cửa sổ, màn đêm đen tối của Cửu Hoa Sơn đột nhiên đổ mưa phùn.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Bầu trời trong xanh, sau cơn mưa không khí vô cùng tươi mát.

Từ Thanh Phàm một thân mặc tang phục, đem di thể của Nhạc Thanh Nho an táng phía trước động phủ của hai sư huynh đệ họ đã chung sống mười năm nay.

Chôn ở chỗ này, một là bởi vì lấy thân phận của Nhạc Thanh Nho không thể an táng trong mộ tổ của Cửu Hoa Sơn, hai là bởi vì Từ Thanh Phàm muốn để cho sư huynh bất cứ lúc nào cũng làm bạn bên cạnh hẳn.

Sau khi đắp xong bia mộ, Từ Thanh Phàm quỳ trước mộ phần lạy ba lạy.

Chậm rãi đứng dậy, Từ Thanh Phàm nhìn ngôi mộ trước mắt, đột nhiên nhẹ giọng ngâm :

”Đột nhiên đi mất hận nào bằng

người bạn già đã hai mươi năm

giấc mộng hôm qua bên trúc ốc

mưa gió đêm về hẹn kiếp sau...”

Rất kỳ lạ, sau khi Nhạc Thanh Nho chết đi, tâm trạng của Từ Thanh Phàm hết sức bình tĩnh, không có buồn rầu cũng không có thương tâm, giống như những cảm xúc này đã tiêu biến hết rồi vậy, chỉ là trong lòng trống rỗng một mảng mà thôi.

Có gì lớn lao bằng tâm lạnh lòng tro.

“Từ nay về sau, ta lại chỉ có một thân một mình nữa thôi.” Từ Thanh Phàm thầm nói.

Vừa nói, Từ Thanh Phàm ngón tay biến ảo vô số Hoàn Hoa ưu nhã, từ trên tay hẳn biến ra. Hai tay hẳn phát lên, Hoàn Hoa toàn bộ được vút lên không trung, sau đó từ từ rơi xuống trước mộ của Nhạc Thanh Nho.

Mưa hoa rơi xuống, đầy trời Hoàn hoa, một mảnh tang trắng.

“Sư huynh, những Hoàn Hoa này là lúc còn sống huynh thích nhất, để sư đệ tế mộ huynh đi.” Từ Thanh Phàm nhẹ giọng nói với bia mộ.

“Cố nén bi thương, thuận thiên chấp nhận”

Cũng không biết Từ Thanh Phàm đứng trước mộ của Nhạc Thanh Nho bao lâu, sau lưng truyền đến một âm thanh thanh thúy, mang theo sự lo lắng.

Từ Thanh Phàm quay người lại nhìn, lại phát hiện Kim Thanh Hàn không biết đã đứng ở một chỗ không xa sau lưng hắn bao lâu rồi, ánh mắt tràn đầy sự quan tâm.

Nhìn thấy Kim Thanh Hàn, trái tim hôn ám lạnh lẽo của Từ Thanh Phàm có chút ấm áp. Đúng vậy, mặc dù mình từ đây không còn người thân nữa, nhưng ít nhất còn có người bạn này.

“Thi đấu hôm nay bắt đầu rồi sao?” Từ Thanh Phàm nhẹ nhàng hỏi. Hắn không muốn Kim Thanh Hàn vì lo lắng cho mình, cho nên không chế tâm trạng khẩu khí hết sức tỏ ra bình tĩnh.

“Tỷ thí của ngươi lập tức bắt đầu rồi.”

“Thế thì chúng ta đi nhanh cho kịp đi.” Vừa nói, Từ Thanh Phàm bước nhanh về phía trước núi.

“Đợi tỷ.” Kim Thanh Hàn đột nhiên kêu lên.

“Làm sao vậy?” Từ Thanh Phàm quay đầu hỏi.

“Ngươi mặc y phục như thế này đi sao?” Kim Thanh Hàn nhìn thấy Từ Thanh Phàm mặc trang phục tang lễ màu trắng, vội vàng hỏi.

“Hôm nay là ngày sư huynh của ta chết đi, ta không mặc trang phục này vậy nên mặc gì chứ?” nói xong, Từ Thanh Phàm cũng không quay lại, nhanh chóng chạy về phía trước núi.

Trong phía sau núi, chỉ lưu lại âm thanh vang vọng của Từ Thanh Phàm.

“Kim sư đệ, cảm ơn.”

28. Thanh Linh

Trước khi thi đấu, dưới lôi đài số năm. Người xem xung quanh chờ đợi trận đấu bắt đầu, lần lượt thảo luận với nhau.

“Sư huynh, người nói xem trận nay ai thắng?”

“Thế thì khẳng định là Đông Phương Thanh Linh rồi, nàng vẫn là người có khả năng nhất tiến vào vòng mười sáu người mạnh.”

”Thế thì không nhất định a, người không thấy qua Từ Thanh Phàm mấy trận trước xuất thủ, đạo pháp độc đáo huyền lệ, trước đây chưa từng có, hơn nữa tốc độ di chuyển cực nhanh, cực kỳ lợi hại. theo ta mặc dù trước đây Đông Phương Thanh Linh danh tiếng rất lớn, nhưng nàng nhất định không phải là đối thủ của Từ Thanh Phàm.

“Vậy Đông Phương Thanh Linh chẳng lẽ không lợi hại sao? Ba trận trước nàng xuất thủ người cũng xem qua rồi, đối thủ đều bị nàng giải quyết một cách sạch sẽ lưu loát, không có một người nào có thể chống đỡ được ba nén hương., hơn nữa thân là ái đồ của Đối Hoa Khiết sư bá, pháp khí trong tay nàng vô số, uy lực lớn, theo ra Từ Thanh Phàm gặp phải nàng trên căn bản là không có lực để chống đỡ.”

“Từ Thanh Phàm là Tích Cốc hậu kỳ, mà Đông Phương Thanh Linh mới Tích Cốc trung kỳ, lấy công lực mà nói Từ Thanh Phàm chiếm lợi thế mà.”

”Mặc dù Từ Thanh Phàm công lực cao hơn một ít so với Đông Phương Thanh Linh, nhưng không nhiều pháp khí bằng người ta. hơn nữa Đông Phương Thanh Linh đối với năng lực khống chế đạo thuật vẫn là số một số hai trong các đệ tử cấp thấp của Cửu Hoa Môn.

Ngay trong những âm thanh thảo luận nhiệt liệt này, Từ Thanh Phàm từ từ đi đến dưới lôi đài số năm. Mọi người xung quanh sau khi nhìn thấy hắn đến cũng tự giác tránh ra một con đường, để hắn thuận lợi đi lên lôi đài, yên lặng chờ đợi trận tỷ thí của mình bắt đầu.

Trận tỷ thí hôm nay của Từ Thanh Phàm sẽ là trận thi đấu cuối cùng của hắn ở lôi đài số năm, nếu trận này hắn thắng liền có thể tiến vào vòng mười sáu người, cách mục tiêu thu hồi di vật của Lục Hoa Nghiêm càng gần thêm một bước.

Mà đối thủ của hắn lần này lại không đơn giản, là Đông Phương Thanh Linh nổi tiếng có khả năng tiến vào vòng mười sáu nhất.

Đông Phương Thanh Linh là ái đồ của Đới Hoa Khiết người được mệnh danh tính tình quái dị luôn bên vực ái đồ nhất trong những cao thủ hàng chữ “Hoa”, trong bình thường đối với nàng càng thêm sủng ái, cũng ban cho nàng rất nhiều pháp khí. Nghe nói tài sản riêng của nàng cũng đủ làm cho một hư đan kỳ cao thủ bình thường xấu hổ đến chết, do đó có thể thấy được nàng là như thế nào.

Mà Đông Phương Thanh Linh cũng không có phụ sự hi vọng lớn lao của Đới Hoa Khiết đối với nàng, chỉ nội trong một thời gian ngắn ngủi đã nổi tiếng trong cả Cửu Hoa Sơn, được cho rằng thiên phú chỉ thấp hơn Kim Thanh Hàn và Phương Thanh Thiên, đặc biệt là đối với sự khống chế thủy hệ đạo pháp càng là xuất thần nhập hóa. Mặc dù năng nay mới vừa hai mươi tám tuổi, nhưng đã đạt đến tu vi Tích Cốc trung kỳ. hơn nữa trong tay có mấy loại pháp khí uy lực cực đại, cho nên ở trong đông môn có cùng tu vi ở Cửu Hoa Môn rất hiếm có địch thủ.

Ở trong trận tỷ thí của mỗi lôi đài, trận tỷ thí của lôi đài số năm khác với các lôi đài khác. ở mỗi lôi đài khác đều có một người được lựa chọn, cho nên trận tỷ thí tranh đoạt cuối cùng hấp dẫn đều rất nhỏ. Ví dụ như lôi đài số hai khẳng định là Phương Thanh Thiên chiến thắng, lôi đài của khẳng định là Kim Thanh Hàn chiến thắng.

Nếu so sánh mà nói, sự hấp dẫn ở lôi đài số năm là rất lớn. vốn dĩ mọi người đều cho rằng Đông Phương Thanh Linh sẽ nhẹ nhàng tiến vào vòng mười sáu người, nhưng không ngờ Từ Thanh Phàm từ trước đến nay không có danh tiếng đột nhiên hoành không xuất thế, trong trận thứ hai và thứ ba thể hiện thực lực nhất đẳng, đạo pháp đẹp mắt mà kinh khủng, thân pháp quỷ dị nhanh nhẹn, đều làm cho hắn danh tiếng và sự ủng hộ của rất nhiều người. cho nên lôi đài số năm cuối cùng ai sẽ là người chiến thắng tiến vào vòng mười sáu người, gần đây trở thành đề tài của các đệ tử cáo thắp ở Cửu Hoa Sơn thường xuyên biện luận, Những người ủng hộ Từ Thanh Phàm và Đông Phương Thanh Linh càng ngày càng đông.

Cũng bởi vì như thế, người xem xung quanh chỗ Từ Thanh Phàm hôm nay thi đấu cũng nhiều hơn rất nhiều so với các lôi đài khác.

Khi Từ Thanh Phàm một thân mặc y phục tang lễ màu trắng bước lên lôi đài số năm, dẫn đến vô số ánh mắt quái dị của người xung quanh.

Trong Cửu Hoa Môn, mặc dù không có quy định rõ ràng, nhưng theo tục lệ các đệ tử đều nên mặc áo bào truyền thống của Cửu Hoa Môn thống nhất phân phát. Trừ phi thực lực của người đạt đến kết đan kỳ, như thế mặc kệ người mặc gì cũng không có người dám quản.

Nhưng Từ Thanh Phàm căn bản mặc kệ đến ánh mắt quái dị của những người xung quanh, hắn bây giờ vẫn không có thoát khỏi sự bi thương do sự mất đi của Nhạc Thanh Nho tối hôm qua, căn bản không có tâm trạng để quản đến cách nghĩ của người khác.

Khi Trưởng lão làm trọng tài tuyên bố trận đấu chính thức bắt đầu, Từ Thanh Phàm liền bước lên lôi đài số năm. Khom người hành lễ với trưởng lão, yên lặng đứng trên lôi đài số năm chờ đợi đối thủ của mình xuất hiện.

Nhưng làm cho Từ Thanh Phàm ngạc nhiên là, Đối thủ của hắn lần này chậm chạp không có xuất hiện.

Ba chén trà trôi qua.

“Đông Phương Thanh Linh tới rồi!”

Khi Từ Thanh Phàm và người xem chờ đợi đã lâu dần dần có chút không thể nhẫn nại được nữa, thì đột nhiên có người hô lớn lên.

Đối diện với đối thủ ở trong cuộc thi trong môn phái chậm chạp lâu như vậy, Từ Thanh Phàm cũng nhận không được lòng hiếu kỳ, xoay đầu nhìn xuống dưới lôi đài.

Chỉ thấy từ xa một đám nữa đệ tử như quần sao cũng nguyệt đang vây quanh hai nữ tử khoan thai bước đến. chỉ thấy trong đó hai người nữ tử này một người tuổi hình như là trung niên, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy sự tang thương, trên người phát tán uy áp nhân nhạ, vẻ mặt nghiêm túc. Mà người nữ tử khác lạ

khoảng hai tám tuổi. khuôn mặt diễm lệ. ánh mắt to mà sáng, cũng không mặc trường bào của Cửu Hoa Môn, mà mặc một thân quần áo dài màu vàng. Lúc đi trên đường con mắt nhìn khắp nơi, tỏ ra tính cách có chút hoạt bát.

“Hai người đến tất nhiên là Đới Hoa Khiết sư thúc và Đông Phương Thanh Linh sư muội rồi.” Từ Thanh Phàm đứng trên lôi đài thầm đoán.

Khi nhóm nữ đệ tử đến dưới lôi đài, người xem xung quanh tự giác nhường một chỗ thật tốt, hiển nhiên là đối với nhóm nữ tử này có chút cổ kỵ.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Từ Thanh Phàm, nữ tử có khuôn mặt diễm lệ đó và nữ tử trong niên đó từ từ nói mấy câu rồi nhanh chóng bước lên lôi đài. Sau đó đối với người trưởng lão làm trọng tài tùy tiện khom người hành lễ một cái, biểu thị trận đấu đã có thể bắt đầu.

Vị trưởng lão đó hiển nhiên là đối với sự thiếu lễ độ và đến trễ của Đông Phương Thanh Linh trong lòng có chút bất mãn, nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu, tuyên bố tỉ thí bắt đầu. hắn không nói gì nhiều hiển nhiên là bởi vì trong lòng có chút cổ kỵ với Đới Hoa Khiết, do đó cũng có thể thấy Đới Hoa Khiết này mạnh mẽ như thế nào ở trong Cửu Hoa Môn.

Khi Từ Thanh Phàm quan sát Đông Phương Thanh Linh một cách cận cảnh, càng cảm thất sự kinh diễm. mày như lá liễu, mắt như ánh sao, mặt như hoa đào, làn da hồng đỏ, đi lại uyển chuyển.

Lúc Từ Thanh Phàm quan sát Đông Phương Thanh Linh, Đông Phương Thanh Linh cũng tỉ mỉ đánh giá Từ Thanh Phàm, đối thủ lần này đột nhiên nổi tiến nàng cũng có nghe nói đến, bây giờ tỉ mỉ quan sát một lần mới phát hiện người này khuôn mặt tuy rằng tú khí nhưng cũng bình thường, chỉ là khí chất ưu nhã thần nhiên mới từ từ hiển thị ra sự bất phàm của hắn, lúc gặp được mình cũng không có những đối thủ trước đây tâm sinh cổ kỵ, vẫn thần nhiên như cũ. Đáng giá chú ý nhất là ánh mắt u buồn cùng tang thương không hợp tuổi của hắn.

“Tại hạ Từ Thanh Phàm, xin chỉ giáo nhiều.” Từ Thanh Phàm chấp tay chào Đông Phương Thanh Linh, thần nhiên nói.

“Ta là Đông Phương Thanh Linh.” Đông Phương Thanh Linh vừa hiếu kỳ đánh giá Từ Thanh Phàm, vừa nói. Lúc nàng nói khoe miệng hơi nhếch lên mang theo hai cái má lúm đồng tiền nhàn nhạt, dường như đang cười vậy.

“Vẫn mời Đông Phương sư muội xuất thủ trước.” Vốn dĩ Từ Thanh Phàm cho rằng sau khi giới thiệu xong liền thi đấu, nhưng đợi hồi lâu, lại phát hiện Đông Phương Thanh Linh vẫn luôn hiếu kỳ đánh giá mình, không có chút gì gọi là sắp xuất thủ cả, chỉ có thể bắt đầu dĩ thức dục.

“Tại sao muốn ta xuất thủ trước?” Đông Phương Thanh Linh ánh mắt linh động, giảo hoạt cười nói.

“Bởi vì Đông Phương sư muội là nữ nhi.” Từ Thanh Phàm giải thích.

“Tại sao ta là nữ nhi lại phải xuất thủ trước?” Đông Phương Thanh Linh cười cười rồi hỏi. đôi mắt to trong sáng linh động bởi vì cười mà tạo thành hai ánh trăng rằm nhỏ.

“Tại hạ sinh ra ở Nam hoang, theo quy củ ở Nam hoang là như vậy.” Từ Thanh Phàm sau khi nghe được câu hỏi của Đông Phương Thanh Linh, hơi nhíu mày, nhưng vẫn nhẫn nại giải thích.

“Nhưng ta cũng không phải là người Nam hoang, vì sao lại phải tuân thủ quy củ của người Nam hoang các người?” Đông Phương Thanh Linh lúc hỏi câu này trong ánh mắt hiện lên sự đắc ý.

Từ Thanh Phàm nghe Đông Phương liên tiếp không ngừng đặt vấn đề, trong lòng bất giác dần dần không nhẫn nại nữa. nếu là ngày thường, Từ Thanh Phàm nhất định sẽ không chán ghét phải giải thích với Đông Phương Thanh Linh những cái phiền toái này. nhưng hôm nay sư huynh của hắn Nhạc Thanh Nho vừa mất, cho nên hắn thực sự không có tâm tình và ánh mắt để lãng phí thời gian với vị sư muội đang trêu đùa mình với những vấn đề này.

Hắn bây giờ rất muốn giải quyết xong trận đấu trở về sau núi, một mình yên tĩnh.

Thế là Từ Thanh Phàm thản nhiên nói : “Nếu Đông Phương sư muội không thích xuất thủ trước, vậy tại hạ đành phải làm xấu xuất thủ trước vậy, sư muội đừng trách.”

“Khoan đã! Một vấn đề cuối cùng.” Đông Phương Thanh Linh thấy Từ Thanh Phàm trong chớp mắt muốn xuất thủ vội vàng cắt ngang nói.

“Xin sư muội cứ hỏi?” Từ Thanh Phàm bắt đầu nói.

“Người như thế nào mặc trang phục này? giống như tang phục vậy.” Đông Phương Thanh Linh hiếu kỳ hỏi.

“Tối hôm qua, sư huynh của ta mất rồi.” Từ Thanh Phàm thản nhiên giải thích.

“Ồ, là vậy sao, thật là xin lỗi.” Đông Phương Thanh Linh nói xin lỗi, nhưng Từ Thanh Phàm cũng không nghe ra trong âm thanh của nàng có chút thành ý bao nhiêu.

“Không sao.” Từ Thanh Phàm hỏi đáp : “Bây giờ tỉ thí có thể bắt đầu được chưa?”

“Đương nhiên....” Đông Phương Thanh Linh ánh mắt chuyển động, lúc nói một nửa đột nhiên xuất thủ, hai tay giơ lên, một pháp khí hình sợi màu xanh nước biển đột nhiên hướng tới Từ Thanh Phàm trói lại.

Đối mặt với tập kích đột nhiên của Đông Phương Thanh Linh, Từ Thanh Phàm thản nhiên một tiếng “Hèn hạ”. Nhưng phản ứng cũng cực nhanh, thân hình trong chớp mắt đã di chuyển ra ngoài phạm vi công kích của pháp khí đó, làm cho sợi dây màu xanh nước biển đó chỉ trói vào tàn ảnh của Từ Thanh Phàm mang trở về.

“Hừ...” Từ Thanh Phàm Hừ lạnh một tiếng sau khi di chuyển ra ngoài phạm vi công kích của pháp khí cũng không dừng lại, lập tức lại nhanh chóng công kích tới Đông Phương Thanh Linh.

Bởi vì tốc độ của Từ Thanh Phàm thực sự quá nhanh, ngay khi Đông Phương Thanh Linh phản ứng lại, Từ Thanh Phàm đã xuất hiện bên người nàng rồi, đưa ta ra bắt lấy nàng.

Mà ngay khi Từ Thanh Phàm cho rằng bản thân sắp chiến thắng, Đông Phương Thanh Linh trên người bộ váy dài màu vàng đột nhiên linh quang chớp lên, Từ Thanh Phàm chỉ cảm thấy một lực cản thật lớn xung quanh Đông Phương Thanh Linh ba thước truyền đến, chấn động cánh tay phải của Từ Thanh Phàm làm cho hắn cảm giác đau ê ẩm.

Mà Đông Phương Thanh Linh cũng dưới sự công kích cực lớn của Từ Thanh Phàm liên tiếp lui lại, khó khăn dừng lại bên mép của lối đài. Đôi tay vội vàng phát lên, vô số phù chú hóa thành hỏa cầu thật lớn đánh tới Từ Thanh Phàm.

Nhìn thấy Đông Phương Thanh Linh đã có phòng bị, Từ Thanh Phàm bắt đầu thở dài một hơi, không có thừa thắng truy kích, mà nhanh chóng tránh né hỏa cầu đang bay đến. thân hình bắt đầu không ngừng di động trên lối đài, chuẩn bị tìm kiếm cơ hội công kích lần nữa.

Nhìn thấy Từ Thanh Phàm chớp lóe rời ra, Đông Phương Thanh Linh mới thở dài một hơi, liên tiếp vỗ ngực mình, nói : “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, may mà ta hôm nay nhớ mặc ”Nghê Hồng Y“, nếu không thì vừa rồi đã bị đánh bại rồi.”

“Làm cho sư muội chê cười rồi.” Từ Thanh Phàm dừng thân hình lại, thản nhiên nói.

“Nhưng, mặc dù ta sớm đã nghe nói tốc độ của ngươi rất nhanh, không ngờ nhanh như vậy. cũng may ta sớm đã nghĩ xong phương pháp đối phó.” Đông Phương Thanh Linh duyên dáng nở nụ cười, từ trong tay áo lấy ra một pháp khí hình thủy tinh cầu trong suốt long lanh, nói : “Pháp khí này gọi là Băng Phong Cầu, sư huynh ngươi phải cẩn thận đấy.”

Vừa nói, Đông Phương Thanh Linh giơ “Băng Phong Cầu” lên, mở miệng hét lớn : “Băng Phong Vạn Lý”

Trong nháy mắt, trên thủy tinh cầu phát ra từng đạo ánh sáng màu trắng huyền lệ, ánh sáng chiếu đến mặt đất đều xuất hiện từng lớp băng bóng loáng trong suốt.

Làm xong hết thấy, Đông Phương Thanh Linh thu hồi : “Băng Phong Cầu”, đắc ý cười nói : “Như thế nào? ”Băng Phong Cầu” này của ta lợi hại không? Bây giờ mặt đất đều đóng băng, trơn như vậy, ngươi còn có thể chạy nhanh được sao?”

“Chính xác, như vậy mà nói ta không thể di chuyển với tốc độ nhanh rồi.” Từ Thanh Phàm thản nhiên nói như không để ý : “Nếu như vậy, thế thì ta cùng biện pháp khác đánh bại ngươi là được rồi.”

Vừa nói, mười ngón tay của Từ Thanh Phàm liên tiếp biến ảo, vô số hoa cỏ từ ngón tay của Từ Thanh Phàm biến ảo ra, lần lượt công kích Đông Phương Thanh Linh.

“Thật đẹp quá!” Nhìn thấy nhiều hoa cỏ bay về phía mình, Đông Phương Thanh Linh đôi mắt mê mẩn, nhưng trên tay lại không dừng lại, thủy linh khí trong cơ thể phóng ra, hóa thành một bức tường bằng nước che trước mặt mình. Trong sự vui vẻ còn có sự kinh ngạc cảm khái, làm cho Từ Thanh Phàm bất giác không thể nói nên lời.

Nhìn Bạo Viêm Hoa, Nhận Thảo mình tạo ra lần lượt bị bức tường bằng thủy linh khí của Đông Phương Thanh Linh ngăn cản bên ngoài. Mặc dù liên tiếp phá thủng ba bức tường bằng thủy linh khí, nhưng không có sinh ra uy hiếp nào đối với Đông Phương Thanh Linh, Từ Thanh Phàm đột nhiên trong lòng vừa động, pháp khí “Khô Vinh Thước” của mình sáng lên làm cho hai màu xám và xanh của Khô Vinh Thước cũng trộn lẫn trong màu xanh của hoa cỏ công kích về phía Đông Phương Thanh Linh.

“Khô Vinh Thước” là nhân giai trung cấp pháp khí uy lực còn lớn hơn rất nhiều so với Bạo Viêm Hoa, Nhận Thảo, hơn nữa công kích cũng linh hoạt hơn, vượt qua bức tường bằng thủy linh khí trong chớp mắt bay đến trước mặt Đông Phương Thanh Linh. Đông Phương Thanh Linh phản ứng cũng cực nhanh, sau khi phát hiện sự bất thường vội vàng tế xuất ra một tiểu kiếm màu lam, chặn đứng sự tập kích bất ngờ của “Khô Vinh Thước. mặc dù có chút chật vật, nhưng cũng không có gì nguy hiểm.

Nhìn thấy Bạo Viêm Hoa, Nhận Thảo, trong nhất thời đều không thể công kích được bức tường bằng thủy linh khí, mà “Khô Vinh Thước” cũng bị pháp khí của đối phương quán lấy, nhất thời không thể toàn lực tấn công. Từ Thanh Phàm cũng không dừng tay, thu hồi “Khô Vinh Thước” không dùng công kích nữa. nhú mày nhìn Đông Phương Thanh Linh trước mắt, suy nghĩ biện pháp đối phó. Hai trận đấu trước của hắn tiêu hao linh khí cực lớn, đến bây giờ còn chưa phục hồi, cho nên không thể vẫn tiếp tục công kích như vậy, nếu không thì linh khí trong cơ thể sẽ khô kiệt trước đối thủ.

Xem ra lời đồn đãi quả thật không giả, Đông Phương Thanh Linh này quả nhiên là pháp khí rất nhiều, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, lại sử dụng bốn loại pháp khí khác nhau, thật sự làm cho người ta ghen tỵ muốn chết.

Sau khi Từ Thanh Phàm đình chỉ công kích, Đông Phương Thanh Linh cũng thở dài một hơi, nàng không ngờ lực công kích của Từ Thanh Phàm này lại mạnh mẽ như vậy, nếu không phải là trong tay nàng pháp khí rất nhiều, sớm đã thất bại rồi. dù sao vừa rồi nàng cũng suýt chút nữa chống đỡ không được.

“Ngươi công kích xong rồi, đến lượt ta.”

Không thể mặc cho hắn tùy ý công kích nữa. Nghĩ đến đây, Đông Phương Thanh Linh nói với Từ Thanh Phàm, vừa nói đôi tay mười ngón liên tục bấm pháp quyết. thì ra thủy linh khí ban đầu hóa thành bức tường từ từ tập hợp lại, dần dần hóa thành hình dạng một con rồng.

“Thủy Long Ngâm!” theo tiếng hô của Đông Phương Thanh Linh, thủy long rút gào lên một tiếng, công kích đến Từ Thanh Phàm.

Từ Thanh Phàm đối mặt với thế tới hung hăng của thủy long, cũng không hề sợ hãi, chỉ hừ lạnh một tiếng, ngón tay biến hóa, vô số “Thiết Bồ Diệp” rộng và dày cứng rắn che chắn trước mắt mình, chống đỡ sự công kích của thủy long. Nhìn thấy phòng ngự của Từ Thanh Phàm, Đông Phương Thanh Linh lại cười một tiếng, chỉ quyết biến hóa, lại hét lên : “Hong Đào Lăng Kích!!”

Trong nháy mắt, nguyên bốn thủy linh khí tụ tập thành thủy long lại hóa thành hồng đào, công kích đến Từ Thanh Phàm.

Trên thế giới có hai thứ, chỉ cần cho chúng một kẽ hở chúng nó sẽ có thể tiến vào, một đó là gió, còn lại đó là nước. Mặc dù Thiết Bồ Diệp của Từ Thanh Phàm phòng ngự rất mạnh mẽ, nhưng lại không thể chặn được hồng thủy vô hình vô chất. cuối cùng, Từ Thanh Phàm sau khi kiên trì hồi lâu vẫn không thể ngăn cản được hồng thủy cuộn cuộn, rất nhanh liền bị bao phủ vào trong đại hồng thủy.

Những sóng hồng thủy này bất giác làm cho Từ Thanh Phàm không có lực chống cự, càng làm cho mọi người xung quanh lời dài hết sức kinh ngạc, đối diện với hồng thủy đang điên cuồng tấn công, mọi người xem sắp gặp tai ương, lại nghe trọng tài trưởng lão khẽ quát : “Tiệt!!!”

Trong chớp mắt, một kết giới màu vàng nhạt, bao phủ cả lời dài cũng che chở cuộn cuộn hồng thủy muốn tiết ra ngoài, làm cho người xem xung quanh miễn gặp khó khăn.

Lại nói về Từ Thanh Phàm, nhìn thấy hồng thủy chuẩn bị lao ra khỏi lời dài, trong lúc cấp bách trở nên thông minh, hai đạo khô vịnh nhị khí liên tục vận chuyển, vô số “Bách Niên Mộc” nhanh chóng sinh trưởng thành những cây lớn mọc ra trên lời dài, lấy cái này để trì hoãn sự cuồng bạo của hồng thủy, theo cây cối càng lúc càng nhiều, uy thế công kích của hồng thủy cũng càng lúc càng yếu đi. Lúc này trên lời dài xung quanh Từ Thanh Phàm xuất hiện một rừng cây, hồng thủy không thể uy hiếp được Từ Thanh Phàm nữa.

Cuối cùng, hồng thủy thối lui, lần nữa hóa thành thủy linh khí bị Đông Phương Thanh Linh thu vào trong cơ thể.

“Thế nào? Ta lợi hại không?” Đông Phương Thanh Linh hơi đắc ý cười hỏi Từ Thanh Phàm đang có chút chật vật.

“Rất lợi hại, đối với việc sử dụng và biến ảo đạo pháp, sư muội là người thứ hai ta gặp qua.” Từ Thanh Phàm trả lời một cách chân thành.

“Nếu đã ta mạnh mẽ như vậy, sư huynh người làm sao còn không nhận thua đi?” Đông Phương Thanh Linh giảo hoạt hỏi.

“Đáng tiếc, lần này người thua là sư muội rồi.” Từ Thanh Phàm không để ý đến lời nói của Đông Phương Thanh Linh, chỉ thở dài nói.

“Tại sao nên là ta?”

“Sư muội hiện giờ thử vận chuyển linh khí một chút đi.” Từ Thanh Phàm thần nhiên cười nói.

Đông Phương Thanh Linh nghi hoặc thử vận chuyển linh khí trong cơ thể, mặt đột nhiên biến đổi, cũng không cười nữa.

“Là cảm giác không thể tùy ý vận chuyển, cảm giác linh khí đình trệ phải không?” Từ Thanh Phàm thần nhiên nói.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đông Phương Thanh Linh thần sắc trở nên có chút hoảng sợ.

“Đây gọi là Dong Linh Thảo, là thử mà những tu sĩ muốn luyện đan nên chuẩn bị.” Không biết lúc nào, đầu ngón tay của Từ Thanh Phàm toát ra một cây cỏ nhỏ lá dài màu xám, sâu sắc nói : “Đây là loại cỏ đó đặc điểm lớn nhất là có thể dung hợp vào trong linh khí. Sư dụng mà nói cũng cố kinh mạc có hiệu quả không tồi. nhưng dùng nhiều qua sẽ phản tác dụng, chính là trong hai canh giờ không thể tùy ý điều động linh khí trong cơ thể.”

“Mà ta vừa rồi vừa khéo ngu ngốc hồ đồ thả một đại lượng công kích vào người là đạo pháp ”Hồng Đào Lăng Kích“, làm cho người có cơ hội lợi dụng chứ gì?” Đông Phương Thanh Linh hỏi.

“Đúng là như vậy. Nếu sư muội vẫn sử dụng Thủy Long Ngâm loại đạo pháp hóa thành hình này, hoặc có thể sử dụng đạo pháp chỉ một lần công kích, ta cũng không có biện pháp đối phó, nhưng hết lần này đến lần khác duy trì liên tục một đạo pháp công kích, để cho quanh người ta tràn đầy thủy linh khí hóa thành hồng thủy, cuối cùng lại đem linh khí còn thừa lại thu vào trong cơ thể, điều này đã cho ta cơ hội.” Từ Thanh Phàm thần nhiên nói : “Cho nên lần này ta có thể thắng được cũng là may mắn mà thôi, sư muội không cần để ý.”

Nghe được lời của Từ Thanh Phàm, Đông Phương Thanh Linh cắn môi hung hăng nhìn chằm chằm vào Từ Thanh Phàm, sau đó bất đắc dĩ quay đầu nói với trọng tài : “Ta nhận thua.” Nói xong quay cũng không quay đầu lại, đi thẳng xuống dưới lời dài.

Sau khi nhìn thấy á đồ xuống lời dài, Đối Hoa Khiết vội vàng đi lại an ủi, sau khi an ủi một hồi mới mang theo đám người Đông Phương Thanh Linh li khai, trước lúc đi còn hung hăng trừng mắt một cái với Từ

Thanh Phàm.

“Đời sư thúc này, quả thật là che lấp khuyết điểm sao.” Từ Thanh Phàm cười khở.

29. Danh Hiển

Sau khi Từ Thanh Phàm chiến thắng Đông Phương Thanh Linh, cuối cùng tiến vào vòng mười sáu người, mà Từ Thanh Phàm ở trận đấu này cũng là trận đấu kết thúc cuối cùng. Cho nên sau khi Từ Thanh Phàm chiến thắng, danh sách mười sáu người lọt vào vòng trong cũng đã hiện rõ.

“Chúc mừng.” Khi Từ Thanh Phàm bước xuống lôi đài, Kim Thanh Hàn sớm đã đứng ở phía dưới, nhìn thấy Từ Thanh Phàm bước xuống liền vội vàng chúc mừng.

“Cùng mừng nhau.” Từ Thanh Phàm cũng chấp tay trả lời. Từ Thanh Phàm sở dĩ nói như vậy, bởi vì hắn biết thực lực của Kim Thanh Hàn, tiến vào vòng mười sáu người là điều hiển nhiên.

“Không có chuyện gì đáng mừng cả, chỉ tiến vào vòng mười sáu người mà thôi.” Âm thanh của Kim Thanh Hàn mang đến vẻ cao ngạo thản nhiên.

“Thế ta tiến vào vòng mười sáu người thì nên mừng sao?” Từ Thanh Phàm cười hỏi ngược lại.

Nghe Từ Thanh Phàm hỏi vậy, Kim Thanh Hàn nhất thời có chút không biết nói gì cho đúng, sau đó hai người lại nhìn nhau cười một cách ăn ý.

Sau khi nói chuyện với Kim Thanh Hàn mấy câu, Từ Thanh Phàm hôm nay bởi vì sư huynh Nhạc Thanh Nho chết đi và vẫn có chút cảm xúc kìm nén, trong nhất thời hình như cũng trở nên dễ chịu hơn rất nhiều.

“Chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng hai sư đệ tiến vào vòng mười sáu người trong lần thi đấu này.” Ngay khi Từ Thanh Phàm dự định nói gì đó với Kim Thanh Hàn, thì đột nhiên lại có một âm thanh từ sau lưng truyền đến, trong sự hùng hậu còn mang theo sự sáng khoái. Từ Thanh Phàm quay đầu nhìn lại, thì phát hiện một người mập mạp trắng trẻo đang cười tùm tùm chấp tay chúc mừng hai người.

Mập mạp này da dẻ trắng như con gái, phối hợp với vóc người to lớn càng thêm béo, nhưng không làm cho người khác cảm giác ngu ngốc chút nào, mà trên người còn tỏa ra uy thế bởi vì thân hình mà càng tỏ ra mạnh mẽ, vẻ mặt cũng luôn cười tươi, như vậy vốn dĩ đôi mắt không to lại càng vì cười nhiều mà trở nên nhỏ tí hỉ, hầu như đều nhìn không thấy. nhưng cũng chính vì vậy ánh mắt của hắn quá nhỏ, cho nên làm cho người ta căn bản không thể từ trong ánh mắt của hắn đoán được cách nghĩ thật sự của hắn lúc này.

Nhìn thấy có người chen vào, Kim Thanh Hàn bắt giác nhíu mày, hắn tính tình cô tịch, bình thường ngoài Từ Thanh Phàm ra, bất cứ người nào đều không quan đến, lúc này nhìn thấy có người không mời mà đến cắt đứt cuộc nói chuyện của mình và Từ Thanh Phàm, trong lòng rất không vui.

“Làm cho sư huynh chê cười rồi, may mắn mà thôi, xin hỏi sư huynh đây là.....” Từ Thanh Phàm nhìn thấy ánh mắt nhìn trời của Kim Thanh Hàn, biết là chỉ có thể mình ứng phó với tên mập này mà thôi, nên cũng chấp tay lễ phép hỏi lại.

“Tại hạ là Bạch Thanh Phúc.” Mập mạp cười nói, “Bởi vì mấy ngày nay nhìn thấy anh tư trên sàn đấu của hai sư đệ, cho nên đã có lòng muốn kết giao. Vừa rồi đi qua nhìn thấy hai sư đệ đang nói chuyện, cho nên đành mặt dày đến làm quen. Còn mong hai sư đệ không trách tội.”

Vừa nói, Bạch Thanh Phúc liền cúi đầu hành lễ với hai người.

“Sư huynh đừng đa lễ, đồng môn với nhau tiếp xúc nhiều là điều nên làm.” Từ Thanh Phàm vội vàng đáp lễ.

Nghe Bạch Thanh Phúc nói như vậy, vẻ mặt của Kim Thanh Hàn cũng hơi hòa hoãn một chút, thấy Bạch Thanh Phúc cúi người hành lễ cũng cúi người đáp lại.

“Hai sư đệ bây giờ đã tiến vào vòng mười sáu người rồi, có thể đối với đối thủ mà mình sắp gặp phải, có chút tìm hiểu nào chưa?” Bạch Thanh Phúc hỏi.

“Nói đến xấu hổ, đệ và Kim sư đệ tính tình tương đối cô độc, bạn bè ở Cửu Hoa Sơn đều không nhiều. cho nên đối với những đối thủ ở vòng mười sáu người cũng không hiểu lắm. Bạch sư huynh có thể giải thích một chút được không?” Từ Thanh Phàm vừa giải thích vừa hỏi.

Nói thật, Từ Thanh Phàm đối với đối thủ của hắn là ai cũng không quan tâm, nhưng lần này quan hệ đến việc báo thù của sư huynh và di vật của sư phụ, cho nên Từ Thanh Phàm muốn hỏi Bạch Thanh Phúc một chút. Mà Kim Thanh Hàn sau khi nghe Bạch Thanh Phúc nói vậy, vẻ mặt cũng hơi chăm chú một chút.

“Ta đối với những đồng môn tiến vào vòng mười sáu người lần này cũng có chút hiểu biết.” Bạch Thanh Phúc cười đáp.

“Vẫn mong Bạch sư huynh chỉ cho.” Từ Thanh Phàm chấp tay nói.

“Nói đến, lần thi đấu trong môn phái lần này của Cửu Hoa Môn thật sự là xuất hiện rất nhiều đệ tử xuất sắc, nghe các trưởng lão nói rằng, trình độ của lần thi đấu lần này là cao nhất trong mấy năm qua của chúng ta.” Bạch Thanh Phúc cảm khái nói.

Sau đó, Bạch Thanh Phúc bắt đầu nói đến mười sáu tuyển thủ lọt vào vòng mười sáu người cho Từ Thanh Phàm và Kim Thanh Hàn nghe một lần, trong đó có mấy người làm cho Từ Thanh Phàm chú ý.

Đầu tiên chính là Phượng Thanh Thiên, mặc dù lần này cao thủ trong môn phái đều tụ tập lại đây, nhưng thiên tài của Phượng gia ở trong Cửu Hoa Môn vẫn làm cho mọi người chú ý nhất. bốn trận đấu, đối thủ của hắn không kể là luyện khí kỳ hay là tích cốc kỳ, đều không thể chống đỡ nổi hắn trong một tuần trà, quan trọng hơn đó là trong bốn trận đấu hắn căn bản không cần sử dụng đạo pháp cường đại nào cả. thực lực của hắn bây giờ mạnh như thế nào, bốn trận trước đều ẩn dấu bao nhiêu thực lực, tất cả những điều này đều là dấu chấm hỏi. thậm chí còn có người kiên quyết cho rằng, cảnh giới lúc này của Phượng Thanh Thiên đã là Linh Tịch kỳ rồi.

Dưới ánh hào quang chói mắt của Phượng Thanh Thiên, người duy nhất có thể chống đỡ với hắn hiện nay chính là Kim Thanh Hàn đang đứng ở bên cạnh Từ Thanh Phàm. Là người còn lại của “Cửu Hoa Song Kiệt”, biểu hiện của Kim Thanh Hàn cũng không chút thua kém, bốn trận trước của hắn cũng chỉ dùng một đạo pháp đó là “Kim Linh Thương” để đối địch, hơn nữa mỗi lần chiến thắng đều rất dễ dàng. Nếu nói người nào có thể cùng Phượng Thanh Thiên tranh đoạt vị trí thứ nhất của lần thi đấu này. thì đó chính là Kim Thanh Hàn, hắn là người được xem là ứng cử viên thứ hai cho chức quán quân của cuộc thi đấu lần này.

Cùng so sánh với Phượng Thanh Thiên và Kim Thanh Hàn lần này, còn có một người trung niên không có tên tuổi đó là Vương Thanh Tuấn. mỗi trận đấu dường như đều là hao hết sức lực mới chiến thắng đối thủ. Cho dù đối thủ là một người có cảnh giới luyện khí kỳ, hắn cũng là người giống như Từ Thanh Phàm phải đến phút cuối cùng mới dành chiến thắng. nhưng không kể là đệ tử luyện khí kỳ hay là đệ tử tích cốc kỳ hắn đều rất miễn cưỡng mới có thể chiến thắng, bốn trận liên tiếp đó người ta đều biết hắn ẩn dấu thực lực. về phần thực lực của hắn rốt cuộc như thế nào, hiện giờ không có người nào biết được.

Người tiếp theo chính là Thịnh Vũ Sơn mà Từ Thanh Phàm có duyên gặp mặt, hắn là đệ tử có hàng chữ “Vũ” duy nhất tiến vào vòng mười sáu người này, không chỉ có tu vi tích cốc hậu kỳ, hơn nữa chuyên môn tu luyện đạo pháp thần thông, lực công kích của hắn hết sức kinh người, tu luyện có “Ngân Long Thủ” và “Tịch Tà Nhân” hai loại thần thông, về phần còn có tu luyện thần thông khác nữa hay không thì đến bây giờ còn chưa biết.

Làm cho Từ Thanh Phàm dở khóc dở cười là, bản thân hắn lần này cũng được liệt vào những người có khả năng tranh đoạt vị trí đứng đầu. thần thông “Khô Vinh Quyết” mà hắn tu luyện được cho rằng là một loại đạo pháp, bởi vì không chỉ uy lực cực lớn mà còn thi triển rất đẹp mắt, cho nên trở thành một trong những đạo pháp mà những người trẻ tuổi tu luyện đạo pháp muốn học nhất. hơn nữa Từ Thanh Phàm thân hình di chuyển cực nhanh và quỷ dị, người tu luyện đến cảnh giới tích cốc kỳ gặp phải tốc độ di chuyển cực nhanh của hắn căn bản là không có biện pháp gì, huống chi còn muốn nói đến chiến thắng, cho nên Từ Thanh Phàm cũng được cho là một trong những người được chú ý trong cuộc tỷ đấu trong môn phái lần này.

Cuối cùng là một người làm cho Từ Thanh Phàm chú ý đó chính là Nam Cung Thanh Sơn người đã có thù giết sư huynh với hắn. Nam Cung Thanh Sơn lần này có tu vi tích cốc trung kỳ, lại có thể đánh bại hai

đồng môn là tích cốc hậu kỳ để tiến vào vòng mười sáu người thực sự làm cho người ta hết sức kinh ngạc, được cho rằng là một trong những người lạnh lùng nhất trong cuộc thi này. Nam Cung Thanh Sơn bây giờ hiển nhiên được sự sủng ái của sư phụ hẳn là Hứa hộ pháp, để làm cho Nam Cung Thanh Sơn có kết quả tốt ở lần thi đấu này, Hứa hộ pháp thậm chí còn đem hai pháp khí mà mình đặc ý nhất hồi còn trẻ đó là “Đâu Thiên Vong” và “Thanh Huyền Tam Thứ” đều ban cho hẳn, để cho thực lực của hẳn trong chớp mắt tăng lên rất nhiều. mà hai pháp khí này cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng làm cho hẳn có thể tiến vào vòng mười sáu người.

“Đa tạ Bạch sư huynh chỉ giáo.” Sau khi nghe Bạch Thanh Phúc phân tích, Từ Thanh Phàm cúi người cảm tạ Bạch Thanh Phúc.

“Không cần đa tạ, không cần đa tạ, chỉ là một chút tin tức vĩa hè mà thôi, không có gì to tát cả.” Bạch Thanh Phúc vội vàng khoát tay, vẻ mặt cười tươi nói.

Không thể không nói, Bạch Thanh Phúc rất giỏi giao tiếp, mặc dù không mời mà đến, nhưng chỉ mấy câu là có thể tiêu trừ đi sự cảnh giác của Từ Thanh Phàm và Kim Thanh Hàn. Bây giờ ngay cả Kim Thanh Hàn cũng không có cảm giác chán ghét đối với hẳn nữa, thậm chí ngẫu nhiên còn biết chủ động nói mấy câu với hẳn.

Cứ như vậy, ba người hàn huyên gần nửa canh giờ ở Lăng Hoa Điện, đương nhiên bởi vì Từ Thanh Phàm và Kim Thanh Phàm ít nói, mà Bạch Thanh Phúc thì kiến thức uyên bác, cho nên hầu như tin tức lớn nhỏ đều biết hết, nên bình thường thì Bạch Thanh Phúc nói, còn Từ Thanh Phàm và Kim Thanh Hàn thì lắng nghe.

“Bạch sư huynh, lần này có tham gia thi đấu trong môn phái không?” nói chuyện hồi lâu, Từ Thanh Phàm trong lúc vô ý hỏi.

“Vốn dĩ lấy tính cách của ta là lười tham gia tỷ thí loại này, nhưng giải thưởng thì quá mê người, cho nên nhịn không được cũng tham gia.” Bạch Thanh Phúc cười ha ha nói, vẻ mặt giống như phật di lạc vậy.

“Thế thành tích của Bạch sư huynh như thế nào vậy?” Từ Thanh Phàm đột nhiên cảm thấy sự tình không đơn giản, thế là vội hỏi tới.

“May mắn tiến vào vòng mười sáu người mà thôi.” Bạch Thanh Phúc lúc trả lời thì cười cho híp mắt thêm, làm cho người khác không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hẳn.

Nghe được lời của Bạch Thanh Phúc, Từ Thanh Phàm và Kim Thanh Hàn đều hết sức kinh ngạc, không ngờ Bạch sư huynh nhìn mập mập tròn trĩnh luôn cười ha ha này lại tiến vào vòng mười sáu người, phải biết rằng để tiến vào vòng mười sáu người lần này ai không phải là tinh anh tương lai của Cửu Hoa Môn. Hai người bất giác đều dùng “Thiên Nhân Thuật” bắt đầu quan sát Bạch Thanh Phúc này, kết quả làm cho hai người đều kinh ngạc, Bạch Thanh Phúc trước mắt này nhìn không có phong phạm của một cao thủ chút nào mà đã đạt đến cảnh giới tích cốc hậu kỳ, thậm chí còn chút xíu nữa là bước vào Linh Tịch kỳ rồi.

Mà ngay khi Từ Thanh Phàm và Kim Thanh Hàn chuẩn bị muốn hỏi Bạch Thanh Phúc cho rõ ràng, lại nghe Bạch Thanh Phúc cười nói : “Ta chốc nữa có việc rồi, không trì hoãn hai sư đệ nữa, chúng ta sẽ gặp nhau vào vòng mười sáu người, tạm biệt.” Vừa nói, Bạch Thanh Phúc hướng đến hai người hành lễ rồi xoay người rời đi, tốc độ rất nhanh, trong chớp mắt đã biến mất trong rừng cây ở sườn núi.

“Bạch sư huynh này, đệ không nhìn thấu.” nhìn thấy bóng dáng rời đi của Bạch Thanh Phúc, Kim Thanh Hàn nhíu mày nói tiếp : “Hắn tiếp xúc với chúng ta rốt cuộc muốn làm gì nhỉ?”

“Đừng đoán nữa, ít nhất hẳn đến bây giờ còn chưa có biểu hiện gì gọi là ác ý cả, ngược lại còn cung cấp cho chúng ta rất nhiều tin tức. hẳn có mục đích gì, sau này sẽ biết thôi, nói không chừng thật sự là chỉ muốn kết giao với chúng ta mà thôi.” Từ Thanh Phàm thần nhiên nói.

30. Cô Đơn

Khi Từ Thanh Phàm chào tạm biệt Kim Thanh Hàn, trở về đến động phủ của mình ở hậu sơn, mới phát hiện, sau khi sư huynh Nhạc Thanh Nho của hẳn mất đi, nơi mà được hẳn xem là “Nhà” này, bây giờ lại

chỉ có một mình hắn.

Hai căn phòng, dưới ánh nắng mặt trời. một mình Từ Thanh Phàm, tâm tình lại trở nên bức bối.

Nhà mà chỉ có một người thì thật sự không phải là nhà rồi.

Tỷ thí nào nhiệt ồ ào, người xem xung quanh kinh hô vỗ tay, cùng vui sướng nói chuyện với Kim Thanh Hàn và Bạch Thanh Phúc, những chuyện này rõ ràng vừa mới xảy ra, nhưng Từ Thanh Phàm lại cảm giác tất cả trong chớp mắt trở nên xa vời, hình như cả thế giới đều muốn rời bỏ hắn vậy, một thứ cảm xúc vô có được gọi là cô đơn đang quấn quanh trong đầu hắn, càng quấn càng chặt, hình như muốn dung hợp với linh hồn của hắn. mà Từ Thanh Phàm thì nằm dài trên giường của mình, nhắm mắt cảm thụ cảm giác cô đơn đang đến một cách đột ngột này.

Lần trước khi trong lòng xuất hiện cảm giác cô đơn, cũng là hai mươi năm trước rồi. Lúc đó Từ Thanh Phàm mới mười bảy tuổi, một con yêu thú hủy diệt gia viên của hắn. giết chết tộc nhân cùng cha mẹ của hắn, chỉ có một mình hắn chạy trốn một cách mịt mờ trong Nam hoang. Khi đó trời đất chỉ có mình hắn, cũng ngay lúc đó Từ Thanh Phàm lần đầu tiên cảm thụ được sự cô đơn.

Nhưng không bao lâu sau, Từ Thanh Phàm đã gặp được Lục Hoa Nghiêm, từ đó lại có sư phụ và sư huynh. Mặc dù sư phụ nghiêm túc uy nghiêm, sư huynh lắm bả và hơi cổ hủ, nhưng Từ Thanh Phàm từ đó về sau cũng không phải là một mình nữa.

Mà bây giờ, ngẩn ngủ trong hai mươi năm, sư phụ và sư huynh đều mất đi, chỉ còn mình hắn mà thôi.

Từ Thanh Phàm còn có một người bạn là Kim Thanh Hàn, nhưng Kim Thanh Hàn tính tình lạnh lùng, ít nói, là một người lắng nghe thì rất tốt, nhưng không phải là một người giỏi nói chuyện. Từ Thanh Phàm có thể ở trong thời khắc nguy hiểm nhất mà không chút do dự chia lưng về phía hắn, nhưng làm bạn với nhau, Từ Thanh Phàm luôn cảm thấy Kim Thanh Hàn thiếu một cái gì đó. Quan trọng nhất là, Từ Thanh Phàm cũng không quen đem những sự yếu đuối của mình bộc lộ trước mặt người khác, hắn lúc này càng thích chính mình đối mặt với mình mà thôi.

“Hiện giờ chỉ còn một mình ta.” Từ Thanh Phàm nhắm chặt đôi mắt, miệng thì thào. “Khô Vinh Thuộc” cùng với hắn huyết nhục tương liên hình như cảm nhận được sự cô đơn sâu sắc của hắn lúc này, hơi tản ra quang mang màu xanh xám, mang theo hơi ấm nhân nhật, hình như muốn xua đuổi sự u ám trong lòng Từ Thanh Phàm.

Cô đơn lại hiện ra, rõ ràng hơn, mãnh liệt hơn so với lần trước.

Cuối cùng vòng thi đấu mười sáu người ba ngày sau cũng bắt đầu.

Trong ba ngày này, Từ Thanh Phàm rốt cuộc cũng hồi phục lại, cũng dần dần bắt đầu cảm thấy quen thuộc với cảm giác cô đơn.

Thói quen, quả thật là một chuyện rất đáng sợ, người ta mỗi khi quen một thứ gì đó, liền rất khó thay đổi, cô đơn cũng vậy.

Trong ba ngày này, Từ Thanh Phàm dưới sự trợ giúp của một linh đan cuối cùng cũng hồi phục lại công lực. qua sự phân tích của Bạch Thanh Phúc, Từ Thanh Phàm đối với việc tranh đoạt di vật của sư phụ Lục Hoa Nghiêm rất là lo lắng, ở vòng mười sáu người này đối thủ đều có thực lực rất mạnh. Từ Thanh Phàm cho rằng bản thân bất luận là công lực hay là đạo pháp hoặc là pháp khí đều không có ưu thế nào cả.

Đáng tiếc, thời gian ba ngày quá ngắn, không thể làm cho thực lực có thể đột phá thêm một bước nữa.

Năm đó Lục Hoa Nghiêm ban cho mười hai viên “Mộc Linh Đan” đến giờ chỉ còn lại tám viên. Đối với tu vi hiện giờ của Từ Thanh Phàm mà nói, hiệu quả của Mộc Linh Đan là vô cùng rõ ràng. Từ Thanh Phàm có thể trong mười năm ngắn ngủi đột phá từ tích cốc tiền kỳ đến tích cốc hậu kỳ, công lao của “Mộc Linh Đan” là hết sức to lớn.

Thậm chí Từ Thanh Phàm có thể cảm thấy được, bản thân nếu liên tục dùng “Mộc Linh Đan”, rất có thể sẽ trong thời gian hai ba năm nữa đột phá đến Linh Tịch Kỳ. chỉ là như thế thì dựa vào linh dược để gia

tăng công lực, sẽ có hậu quả ẩn tàng, đối với tu vi phát triển sau này rất bất lợi, cho nên Từ Thanh Phàm đối với việc dùng “Mộc Linh Đan” cũng hết sức thận trọng. mặc dù Lục Hoa Nghiêm đã khẳng định suốt đời của Từ Thanh Phàm chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới Linh Tịch Kỳ, nhưng Từ Thanh Phàm đối với bản thân có thể đột phá đến Kết Đan kỳ hay không cũng không có từ bỏ sự nỗ lực. mặc dù sự nỗ lực chỉ mang tính chất may mắn, nhưng nếu từ bỏ sự may mắn đó thì không thể được rồi.

Liên tục sử dụng sẽ sinh ra hậu quả ẩn tàng, nhưng sự trân quý của Mộc Linh Đan cũng có thể hết sức quan trọng, nếu không phải lần này đối với lần tỷ thí bên trong môn phái, Từ Thanh Phàm hết sức coi trọng, hơn nữa linh khí trong cơ thể của Từ Thanh Phàm hiện giờ tiêu hao rất nghiêm trọng, Từ Thanh Phàm tuyệt đối sẽ không dùng nó để hồi phục công lực.

Ngay khi Từ Thanh Phàm vừa lo lắng vừa chờ mong, thời gian ba ngày chớp mắt đã trôi qua, vòng mười sáu người của cuộc tỷ thí trong môn phái đã bắt đầu.

Hôm nay, trời xanh mây trắng, gió nhẹ, mây cao, không khí trong xanh, một trận mưa xuân, một sự ẩm áp đang lan tỏa khắp không khí, mặc dù Cửu Hoa Sơn bởi vì có hệ sơn đại trận mà bốn mùa như nhau, đều là khí hậu như mùa xuân, nhưng khí hậu sau một trận mưa xuân vẫn trở nên ẩm áp và trong lành hơn nhiều. gió hơi thổi nhẹ lên người làm cho tâm hồn trở nên thanh thản.

Vòng mười sáu người vẫn như cũ được tổ chức ở Lăng Hoa Điện, các trưởng lão cũng vẫn như cũ lặng lẽ đứng trên đài cao, hoặc vui mừng khi có đệ tử của mình tiến vào vòng mười sáu người, hoặc thất vọng khi đệ tử mình bị loại, vẻ mặt hết sức đa dạng.

Trên quảng trường có một sự khác biệt đó chính là mười sáu lôi đài bây giờ đều biến mất, đôi chỗ lại một lôi đài rộng ba mươi trượng bằng đá lớn cứng rắn, làm lôi đài thi đấu cho vòng mười sáu người.

Hôm nay Từ Thanh Phàm liền đi đến trước quảng trường của Lăng Hoa Điện, phát hiện người xem càng lúc càng đông. Lúc này xung quanh lôi đài đám đệ tử đã lên đến hơn ngàn người rồi, mà trên khán đài cao trước quảng trường cũng có rất nhiều trưởng lão tiền bối mà trước đây Từ Thanh Phàm chưa từng thấy qua. Bởi vậy có thể thấy sự thu hút của vòng mười sáu người này.

“Người xem, đó chính là Từ Thanh Phàm, là một trong những người được xếp vào năm người đứng đầu.”

“Ta thấy người này rất bình thường, không có phong phạm cao thủ chút nào, hẳn thật sự lợi hại vậy sao?”

“Đông Phương Thanh Linh người biết chứ? Rất là nổi tiếng, vậy mà cũng là thủ hạ bại tướng của hắn đó.”

“Ồ, ta từng thấy hắn thi đấu rồi, đạo pháp diễm lệ độc đáo, vô cùng lợi hại.”

Khi Từ Thanh Phàm đến trên quảng trường, nghe được những âm thanh xì xào của mọi người, Trong lòng Từ Thanh Phàm bất giác cười khổ. Hiện giờ hắn cũng là một nhân vật phong vân rồi, đáng tiếc những điều này không phải là mong muốn của hắn, nếu có thể được, Từ Thanh Phàm càng muốn trở lại mười năm trước, lúc đó tuy rằng bản thân đang im lặng dưới sự che chở của Lục Hoa Nghiêm không ai biết đến, nhưng lúc đó sư phụ và sư huynh còn tồn tại, bản thân bận rộn nhưng thỏa mãn.

Còn bây giờ? Mục tiêu là gì? Tương lai như thế nào? Trong lòng Từ Thanh Phàm càng mờ mịt.

“Xem ra Từ sư đệ danh vọng trong môn phái càng lúc càng cao rồi.” ngay lúc này, Từ Thanh Phàm nghe được tiếng cười nói từ sau lưng vang lên.

Quay đầu nhìn lại, thì ra Bạch Thanh Phúc không biết xuất hiện sau lưng hắn từ khi nào, đang chấp tay cười nói.

“Bạch sư huynh, huynh cũng tới rồi.” Từ Thanh Phàm vội vàng hồi đáp.

“Ừ, tỷ thí lập tức bắt đầu rồi, một lát nữa công bố danh sách thi đấu, không chừng ta vận khí không tốt lại thi đấu với Từ sư đệ, đến lúc đó vẫn mong Từ sư đệ hạ thủ lưu tình nha.” Bạch Thanh Phúc cười nói.

“Ha ha, cùng thi đấu với Bạch sư huynh là vận rủi của đệ, ngược lại phải xin Bạch sư huynh hạ thủ lưu tình mới đúng.” Từ Thanh Phàm khách sáo nửa giả nửa thật nói.

Đúng vậy, Từ Thanh Phàm đối với Bạch Thanh Phúc không hề nhìn thấu, chỉ biết cảnh giới hiện giờ của hắn rất gần với Linh Tịch kỳ, lấy công lực mà luận thì trong mười sáu tuyển thủ lọt vào vòng này hẳn được

xem là đỉnh cấp rồi. nhưng đạo pháp của hắn như thế nào, pháp khí ra sao, chỉ cảm thấy một cách mơ hồ nếu phải thi đấu với hắn sự uy hiếp đối với bản thân còn hơn Đông Phương Thanh Linh rất nhiều.

“Từ sư huynh, huynh đến rồi.” ngay khi Bạch Thanh Phúc chuẩn bị nói tiếp với Từ Thanh Phàm thì thấy Kim Thanh Hàn từ xa đi lại, vội gọi Từ Thanh Phàm.

Sau khi Kim Thanh Hàn nhìn thấy Bạch Thanh Phúc đang đứng bên cạnh Từ Thanh Phàm, trong ánh mắt chớp lên, cũng miễn cưỡng gật đầu, chào hỏi : “Bạch sư huynh.”

“Ha ha, Kim sư đệ cũng đến rồi.” Bạch Thanh Phúc hình như đối với việc Kim Thanh Hàn chào hỏi mình thì hết sức vui mừng cười lớn nói tiếp : “Ba người chúng ta bây giờ lại tụ tập cùng một chỗ rồi.”

Ngay lúc này, từ xa chớp lên vạn ánh sáng mờ, chuông môn Trương Hoa Lăng mang theo thái thượng hộ pháp Chu Hoa Hải cùng đám người cười mây bay đến, từ từ hạ xuống trên khán đài nơi các vị trưởng lão đang đứng.

“Chúng ta đi đến đi.” Bạch Thanh Phúc cười nói.

Từ Thanh Phàm và Kim Thanh Hàn đều gật đầu rồi ba người cùng bước lên trên lôi đài của cuộc tỷ thí, đồng thời trên lôi đài còn có mười ba tuyển thủ khác .

Lúc lên sân đấu, Từ Thanh Phàm nhìn thấy Nam cùng Thanh Sơn, hai người ánh mắt cừu hận nhìn nhau trong ánh mắt lập tức tóe lửa, nhưng lập tức quay đầu đi, hình như căn bản không quen biết nhau vậy.

Sau nói, Từ Thanh Phàm lại hướng đến Thịnh Vũ Sơn đang luôn chú ý đến mình hơi gật đầu chào hỏi.

Mười sáu người đã có mặt đầy đủ đều đứng ngay ngắn trên lôi đài, cùng với đệ tử ngồi xem xung quanh lôi đài cùng hướng về Trương Hoa Lăng và các vị trưởng lão ở trên lôi đài cúi người hành lễ : “Cung nghênh chuông môn và các vị trưởng lão.”

Trương Hoa Lăng nhìn mười sáu đệ tử trên lôi đài, trong mắt hiện lên sự vui mừng, cười nói : “Các đệ tử không cần đa lễ.”

Trương Hoa Lăng tiếp tục nói : “Những ngày này ta đã xem các đệ tử thi đấu, ta rất vui mừng, các đệ tử đạo pháp không tầm thường, công lực tinh thâm, hiển nhiên những lúc bình thường rất khắc khổ luyện tập. có các người những đệ tử có thiên phú và sự nỗ lực không ngừng này, Cửu Hoa Sơn của chúng ta còn sầu vì không hưng vượng sao? Nhưng còn mong các đệ tử tiếp tục cố gắng. vì sự phục hưng của Cửu Hoa Môn mà góp một phần công sức.

“Xin tuân theo lời răn dạy của chuông môn.” Các đệ tử dưới đài đồng thời xác nhận, âm thanh vang vọng đến tận trời xanh. Hiển nhiên bị những lời nói đầy tâm huyết của Trương Hoa Lăng mà nhiệt huyết sôi trào.

Nghe được câu trả lời của các đệ tử, Trương Hoa Lăng vừa lòng gật đầu, sau đó xoay người ngồi xuống. mà thái thượng hộ pháp Chu Hoa Hải ở mộ bên thì bắt đầu công bố danh sách và trình tự thi đấu của vòng mười sáu người.

Theo sự công bố của Chu Hoa Hải, mười sáu người trên lôi đài hoặc vui mừng hoặc lo lắng, vui mừng vì gặp được đối thủ tương đối dễ dàng, lo lắng vì gặp được đối thủ có danh tiếng khó chơi. Đương nhiên cũng có người vẻ mặt không có chút thay đổi, ví dụ như Phượng Thanh Thiên và Kim Thanh Hàn, đối với bọn họ, đối thủ nào cũng như vậy, lại ví dụ như Bạch Thanh Phúc, vẻ mặt của hắn khi nào cũng cười tủm tỉm, trước nay không thay đổi.

“Từ Thanh Phàm đấu với Nam Cung Thanh Sơn ở trận thứ hai.”

Khi Chu Hoa Hải đọc đến đây, thân hình Từ Thanh Phàm hơi thột lên, trong lòng cũng không lo lắng, chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên có một sự giải thoát, hình như một sự kết thúc của duyên mệnh đôi bên, trong lòng thâm thổ dài : “Sư huynh, đệ lập tức có thể báo thù cho huynh rồi.”

Mà Nam Cung Thanh Sơn sau khi nghe được thông báo này, trong ánh mắt nhin không được sự vui mừng, hình như thắng lợi đã nằm trong tầm tay vậy.

31. Thần Thông

Trận đấu đầu tiên là của Thịnh Vũ Sơn với một người tên là Vương Thanh Phong. Mà người thắng trong trận đấu này, cùng với người thắng trong trận Từ Thanh Phàm và Nam Cung Thanh Sơn đều có tư cách tiến vào cánh cửa bát cương.

- Tiếp theo trận đấu này là đến lượt chúng ta tỷ thí, ta đã chờ lâu rồi

Trước khi lên lôi đài, Thịnh Vũ Sơn đột nhiên đi tới trước Từ Thanh Phàm, thản nhiên nói. Nhưng nếu để ý kỹ thì sẽ phát hiện thấy trong thanh âm nhàn nhạt đó còn mang theo một chút háo hức, chờ mong.

- Người cứ thắng trận này đi đã.

Từ Thanh Phàm không nói gì, Kim Thanh Hàn kể bên liền cười lạnh nói.

Nghe được lời Kim Thanh Hàn nói, Thịnh Vũ Sơn quay đầu lại, lạnh lùng liếc nhìn, đáp trả:

- Người may mắn đấy, theo lịch đấu thì phải đến trận chung kết mới có thể gặp mặt.

- Ta không cho rằng chúng ta có cơ hội gặp nhau, bởi vì người hoàn toàn không có khả năng tiến tới trận chung kết.

Kim Thanh Hàn lạnh lùng phản bác.

- Các người đang nói gì ở đây vậy?

Giữa lúc hai người đang lạnh lùng đối mặt thì Bạch Thanh Phúc đột nhiên đi tới, ha hả cười hỏi. Không khí ngột ngạt lúc này nhất thời được giảm bớt đi nhiều.

Thịnh Vũ Sơn thấy Bạch Thanh Phúc đến, ánh mắt chợt lóe tinh quang, nhưng không nói gì nữa, xoay người đi về phía lôi đài. Trên đây, Vương Thanh Phong đã sớm đứng đó. Trước khi lên, Thịnh Vũ Sơn còn để lại một câu tràn ngập sự tự tin, vang vọng khắp xung quanh.

- Sự thật rồi sẽ chứng minh tất cả.

- Hừ, tên này thật quá ngông cuồng.

Kim Thanh Hàn nhìn chằm chằm vào bóng lưng Thịnh Vũ Sơn, lạnh lùng nói.

- Nếu thực lực của hắn so với Lý Vũ Hàn không sai biệt lắm, thì hắn hẳn có tư cách để cuồng vọng.

Từ Thanh Phàm nhàn nhạt nói.

- Nếu xét về lực tấn công mà nói, công pháp chuyên tu của hắn còn mạnh hơn của Lý Vũ Hàn rất nhiều.

Bạch Thanh Phúc tủm tủm cười nói.

Nghe được lời đó, Từ Thanh Phàm kinh ngạc quay đầu hỏi:

- Huynh làm sao lại biết được chính xác như vậy?

Bạch Thanh Phúc sờ sờ cái mũi của mình, nhẹ nhàng nói:

- Sư phụ của ta và bọn họ đều là huynh đệ đồng môn. Bởi tuổi tác xấp xỉ nhau nên trước đây đã từng giao đấu khá nhiều rồi.

- Xin hỏi Bạch sư huynh là môn hạ của vị trưởng lão nào vậy?

Từ Thanh Phàm lúc này mới nhớ ra là chưa biết sư phụ của Bạch Thanh Phúc, liền hỏi.

- Ta chưa nói với các đệ à? Sư phụ ta chính là Cửu Hoa Môn Thái Thượng Hộ Pháp - Chu Hoa Hải, mà sư huynh của ta - Bảo Thanh Phương chính là đệ tử đứng hàng chữ “Thanh” duy nhất có tư vi đã đạt tới Kết đan kỳ.

Bạch Thanh Phúc cười nhẹ nói, bộ dáng dường như không thêm để ý tới chút nào.

Sau khi nghe Bạch Thanh Phúc nói, Từ Thanh Phàm cùng Kim Thanh Hàn không nhịn được liếc mắt nhìn nhau, rồi quay về vị Bạch sư huynh tưởng chừng vô hại song thực tế lại bí hiểm kia, càng thêm kiêng kỵ.

Phải biết rằng, vị sư phụ Chu Hoa Hải kia nổi tiếng là khắt khe trong việc chọn lựa đệ tử, kể được người khác chọn làm đệ tử chân truyền, nhưng với ông ta thì chỉ thấy chướng mắt. Mà Bạch Thanh Phúc có khả năng khiến Chu Hoa Hải thu mình làm đệ tử thì chỉ riêng điều đấy cũng cho thấy là hắn hoàn toàn không đơn giản.

Trên lôi đài, Vương Thanh Phong đối mặt với Thịnh Vũ Sơn hoàn toàn không có chút nóng vội, chỉ đứng đó lẳng lặng chờ. Hắn là một trung niên anh tuấn có vóc người cao cao, mắt ôn hòa như nước cộng thêm khí chất tiêu sái như gió càng làm tăng thêm ba phần mị lực.

Sau khi thấy Thịnh Vũ Sơn chậm rãi tiến lên lôi đài, Vương Thanh Phong chấp tay nói trước:

- Thịnh sư diệt, đã ngưỡng mộ đại danh từ lâu.

Thanh âm ôn hòa, không vì bối phận lớn hơn mà có thái độ cao ngạo.

Thấy dáng vẻ ôn hòa vậy của Vương Thanh Phong, Thịnh Vũ Sơn cũng không nhịn được mà nảy sinh hảo cảm, cho nên cũng hơi khom người lịch sự đáp lễ:

- Vương sư thúc đã khách khí rồi.

- Trên lôi đài không phân biệt lớn nhỏ, Thịnh sư diệt không nên nói như thế.

Wương Thanh Phong cười mở cười cười nói.

- Đúng vậy.

- Chúng ta bây giờ bắt đầu tỷ thí, mời Thịnh sư diệt xuất thủ trước.

- Vậy vãn bối xin đắc tội.

Thấy Vương Thanh Phong có ý muốn để mình xuất thủ trước, Thịnh Vũ Sơn nói.

Nói xong, Thịnh Vũ Sơn hay tay đưa ra, một lượng lớn thổ linh khí bắt đầu tụ tập xung quanh người. Tại nơi mà hào quang của thổ linh khí chiếu xuống, hai hình nhân thân cao ba trượng từ dưới đất hiện lên, đứng là “Thạch lỗi thuật” mà Lý Vũ Hán đã sử dụng trong trận đấu với Từ Thanh Phàm.

Sau khi hình nhân xuất hiện, Thịnh Vũ Sơn liền không một chút do dự khống chế chúng tiến về hướng Vương Thanh Phong tấn công. Nhưng tốc độ của Vương Thanh Phong lại cực nhanh, trong nháy mắt đã vọt ra ngoài phạm vi công kích của hai con rối, tốc độ đó hoàn toàn không kém Từ Thanh Phàm chút nào. Tiếp theo ngón tay hắn chỉ tới, trên lôi đài vang lên tiếng huyết gió liên tiếp, vô số cuồng phong ngưng kết lại, trở lên bén nhọn cấp tốc hướng tới Thịnh Vũ Sơn mà tấn công. Bởi vì tốc độ của mấy phong nhận này quá nhanh, Thịnh Vũ Sơn căn bản không kịp điều khiển con rối quay về phòng ngự, đành phải chặt vật né tránh. Nhưng cánh tay phải vẫn bị mấy đạo phong cắt qua, máu tươi chảy ra, chỉ trong chớp lát đã dính khắp cả ống tay áo.

- Thật quá nhanh!

Dưới lôi đài, Từ Thanh Phàm sau khi nhìn thấy tốc độ của Vương Thanh Phong, thất kinh nói.

- Đúng vậy.

Kim Thanh Hàn nhíu mày nói:

- Không nghĩ được ngoại trừ Từ sư huynh, trong hàng đệ tử Tích Cốc Kỳ của Cửu Hoa Môn lại có người đạt được tốc độ nhanh đến như vậy.

- Theo ta được biết, Vương Thanh Phong này tu luyện chính là phong hệ đạo pháp, so với các tu sĩ có cùng tu vi khác thì tốc độ tự nhiên là nhanh nhất rồi.

Bạch Thanh Phúc khẽ mỉm cười nói:

- Ta đã sớm biết “Thạch lỗi thuật” là một đạo pháp tương đối yếu, bình thường dùng để khuôn vác việc nặng thì được, chứ dùng để chiến đấu lại hoàn toàn không được. Bởi vì “Thạch lỗi thuật” có tốc độ di chuyển quá chậm. Như Lý Vũ Hàn, ngoài “Thạch rối thuật” hẳn còn có “Địa phước thuật”. Nhưng Thịnh Vũ Sơn này từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng của Lý Vũ Hàn, cũng thích sử dụng “Thạch rối thuật” trước để đối địch trong khi tỷ thí. Gặp loại người kém cỏi còn có thể có tác dụng làm kiềm chế, chứ gặp cao thủ, nhất là như Vương Thanh Phong loại cao thủ có tốc độ cực nhanh này, thì chỉ lãng phí linh khí trong cơ thể mà thôi.

Phong hệ đạo pháp là một loại đạo pháp vô cùng hiếm, tu luyện loại đạo pháp này con người trời sinh không thể chỉ hấp thu một loại trong ngũ hành linh khí, mà còn phải hấp thu các loại linh khí khác. Người như vậy vốn không thích hợp để tu tiên, nhưng nếu hấp thu hỏa linh khí phối hợp cùng mộc linh khí với một tỉ lệ thích hợp mà nói, mộc hỏa sinh phong, có thể tu hành phong hệ đạo pháp. Bởi vì khi tu luyện phải đồng thời hấp thu trong thiên địa cả hai loại hỏa mộc linh khí, nên để tu luyện có tiến triển thì cực kỳ khó khăn, nhưng sau khi tu thành thì lại có uy lực vô cùng lớn.

- Thịnh Vũ Sơn là thân sư đệ của ngươi? Sao ta lại cảm giác ngươi có chút hả hê như vậy?

Kim Thanh Hàn nhú mày hỏi.

- Thịnh Vũ Sơn bình thường chỉ luôn nghe Lý Vũ Hàn nói, đối với ta cũng không hề để mắt tới. Lần này cho hắn chịu ít giáo huấn cũng là điểm tốt. Cá không ăn muối, cá ươn a.

Bạch Thanh Phúc vẫn cười tủm tỉm như cũ mà nói, nếu Từ Thanh Phàm không phải nghe được hắn nói, nhìn vẻ mặt hắn thì còn phải tưởng là đang khích lệ Thịnh Vũ Sơn.

-Ý của ngươi là trận tỷ thí này Thịnh Vũ Sơn tất sẽ thua?

Từ Thanh Phàm kinh ngạc hỏi.

- Không, hắn sẽ thắng.

Không nghĩ tới Bạch Thanh Phúc lại khẳng định như vậy.

- Tại sao?

Từ Thanh Phàm liền hỏi.

- Ưu thế của Thịnh Vũ Sơn không phải là đạo pháp mà là ở thần thông.

Bạch Thanh Phúc cười giải thích

Thần thông, nó cũng được coi là đạo pháp, nhưng lại hoàn toàn bất đồng với đạo pháp. Thời kỳ sơ khai, khi loài người vẫn vô cùng yếu đuối, nhưng tại chính thời điểm đó, họ lại cố gắng tìm hiểu loại công pháp tu luyện thích hợp cho bản thân mình. Cũng có người lại hướng về mấy chủng tộc viễn cổ cường đại để học tập các kỹ năng của bọn họ. Mà kỹ năng này chính là nguyên mẫu của thần thông cho người tu tiên sau này.

Nhưng dù sao thì những thần thông này thuộc về chủng tộc thời viễn cổ, khác với ngũ hành của con người. Mà họ tu luyện đạt được thành tựu mặc dù có uy lực cực kỳ lớn nhưng rõ ràng không thể nào tiến tiếp được. Vì vậy, tu luyện thần thông sẽ làm cho cảnh giới của bản thân tăng lên một cách chậm chạp, cho nên rất ít tu sĩ chịu tu luyện. Lại không ngờ rằng Thịnh Vũ Sơn này có tu tập.

Quả nhiên, Thịnh Vũ Sơn phát hiện ra đạo pháp của chính mình không làm gì được Vương Thanh Phong, vì vậy đã hủy bỏ “Thạch lỗi thuật”, đồng thời trong miệng bắt đầu lẩm bẩm. Chỉ trong nháy mắt, cánh tay phải rất nhanh chóng biến to ra bốn năm lần, dài gấp hai ba lần, chốc lát đã làm rách ống tay áo. Cánh tay đó cũng lộ ra gân quang mang đầy vẻ nguy hiểm. Mà trên cánh tay ấy vốn có đầy các vết thương, nhưng giờ lại chẳng thấy đau.

Vương Thanh Phong phát hiện ra biến hóa của Thịnh Vũ Sơn, sắc mặt trở lên ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Thần thông? Ngân Long Thủ?

- Học vấn của sư thúc thật rộng rãi.

Thịnh Vũ Sơn thản nhiên nói:

- Vẫn mong sư thúc chỉ giáo thêm”

Nói xong, Thịnh Vũ Sơn cũng không có chút nào chần chờ, mạnh mẽ hướng tới Vương Thanh Phong phi đến, đồng thời cánh tay phải cũng hung hăng tấn công tới.

Chứng kiến Thịnh Vũ Sơn sử dụng thần thông, Vương Thanh Phong cũng không dám chậm chễ, hai tay chỉ ra, tức thời một trận cuồng phong hiện lên, che trước mặt hắn, hy vọng có thể trì hoãn Thịnh Vũ Sơn trong chốc lát. Đồng thời, bên cạnh cuồng phong được ngưng kết, hắn hiển nhiên muốn chuẩn bị thi triển một đạo pháp có uy lực để chống lại Thịnh Vũ Sơn đến cùng.

Nhưng Vương Thanh Phong đã xem thường loại thần thông có uy lực này. Chỉ thấy bộ mặt của Thịnh Vũ Sơn đột nhiên trở lên hung dữ, gân xanh nổi lên, hai con mắt như muốn xé rách mi, bên trong u quang lóe ra, phẳng phất như bộ dáng của quỷ, cực kỳ tà dị. Khi tia quỷ dị này xuất hiện, rất nhanh bắn ra một đạo u quang đến trận cuồng phong đang che chở cho Vương Thanh Phong. Lúc này, họ Vương chỉ cảm giác được lực khổng lồ của mình đối với trận cuồng phong đã yếu đi không ít. Tiếp theo, cánh tay phải của Thịnh Vũ Sơn đập tan trận cuồng phong, cuối cùng đã vọt đến trước mặt Vương Thanh Phong.

- Trận đấu đã kết thúc.

Bạch Thanh Phúc thở dài nói:

- “Tịnh tà nhân” này quá nhiên quá kinh khủng, có thể làm suy giảm lực khổng lồ đạo pháp của người tu tiên, Vương Thanh Phong này đã sơ suất rồi.

Quả nhiên, Vương Thanh Phong khi chứng kiến cảnh Thịnh Vũ Sơn dễ dàng xông tới trước mặt mình chợt thấy thất kinh. Lúc này, “Phong Tước Thuật” của hắn còn chưa chuẩn bị xong, đối mặt với sự tấn công đó hoàn toàn không có một chút ý niệm chống cự nào. Kết quả là một thân đầy tốc độ đạo pháp lại không thể nào thi triển ra được. Bị một chương đánh rơi ra ngoài.

Hiển nhiên vì trong lòng Thịnh Vũ Sơn đối với biểu hiện phong độ của Vương Thanh Phong lúc trước có chút hảo cảm, cho nên đã khổng lồ lực đạo. Vì vậy, Vương Thanh Phong mặc dù bị đánh rơi ra ngoài nhưng lại không phải chịu tổn thương nào.

- Ta thua.

Bị đánh rơi ra ngoài, vẻ mặt của Vương Thanh Phong có chút mất mát, nhưng lại vô cùng tự nhiên thừa nhận nói.

- Vương sư thúc, người với uy lực của thần thông không hiểu nhiều lắm, cho nên mới bị vân bối đánh bại. Nếu như sư thúc hiểu rõ loại thần thông này như ta, thì tuyệt đối muốn đánh bại sư thúc không dễ dàng được như vậy.

Thịnh Vũ Sơn thản nhiên nói ra. Lúc này, cánh tay phải của hắn đã khôi phục nguyên trạng, hai con mắt lúc này cũng đã biến mất. Chỉ là tay áo bị nát vụn, làm cho tay phải trở trụi ở ngoài trường bào, nhìn có vẻ hơi tức cười. Nhưng lúc này, không người nào chỉ vì thấy đáng vẻ tức cười đó của hắn mà dám tỏ vẻ khinh thị.

- Thua là thua, không cần phải viện lý do.

Vương Thanh Phong cười khổ, sau đó hướng lên lời chào đáp tay nói: - Chúc mừng sư đệ tiến vào bát cường.

- Đa tạ sư thúc đã chỉ giáo.

Thịnh Vũ Sơn cũng chấp tay đáp lễ.

Bên ngoài, người xem chứng kiến thái độ của hai người, bắt đầu cùng nhau vỗ tay, lớn tiếng chúc mừng. Một mặt là vì sự biểu hiện đặc sắc trong trận đấu của họ, mặt khác cũng vì hành vi sau khi đã thắng bại của hai người.

- Vương Thanh Phong này cũng coi là một nhân vật khoáng đạt. Hiện tại đã bị loại, quả thật có chút đáng tiếc.

Kim Thanh Hàn nhìn bộ dáng hào hiệp đó rồi thản nhiên nói.

- Có thể tu thành Phong hệ đạo pháp, không phải chỉ cần ý chí kiên định, mà cần phải có tấm lòng rộng mở. Vương Thanh Phong này hẳn cũng không nằm ngoại lệ.

Bạch Thanh Phúc tán thưởng.

Mà lúc này, Từ Thanh Phàm muốn nói chen vào, nhưng tinh thần hắn đã dồn đến lời đài sắp được cử hành trận đấu tiếp. Nơi diễn ra trận tỷ thí giữa hắn với Nam Cung Thanh Sơn.

Một mối ân cừu rồi rắm hơn mười năm, trận quyết đấu này chính là trận đấu mà số mệnh đã an bài.

- Tiếp theo là trận đấu của Từ Thanh Phàm với Nam Cung Thanh Sơn.

Trên đài cao nhất, một vị trưởng lão đứng dậy nói, thanh âm dễ dàng đề tiếng hoan hô của mọi người phía dưới xuống. Đồng thời, cũng đem Từ Thanh Phàm đang trong suy nghĩ tỉnh lại.

Sau khi nghe thấy trưởng lão tuyên bố tên, Từ Thanh Phàm cũng không chào hỏi Kim Thanh Hàn cùng Bạch Thanh Phúc, chậm rãi đi về phía lời đài.

Lúc này, trong mắt hắn chỉ còn có hình ảnh của Nam Cung Thanh Sơn.

32. Vận Mệnh

- Đề nói trận tỷ thí này ai sẽ là người thắng?

Bạch Thanh Phúc chậm rãi nhìn về hướng trường đấu rồi nhìn đến bóng lưng Từ Thanh Phàm, hỏi Kim Thanh Hàn bên cạnh.

- Từ sư huynh.

Kim Thanh Hàn khẳng định.

- Tại sao?

- Bởi ta tin huynh ấy nhất định sẽ thắng.

Kim Thanh Hàn nói với ngữ khí bình thản nhưng kiên định.

- Đúng vậy không?

Bạch Thanh Phúc nghe Kim Thanh Hàn nói vậy, không hiểu sao ánh mắt trở nên xa xăm, trên khóe miệng lộ ra một nét cười khó hiểu.

Hiển nhiên, Hứa hộ pháp đối với vị đệ tử Nam Cung Thanh Sơn này rất coi trọng, năm đó không chỉ đem pháp khí đặc ý nhất của mình ban cho hắn, mà khi Nam Cung Thanh Sơn lên lời đài, hắn còn dẫn theo đệ tử đến trường đấu, cổ vũ cho trận tỷ thí này. Trong nhất thời, thanh thế của Nam Cung Thanh Sơn đại thịnh.

Nhưng cả Từ Thanh Phàm lẫn Nam Cung Thanh Sơn đều không chú ý đến điều đó, trong mắt bọn họ chỉ có duy nhất đối phương.

Ánh mặt trời chiếu rọi khắp mọi nơi, gió hiu hiu thổi.

Ánh mắt Nam Cung Thanh Sơn lạnh lùng, đầy oán hận như cũ, như một con sói đói đang tìm cơ hội để trả thù. Mà ánh mắt Từ Thanh Phàm đã trở nên bình tĩnh. Lúc này, mặc dù mới chỉ năm ngày, nhưng Từ Thanh Phàm có cảm giác như đã chờ lâu lắm rồi, giờ là lúc để kết thúc.

Từ Thanh Phàm đã từng tưởng tượng phản ứng của mình trong trường hợp này, sẽ kích động, sẽ phẫn nộ, thậm chí cả đau thương cũng có. Nhưng khi chính thức đối mặt, Từ Thanh Phàm mới phát hiện ra trong lòng mình không ngờ lại có thể bình thản đến như vậy, hoàn toàn không giống với những gì mình đã nghĩ. Có lẽ vì tất cả sự tức giận, đau thương trước đây đã tiêu biến mất, hoặc cũng có thể vì sắp hiểu rõ được vận mệnh.

- Thật không nghĩ rằng người lại có thể tiến vào vòng thập lục cường, xem ra mấy đối thủ trước kia của người đều là hạng kém cỏi cả.

Nam Cung Thanh Sơn là người đầu tiên phá tan không khí trầm mặc trước mắt, châm chọc nói.

- Ta cũng không ngờ người đã đạt tới cảnh giới Tích cốc trung kỳ, ngày trước sư phụ có nói thiên tư của người trăm năm mới gặp, quả nhiên là không sai.

Từ Thanh Phàm thần nhiên đáp trả, không hề để ý đến những lời châm chọc của Nam Cung Thanh Sơn, trong lòng hi vọng vô thường.

- Ý người nói công lực của ta thấp hơn người sao? Hừ! Thực lực không chỉ dựa vào cảnh giới để quyết định. Hiện giờ pháp khí trên tay ta rất nhiều, người hoàn toàn không phải là đối thủ của ta.

Nam Cung Thanh Sơn vẻ mặt trở nên dữ tợn:

- Từ khi bị người đánh bại mười năm trước, ta đã cố gắng tu luyện ngày đêm, nỗ lực để làm cho sư phụ vừa lòng. Cuối cùng, công lực hiện giờ của ta cũng chẳng kém người là bao, thậm chí còn mạnh hơn người về mặt pháp khí. Ta muốn người phải trả giá gấp bội cho những gì ta đã phải chịu mười năm về trước.

- Người nghĩ vậy là sai rồi, vừa rồi ta không có ý nói cảnh giới công lực của mình cao hơn người, ta chỉ muốn nói tư chất của người rất tốt thôi. Không phải ai cũng thích châm chọc người khác như người.

Từ Thanh Phàm vẫn như trước, không hề tức giận, ánh mắt bình tĩnh thở dài nói:

- Nghĩ đến việc một kẻ có tư chất tốt như vậy hôm nay lại bị hủy trong tay ta, trong lòng ta thấy thật đáng tiếc. Thứ này mặc dù rất tốt nhưng ta lại không thể không đem nó hủy đi, đây đúng là số mệnh.

- Người hủy diệt ta? Hôm nay chính ta sẽ hủy diệt người!

Nam Cung Thanh Sơn hung hăng nói, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ đối diện.

Nhìn tình cảnh đầy oán hận giữa bản thân mình với Nam Cung Thanh Sơn, Từ Thanh Phàm thở dài một tiếng nói:

- Nam Cung Thanh Sơn, chúng ta đừng nói về vấn đề vô vị này nữa có được không?

- Vậy người muốn nói gì? Muốn được xin tha sao?

Nam Cung Thanh Sơn dường như cũng đã bình tĩnh hơn một chút, nhưng lại bắt đầu nói châm chọc.

- Người có tin vào vận mệnh hay không?

Từ Thanh Phàm đột nhiên hỏi thâm thúy.

- Vận mệnh ư? Từ trước tới giờ ta chỉ tin vào chính bản mình.

- Từ khi biết được lịch đấu, biết được đối thủ đầu tiên của ta là người, thì ta đã tự hỏi mình vấn đề này.

Trong mắt Từ Thanh Phàm lộ ra nét u buồn, nhẹ nhàng nói:

- Ta nghĩ, chính vận mệnh đã để cho sư phụ lúc tuổi già gặp phải đệ tử có thiên tư hơn người nhưng tâm bạc lạnh lùng như người, cũng là vận mệnh đã an bài để sư huynh sớm gặp người, kết quả bị người làm hại. Và cuối cùng, cũng chính cái vận mệnh ấy đã để ta ở nơi này hiểu rõ những ân oán trong sư môn, vì sư môn mà trừ hại. Tất cả những cái đó, đều là do vận mệnh an bài.

- Tại sao không phải vận mệnh đã cho ta gặp người ở đây để báo thù?

Nam Cung Thanh Sơn châm biếm:

- Không lẽ người tự nghĩ rằng mình là người đại diện cho chính nghĩa sao?

- Ta không đại diện cho chính nghĩa, cũng không ai có thể đại diện được cho chính nghĩa. Ta chỉ là muốn làm một việc phải làm mà thôi.

- Việc người phải làm chính là nhận thua, như vậy ít nhất còn giữ được cái mạng của mình.

Nhìn Nam Cung Thanh Sơn ngoan cố không có lấy một chút hối hận, khuôn mặt vốn anh tuấn bởi sự oán hận mà trở nên dữ tợn dị thường, Từ Thanh Phàm cũng không có hứng thú nói chuyện tiếp. Vốn đang muốn khuyên Nam Cung Thanh Sơn nhận tội, nhưng giờ xem ra nói gì hắn cũng không nghe, chỉ tự chuốc lấy cái bẽ mặt vào mình. Nam Cung Thanh Sơn này chỉ sống trong thế giới của hắn, và hắn cũng chỉ sống cho bản thân mà thôi.

- Nếu đã vậy thì chúng ta bắt đầu trận đấu thôi. Vì mục đích của cả hai.

Từ Thanh Phàm nhẹ nhàng nói.

- Ta đã đợi thời khắc này lâu lắm rồi.

Nam Cung Thanh Sơn cười gằn, vừa nói ngón tay vừa bắt quyết, trên người tản ra một lượng lớn mộc át chi khí. Giữa không trung tạo thành vô số khúc gỗ lớn, ào ào ném về hướng Từ Thanh Phàm với thanh thế kinh người.

Nhưng đối mặt với đạo pháp có uy lực to lớn của Nam Cung Thanh Sơn, Từ Thanh Phàm sắc mặt vẫn không biến đổi. Chỉ thấy ngón tay biến ảo, xuất ra hơn mười Thiết bồ diệp với lực phòng ngự cường đại che chắn trên đầu mình. Cự mộc ào ạt rơi xuống gặp phải lá chắn của Từ Thanh Phàm, chỉ có thể ở bên ngoài ba thước, không tạo ra được chút uy hiếp nào đối với Từ Thanh Phàm.

- Người tưởng rằng những pháp khí này mạnh lắm sao, với đạo pháp của ta thì người không có cơ hội để thắng đâu.

Từ Thanh Phàm lẳng lặng nhìn Nam Cung Thanh Sơn, thản nhiên nói.

- Người muốn chết!

Nam Cung Thanh Sơn bị chọc giận bởi sự coi thường của Từ Thanh Phàm, tay phải vung lên, ba căn tiêm thứ màu xanh đột nhiên xuất hiện trước mặt, đây chính là “Thanh huyền tam thứ” cái mà hắn dùng để đâm vào “Linh hải huyệt” của Nhạc Thanh Nho, là cao cấp pháp khí, có uy lực cường đại.

Đối mặt với sự công kích của “Thanh huyền tam thứ”, Từ Thanh Phàm không dám khinh thường, Bạo viêm hoa cùng Nhận thảo liên tiếp được bắn ra, toàn bộ tấn công vào phía trên của “Huyền Thiên tam thứ”. Nhưng chỉ làm nó hơi dừng lại một chút, tiếp đẩy lại đi với tốc độ nhanh hơn đâm tới Từ Thanh Phàm.

Từ Thanh Phàm bất đắc dĩ, không thể làm gì khác ngoài việc thi triển pháp khí “Khô vinh xích” của mình. Lúc đầu còn có thể giằng co với “Huyền thiên tam thứ”, nhưng do “Huyền thiên tam thứ” là pháp khí cao cấp, giá trị so với “Khô vinh xích” cao hơn một bậc. Nếu không phải “Khô vinh xích” với Từ Thanh Phàm có chung nguồn linh khí nên Từ Thanh Phàm mới dễ dàng điều khiển, thì đã sớm bị thua rồi. Cho dù như vậy, nhưng cũng phải rất chặt vật mới chống cự được.

- Người dám dùng pháp khí để chống lại ta sao, muốn tìm chỗ chết ah?

Nam Cung Thanh Sơn mặt lộ vẻ đắc ý, vui mừng như điên.

Tay phải lại phát lên, một pháp khí dạng lưới đột nhiên hướng về phía “Khô vinh xích” của Từ Thanh Phàm trùn tới, đúng là “Đấu thiên võng” - cũng là cao cấp pháp khí, có thể đoạt pháp khí của đối thủ. Bởi vì “Khô vinh xích” đang giằng co với “Huyền thiên tam thứ” nên không kịp tránh né, nháy mắt đã bị “Đấu thiên võng” tóm lại, Từ Thanh Phàm cũng theo đó mà mất đi liên lạc với “Khô vinh xích”.

Mặc dù đang lâm vào khốn cảnh, nhưng trên vẻ mặt của Từ Thanh Phàm lại lộ nét cười kỳ quái, mặc kệ “Khô vinh xích” bị người ta đoạt mất, thân hình chuyển động, không lùi mà tiến tới. Trong nháy mắt đã dời đến phía Nam Cung Thanh Sơn, chỉ lưu lại tàn ảnh ở phía sau. Do phải điều khiển hai kiện pháp khí nên phản ứng của Nam Cung Thanh Sơn chậm đi rất nhiều, cho đến khi Từ Thanh Phàm thoáng hiện ra trước mặt hắn, hắn mới phản ứng lại.

Nhưng phản ứng của Nam Cung Thanh Sơn cũng cực nhanh. Thanh quang vừa lóe lên, một kiện pháp khí mộc giản trạng đã che trước mặt hắn, đúng là pháp khí phòng ngự hắn đã đoạt được từ Nhạc Thanh Nho - “Huyền Mộc giản”. Đồng thời hắn cũng điều khiển “Huyền thiên tam thứ” quay ngược lại tấn công Từ Thanh Phàm, giải vây cho mình.

Đáng tiếc, “Huyền Mộc giản” này dù là trung cấp pháp khí, khả năng phòng ngự cũng không tồi, nhưng do Nam Cung Thanh Sơn phải phân tâm điều khiển ba kiện pháp khí, nên sự khống chế đối với “Huyền Mộc giản” suy yếu đáng kể; hơn nữa, hắn mới chỉ có “Huyền Mộc giản” không lâu, khả năng luyện hóa hoàn toàn còn ít, giờ bị Tử Thanh Phàm dùng Bạo viêm hoa công kích, cũng hơi có biến động, lớp phòng thủ đã lộ ra vài kẽ hở.

Mặc dù chỉ là kẽ hở nhỏ, nhưng với Tử Thanh Phàm như thế cũng là đủ rồi. Chỉ thấy từ ngón tay phải của Tử Thanh Phàm chỉ về phía Nam Cung Thanh Sơn, xuất hiện một đạo linh khí, quang mang thanh hôi lưỡng sắc giao hợp một chỗ, phá tan khe hở, đánh thẳng tới người Nam Cung Thanh Sơn.

Đúng là “Khô Vinh chỉ”- đạo pháp có thể cầm giữ linh khí trong cơ thể những người tu luyện mà Tử Thanh Phàm đã phải khổ tu trong mười năm.

Chỉ trong nháy mắt Nam Cung Thanh Sơn đã bị “Khô Vinh chỉ” đánh trúng, cảm giác thấy linh khí trong cơ thể mình bị kiểm hãm, không thể tùy ý vận chuyển được nữa.

Mà lúc này, “Thanh huyền tam thứ” mới từ sau lưng Tử Thanh Phàm đâm tới, nhưng vì không có sự khống chế của Nam Cung Thanh Sơn nên rơi ngay xuống mặt đất, đúng là cực kỳ nguy hiểm.

Cho đến lúc này, trên mặt Nam Cung Thanh Sơn mới lộ vẻ khó tin.

- Hảo tâm tư, hảo dũng khí.

Bạch Thanh Phúc đứng dưới võ tay thở dài nói:

- Đầu tiên là dụ Nam Cung Thanh Sơn dùng pháp khí liên tiếp tấn công, cho dù vì vậy mà bị đối thủ đoạt đi pháp khí cũng không tiếc. Do đó mà Nam Cung Thanh Sơn phải miễn cưỡng điều khiển đồng thời hai kiện pháp khí. Lợi dụng sự phân tâm, không có thời gian ngơi nghỉ của Nam Cung Thanh Sơn mà đột ngột công kích đánh bại hắn. Làm như vậy rất nguy hiểm, tỷ lệ thành công cũng chỉ có hai, ba phần, không cẩn thận sẽ rơi vào thất bại thảm hại, bản thân thì bị trọng thương. Nhưng không ngờ Tử sư đệ lại thành công, quả là rất giỏi.

Kim Thanh Hàn bên cạnh mặc dù không nói lời nào, nhưng trên khuôn mặt luôn cao ngạo lãnh đạm ấy cũng đã lộ ra nét cười, chứng tỏ trong lòng hắn lúc này đang rất vui sướng.

Trên lời dài.

- Người đã quá ỷ lại vào những pháp khí trong tay mình rồi.

Tử Thanh Phàm nhìn thần sắc đang dần trở nên hoảng sợ của Nam Cung Thanh Sơn, lạnh nhạt nói.

Vừa nói, ngón tay đột nhiên xuất ra hơn mười căn nhận thảo, vọt mạnh tới chỗ của Nam Cung Thanh Sơn. Không thể sử dụng linh khí nên căn bản Nam Cung Thanh Sơn không có cách nào để tránh né. Trong nháy mắt, trên người hắn đầy những vết cắt thẳng dài, tứ chi thì bị Nhận thảo đâm thủng, có thể thấy rõ vết thương tại “Linh hải huyệt”.

Vết thương này cùng với vết thương năm ngày trước Nhạc Thanh Nho phải chịu dĩ nhiên hoàn toàn giống nhau.

- Đừng, đừng giết đệ, Tử sư huynh, đừng giết đệ.

Nam Cung Thanh Sơn ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ vô cùng, van xin nói, về cuồng vọng dữ tợn lúc trước đã sớm không thấy đâu.

- Yên tâm đi, ta đã từng đáp ứng Nhạc sư huynh, tuyệt đối sẽ không giết ngươi.

Tử Thanh Phàm thản nhiên nói:

- Ta chỉ đem những vết thương Nhạc sư huynh phải chịu trả lại toàn bộ cho ngươi mà thôi.

Vừa nói, Tử Thanh Phàm cúi xuống nhặt pháp khí “Khô Vinh xích” của mình và “Huyền Mộc giản” của Nhạc Thanh Nho lên, không để ý đến vẻ tuyệt vọng của Nam Cung Thanh Sơn cùng ánh mắt oán hận của Hứa hộ pháp, xoay người đi xuống dưới.

Chúng kiến bộ dạng yếu đuối của Nam Cung Thanh Sơn, Từ Thanh Phàm cũng không còn tâm trạng mà thuyết giáo. Hơn nữa chế nhạo đối phương sau khi thắng lợi cũng không phải tác phong của Từ Thanh Phàm, dù đối thủ là Nam Cung Thanh Sơn.

- Trận thứ hai, Từ Thanh Phàm thắng.

Trên đài cao, một vị trưởng lão chậm rãi đứng dậy tuyên bố.

Sau khi đi xuống sàn đấu, Từ Thanh Phàm chỉ thấy trong lòng trống rỗng.

Một số loại vận mệnh sau khi chấm dứt mới xuất hiện cảm giác đó.

33. Âm Ảnh

- Sư phụ, người có thấy không? Ta đã vì sư môn mà trừ hại. Sư huynh ah? Đệ đã bào thù cho huynh rồi đây. Sư huynh, đừng trách đệ đã phé đi đạo hạnh của hần, với tính cách quá cực đoan của Nam Cung Thanh Sơn, thực lực càng mạnh thì chỉ càng gây họa lớn mà thôi.

Sau khi trận đấu chấm dứt, Từ Thanh Phàm chậm rãi bước xuống, yên lặng ngắm nhìn bầu trời. Mây trên cao tựa như hóa thành hình dáng của Lục Hoa Nghiêm cùng Nhạc Thanh Nho, ánh mắt phức tạp cũng đang nhìn hần.

- Từ sư huynh.

Đột nhiên vang lên một thanh âm kiều mị, trong thanh âm nhẹ nhàng đó tựa như mang theo chút khăn trương lẫn mong chờ.

Từ Thanh Phàm quay đầu nhìn lại, ra là Đông Phương Thanh Linh.

- Đông Phương sư muội.

Từ Thanh Phàm cũng khách khí gật đầu chào hỏi. Vốn dĩ hần cũng muốn hướng tới nàng mà cười một cái, nhưng kì lạ thay, sau khi hủy đi đạo hạnh của Nam Cung Thanh Sơn, trong lòng hần dường như nhẹ nhàng đi, rồi lại như thêm phần nặng nề, muốn cười cũng không thể cười nổi.

- Chúc mừng Từ sư huynh thuận lợi tiến vào vòng bát cường.

Đông Phương Thanh Linh tươi cười nói, vui mừng như chính nàng là người được lọt vào vậy.

- Đa tạ sư muội, may mắn mà thôi.

Từ Thanh Phàm chấp tay theo thói quen, khách khí nói.

Nói qua lại khách sáo vài câu, Đông Phương Thanh Linh chợt nhận ra dường như Từ Thanh Phàm có chút không tập trung, nên đã đánh tiếng rời đi. Nhìn nàng lẳng lặng bước đi, Từ Thanh Phàm trong lòng không khỏi nghi hoặc. Chính mình đã loại nàng ấy, lẽ ra nàng ấy phải oán hận mình chứ? Sao bây giờ lại tỏ ra vui vẻ với mình?

Từ Thanh Phàm lắc lắc đầu, không suy đoán nữa. Hiện tại không phải là lúc để suy nghĩ điều này.

Nghĩ tới đây, hần liền đi tới chỗ Kim Thanh Hàn và Bạch Thanh Phúc đang đứng.

Khi Từ Thanh Phàm đến chỗ hai người, Bạch Thanh Phúc vượt lên trước chấp tay nói:

- Chúc mừng Từ sư đệ tiến vào vòng bát cường.

Mà Kim Thanh Hàn bên cạnh hần cũng hơi chấp tay nói:

- Chúc mừng Từ sư huynh.

- Cảm ơn Bạch sư huynh và Kim sư đệ.

Từ Thanh Phàm đầu tiên là chấp tay hoàn lễ, trong ánh mắt có chút cô đơn rồi nói tiếp:

- Ta hiện giờ phải trở về để bái tế sư huynh, muốn an bài một số di vật của huynh ấy. Hơn nữa, chuyện hôm nay ở Thiên Chi Linh, ta cũng phải bẩm báo với sư phụ và sư huynh nữa.

Vừa nói, hắn vừa nhìn thoáng qua vật trong tay, ánh sáng của “Huyền Mộc Giản” đã trở nên ảm đạm. Đây là di vật đã làm bạn với Nhạc Thanh Nho hơn mười năm. Bây giờ, Từ Thanh Phàm muốn đem trả lại cho huynh ấy.

Nghe lời nói đó, vẻ mặt của Kim Thanh Hàn cũng hơi buồn bã, hiển nhiên là nhớ tới phong phạm nho nhã của Nhạc Thanh Nho sư huynh, nên cũng không nói thêm gì nữa.

Nhưng Bạch Thanh Phúc lại muốn giữ lại, liền nói:

- Ngay bây giờ là đến trận đấu của Phượng Thanh Thiên, Từ sư đệ không ở lại để xem một chút sao? Hắn là ứng cử viên số một đấy. Nếu Từ sư đệ muốn vào được trận chung kết thì ắt phải thông qua cửa của hắn. Hiểu biết nhiều hơn một chút luôn luôn tốt.

- Cảm ơn ý tốt của Bạch sư huynh, nhưng vừa mới vì sư môn diệt trừ phản đồ, hiện tại sư đệ chỉ muốn bái tế sư phụ, sư huynh mà thôi, đối với việc khác hoàn toàn không có chút hứng thú.

Từ Thanh Phàm ậm ừ trả lời.

- Vậy cũng được, ta không miễn cưỡng đệ nữa.

Bạch Thanh Phúc tiếc rẻ nói:

- Đáng tiếc ta còn tưởng rằng khi ngu huynh với Kim sư đệ chiến đấu, Từ sư đệ có thể ở đây mà trợ uy cho chúng ta. Đáng tiếc a.

- Ta tin cho dù không có sự trợ uy của ta, Bạch sư huynh cùng với Kim sư đệ đều có thể dành chiến thắng.

Từ Thanh Phàm chân thành nói.

Chính xác là như vậy, Kim Thanh Hàn là ứng cử viên cử viên số hai, còn Bạch Thanh Phúc thì lại càng cao thâm khó lường. Từ Thanh Phàm cảm giác được thực lực của hắn nhất định sẽ không dưới Kim Thanh Hàn. Hai người này muốn tiến vào vòng bát cường cũng không phải là việc khó.

Nhìn bóng lưng Từ Thanh Phàm chậm chậm đi về khu hậu sơn, mang theo ba phần cô đơn lẫn thương cảm, Bạch Thanh Phúc cảm thán mà nói:

- Từ sư đệ thật là một người trọng tình nghĩa.

Kim Thanh Hàn đứng bên cạnh nghe được lời nói của Bạch Thanh Phúc, cũng yên lặng gật đầu thừa nhận. Không biết có phải đang hồi tưởng lại cảnh Từ Thanh Phàm lúc đó không quen không biết mà ra tay cứu hắn hay không.

Trong hậu sơn.

Từ Thanh Phàm đứng yên lặng trước mộ phần của Nhạc Thanh Nho, nghĩ tới trận tỷ thí của hôm nay đã chấm dứt lúc trước, cũng chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chỉ thấy bầu trời giờ đây đã trở nên đen kịt. Những ngôi sao sáng điểm trên tấm màn trời đen như nhung, ánh sáng chiếu xuống rọi làm hiện ra rõ ràng vẻ cô đơn của hắn.

“Huyền Mộc Giản” của Nhạc Thanh Nho, sau khi Từ Thanh Phàm trở lại hậu sơn cũng đã chôn nó ở trước mộ phần Nhạc Thanh Nho. Đối với người bên ngoài, Huyền Mộc Giản là một kiện phòng ngự tương đương với trung cấp pháp khí, chôn nó xuống không khỏi có chút lãng phí. Nhưng đối với Từ Thanh Phàm mà nói, “Huyền Mộc Giản” chỉ là di vật của sư huynh Nhạc Thanh Nho, nghĩ đến việc Nhạc Thanh Nho vẫn dùng đến nó hơn mười năm qua, giờ ở dưới âm phủ không có nó, liệu có quen không?

Cho nên Từ Thanh Phàm quyết định để nó đến thế giới bên kia để bồi tiếp cho chính chủ nhân của mình.

Có đôi khi, cứ nguyên tắc quá cũng không phải là một chuyện tốt. Ví như việc Từ Thanh Phàm quyết để cho “Huyền Mộc Giản” đi theo bồi tiếp vị sư huynh đã quá cố của mình, căn bản là không nghĩ tới sẽ chiếm đoạt cho bản thân. Tuy trong lòng sẽ trở nên thanh thản, nhưng dấu sao hắn không khỏi có chút tiếc nuối. Hiển nhiên có thêm một pháp khí tốt sẽ làm thực lực được tăng cường rất nhiều.

Nhưng nếu bản thân không có nguyên tắc thì con người sống còn có nghĩa gì? Có thể sẽ hơi đáng tiếc, có thể sẽ phiền não, có thể sẽ thống khổ, nhưng mình có nguyên tắc riêng của mình, vậy thì cứ kiên trì giữ vững nguyên tắc đó. Cũng chỉ như vậy, khi còn sống cũng như đến khi cuối đời, nếu có bất chợt nhìn lại, tâm ta mới có thể thanh thản được.

Tại Thần châu hạo thổ trong truyền thuyết, thừa hồng hoang thời sơ khai, thiên là thiên, địa là địa, giữa hai nơi đó chỉ là một mảng hỗn độn. Lúc đó trên bầu trời không hề tồn tại ngôi sao, cũng giống như dưới đất không có sa mạc. Nhưng sau khi loài người được sinh ra, đã có thể cảm ứng được thiên địa. Mỗi khi có một người mất đi, trên bầu trời lại xuất hiện một ngôi sao, biểu thị cho công đức của người đó. Khi còn sống tích càng nhiều công đức, thì ngôi sao đại diện cho họ càng rực rỡ. Đồng thời trên mặt đất cũng rơi xuống một hạt cát, biểu thị cho tội ác của họ, nếu hành vi phạm tội càng nhiều, thì màu sắc hạt cát càng thêm đậm.

Giờ phút này, trên bầu trời có hàng nghìn, hàng vạn ngôi sao kia, biết được ngôi sao nào đại biểu cho Lục Hoa Nghiêm, ngôi sao nào đại biểu cho Nhạc Thanh Nho? Ngay chính mình sau khi chết đi, không biết ngôi sao đại biểu cho bản thân sẽ xuất hiện ở nơi nào?

Từ Thanh Phàm ngẩng đầu nhìn trời, tìm kiếm ngôi sao của Lục Hoa Nghiêm và Nhạc Thanh Nho.

- Sư phụ cùng sư huynh khi còn sống đều là người tốt như vậy, chắc chắn ngôi sao của họ rất sáng?
- Không biết sau khi ta phệ đi đạo hạnh của Nam Cung Thanh Sơn, sư phụ với sư huynh sẽ nghĩ thế nào? Vui mừng hay tức giận?

Đêm nay, Từ Thanh Phàm lặng yên đứng trước mộ phần của Nhạc Thanh Nho, mắt nhìn lên trời, trong lúc nhất thời đã suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều chuyện, từ quá khứ đến hiện tại, rồi lại từ hiện tại tới tương lai. Thời gian cứ từ từ trôi qua, bất tri bất giác, nơi phương xa phía chân trời, những tia sáng đã bắt đầu xuất hiện.

Cùng một buổi tối, trong khi Từ Thanh Phàm còn đang có hàng nghìn hàng vạn mối suy nghĩ, thì Nam Cung Thanh Sơn tại căn phòng của mình đang không ngừng kêu khóc thảm thiết.

Đại bộ phận vết thương trên người hắn đều đã khỏi hẳn, nhưng vết thương trong lòng lại càng thêm đau đớn.

Linh Hải huyết đã bị phá, đạo hạnh đã bị hủy.

Trong nháy mắt khi Từ Thanh Phàm dùng “Nhận Thảo” đâm thủng “Linh Hải huyết”, hắn đã biết cuộc đời này thế là xong rồi. Giờ bản thân đã là một người bình thường, điều này đối với thói quen làm một tu tiên giả thần thông đầy mình, hắn làm sao có thể chịu nổi. Khi không có sức mạnh trong tay, hắn lấy gì để tự bảo vệ bản thân đây?

Nhưng giờ phút này, hắn không hề có chút nào hối hận, trong đầu hắn chỉ còn có niềm oán hận vô hạn.

Hắn hận Từ Thanh Phàm vô tình, tàn nhẫn đã hủy đi một thân đạo hạnh của hắn.

Hắn cũng hận các vị sư phụ, sư huynh. Hắn có thể cảm giác rõ được ánh mắt lạnh lùng của vị sư phụ hòa ái kia sau khi biết đạo hạnh của bản thân hắn đã bị hủy. Còn với các vị sư huynh trước đây đối với mình thập phần khách khí thì bây giờ lại thản nhiên không có chút phản ứng nào.

- Một ngày nào đó, ta muốn đem mọi sự thống khổ mà ta phải chịu trả lại cho sư môn các người.

Nam Cung Thanh Sơn vô cùng oán hận nói. Rồi hắn lại vùi đầu mà khóc rống lên, còn đâu bộ dạng lạnh lùng, tàn độc khi trước? Bởi vì hắn biết, đạo hạnh một khi đã bị hủy đi, vĩnh viễn sẽ không trở lại được như xưa.

- Phì.....đạo hạnh của ngươi bây giờ đã bị hủy...lấy cái gì ra mà báo thù được đây?.

Trong khi Nam Cung Thanh Sơn đang khóc, ngọn đèn trong phòng đột nhiên bị thổi tắt một cách quỷ dị, thanh âm khàn khàn đó không biết từ chỗ nào mà vang lên, không ngừng quanh quẩn trong phòng, tựa như tiếng kêu rít của loài rắn, vô cùng cổ quái. Mà căn phòng vốn đã âm u, nay có thêm thanh âm đó lại càng thêm phần kinh khủng. Trong nháy mắt, Nam Cung Thanh Sơn bị dọa cho sợ đến rụng mình.

- Người là ai? Nơi này là của Cửu Hoa Môn, nếu người dám gây bất lợi cho ta thì sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.

Nam Cung Thanh Sơn nhìn quanh căn phòng trống, sự kinh hoàng trong lòng không cách nào kiềm chế được, thanh âm run run, lớn tiếng quát.

- Ta cảm giác được sự hận thù vô hạn trong lòng người.. Phì...người cũng không nên lớn tiếng để lôi kéo sự chú ý của đồng môn.. Phì... ta đã bố trí kết giới quanh căn phòng này, bọn họ không nghe được tiếng hô của người đâu.

Cái thanh âm kinh khủng kia vẫn tiếp tục quanh quẩn trong phòng, mang theo sự mê hoặc.

- Huống chi.. Phì.. người ngẫm lại xem, hôm nay sư phụ, sư huynh người đã có thái độ thế nào sau khi người bị thương, Phì...người bây giờ còn có thể trông cậy vào họ sao? Con người người... cuối cùng vẫn phải dựa vào chính mình, không thể tin tưởng vào người khác được.

- Những người khác đều không thể tin, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nghe được thanh âm quỷ dị đó nói, Nam Cung Thanh Sơn trong lúc nhất thời có chút thất thần, tự mình lẩm bẩm. Đột nhiên hắt lại ôm đầu khóc rống lên:

- Nhưng ta đã là một phế nhân, làm sao có thể báo thù được?

Trong thanh âm nặng nề mang theo sự tuyệt vọng đó, còn có thêm sự oán hận mạnh mẽ.

- Người có thể hồi phục đạo hạnh đã mất.. Phì...

Lời thanh âm quỷ dị nọ đã làm cho Nam Cung Thanh Sơn tạm ngừng khóc.

- Không thể, huyết Linh hải của ta đã bị phá hủy, chính sư phụ ta còn không có biện pháp. Người có thể có cách sao?

Nam Cung Thanh Sơn quát lớn, trong thanh âm tràn ngập sự không tin tưởng.

- Ta cũng không có cách nào, nhưng chủ nhân ta thì có. Phì...không nên so sánh chủ nhân ta với tên sư phụ bất tài của người..Phì..

- Thật không? Người không lừa ta đấy chứ?

Nam Cung Thanh Sơn như buồn ngủ gập chiếu manh, đầy kỳ vọng hỏi.

- Đương nhiên. Phì...không chỉ có năng lực hồi phục, còn có thể làm cho thực lực của người mạnh hơn lên. Ta có thể cảm giác được sự thù hận đang tràn ngập trong người, mà chỉ cần có lòng thù hận.. Phì...chủ nhân ta có thể ban cho người sức mạnh mà người vĩnh viễn không thể nào có thể tưởng tượng được.

Nghe nói tới đây, Nam Cung Thanh Sơn đầu tiên vui mừng như điên, sau rồi bắt đầu dần kiềm chế, khôi phục lại vẻ âm trầm như trước tỉnh táo hỏi:

- Người dựa vào cái gì muốn giúp ta? Hay người bắt ta phải làm cái gì cho người? Hơn nữa, ta muốn người đi ra khỏi mặt, ta không có thói quen nói chuyện với một căn phòng trống.

- Người đã nhất định muốn thế ..phì...được rồi.

Theo hướng thanh âm hạ xuống, căn phòng của Nam Cung Thanh Sơn đột nhiên hiện ra một bóng người, rồi thân hình cũng dần dần trở lên rõ ràng. Nam Cung Thanh Sơn rốt cuộc cũng nhìn thấy hình dáng của người thần bí kia.

Theo hướng thanh âm hạ xuống, căn phòng của Nam Cung Thanh Sơn đột nhiên hiện ra một bóng người, rồi thân hình cũng dần dần trở lên rõ ràng. Nam Cung Thanh Sơn rốt cuộc cũng nhìn thấy hình dáng của người thần bí kia.

Chỉ thấy người này da dẻ nhẵn nhụi, trắng nõn mịn màng. Nhưng vô luận như thế nào, làn da của hắn cũng không giống người bình thường, nếu để ý kỹ sẽ phát hiện thấy làn da lộ ra bên ngoài lớp quần áo có một ít vảy màu trắng. Mà đôi mắt của người nọ nhìn lại càng giống như một cái khe dọc dựng thẳng đứng, không ngừng lóe ra lam quang quỷ dị. Kinh khủng nhất là người này có một cái lưới giống như lưới rắn, đầu lưới

tách ra giống chữ Y, không ngừng thò ra ngoài liếm láp mặt mình, bộ dáng đó làm người ta phát buồn nôn, quá ghê tởm.

- A!!!

Mặc dù trước đó Nam Cung Thanh Sơn cũng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng sau khi chứng kiến bộ dạng quái vật kia, đã không nhịn được mà hét toáng lên, âm thanh hoảng sợ đó không ngừng vang vọng khắp xung quanh.

34. Thăng Hiểm

Ngày tiếp theo, Cửu Hoa Sơn trời vẫn trong xanh nắng ấm, tiếng hạc lãnh lót tầng mây, cảnh sắc như tiên gia một cõi. Trên quảng trường từng đoàn người tụ tập lại làm cho Cửu Hoa Môn càng thêm vẻ đông vui, náo nhiệt. Chuyện xảy ra tối qua tựa như không có ai phát hiện, dường như có rất ít người biết Cửu Hoa Môn đang đứng trước một nguy cơ lớn.

Nguy cơ ẩn giấu dưới ánh dương quang mới là nguy hiểm nhất, nhưng loại nguy hiểm này mấy người có thể phát hiện được?

Ngày thứ hai, Từ Thanh Phàm đi vào sân thì phát hiện Kim Thanh Hàn cùng Bạch Thanh Phúc đã chờ hẩn sẵn ở đó.

Sau khi chào hỏi xong, ba người nói đến vòng thi đấu thập lục cường vừa rồi. Lúc Từ Thanh Phàm đi về đã diễn ra thêm 6 trận đấu nữa, cuối cùng cũng chọn ra được những người lọt vào bát cường. Đó là tám người: Thịnh Vũ Sơn, Từ Thanh Phàm, Phượng Thanh Thiên, Vương Thanh Tuấn, Kim Thanh Hàn, Lâu Thanh Tùng, Lữ Thanh Thượng và Bạch Thanh Phúc.

Trận quyết đấu hôm nay sẽ diễn ra giữa tám người này, từ đó sẽ chọn ra những người vào vòng tứ cường.

Quả không ngoài dự đoán của Từ Thanh Phàm, hai người Bạch Thanh Phúc và Kim Thanh Hàn đã dễ dàng bước vào bát cường, mà ưu thế thắng trận của Phượng Thanh Thiên vẫn áp đảo như trước, dường như đối với ba người bọn họ thì thi thập lục cường với các trận đấu ở vòng loại ko có gì khác nhau mấy.

Thật ra cũng đúng là không có gì khác nhau, đối với bọn họ mà nói thì con kiến có mạnh lên bao nhiêu thì vẫn chỉ là con kiến.

Khi nói đến Phượng Thanh Thiên, vẻ mặt Kim Thanh Hàn trở nên nghiêm túc hơn, hiển nhiên sau khi Từ Thanh Phàm đi rồi, biểu hiện quá mức cường đại của Phượng Thanh Thiên khiến cho Kim Thanh Hàn rất kiêng kỵ. Đối thủ lần này cũng giống như trước, không chống đỡ được công kích của Phượng Thanh Thiên quá ba tuần trà.

Một đồng môn khác khiến cho Từ Thanh Phàm chú ý chính là Vương Thanh Tuấn, theo như mọi người nói thì dù đối thủ thực lực thế nào, hẩn cũng chỉ miễn cưỡng thủ thắng, lần này cũng thế, miễn cưỡng mới tiến vào bát cường.

Về phần Lâu Thanh Tùng và Lữ Thanh Thượng tại Cửu Hoa Môn đã sớm nổi danh, một người giỏi về một hệ đạo pháp, còn người kia là thiên tài chế tạo phù chú, đều tiến vào bát cường đúng như mọi người dự đoán.

Nhưng ngoài việc bỏ qua trận thi đấu giữa Phượng Thanh Thiên cùng Vương Tuấn Tú, Từ Thanh Phàm còn chú ý đến việc mình chưa từng chứng kiến Bạch Thanh Phúc ra tay hơn. Hẩn hiện giờ vẫn cười tùm tùm như cũ, thực lực của vị sư huynh này như thế nào đến giờ vẫn không có chút khái niệm gì.

Lén hỏi Kim Thanh Hàn, nhưng Kim Thanh Hàn nói cũng không nắm rõ. Theo lời Kim Thanh Hàn thì ngày hôm qua, Bạch Thanh Phúc tại cuộc đấu không có bất cứ biểu hiện xuất chúng nào cả, nhưng thật ra cả khi đối thủ của hẩn rất mạnh, Bạch Thanh Phúc vẫn giành phần thắng.

Qua những gì Kim Thanh Hàn nói, Từ Thanh Phàm càng cảm thấy Bạch Thanh Phúc là người cao thâm khó lường.

Thực ra từ khi Bạch Thanh Phúc cùng Từ Thanh Phàm quen biết nhau, Bạch Thanh Phúc chưa từng có bất cứ biểu hiện gì ác ý với Từ Thanh Phàm, vẫn sống chung hòa hợp, thậm chí nhiều lần còn trợ giúp hắn. Nhưng sâu trong lòng Từ Thanh Phàm không ngăn được việc đề phòng Bạch Thanh Phúc, bởi Từ Thanh Phàm có cảm giác đằng sau vẻ mặt tươi cười thân thiện của Bạch Thanh Phúc có cất giấu nhiều bí mật và nguy hiểm cực lớn.

Loại cảm giác này không hề có cơ sở, nhưng vẫn không thể xua tan được. Đôi khi Từ Thanh Phàm tự hỏi liệu bản thân mình có đa nghi quá mức không.

Dứt bỏ ý nghĩ vô ích này trong đầu, Từ Thanh Phàm cũng không phải loại người vì suy nghĩ của mình mà nghi ngờ người khác, chỉ cần Bạch Thanh Phúc không có ác ý, Từ Thanh Phàm vẫn đối đãi với hắn như bằng hữu.

Hơn nữa, tại Cửu Hoa Môn, bằng hữu của Từ Thanh Phàm cũng rất ít.

Trần đầu đầu tiên ngày hôm nay diễn ra giữa Từ Thanh Phàm và Thịnh Vũ Sơn, do đó Từ Thanh Phàm cùng hai người Kim Thanh Hàn, Bạch Thanh Phúc nói vài câu rồi cáo biệt, xoay người tiến về phía sân đấu.

- Từ Thanh Phàm! Người này chính là Từ Thanh Phàm, lần này sẽ tranh đấu để tiến vào tứ cường.

Một người qua đường thấy Từ Thanh Phàm từ phía sau đi lên liền nói với hai người đi bên cạnh.

- Chính là “Niêm hoa thảo, Trứ tố y, quỷ mị thân, ngoan lạt tâm” Từ Thanh Phàm sao?

Người đi bên trái hỏi.

- Đúng, chính là hắn.

Người đi giữa khẳng định.

- Câu vừa rồi là có nghĩa gì?

Người đi bên phải chen vào hỏi.

- “Niêm hoa thảo” là chỉ Từ Thanh Phàm có đạo pháp kỳ lạ, từ cái không có gì biến ra các loại kì hoa dị thảo để tấn công đối thủ. “Trứ tố y” là ý chỉ hắn mặc một thân y phục toàn màu trắng; “Quỷ mị thân” là ám chỉ thân pháp di chuyển của hắn như quỷ mị; “Tàn nhẫn tâm” là nói hắn ra tay rất tàn nhẫn; Khi đấu vòng loại hắn đánh đối thủ trọng thương, hôm qua tại thập lục cường hắn cũng phế bỏ đạo hạnh của đối thủ.

Người qua đường bên trái đắc ý vênh vang giải thích, cứ như hắn là Từ Thanh Phàm vậy.

Dọc đường, mọi người vây xem phía dưới đài vẫn như trước, tự giác tránh ra tạo thành một con đường cho Từ Thanh Phàm đi lên. Cường giả luôn luôn có những loại đặc quyền như vậy. Rồi sau đó bọn họ lại đứng ở xa xa mà chỉ chỉ chỗ chỗ. Một trận ngày hôm qua đã làm cho danh tiếng của Từ Thanh Phàm trong Cửu Hoa Môn tăng lên. Mà khi hắn phế bỏ đạo hạnh của Nam Thanh Cung Sơn, cũng làm cho danh tiếng của hắn thêm một phần tàn ác.

Nghe được người xung quanh bình luận như vậy về mình, trong lòng Từ Thanh Phàm không khỏi cười khổ. Hắn mặc “Tố y” bởi vì sư huynh mới mất chưa lâu, nên hắn chỉ làm theo quy củ, người bên ngoài không biết nên hiểu lầm cũng đúng. Nhưng “Tàn nhẫn tâm” thì quả có chút oan ức, trong mắt người khác mình biến thành con người tâm ngoan thủ lạt lúc nào vậy?

Lắc đầu dứt bỏ những ý nghĩ tào lao ấy đi, Từ Thanh Phàm đem cả tinh thần tập trung vào trận tỷ thí sắp tới.

Không nghi ngờ gì nữa, đối thủ Thịnh Vũ Sơn lần này là một đối thủ rất khó giải quyết. Đối với thần thông vô cùng cường đại của Thịnh Vũ Sơn, Từ Thanh Phàm vẫn không có đối sách gì để ứng phó.

Trên sân đấu, Thịnh Vũ Sơn đã lẳng lặng đứng chờ, tâm tình không hề bình tĩnh như biểu hiện lãnh đạm trên khuôn mặt. Từ Thanh Phàm tại vòng đấu loại đã từng đánh bại đệ đệ cùng vị sư huynh cực kỳ thân thiết của hắn, mặc dù không phải là thù không đội trời chung, nhưng Thịnh Vũ Sơn cũng không hề có hảo cảm với Từ Thanh Phàm.

Nhưng nghĩ đến phong độ điềm đạm nho nhã cùng vẻ tươi cười dễ gần của Từ Thanh Phàm, Thịnh Vũ Sơn cũng không thể nảy sinh ác cảm được.

Tuy vậy, đối với trận quyết đấu với Từ Thanh Phàm, Thịnh Vũ Sơn vẫn đầy chờ mong, hẳn muốn dùng năng lực của chính mình trước mặt mọi người đánh bại Từ Thanh Phàm. Vấn đề này không chỉ có liên quan đến việc tiến vào tứ cường của hắn, mà còn bởi hắn muốn chứng tỏ mình.

Đối với thực lực Từ Thanh Phàm từng thể hiện, trong lòng Thịnh Vũ Sơn cũng không phục. Ít nhất hắn cũng cho rằng thực lực của Từ Thanh Phàm không hẳn đúng như những gì mà người ta đang đồn đại. Theo như Thịnh Vũ Sơn thấy, Từ Thanh Phàm đơn giản chỉ có ít đạo pháp hoa mỹ, với chút công phu di chuyển nhanh mà thôi, ở những mặt khác cũng chẳng có gì xuất sắc. Có thể chiến thắng sư huynh Lý Vũ Hàn của mình cũng do là Ngũ Hành tương khắc cùng với phần lớn là việc xảy ra ngoài ý muốn.

Nhưng đúng là nhờ có đạo pháp hoa mỹ đẹp đẽ cùng với khả năng di chuyển cực nhanh mà Từ Thanh Phàm mới có được danh tiếng cực lớn trong số những đệ tử thấp kém của Cửu Hoa Môn, thậm chí còn được coi là một trong những ứng cử viên cho bốn vị trí trong tứ cường. Điều này làm kẻ có tâm cao khí ngạo như Thịnh Vũ Sơn bị mọi người bỏ qua làm hắn không phục. Nhất là sau khi hắn dễ dàng liên tiếp dành thắng lợi. Nhưng vẫn như trước, không đủ để khẳng định mình, điều này làm cho ý muốn đánh bại Từ Thanh Phàm càng trở nên mãnh liệt.

Muốn có được danh tiếng cao hơn Từ Thanh Phàm, phương pháp đơn giản nhất chính là đánh bại hắn.

Thấy Từ Thanh Phàm đang chậm rãi đi về phía mình, Thịnh Vũ Sơn cố đè nén ngọn lửa đang bùng lên trong lòng, hơi khom mình hành lễ:

- Sư thúc đã đến rồi.

Từ Thanh Phàm chấp tay hoàn lễ nói:

- Thịnh sư đệ không cần khách khí.

Thịnh vũ sơn gật gù đầu, nhưng không nói thêm gì. Chỉ thấy trong mắt chiến ý càng thêm mãnh liệt. Thản nhiên nói:

- Xin sư thúc chỉ giáo.

Từ Thanh Phàm thấy Thịnh Vũ Sơn muốn đấu ngay với mình, không khỏi mỉm cười, cảm thấy Thịnh Vũ Sơn quả nhiên đúng lời hắn nói vậy, là một người dùng hành động để nói chuyện. Vì vậy cũng thản nhiên trả lời :

- Mời Thịnh sư đệ xuất thủ trước.

Thịnh vũ sơn gật đầu, nói với Từ Thanh Phàm:

- Đắc tội.

Nói xong, Thịnh Vũ Sơn khẽ quát một tiếng, cánh tay phải như lần cùng Vương Thanh Phong giao chiến, nhanh chóng phóng to ra, trong nháy mắt làm rách ống tay áo bên phải, cánh tay biến màu ngân sắc dài ra sáu bảy thước, to tám chín tấc, tản ra một luồng khí tức nguy hiểm. Đồng thời biểu tình trên mặt trở lên thống khổ dữ tợn, gân xanh nổi lên, một vết rách trên trán giống như con mắt từ từ hé ra, bên trong tản mát quang mang mờ nhạt. Tất cả sau khi hoàn tất làm Từ Thanh Phàm nhất thời có cảm giác như từ trên người Thịnh Vũ Sơn toả ra một cỗ uy áp đại thịnh

Đó chính là thần thông mà Thịnh Vũ Sơn tu luyện “Ngân Long Thủ” và “Tịch tà nhân” !!

Dĩ nhiên, Thịnh Vũ Sơn cũng biết đạo thuật của mình không thể địch lại Từ Thanh Phàm, cho nên hắn trực tiếp thi triển thần thông mà chính mình am hiểu nhất để đối địch.

Dưới lời đài.

Kim Thanh Hàn đột nhiên hỏi:

- Bạch sư huynh, người nói Từ sư huynh với Thịnh Vũ Sơn, ai có khả năng thắng nhiều hơn?

Ngày hôm qua sau khi xem Thịnh Vũ Sơn xuất thủ, Kim Thanh Hàn cũng không dám khẳng định Từ Thanh Phàm tất thắng.

Bạch Thanh Phúc nghe được câu hỏi của Kim Thanh Hàn, cũng cau mày nghĩ một chút rồi mới lên tiếng:

- Khó nói lắm, lực công kích của Thịnh Vũ Sơn rất mạnh, mà Từ sư đệ lại có thân pháp nhanh hơn. Nhưng sử dụng thần thông thì linh khí sẽ tiêu hao rất nhanh, trận này phải xem Từ sư đệ có thể chống đỡ được sự tấn công liên tiếp của Thịnh Vũ Sơn cho đến khi hắn tiêu hao hết linh khí hay không.

Trên lôi đài.

Sau khi biến đổi xong, Thịnh Vũ Sơn quát khẽ một tiếng rồi đánh về phía Từ Thanh Phàm. Tốc độ cực nhanh, trong lúc thân hình di động thậm chí còn mơ hồ kéo theo trận trận lôi âm.

Đáng tiếc, tuy rằng Thịnh Vũ Sơn tốc độ di động cực nhanh, nhưng thân pháp của Từ Thanh Phàm lại nhanh hơn. Chỉ trong nháy mắt đã ra ngoài ba trượng, tại chỗ vừa đứng chỉ để lại một đạo tàn ảnh thần nhiên để “Ngân Long Thủ” của Thịnh Vũ Sơn đánh nát.

Từ Thanh Phàm đã từng nghiên cứu rất cẩn thận trận đấu giữa Thịnh Vũ Sơn với Vương Thanh Phong ngày hôm qua. Cuối cùng phát hiện Vương Thanh Phong sở dĩ thất bại là bởi vì hắn quá tự tin vào uy lực của phong hệ đạo pháp, mặt khác lại xem thường sự thần kỳ thần thông của Thịnh Vũ Sơn, cho nên trong khi giao đấu, muốn dùng sức mạnh của đạo pháp đánh bại đối thủ, mà không hề sử dụng ưu thế về tốc độ của mình.

Vương Thanh Phong đã thất bại, chứng tỏ phương pháp của hắn làm là không thể thắng, Từ Thanh Phàm đương nhiên sẽ không tái phạm sai lầm như vậy, cho nên đối mặt với cỗ công kích uy thế kinh người của Thịnh Vũ Sơn, Từ Thanh Phàm chỉ tấn công một phía.

Lần thứ hai tránh được Ngân Long Thủ của Thịnh Vũ Sơn, Từ Thanh Phàm nhảy ra bên ngoài, sau đó mười ngón tay liên tiếp biến ảo, vô số Bạo Viêm Hoa cùng với Nhận thảo ùn ùn tấn công về phía Thịnh Vũ Sơn. Trường đấu nhất thời đầu đầu cũng đầy hoa cỏ đủ màu xanh đỏ, trông cực kỳ rực rỡ.

Chứng kiến đạo pháp tấn công cực tráng lệ đó của Từ Thanh Phàm, Thịnh Vũ Sơn không hề đổi sắc mặt, u quang từ “Tịch tà nhãn” bắn tới Bạo Viêm Hoa, Nhận thảo sau khi bị u quang bắn trúng liền hóa thành tro bụi, quang mang lưỡng sắc phiêu tán khắp không gian đất trời. Còn lại không nhiều lắm Nhận thảo không tạo được uy hiếp gì dưới “Ngân Long Thủ” của Thịnh Vũ Sơn. Mà cánh tay phải của Thịnh Vũ Sơn sau khi bị Bạo Viêm Hoa cùng với Nhận thảo bắn trúng, thì tiếng nổ lớn cùng tiếng sắt thép va chạm liên tiếp vang lên. Sương khói tan hết, cánh tay phải kinh khủng của Thịnh Vũ Sơn cũng không có chút thương tổn nào.

Nhưng trong lòng Thịnh Vũ Sơn lại cả kinh, bởi vì Từ Thanh Phàm đang ở trước mắt đột nhiên tiêu thất không thấy đâu. Hóa ra Từ Thanh Phàm thừa lúc Bạo Viêm Hoa bạo nổ khiến bụi mù bao phủ xung quanh, rất nhanh vọt đến phía sau Thịnh Vũ Sơn, nhân lúc Thịnh Vũ Sơn còn chưa kịp phản ứng xuất ra Tam căn thiết đăng trói chặt Thịnh Vũ Sơn lại, nhất thời bộ ngực, phần eo, cùng bắp chân của hắn liên tiếp bị Thiết đăng quấn quanh, khiến hắn không cách nào nhúc nhích được.

Thừa lúc Thịnh Vũ Sơn không thể cử động, “Khô Vinh Xích” rất nhanh hóa thành một đạo thanh mang hướng về phía lưng Thịnh Vũ Sơn mà công kích.

Thắng bại nằm cả ở chiêu này!

Ngay khi “Khô Vinh xích” sắp đánh trúng lưng Thịnh Vũ Sơn thì dị biến nổi lên. Chỉ thấy Thịnh Vũ Sơn đột nhiên rống lên một tiếng lớn, tức thì trên người hắn biến ra nhiều vẩy bạc, trong nháy mắt đã tạo thành bộ lân giáp, chặn đứng sự công kích của “Khô Vinh xích”, do đó dù bị tấn công liên tiếp phải lùi về phía sau, nhưng cũng không có mấy tổn thương. Mà dĩ nhiên Thịnh Vũ Sơn sau khi trên người có lân giáp, khí lực tăng lên đáng kể, liên tục vùng vẩy, chẳng mấy chốc đã thoát khỏi Tam đạo thiết đăng của Từ Thanh Phàm.

Thấy Thiết Đăng của mình bị đứt ra từng đoạn dưới lực vùng vẩy mạnh mẽ của Thịnh Vũ Sơn, Từ Thanh Phàm trong lòng liền cả kinh, bởi vì Thiết đăng cứng chắc như thế nào, Từ Thanh Phàm biết rất rõ.

Thịnh Vũ Sơn rốt cục cũng xoay người lại, lúc này Từ Thanh Phàm mới phát hiện làm da trên khuôn mặt hắn cũng xuất hiện từng mảnh lân phiến nhỏ, kết hợp với “Tịch tà nhân ” quỹ dị cùng “Ngân Long Thủ ” kinh khủng, còn đâu chút nào đáng vẽ của con người nữa?

Dưới lời dài.

- Không ngờ tên tiểu tử Thịnh Vũ Sơn đó còn luyện thành “Hóa thân thuật”.

Bạch Thanh Phúc thì thầm nói:

- Cứ thế này trận đấu sẽ nhanh chóng đến hồi kết.

- “Hóa thân thuật” này rất lợi hại sao?

Kim Thanh Hàn hỏi.

- Rất lợi hại, thần thông này cao hơn một bậc, là mạnh nhất nếu đem so với “Tịch tà nhân” và “Ngân Long Thủ”.

Bạch Thanh Phúc trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc hiểm thấy.

- Nhưng tiểu tử Thịnh Vũ Sơn kia dám đồng thời sử dụng ba loại thần thông, linh khí trong cơ thể tiêu hao nhanh là chuyện nhỏ, nhưng thân thể cũng phải chịu tổn thương rất lớn, không lẽ hắn muốn chết sao?

- Phải xem Từ sư đệ có thể chống đỡ đợt tấn công này của Thịnh Vũ Sơn không đã, nếu như qua được, Từ sư đệ tất thắng. Nhưng muốn chống đỡ cũng rất khó.

Lúc này Bạch Thanh Phúc đã khôi phục lại điệu bộ cười tủm tỉm như trước.

Trên đài cao, nơi các vị trưởng lão Cửu Hoa môn đang ngồi, Trương Hoa Lăng thấy dị biến trên người Thịnh Vũ Sơn cũng hơi biến sắc, hướng về phía Chu Hoa Hải ngồi đối diện, cười cười nói :

- Chúc mừng sư đệ đã thu được một cái hảo đồ tôn a, niên kỷ nhỏ như vậy đã luyện thành “Hóa Thân Thuật”.

- Để sư huynh phải chê cười rồi.

Chu Hoa Hải nói khách sáo, nhưng trên mặt cũng hơi hơi dâng lên vẻ đắc ý.

- Một thể hệ mới sắp thay thế người cũ rồi, ta nhớ trước kia đệ tu thành “Hóa Thân Thuật” cũng phải hơn tám mươi tuổi đúng không? Đúng là hậu sinh khả ỷ.

Trương Hoa Lăng cảm thán nói.

- Thần thông dù sao chỉ là chuyện nhỏ, nhớ năm đó sư huynh chưa tới sáu mươi mà đã tu luyện đến Linh tịch kỳ, đây mới thực sự là tài ba.

Bỏ qua chuyện các vị trưởng môn, trưởng lão trên đài cao tán dương lẫn nhau, tại trường đấu Từ Thanh Phàm hiện tại đang rơi vào lâm nguy.

Từ lúc Thịnh Vũ Sơn biến đổi xong, không chỉ lực lượng tăng lên nhiều mà tốc độ cũng nhanh đến khó tin. Trong lúc Từ Thanh Phàm đang tận lực tránh né, hắn vẫn có thể bắt kịp tốc độ của Từ Thanh Phàm. “Ngân Long Thủ ” của Thịnh Vũ Sơn với sức mạnh vô địch, Từ Thanh Phàm không dám ngạnh kháng. Mà Từ Thanh Phàm với Bạo Viêm Hoa và Nhận thảo đối với lân giáp trên người Thịnh Vũ Sơn không có tạo may mắn chút thương tổn nào. Tuy rằng “Khô Vinh Xích ” có thể gây thương tích cho Thịnh Vũ Sơn, nhưng bởi vì cổ kỹ “Tịch tà nhân ” của hắn cho nên Từ Thanh Phàm căn bản không dám tùy tiện sử dụng.

Cũng không biết Thịnh Vũ Sơn lúc này cũng hết chịu nổi rồi, cùng lúc sử dụng ba cái thần thông với hắn quả thực là rất miễn cưỡng, linh khí trong cơ thể tiêu hao cực nhanh, mà quan trọng nhất là sử dụng ba cái thần thông một lúc khiến cho thân thể cũng phải chịu áp lực quá lớn.

- Không thể cứ tiếp tục giằng co thế này.

Thịnh Vũ Sơn thầm quyết định, hắn muốn dốc toàn lực, được ăn cả ngã về không.

Trong lúc Từ Thanh Phàm vừa tránh né vừa tìm đối sách ứng phó thì Thịnh Vũ Sơn lại một lần nữa gầm nhẹ một tiếng, lân giáp trên người càng thêm sáng bóng, đồng thời tốc độ của hắn trong nháy mắt cũng tăng mạnh lên, chớp mắt đã vọt đến trước mặt Từ Thanh Phàm. Theo thân hình di chuyển, cánh tay phải của hắn với ngân quang lóng lánh cũng đâm mạnh về phía Từ Thanh Phàm.

Từ Thanh Phàm bất đắc dĩ đem tốc độ đề thăng tới cực hạn, lui vội về phía sau, đồng thời xuất ra hơn mười mặt Thiết Bò Diệp che chắn ở trước mặt mình. Đáng tiếc, đối mặt với sự tấn công của “Tịch Tà Nhân” uy năng cùng với “Ngân Long Thủ” dữ dội, Thiết Bò Diệp đỡ không được chiêu thức liêu lĩnh đó của Thịnh Vũ Sơn, chỉ có thể ngăn cản Thịnh Vũ Sơn trong chốc lát, liền sau đó đã bị phá tan.

Nhưng chốc lát này cũng đủ tạo thành cơ hội cho Từ Thanh Phàm nghỉ ngơi. Thừa lúc này Từ Thanh Phàm thân hình vọt ra ngoài ba trượng, đồng thời trước mặt xuất ra vô số Thiết bò diệp rộng lớn để ngăn cản, trông như thuận trận

Một hơi xuất ra nhiều Thiết Bò Diệp như vậy, Từ Thanh Phàm trong khoảng thời gian ngắn cũng cảm thấy hai đạo linh khí Khô Vinh trong cơ thể sinh ra ngày càng yếu, không khởi thổ dài, tự biết đối mặt với công kích khủng bố của Thịnh Vũ Sơn, những Thiết Bò Diệp này không kiên trì được bao lâu. Lúc Thịnh Vũ Sơn đến trước mặt mình lần nữa cũng chính là thời điểm mình thảm bại

Mà xem biểu hiện uy năng vừa rồi của Thịnh Vũ Sơn, thì những Thiết Bò Diệp này cũng không thể cản được lâu nữa.

Ai ngờ, Thịnh Vũ Sơn nhìn Thiết Bò Diệp trước mặt biến thành thuận trận, cũng phát ra một tiếng thổ dài thất vọng lẫn tiếc hận. Tiếp đó thân thể của hắn liên tiếp vang lên những tiếng bạo liệt “Đùng Đùng” rất nhỏ, theo những tiếng bạo liệt này, thân thể Thịnh Vũ Sơn cũng chậm chậm trở về nguyên trạng, sắc mặt thì tái nhợt phi thường, thần sắc ảm đạm

- Ta nhận thua.

Thịnh vũ sơn thấp giọng nói, trong âm thanh mang theo một chút mệt mỏi.

- Người nhận thua?

Từ Thanh Phàm không tưởng tượng nổi nhìn Thịnh Vũ Sơn, vừa rồi rõ ràng là hắn đang chiếm thượng phong mà..

- Bây giờ linh khí trong cơ thể đã bị tiêu hao nghiêm trọng, ta không đủ sức chống đỡ để tiếp tục sử dụng thần thông nữa.

Thịnh vũ sơn thản nhiên nói. Dường như chỉ trong thời gian ngắn, tâm tình của hắn đã trở lại vẻ lãnh đạm như xưa.

- Tiếc thật, vừa nãy thiếu chút nữa là ta không chống đỡ được nổi nữa. Nếu như linh lực trong cơ thể ngươi còn thêm một chút là ta hoàn toàn bại trận rồi.

Từ Thanh Phàm thành thật nói.

- Thua là thua, trong lúc thắng bại không có “nếu như”.

Thịnh vũ sơn sau khi nói xong, cũng không để ý tới Từ Thanh Phàm, xoay người rời đi

- Đợi khi luyện thần thông đại thành, ta sẽ trở lại tìm ngươi khiêu chiến.

- Thắng?

Từ Thanh Phàm nhìn bóng lưng Thịnh Vũ Sơn rời đi, trong lòng cảm thấy thật khó tin, vừa rồi rõ ràng mình đã sắp thua.

Dường như thấy được sự nghi hoặc trong lòng Từ Thanh Phàm, trên đài cao, một vị trưởng lão đứng dậy tuyên bố :

- Trận đầu, Từ Thanh Phàm chiến thắng.

- Mặc kệ thế nào, cuối cùng thì khoảng cách đến mục tiêu đoạt lại di vật của sư phụ cũng gần thêm một bước.

Từ Thanh Phàm nhìn đám người huyền não dưới đài, yên lặng nghĩ thầm.

35. Thủy Hỏa

Trong lúc đó, mùa xuân đột nhiên trở nên mờ mờ ảo ảo, ánh mặt trời chói chang rơi vào tầm mắt.

Khi Từ Thanh Phàm từ trên lôi đài thi đấu bước xuống, lập tức thấy khuôn mặt của Đông Phương Thanh Linh với má lúm đồng tiền, tươi cười đang đứng trước mặt.

-Chúc mừng Từ sư huynh.

Đông Phương Thanh Linh khẽ cười nói.

-Cảm ơn Đông Phương sư muội, may mắn thôi mà.

Từ Thanh Phàm đáp lời.

Hai người nói chuyện chẳng khác gì so với lần gặp mặt trước, chỉ có điều hôm đó Từ Thanh Phàm trả lời đa phần là vì khách sáo, còn lần này là nói thật. Nếu Thịnh Vũ Sơn không nóng lòng cầu thắng hoặc ngay từ đầu đã sử dụng thần thông khủng bố kia, thì hiện giờ người nhận lấy thất bại chính là Từ Thanh Phàm.

-Lần trước huynh cũng nói là may mắn, chẳng lẽ vận khí của huynh tốt vậy sao?

Đông Phương Thanh Linh đôi mắt sáng mở to, nhìn chăm chú vào Từ Thanh Phàm cười hỏi.

-Cái này. Làm Đông Phương sư muội chê cười rồi.

Từ Thanh Phàm bị câu hỏi của Đông Phương Thanh Linh làm cho á khẩu, có vẻ rất xấu hổ, nhất là khi nàng cứ nhìn chăm chăm mặt hắn, càng làm Từ Thanh Phàm cảm giác tay chân luống cuống. Mặc dù Từ Thanh Phàm bản tính đậm bạc, nhưng cả đời chưa từng có kinh nghiệm ở chung với phụ nữ, càng không nói đến cô nàng khác phái Đông Phương Thanh Linh to gan giảo hoạt này. Đến bây giờ, hắn vẫn không đỡ mặt tía tai hay nói năng lấp bắp là đã kiểm chế lắm rồi.

-Làm cho ta chê cười cái gì? Cười huynh có vận khí tốt sao?

Đông Phương Thanh Linh vừa cười vừa hỏi lại, híp cả hai mắt.

Thấy điệu cười đó của Đông Phương Thanh Linh, Từ Thanh Phàm đột nhiên cảm thấy thoải mái hơn hẳn, trước đây hắn chưa bao giờ để ý đến những điều này, trong khoảnh khắc không khỏi có chút thất thần, áp lực mấy ngày qua đã giảm nhẹ đi nhiều.

-Lại làm Đông Phương sư muội cười ta hành sự cổ hủ rồi.

Nhưng dù sao thì trời sinh tính tình Từ Thanh Phàm cũng đã lãnh đạm, hít sâu một hơi, cuối cùng cũng đã ngăn chặn được những rung động khó hiểu trong lòng, khôi phục lại thần thái đậm bạc như xưa, cười nhạt nói.

Thấy Từ Thanh Phàm khôi phục rồi lại thần sắc như cũ, Đông Phương Thanh Linh trong mắt có chút thất vọng, nhưng cũng chỉ thoáng qua, nụ cười trên mặt lại càng tươi hơn, đang muốn nói cái gì, nhưng lại đổi giọng nói:

-Từ sư huynh, bằng hữu của huynh tới kia, ta nên cáo từ trước đây.

Từ Thanh Phàm vừa quay đầu lại nhìn, liền phát hiện Kim Thanh Hàn cùng Bạch Thanh Phúc ở xa xa đang đi về phía mình, hắn quay ra định nói với Đông Phương Thanh Linh cái gì đó, chợt phát hiện ra nàng đã rời đi rồi.

Nhìn thấy thân ảnh nổi bật của Đông Phương Thanh Linh dần dần rời xa, Từ Thanh Phàm đột nhiên có cảm giác buồn vô cớ như vừa mất đi vật gì đó.

-Xem ra thực sự là ta đã cô đơn lâu lắm rồi.

Từ Thanh Phàm âm thầm tự giễu.

Lắc lắc đầu, Từ Thanh Phàm đem loại phiền muộn khó hiểu này loại ra khỏi tâm trí.

-Chúc mừng Từ sư đệ tiến vào tứ cường.

Bạch Thanh Phúc từ xa đã chấp tay hướng tới Từ Thanh Phàm chào hỏi.

Đến ngay sau đó, Kim Thanh Hàn cũng ôm quyền chúc mừng:

-Chúc mừng Từ sư huynh.

-Bạch sư huynh chê cười rồi, đúng ra thực lực của Thịnh Vũ Sơn cao hơn đệ, chỉ không biết tại sao hắn lại quá nóng lòng muốn đánh bại đệ, kết quả là linh khí trong cơ thể tiêu hao quá độ, khiến hắn không còn sức lực giao đấu nữa. Nếu không, đúng như hắn đã nói, hơn nửa phần người thất bại hiện tại sẽ là đệ.

Từ Thanh Phàm cười khổ đáp.

Nghe Từ Thanh Phàm nói vậy, Bạch Thanh Phúc khóe miệng nổi lên nét cười châm chọc, nói tiếp:

-Đệ đừng có nhìn sắc mặt lãnh đạm với bộ dáng như thần nhiên của hắn, thật ra hắn không hề có đầu óc, làm việc gì cũng dễ xúc động. Trước đây hắn vẫn theo sau Lý Vũ Hàn làm việc cho nên mới không có chuyện gì ngoài ý muốn. Nhưng lần này Lý Vũ Hàn đã bị đệ đánh bại, phải bế quan tu luyện, không ai chỉ điểm cho hắn nên hắn mà không làm ra chuyện ngu ngốc gì mới khiến ta giật mình đó.

Nghe Bạch Thanh Phúc nói như vậy, Từ Thanh Phàm không khỏi hồi tưởng lại trận đấu của mình cùng Lý Vũ Hàn trước đây, tuy rằng cuối cùng là mình vẫn thắng, nhưng thường xuyên phải trải qua nguy hiểm, vài lần thiếu chút nữa đã bị đánh bại. Nhìn lại ánh mắt của Thịnh Vũ Sơn ở đằng xa, Từ Thanh Phàm thật thà nói:

-Vậy Lý Vũ Hàn là loại người tức trí đa mưu rồi.

-Phượng Thanh Thiên lên đài rồi.

Kim Thanh Hàn đứng một bên đột nhiên nói.

Nghe Kim Thanh Hàn nói, Từ Thanh Phàm cùng Bạch Thanh Phúc ngẩng đầu nhìn lên lôi đài thi đấu. Chỉ thấy Phượng Thanh Thiên đang chậm rãi đi lên, khí chất cao ngạo lộ rõ, thân hình cao lớn, khóe môi nhếch lên nét cười thần nhiên, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng. Gió xuân hiu hiu thổi, trường bào theo gió nhẹ nhàng đung đưa; ánh mặt trời chiếu rọi càng làm áo bào trắng khoác trên người hắn thêm phần nổi bật; phối hợp với khuôn mặt tuấn mỹ, tạo cho người ta cái cảm giác của người hào hoa phong nhã.

Khi Phượng Thanh Thiên lên đài, mọi người ở phía dưới cũng tự giác im bật, lặng lẽ nhìn hắn từng bước từng bước đi đến trường đấu. Trong lúc nhất thời không khí ồn ào, náo nhiệt trên sân trở nên lặng ngắt như tờ, có thể thấy được danh tiếng của Phượng Thanh Thiên ở Cửu Hoa Môn đang cực thịnh, gần ngang với danh tiếng của mấy vị trưởng lão trong môn phái.

Mà trên lôi đài, người vẫn thường “miễn cưỡng thủ thắng” - Vương Thanh Tuấn đang trầm mặc đứng chờ ở đó.

-Đây là trận xác định đối thủ tiếp theo của ta sao?

Từ Thanh Phàm nhìn thân ảnh Phượng Thanh Thiên cao ngạo đứng trên lôi đài, lặng thầm nghĩ.

-Một Phượng Thanh Thiên hào hoa phong nhã, một Vương Thanh Tuấn thâm tàng bất khả lộ, trận đấu này theo các đệ ai sẽ thắng?

Bạch Thanh Phúc cười mỉm nhìn hai người đang đứng trên lôi đài, đột nhiên hỏi.

-Phượng Thanh Thiên.

Kim Thanh Hàn khẳng định, nhìn Phượng Thanh Thiên, ánh mắt nóng bỏng:

-Ta hy vọng là Phượng Thanh Thiên, vì hắn chỉ có thể bại dưới tay ta.

Đường như cảm giác được ánh mắt Kim Thanh Hàn đang chăm chú nhìn mình, trên lôi đài, Phượng Thanh Thiên đột nhiên quay đầu nhìn về phía Kim Thanh Hàn đang đứng, ánh mắt sắc bén của hai người kịch liệt giao phong giữa không trung. Tiếp đấy Phượng Thanh Thiên lộ ra một tia tiểu ý khó hiểu, quay đầu lại tiếp tục đánh giá đối thủ của mình. Còn Kim Thanh Hàn, lại thấy trong mắt hắn lộ ra vẻ lạnh lùng.

Từ Thanh Phàm không khỏi thở dài một tiếng, hắn biết Kim Thanh Hàn vẫn còn nhớ rõ trận thảm bại mười năm về trước. Nhưng theo tính tình hắn mà nói, hắn cũng không hy vọng bằng hữu của mình vì theo đuổi chiến thắng mà tu luyện điên cuồng. Chịu ảnh hưởng của Lục Hoa Nghiêm cùng với Nhạc Thanh Nho, Từ Thanh Phàm cảm giác thấy những cố gắng nỗ lực của tu tiên giả là vì mục đích trường sinh và một cuộc sống tiêu diêu, chứ không phải là để chiến đấu. Bình thường thì tu luyện, lúc rảnh rỗi thì tĩnh dưỡng, giống như các vị thần tiên trong thần thoại vậy.

-Ta cũng tin là Phượng Thanh Thiên.

Từ Thanh Phàm cảm thán nói. Hắn cũng cho rằng Phượng Thanh Thiên sẽ thắng, đó là một loại linh cảm. Khó có thể giải thích ra, nhưng có một số người cho ta cái cảm giác không cách nào chiến thắng được, Phượng Thanh Thiên là một người như thế.

-Ta cũng tin là Phượng Thanh Thiên sẽ thắng. Hắn không giống với Vương Thanh Tuấn, khinh thường việc che giấu thực lực, cho nên hắn không che giấu thực lực của chính mình làm gì.

Bạch Thanh Phúc cùng hai người phụ họa, cười ha hả nói:

-Nhưng biết đâu Vương Thanh Tuấn lại khiến chúng ta kinh hỉ thì sao?

Tán dóc xong, trên mặt Bạch Thanh Phúc hiện lên một loại thần sắc kỳ quái, vừa như trào phúng, lại vừa như chờ mong.

Đang trong lúc nói chuyện thì trận đấu đã bắt đầu rồi.

-Ngưỡng mộ đại danh Phượng sư đệ đã lâu, đáng tiếc vẫn vô duyên. Hôm nay gặp mặt mới thấy phong độ của sư đệ còn hơn cả lời đồn đại. Vương mẫu bái phục.

Thanh âm trầm thấp khàn khàn, nhưng cũng rất nho nhã, khẩu khí tuy khách sáo nhưng không hề kiêu ngạo.

Vương Thanh Tuấn là một trung niên có tướng mạo bình thường, lúc nào cũng có vẻ vô cảm, duy nhất làm cho người khác ấn tượng chính là ánh mắt dài và nhỏ kia. Người này lúc trước ở Cửu Hoa Môn chưa từng có thanh danh, ai cũng không ngờ lần này hắn có thể tiến vào bát cường. Mặc dù mọi người đều cảm thấy hắn gần như là sẽ thua trong tay Phượng Thanh Thiên, nhưng trên lôi đài hắn vẫn không có vẻ gì thận trọng.

-Xin Vương sư huynh chỉ giáo.

Phượng Thanh Thiên tựa hồ không biết cái gì gọi là khách sáo, nói thẳng để bắt đầu trận đấu. Khóe miệng vẫn vậy, mang theo một nét cười châm biếm thần nhiên.

-Phượng sư đệ, mời.

Phượng Thanh Thiên gạt đầu, cũng không trì hoãn thêm, chậm rãi giơ hai tay lên, mười ngón kết lại, trong nháy mắt từng ngọn Hỏa diễm cao hơn một trượng từ dưới chân Phượng Thanh Thiên hướng Vương Thanh Tuấn mà dũng mãnh tấn công tới, ngọn sau cao hơn hẳn ngọn trước. Cũng chẳng mấy chốc mà sàn đấu ở lôi đài giống như biến thành một biển lửa, hỏa quang chiếu rọi xuống làm cho khí thế Phượng Thanh Thiên càng thêm bức người, tựa như Hỏa thần vừa đến trái đất. Từ Thanh Phàm và đám người đứng ở dưới mặc dù đã cách mấy trượng mà vẫn cảm giác được nhiệt độ kinh người xung quanh, có thể thấy được trên kia đang kinh khủng như thế nào. Rất nhiều người công lực không đủ, không chịu nổi sự nóng bức của Hỏa diễm phun ra nên đành vội thoắt lui về phía sau. Mà Vương Thanh Tuấn cũng đang bị Hỏa diễm bao phủ hoàn toàn cả thân ảnh.

Lẽ nào trận tỷ thí này đã kết thúc?

Hồi lâu sau, Hỏa diễm cuối cùng cũng lui dần, trên toàn trường đấu, biển lửa chậm rãi co rút lại rồi trở về dưới chân Phượng Thanh Thiên, dường như biển lửa vừa rồi chỉ là ảo giác.

Chỉ thấy trên khóe miệng Phượng Thanh Thiên hiện lên nét cười châm biếm nhưng thoáng đã biến mất.

Khi mọi người phía dưới định thần nhìn lại, phát hiện Vương Thanh Tuấn vẫn như cũ đứng ở trên đài, chỉ thấy quanh người có thêm nhiều thủy mặc màu lam biến thành một cái bóng nước, chậm rãi lưu chuyển quanh người hắn .

-Phượng sư đệ quả nhiên bất phàm, chỉ một đạo thuật thấp giai “Hỏa Ba Triều Dững” mà uy lực lại đạt được đến cảnh giới kinh người như vậy, khiến người ta phải thán phục.

Chậm rãi đem thủy mặc thu vào trong cơ thể, Vương Thanh Tuấn khâm phục nói.

Mặc dù nói là thán phục, nhưng trên mặt hắn vẫn không có chút cảm xúc nào, làm cho người khác có cảm giác không thoải mái.

Phượng Thanh Thiên một lần nữa đem ánh mắt đánh giá kỹ lại Vương Thanh Tuấn, sau khi quan sát khuôn mặt bình thường đó, chậm rãi nói:

-Chê cười rồi, xin được Vương sư huynh chỉ giáo thêm.

-Nếu như vậy thì ta đành phải tự bêu xấu rồi.

Wương Thanh Tuấn nở nụ cười rồi đáp.

Ở phía dưới Từ Thanh Phàm đột nhiên cảm thấy điệu tươi cười của Vương Thanh Tuấn cùng với Bạch Thanh Phúc đang đứng bên cạnh hình như rất giống nhau. Không khỏi liếc mắt quan sát Bạch Thanh Phúc, lại thấy Bạch Thanh Phúc cũng đang mang theo bộ dáng tươi cười khó lường đó nhìn chằm chằm nhất cử nhất động Vương Thanh Tuấn ở trên đài.

Lúc này, Vương Thanh Tuấn rốt cục cũng bắt đầu triển khai công kích. Chỉ thấy theo mười ngón tay kết lại, linh khí trong cơ thể cùng với quỳ thủy linh khí trong thiên địa bắt đầu cảm ứng lẫn nhau. Cuối thủy linh khí ở bên cạnh hắn chậm rãi ngưng kết thành dáng dấp của một con cự long, chiều này Đông Phương Thanh Linh đã từng sử dụng qua, đó là “Thủy Long Ngâm”. Nhưng điểm bất đồng với Đông Phương Thanh Linh chính là, con Thủy Long mà Vương Thanh Tuấn ngưng kết ra có đến ba cái đầu!!!

Nhìn đạo pháp có uy lực kinh người đó của Vương Thanh Tuấn, ở dưới lộ lên một hồi kinh ngạc, không ai có thể nghĩ thực lực của Vương Thanh Tuấn lại cao thâm đến như vậy. Tất cả đều cùng nhìn Phượng Thanh Thiên với ánh mắt lo lắng. Cho dù Kim Thanh Hàn bên cạnh Từ Thanh Phàm cũng giật mình không kém, chỉ có Bạch Thanh Phúc vẫn đang mỉm cười bí hiểm, dường như không có gì đáng kinh ngạc.

Mà sau khi thấy Vương Thanh Tuấn có đạo pháp kinh người như vậy, mặt Phượng Thanh Thiên cũng hơi biến đổi, trên người bắt đầu từ từ toát ra Hỏa diễm, những Hỏa diễm này chậm rãi kết hợp với nhau, biến thành hình dạng những con chim nhỏ, đứng trên đầu vai Phượng Thanh Thiên, không ngừng hiện ra rõ ràng hơn.

Cuối cùng thì đạo pháp của Vương Thanh Tuấn cũng đã thi triển hoàn tất, tam chỉch Thủy Long cùng gầm lên những tiếng đinh tai nhức óc, cấp tốc phòng về hướng Phượng Thanh Thiên. Mà những Hỏa diễm tiểu diệu trên vai Phượng Thanh Thiên cùng nhất thời bay lên, hướng Thủy Long ào ạt đánh tới.

Hỏa hệ có rất ít đạo pháp để phòng ngự, nhưng lực công kích thì lại kinh người, đây chính là lấy công đổi công! !

Hỏa diễm tiểu diệu so với Thủy Long có thể nói là hình dạng thập phần nhỏ bé, nhưng lại ẩn chứa uy lực vô cùng cường đại. Mỗi khi nó đánh lên Thủy Long sẽ phát ra tiếng nổ cực lớn, mà thân hình Thủy Long cũng hơi khựng lại so với thể tiến, lam sắc quang hoa cũng ảm đạm ít nhiều. Mặt khác trên người Phượng Thanh Thiên liên tục tạo ra Hỏa diễm ngưng kết thành Hỏa diễm tiểu diệu, phẳng phất như vô cùng vô tận. Mà Thủy Long lại chỉ có tam đầu, tuy rằng uy lực cực lớn, nhưng thủy linh khí ẩn chứa trong nó cũng dần bị tiêu hao dưới sự trùng kích liên tục của Hỏa diễm tiểu diệu. Rốt cục, trong phút chốc Thủy Long gần nhào tới trước người Phượng Thanh Thiên, bị sự trùng kích của Hỏa diễm tiểu diệu, cả người bốc lửa mất hình dạng, hóa thành hư vô, phiêu tán trong thiên địa.

Khi Thủy Hỏa công kích lẫn nhau xong, trên lôi đài ngập chìm trong làn hơi nước, bóng người hư ảo, làm cho trận này tỷ thí mang màu sắc huyền bí .

Sau khi đánh tan Thủy Long, Phượng Thanh Thiên không hề từ bỏ ý đồ, Hỏa diễm tiểu diệu tiếp tục biến ảo không ngừng, mang theo âm thanh thanh thúy hướng về Vương Thanh Tuấn mà bay tới.

Đối mặt với Hỏa Diệu đầy trời, nhưng Vương Thanh Tuấn vẫn không hề khấn咒, bộ mặt của hắn vẫn không có biểu tình gì. Chỉ là mười ngón tay hơi giương lên, trên mặt đất hiện ra vô số cột nước, phóng lên cao ào ạt đánh lên người Hỏa Diệu, trong tiếng gào thét, Hỏa diệu giống như Thủy Long cũng bị tiêu tán đi.

Cho đến bây giờ, Vương Thanh Tuấn cùng với Phượng Thanh Thiên hai người vẫn ngang tay.

Mà lúc này, ở dưới mọi người mới đều cất tiếng than sợ hãi, trận thí này tuyệt đối là đặc sắc nhất từ trước đến giờ. Cái tên Vương Thanh Tuấn này quả nhiên là thâm tàng bất khả lộ, không ra tay thì thôi, một khi ra tay là nổi tiếng.

-Người rất mạnh.

Sau khi những con Hỏa diệu đều bị cột nước đánh tan, Phượng Thanh Thiên cũng không tiếp tục công kích, mà nhìn chằm chằm vào Vương Thanh Tuấn, thản nhiên nói.

-Phượng sư đệ lại chê cười rồi.

Vương Thanh Tuấn đáp lời, sắc mặt cũng không có vẻ đắc ý chút nào.

-Đáng tiếc, nếu không phải gặp phải ta, theo thực lực của ngươi nhất định tiến vào được trận chung kết.

Phượng Thanh Thiên thở dài nói, khi đang nói chuyện, trên người của hắn một lần nữa dâng lên đợt Hỏa diễm mới, so với lúc trước còn mãnh liệt hơn. Chỉ trong tích tắc, Hỏa diễm đem toàn bộ thân thể Phượng Thanh Thiên bao lại, tiếp theo Hỏa diễm càng ngày càng mãnh liệt, hướng thẳng phía chân trời bắn lên, cao gần mười trượng. Rồi Hỏa diễm chậm rãi biến thành hình một con Phượng Hoàng, chính là Phượng gia độc môn đạo thuật mà mười năm trước Phượng Thanh Thiên dùng để đánh bại Kim Thanh Hàn “Hỏa Diệu Phượng Hoàng”. Chỉ là so với lần trước khi Từ Thanh Phàm thấy được, lần này thể tích của Hỏa Diệu Phượng Hoàng lớn hơn gấp đôi, màu sắc càng thêm đậm.

Ở phía dưới

Sau khi thấy Hỏa Diệu Phượng Hoàng của Phượng Thanh Thiên, Kim Thanh Hàn chau mày lại, hiển nhiên là đang tự hỏi nếu chính mình gặp phải tình huống như vậy thì sẽ ứng phó như thế nào.

Mà Bạch Thanh Phúc bên cạnh lại đang than thở:

-Nghe độc môn đạo thuật này của Phượng gia có uy lực kinh người, hôm nay thấy, quả nhiên không giống bình thường.

Trên đài cao của quảng trường, sau khi các vị trưởng lão ngồi bên trên thấy được sự xuất hiện của “Hỏa Diệu Phượng Hoàng”, người nào sắc mặt cũng vô cùng phức tạp.

-Thật không ngờ cái tên Phượng Thanh Thiên này lại có thiên tư cao như vậy, xem mức độ của “Liệt Diệu Phượng Hoàng” này hắn đã luyện thành chỉ ít cũng mười năm? Phượng gia có người kế tục rồi đây. Xem ra ngày mà nhất mạch Cửu Hoa Phượng gia phục hưng không còn xa.

Trương Hoa Lăng mỉm cười nói, chỉ là trong lúc đó thần sắc có vẻ mất tự nhiên.

-Hừ, Phượng gia ư?

Thái thượng hộ pháp Chu Hoa Hải không giống xưa tán thành lời giải thích đó của Trương Hoa Lăng, ngược lại còn hừ lạnh một tiếng.

Trên lôi đài.

Sau khi Liệt Diệu Phượng Hoàng được hình thành, nó phát ra một thanh âm thanh minh vang vọng trời xanh, trực tiếp hướng Vương Thanh Tuấn tấn công tới. Trong lúc nhất thời nhiệt độ xung quanh tăng lên nhanh chóng, ở dưới mọi người không chịu được nhiệt độ của Hỏa diễm lần nữa lại lui về phía sau thêm mấy bước.

Thấy Liệt Diễm Phượng Hoàng có khí thế kinh người như vậy, mặt Vương Thanh Tuấn vẫn không biểu tình như cũ, trên tay lại kết thành chỉ quyết, hình thành một Thủy tuyền với đường kính hơn mười trượng ở trước mặt, số thủy linh khí tập trung lại trong Thủy tuyền cấp tốc vận chuyển .

Tiếp theo, tiếng oanh minh liên tiếp vang lên. Liệt Diễm Phượng Hoàng cùng với Thủy tuyền hung hăng công kích lẫn nhau, hơi nước tiếp tục dày lên.

Phượng Thanh Thiên điều khiển Liệt Diễm Phượng Hoàng liên tục xông tới Thủy tuyền, nhưng lực phòng ngự của Thủy tuyền lại vô cùng kinh người, hơn nữa còn thêm Ngũ Hành tương khắc, tuy rằng lung lay sắp đổ, nhưng vẫn như cũ có thể miễn cưỡng ngăn cản được Hỏa Phượng Hoàng.

Nhưng Ngũ Hành tương khắc chỉ là tương đối, tuy rằng trời sinh thủy hệ linh khí của Vương Thanh Tuấn khắc chế hỏa hệ linh khí của Phượng Thanh Thiên, nhưng một chén nước dù sao cũng không có cách nào dập hết một biển lửa. Huống chi, Phượng Thanh Thiên hiện tại đang sử dụng đạo pháp tinh diệu độc môn của Phượng gia, còn mạnh mẽ hơn xa Hỏa hệ đạo pháp phổ thông.

Cuối cùng, Thủy tuyền cũng đã bị đánh nát. Tuy rằng thể tích Liệt Diễm Phượng Hoàng chỉ còn một phần ba so với lúc trước, nhưng uy thế không hề giảm, hung hăng lao vào người Vương Thanh Tuấn.

Mắt thấy Vương Thanh Tuấn chuẩn bị bị Liệt diễm Phượng Hoàng kia tấn công đến thi cốt cũng không tồn, nhưng dị biến lại nổi lên, Liệt diễm Phượng Hoàng vọt tới trước người Vương Thanh Tuấn trong nháy mắt đã hóa thành hỏa linh khí trong thiên địa, tiêu tán vào hư vô.

-Ta chịu thua.

Sau khi Hỏa diễm tiêu tán, Vương Thanh Tuấn đứng ở trên đài, lẳng lặng nói.

Nói xong, Vương Thanh Tuấn hướng về Phượng Thanh Thiên cười cười, rồi xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng Vương Thanh Tuấn rời đi, Phượng Thanh Thiên sắc mặt hơi tái. Mọi người đứng xem đều cho rằng vừa rồi Liệt Diễm Phượng Hoàng tiêu tán là bởi vì hắn lo lắng thương tổn đến tính mệnh Vương Thanh Tuấn, cho nên mới làm cho nó trong nháy mắt tan vào hư vô. Chỉ có Phượng Thanh Thiên là biết rõ, vừa rồi Liệt Diễm Phượng Hoàng của chính mình khi vọt tới trước người Vương Thanh Tuấn trong nháy mắt đột nhiên mất đi không chế.

-Trận thứ hai, Phượng Thanh Thiên thắng.

Trên đài cao, vị trưởng lão chậm rãi tuyên bố .

Trận tỷ thí này Vương Thanh Tuấn tuy rằng đã thua, nhưng lại thua trong vinh quang. Dù sao hiện nay hắn là người duy nhất đối với công kích của Phượng Thanh Thiên chống đỡ với thời gian hơn ba tuần trà, lại buộc Phượng Thanh Thiên phải sử dụng tuyệt chiêu của mình. Có thể nói là nhất chiến thành danh.

36. Tứ Cường

Sau khi trận tỷ thí chấm dứt, mọi người đều không tự chủ mà nhìn chăm chú vào bộ dáng ngạo nghễ của Phượng Thanh Thiên đang đứng ở trên lôi đài, tựa như tất cả ánh sáng rực rỡ trong thiên địa đều tập trung vào người hắn vậy, cực kỳ chói mắt. Thân ảnh đó giống như gốc cây tùng cao trăm trượng, gió táp mưa sa đều không thể khiến cho hắn lay động nửa phần.

-Đây sẽ là đối thủ tiếp theo của ta sao??

Từ Thanh Phàm ở dưới nhìn Phượng Thanh Thiên, yên lặng trầm nghĩ.

-Tới lượt ta lên rồi!

Ngày lúc này, Kim Thanh Hàn đột nhiên nói.

-Kim sư đệ! Đừng để thua Phượng Thanh Thiên nhé!

Nghe Kim Thanh Hàn nói, Từ Thanh Phàm cười động viên.

-Ta đối với Kim sư đệ tin tưởng mười phần. Chúng ta còn phải gặp nhau ở vòng tứ cường đó nha.

Bạch Thanh Phúc hí hóp mắt cười nói.

Kim Thanh Hàn gật đầu, cũng không nói thêm gì, trực tiếp hướng tới lôi đài đi tới.

Mà khi Kim Thanh Hàn chậm rãi đi lên lôi đài, cùng giống như Phượng Thanh Thiên lúc nãy, cả một sân lớn lặng ngắt như tờ, mọi người đều nhìn hẩn. Kim Thanh Hàn cùng với Phượng Thanh Thiên được xưng là “Cửu hoa song kiệt”, tại Cửu Hoa Môn, danh vọng của hẩn cũng không dưới Phượng Thanh Thiên.

Mà Kim Thanh Hàn lại hoàn toàn không để ý tới việc mình sắp phải cùng đối thủ tỷ thí cũng như việc mọi người đang nhìn. Hẩn chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Phượng Thanh Thiên đang ở dưới lôi đài, mà Phượng Thanh Thiên cũng thần nhiên nhìn hẩn, tựa như lúc đó trong thiên địa chỉ có hai người tồn tại mà thôi. Ánh mắt mọi người đều tập trung vào hai thiên tài kiều ngạo này, mặt trời tỏa sáng mạnh mẽ, tựa như giờ phút này càng thêm chói mắt, nhưng cũng chỉ như làm nền cho hai người vậy. Khi ánh mắt hai người thoáng gặp nhau, không khí hơi trở nên ngưng trọng.

Khi thân hình bị che khuất, Kim Thanh Hàn thu hồi ánh mắt, bắt đầu chăm chú nhìn vào đối thủ của chính mình, mà Phượng Thanh Thiên cũng không quay đầu lại, đi luôn về phía Phượng gia trạch, không chút hứng thú muốn xem trận tỷ thí đó. Trên thực tế, trong đại hội lần này, trừ những lúc hẩn ra tỷ thí, thời gian còn lại chưa hề xuất hiện trên sân.

Nếu như coi Phượng Thanh Thiên như vầng trăng tròn mùa đông, mà Nguyệt Hoa như thủy, dù khiến người khác muốn làm thân, nhưng chỉ có thể đứng từ xa ngưỡng mộ mà không cách nào tới gần. Còn Kim Thanh Hàn chính là một tòa lâu đài bằng băng, nguy nga mà lạnh lùng, xung quanh gió rét từng cơn, tuy nổi bật nhưng lại vô cùng nguy hiểm, người khác căn bản không dám lại gần.

Từ Thanh Phàm nhìn về phía hai gã trời sinh đã là thiên tài trước mắt, không khỏi thở dài một tiếng. Hai người này đều vô cùng cao ngạo và lạnh lùng, những chuyện riêng của mình chỉ giữ nguyên trong lòng. Đáng tiếc, hai người lại không thể trở thành bằng hữu, giống như ông trời đã định sẵn cho bọn họ vì làm đối thủ cho nhau mà sinh ra vậy.

Đột nhiên, Từ Thanh Phàm có chút lo lắng, sợ Kim Thanh Hàn khi tái đấu với Phượng Thanh Thiên lại một lần nữa nhận thất bại. Chỉ có hẩn mới biết Kim Thanh Hàn đối với Phượng Thanh Thiên vô cùng coi trọng, cũng vì muốn chiến thắng Phượng Thanh Thiên mà mấy năm nay vô cùng nỗ lực. Nếu như trận tỷ thí ấy mà Kim Thanh Hàn một lần nữa thua Phượng Thanh Thiên, thì không thể tưởng tượng được với tính cách cao ngạo ấy của hẩn, sẽ phải chịu dạng đả kích như thế nào.

Đương nhiên, Từ Thanh Phàm vẫn hy vọng Kim Thanh Hàn có thể chiến thắng, nhưng qua trận tỷ thí của Phượng Thanh Thiên, vô luận từ góc độ nào mà nói, hẩn cũng không hoàn toàn tin tưởng Kim Thanh Hàn sẽ thắng.

-Có lẽ, sau khi thấy ta cùng Phượng Thanh Thiên tỷ thí, hẩn Kim sư đệ sẽ biết phải làm những gì.

Từ Thanh Phàm lẩm bẩm.

Khi tâm tình của hẩn còn đang xung động, thì trận tỷ thí đã bắt đầu rồi.

Đối thủ của Kim Thanh Hàn lần này là người sử dụng Mộc hệ đạo pháp Lâu Thanh Tùng.

Không thể không nói rằng, Lâu Thanh Tùng là một tu tiên giả vô cùng lợi hại. Phải biết sự cường đại của Mộc hệ đạo pháp ở chỗ Mộc át linh khí ẩn chứa ngay trong khí tức sinh mệnh cường đại, khác xa với loại linh khí khác, cho nên sự khôi phục linh lực cũng được duy trì liên tục. Tại cảnh giới trước Kết đan kỳ, lực công kích của Mộc hệ tu tiên giả không phải là sở trường. Cho nên giữa các trận tỷ thí, Mộc hệ tu tiên giả luôn rơi vào thế yếu. Mà Lâu Thanh Tùng là Mộc hệ tu tiên giả, tiến được vào vòng bát cường thì đã nói lên được thực lực của bản thân hẩn.

Đáng tiếc, đối thủ của hẩn lần này lại là Kim Thanh Hàn. Kim Thanh Hàn không chỉ có thực lực bản thân cao hơn một bậc, án theo nguyên lý ngũ hành tương khắc, việc tu tập Kim hệ đạo pháp của hẩn chính là khắc tinh của Mộc hệ đạo pháp. Cho nên ngay từ đầu, Lâu Thanh Tùng đã rơi vào thế hạ phong. Không có chút lực nào để chống cự lại.

Tựa như bị Phượng Thanh Thiên kích động, trong trận tỷ thí này đòn công kích của Kim Thanh Hàn tương đối sắc bén. Kim linh khí trong cơ thể bùng nổ, trung giai đạo pháp “Kim Linh Thương” không ngừng được hình thành bên cạnh hắn, tiếp theo hướng Lâu Thanh Tùng mà tấn công tới, dày đặc, cuộn cuộn, phẳng phẳng như vô cùng vô tận. “Kim Linh Thương” công kích vô cùng sắc bén, sức mạnh vô địch, mà Lâu Thanh Tùng lại thi triển mộc thuẫn, khi đối mặt với “Kim Linh Thương” thì không có chút tác dụng ngăn cản nào. Trong lúc nhất thời, Kim quang đại thịnh, Lâu Thanh Tùng bị Kim Thanh Hàn tấn công đến mức vô cùng chật vật, khó có thể chịu nổi.

Nhưng Lâu Thanh Tùng không hổ là Mộc hệ tu tiên giả, vô cùng kiên trì, bền bỉ. Bản thân ở vị trí thế yếu, phải đối mặt với nhiều nguy cơ, thế mà thần sắc mặc dù có chút khấn trương nhưng không hề tỏ ra chút bối rối nào. Vừa cấp bách tránh né “Kim Linh Thương”, đồng thời mười ngón tay kết lại thi triển đạo thuật.

Cuối cùng, Lâu Thanh Tùng cũng chật vật thi triển xong đạo thuật. Chỉ thấy dưới đất nứt ra, bốn cái cây to lớn đột ngột mọc lên, nhanh chóng che chắn trước mặt Lâu Thanh Tùng. Làm cho người ta ngạc nhiên chính là mấy cái cây đó lại có tay chân, mắt miệng đầy đủ, rõ ràng là trung cấp cao giai đạo pháp “Thụ Nhân Thủ Vệ”.

Tuy những thụ nhân thụ vệ này toàn thân đều bằng gỗ, nhưng lại có khả năng chống lại sắt vô cùng lớn. “Kim Linh Thương” bắn vào thụ nhân chỉ phát ra tiếng kim loại va chạm. Mặc dù có vụn gỗ rơi ra, nhưng cũng chưa đủ để gây cho Thụ nhân thụ vệ vết thương trí mạng được. Mà Thụ nhân thụ vệ tuy tốc độ di động chậm hơn ba phần so với Nham thạch khôi lỗi, nhưng cũng khiến “Kim Linh Thương” của Kim Thanh Hàn bị chặn đứng ở bên ngoài.

Tạm thời được an toàn, Lâu Thanh Tùng không ngừng nỗ lực, mười ngón tay kết lại, một số lượng lớn Mộc át linh khí trên người hắn phát ra đã tụ tập ở giữa không trung, hóa thành vô số tiêu tiêu lạc mộc, hướng về phía Kim Thanh Hàn ào ào giáng xuống. -Hừ!

Đối mặt với vô số cự mộc từ không trung giáng xuống, Kim Thanh Hàn cũng không thèm nhìn tới, chỉ thấy trên người Kim quang thêm đậm, một chiếc Kim thuẫn dày đột ngột hiện lên trên đầu, chặn đứng sự công kích của cự mộc, không gây chút thương tổn nào tới hắn.

Ngăn cản được sự tấn công của Lâu Thanh Tùng, Kim Thanh Hàn hai tay bắt pháp quyết, bên người hóa ra mấy trăm “Kim Linh Thương”. Nhưng khác với lần trước, lần này, Kim Thanh Hàn không trực tiếp dùng “Kim Linh Thương” tấn công Lâu Thanh Tùng, mà chậm rãi tụ tập trước mặt hắn. Kim quang lóe lên giữa không trung, mấy trăm “Kim Linh Thương” hóa thành một cự linh thương dài năm trượng, cao ba thước.

Sau khi cự thương xuất hiện, không hề dừng lại mà trực tiếp phóng về phía Lâu Thanh Tùng, tốc độ nhanh như sấm sét. Mọi người chợt thấy Kim quang lóe sáng, cự linh thương đã đâm vào một Thụ nhân thụ vệ của Lâu Thanh Tùng.

Đối mặt với uy lực cường đại gấp mấy trăm lần “Kim Linh Thương” bình thường, sắc mặt Lâu Thanh Tùng đại biến, ngón tay co lại, chỉ thấy ba thụ nhân trong nháy mắt đã bạo liệt, hóa thành đại lượng Mộc át linh khí, đến dung nhập vào cơ thể của thụ nhân còn lại. Hấp thu toàn bộ linh khí của ba thụ nhân kia, cơ thể nó phình to ra, cả người trên dưới thanh quang lóe sáng, uy lực đại tăng. Đối mặt với cự hình “Kim Linh Thương” đang hướng đâm tới mình, trong nháy mắt, cự nhân dùng hai tay giữ lại, miễn cưỡng ngăn cản thể công của cự hình Kim Linh Thương.

Nhưng, “Kim Linh Thương” này vẫn ẩn chứa uy lực vô cùng mạnh mẽ, tại nơi mà nó đang xông tới, mặc dù thụ nhân có thể miễn cưỡng ngăn cản, nhưng cũng từng bước bị đẩy lùi ra phía sau, hiển nhiên không cản được hết lực.

Thấy thụ nhân của mình cản được công kích của Kim Thanh Hàn, Lâu Thanh Tùng không khỏi thở phào một cái. Nhưng Kim Thanh Hàn cũng không dừng lại chút nào, bên người lại hóa ra hơn mười “Kim Linh Thương”, cũng lại sát nhập thành một cây cự hình kim linh thương ở giữa không trung ngay bên người Kim Thanh Hàn chờ phát động.

-Ta nhận thua!

Lâu Thanh Tùng thấy cự hình kim linh thương thứ hai của Kim Thanh Hàn, biết mình cũng không có cách nào ngăn cản được, chán nản nói.

Thấy Lâu Thanh Tùng tự nhận thua, Kim Thanh Hàn cũng không nói thêm gì, chỉ hơi gật đầu rồi quay người đi

- Trận thứ ba, Kim Thanh Hàn thắng.

Một vị trưởng lão trên đài cao đứng dậy tuyên bố.

Thấy trận tỷ thí đã chấm dứt, dưới sân mọi người xôn xao hẳn lên. Phải biết rằng từ lúc bắt đầu thi đấu đến khi kết thúc còn chưa đến một nén nhang. Không ngờ Kim Thanh Hàn lại dễ dàng giành được phần thắng như vậy. Thanh danh của Lâu Thanh Tùng đã sớm được lưu truyền, trong hàng ngũ đệ tử cấp dưới của Cửu Hoa Môn cũng có thực lực số một số hai. Không nghĩ rằng lại có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy, thậm chí còn không có khả năng bức Kim Thanh Hàn sử dụng đạo pháp nào khác ngoài “Kim Linh Thương”.

So sánh với trận tỷ thí vô cùng huyền lệ, đặc sắc của Phượng Thanh Thiên, Kim Thanh Hàn lại lấy ưu thế áp đảo mà chiến thắng. Không thể nghi ngờ sự chênh lệch giữa hắn với đối thủ là ở toàn bộ các phương diện. Mặc dù nguyên nhân là do sự chênh lệch đó nhưng cũng có thể thấy được một phần thực lực cường đại của Kim Thanh Hàn.

“Cửu hoa song kiệt” được công nhận là đệ tử cấp dưới nổi trội nhất Cửu Hoa Môn. Quả nhiên mỗi người đều có điểm phi phàm.

Sau khi thắng Lâu Thanh Tùng, đối mặt với ánh mắt kính sợ của mọi người, Kim Thanh Hàn cũng không lộ ra vẻ đắc ý, phẳng phất như trận này đối với hắn mà nói không đáng để nhắc tới. Chỉ là khi đi tới chỗ Từ Thanh Phàm cũng Bạch Thanh Phúc ở sau, đối với sự chúc mừng của Từ Thanh Phàm thì gật đầu, còn đối với Bạch Thanh Phúc thì thản nhiên nói:

-Đến lượt người.

Bạch Thanh Phúc trên mặt hiện lên một tia thâm ý, nhưng chỉ thoáng qua rồi lại biến mất, than thở:

-Từ sư đệ cùng với Kim sư đệ đều tiến vào tứ cường, hiện tại ta cũng phải tự bêu xấu rồi

- Với thực lực của Bạch sư huynh, chiến thắng là chuyện đương nhiên. Sư đệ ở đây cầu chúc cho Bạch sư huynh chiến thắng tròn rã, thuận lợi tiến vào tứ cường.

Từ Thanh Phàm chấp tay vừa cười vừa nói.

-Sao lại có thể dễ dàng được như vậy. Lữ Thanh Thượng này được cho rằng là ứng cử viên số ba trong đại hội lần này, đặc biệt là ở phương diện sử dụng bùa chú và trận pháp. Danh vọng của hắn trong hàng đệ tử cấp thấp của Cửu Hoa Môn chỉ thấp hơn Kim sư đệ, ta làm gì có năng lực đối phó.

Bạch Thanh Phúc cười khổ nói.

Kim Thanh Hàn nghe được lời nói đó của Bạch Thanh Phúc, thản nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái, rồi nói:

- Lữ Thanh Thượng tuy thực lực rất cường đại, nhưng ta lại cảm giác được thực lực của Bạch sư huynh so với hắn còn mạnh hơn mới đúng.

- Ha ha, Kim sư đệ cũng coi trọng ta quá. Trận này chỉ cần không thua quá mất mặt là tốt rồi.

Trong mắt Bạch Thanh Phúc lóe tinh quang, nhưng rồi lại cười khổ nói. Vừa nói, hắn vừa chậm rãi đi về phía lối đài.

- Đệ thấy thực lực của Bạch sư huynh đến cùng là thế nào?

Nhìn bóng lưng Bạch Thanh Phúc, Từ Thanh Phàm liền hỏi Kim Thanh Hàn.

- Rất mạnh, ít nhất cũng không dưới đệ.

Đang nhìn chăm chú vào bóng lưng Bạch Thanh Phúc, Kim Thanh Hàn thản nhiên nói:

- Lữ Thanh Thượng không phải là đối thủ của huynh ấy.

Mặc dù trong lòng đã có sự chuẩn bị, nhưng nghe Kim Thanh Hàn nói vậy hẳn vẫn không nhin được mà cả kinh.

Trên người Bạch Thanh Phúc này không biết còn cất dấu bao nhiêu bí mật nữa. Từ Thanh Phàm đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút bất an, nhưng lại không tìm được nguyên nhân.

Mà hẳn cùng Kim Thanh Hàn đều không ngờ, kết quả trận tỉ thí này lại nằm ngoài dự liệu của họ.

Lữ Thanh Thượng trông như một hài tử mới chỉ mười sáu, mười bảy tuổi. Trên mặt luôn luôn có nụ cười uể oải, cùng với đôi mắt nhắm tịt, lúc nào cũng như đang ngủ, cả người đều toát lên vẻ lười biếng. Chỉ khi hẳn cười, nhìn thấy nếp nhăn nơi khóe mắt, người ta mới biết tuổi của hẳn không còn nhỏ.

Sau khi Bạch Thanh Phúc lên lời dãi, Lữ Thanh Thượng đầu tiên là tò mò đánh giá Bạch Thanh Phúc một lúc, rồi mới chấp tay nói:

- Ra mắt Bạch sư huynh.

- Chào Lữ sư đệ, mong Lữ sư đệ hạ thủ lưu tình.

Bạch Thanh Phúc tựa như tin chắc bản thân mình sẽ không thể chiến thắng, cười khổ nói

- Trận đấu còn chưa chấm dứt, ai thắng ai thua còn chưa biết, Bạch sư huynh không nên tự hạ thấp mình như vậy

Lữ Thanh Thượng trên mặt vẫn mang theo vẻ lơ đãng, thản nhiên nói.

Trận tỉ thí được bắt đầu ngay sau đó, Lữ Thanh Thượng lập tức biểu hiện thực lực kinh người của mình. Trong tay liên tiếp tung ra các loại phù chú, vô số Hỏa cầu, Thủy ba, Kim phiêu, Mộc thứ không ngừng hướng về Bạch Thanh Phúc tấn công. Trong lúc nhất thời, lời dãi tràn ngập ngũ sắc quang mang, thanh thế kinh người. Nhưng Bạch Thanh Phúc tu luyện Thổ hệ đạo pháp, lực phòng ngự quả thật kinh người. Mặc dù lực công kích bằng phù chú của Lữ Thanh Thượng có uy thế mạnh mẽ, nhưng lại liên tiếp bị tường đất ngăn cản, không làm cho Bạch Thanh Phúc bị tổn thương chút nào.

Nhưng Lữ Thanh Thượng cũng không hề nóng vội, vốn hẳn cũng không trông mong mấy cái thấp giai phù chú này có thể làm cho đối thủ tiến vào được bát cường bị thương tổn gì, chẳng qua chỉ làm nóng người mà thôi.

Chỉ thấy Lữ Thanh Thượng cười uể oải, hai tay liên tiếp bắn ra năm cái phù chú mang năm màu khác nhau, phân biệt thành: kim, thanh, lam, hồng, hoàng; đại biểu cho Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ hành. Năm cái phù chú này cũng không tiến hành công kích trực tiếp Bạch Thanh Phúc, chỉ trôi nổi xung quanh hẳn, mấy loại quang mang có màu sắc bất đồng càng thêm chói mắt.

-Ngũ hành cầm cố trận!!

Theo thanh âm uể oải của Lữ Thanh Thượng vang lên, năm loại phù chú sáng rực lên, chậm rãi giao thoa với nhau, cùng ngũ hành linh khí trong không khí liên tục chuyển động theo một quy luật kì dị, cuối cùng hình thành một kết giới nhỏ do ngũ sắc quang mang tạo thành. Lúc Bạch Thanh Phúc phát hiện ra mục đích của Lữ Thanh Tùng, muốn ngăn cản thì đã muộn rồi. Chỉ trong nháy mắt, hẳn cảm thấy thân thể dường như mất đi năng lực hoạt động, cũng không thể nhúc nhích được nữa.

- Trận pháp này có thể mượn ngũ hành linh khí để giam cầm đối thủ, người muốn chống cự chỉ vô ích mà thôi.

Nhìn thân hình bị nhốt của Bạch Thanh Phúc đang cố gắng giãy giụa, Lữ Thanh Thượng vừa cười vừa nói.

- Có đúng vậy không?

Bạch Thanh Phúc phát hiện ra việc giãy dụa là vô dụng, cười nói thản nhiên:

- Đã như vậy thì ta nhận thua.

.....

- Bạch sư huynh, người không thể dễ dàng bị đánh bại như thế chứ? Tại sao lại phải dấu thực lực?

Sau khi biết được kết quả, Kim Thanh Hàn liền hỏi

- Ta nào có ẩn giấu thực lực đâu, ngũ hành cấm cố làm cho ta không thể di động, như thế sao mà đánh thắng được?

Bạch Thanh Phúc cười khỏ nói, dường như có chút bất đắc dĩ trong lòng.

- Ngũ hành cấm cố đương nhiên là rất lợi hại, nhưng chỉ cần ở trong trận phá đi sự cân bằng của ngũ hành, là có thể phá trận. Ta có thể nghĩ ra được điểm ấy, sao huynh không nghĩ ra được?

Kim Thanh Hàn cau mày hỏi.

- Biết, nhưng trong khi ta phá ngũ hành cấm cố kia, Lữ Thanh Thượng đã có đủ thời gian để chuẩn bị một đạo pháp cường đại rồi.

Bạch Thanh Phúc thở dài nói.

Nhìn khuôn mặt Bạch Thanh Phúc dường như có chút mất mát, Từ Thanh Phàm phát hiện chính mình ngày càng không thể hiểu hắn. Mặc dù chính Bạch Thanh Phúc nói hắn không có cách nào chiến thắng Lữ Thanh Thượng, Từ Thanh Phàm vẫn không tin. Tuy hắn chưa từng được thấy tận mắt Bạch Thanh Phúc ra tay, nhưng Từ Thanh Phàm vẫn kiên trì tin tưởng thực lực của Bạch Thanh Phúc vô cùng cao thâm, không chỉ như những gì hắn vừa biểu hiện trong trận đấu.

Nhưng tại sao Bạch Thanh Phúc lại muốn ẩn giấu thực lực? Nếu đã muốn ẩn giấu thì sao còn tham gia đại hội lần này? Hành vi, thái độ của Bạch Thanh Phúc cho tới bây giờ thực sự là vì mục đích gì?

Nhìn khuôn mặt Bạch Thanh Phúc vẫn tùm tùm cười, Từ Thanh Phàm càng thêm cảm giác hắn là người cao thâm khó lường.

Sau khi Bạch Thanh Phúc nhận thua, đại hội lần này đã xác định được bốn người mạnh nhất bước tiếp vào vòng trong..

Đầu tiên là người có được thượng cổ thần thú “Liệt Diễm Phượng Hoàng”, là huyết mạch cuối cùng và cũng là truyền nhân duy nhất của Phượng gia Phượng Thanh Thiên. Ngoài việc hắn đánh bại Vương Thanh Tuấn, còn lại vài trận tỉ thí kia thì chưa từng có đối thủ nào chịu được sự công kích của hắn quá ba tuần trà. Được cho rằng là ứng cử viên số một của đại hội lần này.

Tiếp theo, cùng với Phượng Thanh Thiên cũng được xưng là “Cửu hoa song kiệt” chính là Kim Thanh Hàn, từ khi đại hội bắt đầu, hắn đã biểu hiện ra ưu thế áp đảo. Không chỉ có thể giải quyết đối thủ trong thời gian rất ngắn, mà trong tất cả các trận tỉ thí hắn chỉ sử dụng “Kim Linh Thương”, một loại đạo pháp ẩn giấu uy lực hết sức kinh người.

Sau đó là người giỏi về chế tạo phù chú cũng như tinh thông trận pháp Lữ Thanh Thượng, mặc dù tu vi của hắn chỉ là Tích cốc kỳ, nhưng nhờ có cơ trí nhạy bén, cùng với việc sử dụng phù chú và trận pháp. Hắn có thể dễ dàng chiến thắng đối thủ so với mình cường đại gấp mấy lần.

Cuối cùng, tại đại hội này, người ít được chú ý nhất lại là Từ Thanh Phàm. Trước đây, thanh danh của hắn tại Cửu Hoa Môn hoàn toàn không có gì. Nhưng từ khi đại hội bắt đầu, với việc sử dụng đạo pháp vô danh vô cùng mạnh mẽ, rực rỡ, cùng với thân pháp quỷ dị, nhanh chóng đánh bại các đối thủ trên đường, tiến vào tứ cường. Chính vì thế tại Cửu Hoa Môn, hắn có được uy danh vô cùng lớn.

Cứ như vậy, vòng thi đấu tứ cường đặc sắc nhất Đại hội nội môn trên Cửu Hoa Sơn đã chuẩn bị bắt đầu rồi.

37. Lựa Chọn

Sau khi các trận tỷ thí tranh vào tứ cường chấm dứt, Từ Thanh Phàm cáo biệt hai người Bạch Thanh Phúc, Kim Thanh Hàn rồi trở về động phủ ở hậu sơn của mình. Rồi hắn chuẩn bị đả tọa tĩnh dưỡng một đêm để bản thân đạt được trạng thái tốt nhất trong cuộc tỷ thí với Phượng Thanh Thiên vào ngày thứ hai.

Trăng sáng, trời vắng sao, từng làn gió nhẹ nhàng phiêu lãng, ánh trăng soi vào phòng của Từ Thanh Phàm, rồi chiếu sáng khuôn mặt âm trầm bất định của hắn.

- Ài...!!

Từ Thanh Phàm thở dài một tiếng, sau đó đôi mắt của hắn từ từ mở ra, kết thúc chính quá trình tĩnh dưỡng của mình. Trong đôi mắt âm trầm lộ ra tâm tình phức tạp, song chỉ thoáng qua rồi lại biến mất.

Lần đả tọa này của Từ Thanh Phàm không phải thành công hoàn toàn, tâm tình của hắn vẫn không thể tĩnh lặng. Bởi vậy, hắn không thể tiếp tục nhập định được nữa. Trong đầu không ngừng hiện lên uy thế kinh người của Phương Thanh Thiên ở trận tỷ thí trước. Cùng với nụ cười bí hiểm của Bạch Thanh Phúc sau khi thất bại, khiến lòng hắn không yên tĩnh được, một dự cảm không rõ ràng cứ quẩn lầy tâm trí hắn. Từ Thanh Phàm tập trung suy nghĩ thì phát hiện ra không phải vấn đề là vì mình lo lắng cho cuộc tỷ thí ngày ngày mai, nhưng nếu không phải lo lắng vì điều ấy thì là vì cái gì? Hắn nghĩ mãi cũng không tìm được lý do.

Thở dài một tiếng, Từ Thanh Phàm vứt bỏ hết những gì còn vương vấn trong lòng. Hắn hiểu đêm nay làm sao cũng không thể tĩnh tâm đả tọa lần nữa. Vì vậy, bắt đầu chuyển mình đứng dậy, đẩy cửa phòng đi ra bên ngoài.

Không gian tĩnh lặng, trên bầu trời trải đầy những ánh sao đua nhau khoe sáng. Ánh trăng mát dịu như làn nước.

Từ Thanh Phàm hít một hơi thật sâu, luồng dưỡng khí thoang thoảng mùi hương của hoa cỏ, bùn đất tràn ngập trong lồng ngực. Những xao động trong tâm Từ Thanh Phàm cũng theo đó mà lắng dịu một ít.

Từ Thanh Phàm xoay người hướng về mộ phần của Nhạc Thanh Nho, khẽ khom người thi lễ. Sau đó đi về căn phòng của Nhạc Thanh Nho. Sau khi huynh ấy qua đời, căn phòng đó không còn ai ở nữa. Nhưng Từ Thanh Phàm vẫn thường thường đến đó quét dọn sạch sẽ, để tưởng nhớ. Những vật dụng trong phòng vẫn giữ nguyên vị trí như lúc sư huynh còn sống.

Sau khi đi vào gian phòng của Nhạc Thanh Nho, trong mắt hắn dường như thấy Nhạc Thanh Nho vẫn đang ngồi bên chiếc bàn quen thuộc, chăm chú đọc sách. Trong đầu Từ Thanh Phàm bất chợt xuất hiện một suy nghĩ buồn cười.

Cười khổ một tiếng, Từ Thanh Phàm lảng lảng đến trước giá sách của Nhạc Thanh Nho, thuận tay rút ra một quyển sách tên “Sơn Hải Thú Văn”, cẩn thận đọc. Trong lúc chuyên chú, tâm thần Từ Thanh Phàm từ từ buông lỏng. Thời gian như nước vô tình, chảy mãi không ngừng.

Từ Thanh Phàm hẳn là không biết được giờ khắc này, cũng có một người giống như hắn, tâm tình rung động cũng không yên.

Ở Cửu Hoa Sơn, gần trên đỉnh núi có một tòa cổ trạch. Từ mái ngói cong cong, đến những thạch tượng, mộc điêu khí phái uy nghiêm, không chỗ nào không cho thấy cổ trạch này đã từng có một vị chủ nhân rất tôn quý, huy hoàng. Nhưng hiện giờ nơi đây chỉ còn lại một thiếu niên, chính là truyền nhân cuối cùng của Phương gia, được coi là đệ tử thiên tài nhất Cửu Hoa môn - Phương Thanh Thiên.

Muốn khôi lại phục vinh quang ngày xưa của gia tộc, muốn bảo vệ địa vị đệ nhất trong hàng đệ tử cấp dưới của Cửu Hoa Môn, muốn báo thù cho tộc nhân của mình...từ lúc nhỏ trên vai của Phương Thanh Thiên đã phải mang nhiều gánh nặng. Khiến cho hắn phải luôn nỗ lực luyện tập đến mất ăn mất ngủ. Ngay cả tâm tính theo thời gian cũng dần dần trở nên lạnh lùng và cao ngạo, hắn và người khác tuy đối diện nhưng dường như cách xa ngàn dặm.

Vì để đạt được những mục đích này, những nỗ lực của Phương Thanh Thiên người thường không thể tưởng tượng. Lúc Phương Thanh Thiên được sáu tuổi, hắn đã sử dụng tất cả thời gian để tu luyện, ngay cả một lúc rảnh rỗi cũng không có. Những thứ tiêu khiển vui đùa người nào cũng có thì đối với hắn, những thứ đó thật xa xỉ. Nói vậy nghĩa là Kim Thanh Hàn bại dưới tay của hắn hoàn toàn không oan uổng. Hiệu quả của sự nỗ lực, luôn luôn cố gắng là rất rõ ràng. Vào lúc Phương Thanh Thiên được hai mươi mấy tuổi, hắn đã tu luyện thành một trong tam đại tuyệt kỹ của Phương gia-“Liệt Diễm Phương Hoàng”, trở thành đệ nhất nhân của Phương gia trong vòng ba ngàn năm trở lại đây!

Nhưng Phương Thanh Thiên biết với thực lực hiện tại của mình muốn báo thù thì còn lâu mới được. Một trăm năm trước, gia tộc của mình các đại cao thủ đạt đến thực lực Quang kết đan kỳ cũng có hơn năm

người. Lại phối hợp với đạo pháp của Phượng gia, thực lực như thế tại tu tiên giới đúng là khiến người phải đổ kị, phong quang không gì sánh bằng. Nhưng như thế thì sao, cũng bị kẻ phản bội của Cửu Hoa môn “Thiên Xà Tinh Quân” Trương Hư Thánh một thân một người tàn sát sạch sẽ. Dù là đánh lén, nhưng thực lực của Trương Hư Thánh mạng thế cũng có thể đoán biết được.

Vì vậy, mặc cho bản thân là đệ nhất thiên tài của Cửu Hoa môn, vinh quang trùng trùng, song Phượng Thanh Thiên vẫn không ngừng nỗ lực mất ăn mất ngủ. Không những không có một khắc buông lỏng hay thoải mái, ngược lại hần càng thêm chăm chỉ cùng khắc khổ. Thiên tài? Đối với Phượng Thanh Thiên mà nói, thiên tài mà không có thành tựu thì vĩnh viễn chỉ là thiên tài mà thôi, không thể thành tông sư được, chứ đừng nói là đạt đến cảnh giới thông huyền như Trương Hư Thánh.

Song tình huống ngày hôm nay cũng rất khác thường, Phượng Thanh Thiên bất luận làm gì cũng không thể khiến cho tâm tình bình tĩnh lại để tu luyện. Trong đầu hần không ngừng hiện khuôn mặt bình thường và không một chút biểu tình của Vương Thanh Tuấn.

Sau khi trận tỷ thí với Vương Thanh Tuấn chấm dứt, Phượng Thanh Thiên tử mĩ hồi tưởng lại, liền phát hiện trận tỷ thí này ẩn chứa nhiều điều quỷ dị. Vương Thanh Tuấn thực lực cường hãn hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hần, đến nỗi buộc hần phải sử dụng tuyệt chiêu “Liệt Diễm Phượng Hoàng” mới kháng cự lại được. Nhưng càng quỷ dị hơn chính là vào giai đoạn cuối của trận tỷ thí, tuyệt chiêu “Liệt Diễm Phượng Hoàng” của hần uy lực công kích tuyệt đối kinh người, tuy Vương Thanh Tuấn kia công lực tuy hoàn toàn không thua kém hần và cùng với thuộc tính ngũ hành tương khắc với hần, nhưng chắc chắn không thể dễ dàng chống lại tuyệt chiêu của hần như vậy được? Điều quái dị nhất chính là đang trong lúc đối kháng thì “Liệt Diễm Phượng Hoàng” của hần đột nhiên mất đi không chế mà tiêu tán hư vô.

Phượng Thanh Thiên chính là loại người luôn muốn mọi sự biến hóa đều nằm trong tầm tay của mình. Nhưng qua tỷ thí của ngày hôm nay khiến cho Phượng Thanh Thiên có cảm giác sự tình đã dần dần thoát ly khỏi sự khống chế của hần.

- Vương Thanh Tuấn, người rốt cuộc là người như thế nào?

Phượng Thanh Thiên cao ngạo đứng trên đỉnh của tòa cổ trạch, mặt hướng Cửu Hoa Môn, lưng đối diện với trăng, cúi đầu chăm chú nhìn vào từng mảng âm u của Cửu Hoa Sơn thì thảo luận bầm.

Cũng tại trong màn đêm tối mờ này còn có hai người thần bí đang ẩn thân tiến hành mật đàm.

- Ngũ hào, người đã không hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình!

Một bóng người nhỏ dài trong bóng tối nói. Âm thanh bình thản, tâm tình không một chút dao động, nhưng ẩn chứa sự chất vấn.

- Chuyện của ta không cần người quản, Thất hào.

Một người có bóng to lớn nói tiếp:

- Nhiệm vụ của chúng ta khi tham gia đại hội chính là tình huống không tiến nhập vào ngũ cường, nhưng tận lực thu hút sự chú ý của những thành viên cao cấp Cửu Hoa môn, từng bước từng bước được họ trọng dụng. Thế là ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Người kia trầm mặc một lát rồi đột nhiên nói:

- Nhiệm vụ có biến, chủ nhân muốn trong hai chúng ta phải có một người tiến nhập vào ngũ cường để có thể tham gia “Tân nhân tỷ thí” do lục đại thánh địa liên hợp tổ chức vào mười năm sau.

- Nhiệm vụ mười năm sau có biến sao?

- Những điều này không phải là điều chúng ta nên biết.

- Vấn đề bây giờ là người đi hay là ta đi.

Nghe người này nói, mơ hồ có cảm giác như đoạt được vị trí thứ năm đối với họ đơn giản như chọn một cái tên vậy.

- Ta sẽ đi. Chuyện này tương đối thích hợp với ta.

Người kia trầm mặt sau đó thở dài nói:

- Được rồi.

- Ngũ Hào, người do dự rồi ư?

- Đã đến bước này rồi, có thể do dự sao, còn có thể quay đầu được sao?

- Người biết là tốt rồi. Giữ lòng trung thành đối với chủ nhân, tự nhiên người sẽ không thiếu chỗ tốt. Nếu người dám phản bội, chưa nói đến chủ nhân, ta là người đầu tiên không tha thứ cho người.

Theo âm thanh nhỏ dần, bóng người nhỏ dài kia chậm chậm biến mất, sau đó tiêu thất không còn thấy bóng dấu nữa.

Thân ảnh khổng lồ kia cũng khẽ thốt lên một tiếng thở dài rồi sau đó từ từ biến mất. Còn lại phía sau là màn đêm lạnh lẽo yên tĩnh chờ đợi âm mưu tiếp theo xuất hiện.

Mỗi khi con người vì những điều đã làm hoặc không làm trong quá khứ mà hối hận, thì có lẽ đều là do quá bất đắc dĩ. Bởi vì rất nhiều chuyện, một khi đã làm thì không thể quay đầu lại được nữa.

Cái này đại khái chính là vận mệnh trêu người.

Ban ngày ở Cửu Hoa Sơn vĩnh viễn đều ngập tràn ánh dương quang rực rỡ. Những đám mây đậm màu phản xạ ánh sáng tạo ra lớp lớp tầng mây, đúng là cảnh sắc của đệ nhất phái tiên gia.

Tại sườn núi của Cửu Hoa sơn, phía trước Lăng Hoa điện, tiếng người ồn ào, rộn ràng nhộn nháo, mơ hồ giống như tất cả những người tu tiên tại Cửu Hoa Sơn đều tập trung đến nơi này. Mọi người đều đang thảo luận xem ai thắng ai thua. Cùng lúc đó, cuộc tỷ thí đã bắt đầu. Tại các vòng trong của đại hội, lực ảnh hưởng của các trận thi đấu trong tứ cường là mạnh mẽ nhất.

Lúc Từ Thanh Phàm đi tới lôi đài thì mọi người bên dưới vẫn như trước, tự giác tránh một lối cho vị thanh niên cao thủ mới xuất hiện đã lại tiến nhập một bước nữa vào vòng trong đại hội. Chỉ có điều ánh mắt mọi người nhìn Từ Thanh Phàm lần này hoặc tràn đầy đồng tình, hoặc lại hả hê. Bởi mọi người đều nhận thấy, Từ Thanh Phàm nhất định sẽ thua. Vì đối thủ của hắn lần này chính là đệ nhất thiên tài của Cửu Hoa Môn - Phương Thanh Thiên.

Ít được chú ý thì mãi mãi vẫn ít được chú ý.

Đối với những ánh mắt kì dị của mọi người đang nhìn mình, Từ Thanh Phàm không để ý mà yên lặng đứng ở dưới sân đấu chờ trận tỷ thí bắt đầu. Bởi vì hắn cũng biết mình và Phương Thanh thiên chênh lệch nhiều ít bao nhiêu. Bản thân hắn sở dĩ có thể tiến vào tứ cường thực ra cũng có chút may mắn. Bất kể là Lý Vũ Hàn hay là Thịnh Vũ Sơn về thực lực đều mạnh hơn hắn. Mà thực lực của Đông Phương Thanh Linh cũng không kém hắn chút nào. Vì vậy, hắn đã chuẩn bị tâm lý khi tham gia trận đấu này, thắng thì thắng, thua thì thua, dù sao hắn cũng không tổn thất điều gì. Mà mục đích chính của Từ Thanh Phàm khi tham gia “đại hội môn nội” là vì muốn thu hồi lại di vật của Lục Hoa Nghiêm, chỉ đứng ở vị trí thứ ba, đối với hắn như vậy cũng đủ rồi.

Đối với Từ Thanh Phàm mà nói, hy vọng duy nhất của hắn khi tham gia trận đấu này là cố hết sức làm sao cho Phương Thanh Thiên lộ ra càng nhiều thực lực ẩn dấu càng tốt, như thế mới trợ giúp được nhiều cho Kim Thanh Hàn.

- Từ sư huynh.

Lúc này ở phía sau bất ngờ truyền đến giọng nói của Kim Thanh Hàn.

- Kim sư đệ, cuối cùng đệ đã đến!

Từ Thanh Phàm quay người về phía sau cười cười nói.

Kim Thanh Hàn gật đầu, sau đó nhìn Từ Thanh Phàm nói với giọng nghiêm túc:

- Từ sư huynh, trận tỷ thí này huynh làm hết sức mình là tốt rồi, nghìn vạn lần không nên cố ép bản thân.

Nghe Kim Thanh Hàn nói, Từ Thanh Phàm cảm thấy trong lòng một tia ấm áp, vừa cười vừa nói:

- Ta biết rồi, ta sẽ làm như vậy, đệ không cần lo lắng.

Đúng lúc này, tiếng chuông ngân lên, vang vọng cả một vùng Cửu Hoa Sơn rộng lớn, báo hiệu trận tỷ thí của ngày hôm nay bắt đầu.

38. Kịch Đấu

Khi Từ Thanh Phàm đứng trên đài, nhìn Phượng Thanh Thiên tuấn mỹ nhưng biểu tình lãnh đạm, khoe miệng vẫn mang theo một nét cười châm chọc, cảm nhận được một cỗ uy áp nhàn nhạt đang đè lên người mình. Từ Thanh Phàm trong lòng cũng không thấy khẩn trương chút nào, trái lại còn có cảm giác chờ mong.

- Xem ra tuy ta tự cho rằng mình vô dục vô cầu, nhưng trong lòng vẫn có ham muốn tranh đấu một trận cùng cường giả a.

Từ Thanh Phàm cười khổ thâm nghĩ.

Cùng lúc đó, Phượng Thanh Thiên cũng đang đánh giá đối thủ lần này của mình. Tuy hắn tuyệt đối tin vào thực lực của chính mình. Với hắn bất luận đối thủ là ai thì cũng thế mà thôi. Nhưng, một trong những giáo huấn của Phượng Gia là không nên khinh thường bất cứ đối thủ nào, trăm năm trước Phượng Gia bị hủy diệt, cũng từ tự cao tự đại mà ra. Cho nên Phượng Thanh Thiên tuy rằng tự tin, nhưng cũng không xem thường bất cứ một đối thủ nào.

Phượng Thanh Thiên thấy tên đồng môn Từ Thanh Phàm trước mắt này thật sự rất bình thường, tướng mạo tuy thanh tú nhưng lại thiếu vẻ thần thiện, khí chất tuy nho nhã nhưng không có uy thế của một cao thủ, cái đáng chú ý nhất chính là nét mặt rất bình tĩnh kia, dường như không có chuyện gì có thể khiến hắn lo âu, nhưng ánh mắt lại mâu thuẫn vì trong đó có một tia tang thương cùng dục.

Nhưng Phượng Thanh Thiên không vì vậy mà xem nhẹ Từ Thanh Phàm, bởi vì hắn biết một người có thể lọt vào Tứ cường, cũng không phải chỉ đơn giản như vậy. “Niêm hoa thảo, trứ tố y, quỷ mị thân, ngoan lạt tâm” ” mười hai danh tự này ngay cả hắn cũng nghe thấy. Hơn nữa Phượng Thanh Thiên biết Từ Thanh Phàm trước mắt chính là bạn tri kỷ của Kim Thanh Hàn, với lý giải của Phượng Thanh Thiên về hắn, Kim Thanh Hàn không thể nào tìm một kẻ yếu mà kết làm bằng hữu.

Nhưng mặc kệ là kẻ yếu hay kẻ mạnh, Phượng Thanh Thiên đều tự tin có thể đánh bại từng người bọn họ. Điều này không phải ngông cuồng, mà hắn đối với thực lực của mình vô cùng tự tin.

- Tại hạ Từ Thanh Phàm, xin hãy chỉ giáo.

Từ Thanh Phàm biết nói chuyện làm quen cùng tên Phượng Thanh Thiên này chỉ làm mình bề mặt, vì vậy khi lên thượng đài dứt khoát chấp tay nói.

- Phượng Thanh Thiên, xin chỉ giáo.

Phượng Thanh Thiên cũng chấp tay thản nhiên nói, chỉ là khoe miệng, nét cười châm chọc càng thêm rõ ràng.

- Đắc tội.

Sau màn xã giao, Từ Thanh Phàm xuất thủ trước, bởi vì hắn biết lực công kích của Phượng Thanh Thiên, một khi đã xuất thủ là bản thân sẽ rơi vào hạ phong, lúc đó lúc phản kháng sẽ thêm phần khó khăn. Những đối thủ trước của Phượng Thanh Thiên không ít kẻ mạnh, nhưng bởi trong lòng cố kỵ Phượng Thanh Thiên, nên ngay từ đầu đã thận trọng thủ thế, kết quả là càng nhanh bị Phượng Thanh Thiên đánh bại. Hơn nữa theo lý giải của Từ Thanh Phàm, hỏa hệ đạo pháp tuy rằng lực công kích đúng là cực mạnh trong ngũ hành đạo pháp, nhưng khi bước vào Kết Đan kỳ lại thiếu đi phương pháp phòng thủ hữu hiệu.

Chỉ thấy từ mười ngón tay như đóa Hoa Lan của Từ Thanh Phàm phóng ra hàng loạt liên đạn, vô số hắc sắc bông hoa hướng về phía Phượng Thanh Thiên bay tới, mang theo khí tức mỹ lệ nhưng ẩn chứa nguy hiểm cực độ. Lại khiến người khác thấy kỳ quái chính là những đóa hoa hắc sắc này tốc độ cũng không nhanh, đối với “Thần Hành Chi Tốc” của tu tiên giả thì rất dễ dàng tránh né

- Hi vọng chiêu này sẽ có hiệu quả.

Từ Thanh Phàm trầm nghĩ.

Cùng lúc đó, Từ Thanh Phàm cũng không dừng lại chút nào, bắt chắp ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lần thứ hai mười ngón tay bắn ra loạt liên đạn, hóa thành vô số “Bạo viêm hoa” sắc đỏ hồng bay về phía Phượng Thanh Thiên. “Bạo viêm hoa” tuy rằng bắn ra sau hắc sắc hoa, nhưng tốc độ lại cực nhanh, đi sau mà tới trước, chốc lát đã vượt qua hắc sắc hoa phía trước, cùng chúng liên tiếp xảy ra va chạm.

Sau khi hai loại hoa diễm lệ va chạm, liên tục phát ra nhiều tiếng nổ mạnh. Theo tiếng nổ mạnh vang lên, một mảng bạch sắc vụ khí nồng đậm mang theo mùi thơm nhàn nhạt bao trùm toàn bộ đài tỷ thí.

Hắc sắc hoa này có tên là “Tình hoa”, cánh hoa nhìn tuy dày nhưng trên thực tế lại rất mỏng manh, chỉ va chạm nhẹ sẽ vỡ vụn, rất giống với tình cảm của con người. Nhưng sở dĩ được gọi là “Tình hoa” cũng không phải vì điều này, mà là lúc “Tình hoa” vỡ vụn lại tản mát ra sương trắng nồng đậm, không chỉ che tầm nhìn của người khác, nó còn có tác dụng gây tê liệt, khiến cho người trúng phải cũng không nhận ra. Loại sương trắng này tên là “Tình vụ”, người nào rơi vào trong đó sẽ khiến cho ý chí của bản thân lạc lối.

Tiếp đó, vô số Nhận thảo đột nhiên phá tan “Tình vụ” hướng về Phượng Thanh Thiên công kích, mà Từ Thanh Phàm thừa cơ ẩn náu trong màn sương mù dày đặc, bóng dáng trước mặt Phượng Thanh Thiên đã biến mất. Phượng Thanh Thiên thấy Nhận thảo bay khắp trời nhưng không hề giạt mình, hơi cười mỉa mai, mười ngón tay bắn ra liên đạn, Hỏa đạn dày đặc bay về hướng Nhận thảo, Nhận thảo bị đánh rơi theo hướng tấn công tới của Hỏa đạn.

Nhưng “Tình vụ” sau đợt hỏa đạn bạo liệt này tuy rằng ba động mãnh liệt, nhưng dường như cũng mỏng đi không ít. Phượng Thanh Thiên vẫn như trước không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, tầm nhìn rất hạn hẹp. Ngay lúc Phượng Thanh Thiên chuẩn bị động thủ, phía sau lại một trận Nhận thảo phóng tới, Phượng Thanh Thiên bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là lại lấy hỏa đạn chống đỡ lần nữa.

Lúc này, “Tình vụ” rốt cuộc cũng khuếch tán đến trước người Phượng Thanh Thiên, mà Từ Thanh Phàm cũng bởi vì không nhìn thấy thân ảnh của Phượng Thanh Thiên mà đành chỉ công kích.

- Có hi vọng rồi.

Nhìn thân ảnh của Phượng Thanh Thiên đã rơi vào trong sương mù dày đặc, biến mất đâu không thấy, Từ Thanh Phàm trầm nghĩ.

Phượng Thanh Thiên nhìn trần ngập sương trắng trước mặt, đột nhiên cảm giác được cơ thể bắt đầu hơi tê liệt, hàng lông mày không khỏi nhíu lại. Ban nãy lúc sương mù dày đặc xuất hiện thì hắn cũng đã ngừng lại hô hấp, nhưng thật không ngờ sương mù này dĩ nhiên còn có thể thông qua da mà gây trúng độc. Nhưng thần tình của Phượng Thanh Thiên không chút nào hoảng hốt, mười ngón tay khép chặt lại, nhất thời dưới chân nổi lên hỏa diễm mãnh liệt, hóa thành một vùng biển lửa, lấy hắn làm trung tâm hướng ra xung quanh bắt đầu tràn lan. Đặc tính của Hỏa chính là đốt cháy vạn vật, “Tình vụ” cũng không ngoại lệ. Nơi hoa diễm lướt qua, “Tình vụ” giống như một phiến băng mỏng gặp phải mặt trời chói chang bắt đầu tan rã rất nhanh.

Theo sương mù dày đặc chậm rãi tiêu thất, trên tràng đấu rốt cuộc cũng khôi phục vẻ sáng sủa, nhưng thân hình của Từ Thanh Phàm vẫn như cũ không thấy đâu.

Nếu như đối thủ của ngươi không ở trước mặt, thì nhất định sẽ ở phía sau. Đó là suy nghĩ của Phượng Thanh Thiên, đáng tiếc lúc hắn muốn xoay người thì đã không còn kịp rồi. Pháp khí “Khô Vinh Xích” của Từ Thanh Phàm đột nhiên xuất hiện phía sau hắn, với tốc độ cực nhanh đâm xuyên qua thân thể Phượng Thanh Thiên.

Mà lúc này Từ Thanh Phàm rốt cuộc cũng thu hồi “Ẩn thân thuật”, thân hình chậm rãi hiện ra phía sau Phượng Thanh Thiên không xa.

- Thắng rồi ư?

Thấy dễ dàng chiến thắng như vậy, Từ Thanh Phàm cũng cảm thấy khó tin. Tuy rằng công kích của hắn bố trí rất xảo diệu, nhưng với thân phận đệ nhất thiên tài Cửu Hoa Môn của Phượng Thanh Thiên, cũng

không thể dễ dàng thua như vậy chứ?

Đúng lúc này, dị biến phát sinh. Một viên Hỏa đạn cực lớn đột nhiên xuất hiện phía sau Từ Thanh Phàm, hung hăng nện vào lưng hắn. Tuy rằng Từ Thanh Phàm phản ứng cực nhanh, Thiết Bò Diệp trong nháy mắt xuất hiện phía sau giúp hắn chặn đại bộ phận công kích, nhưng Hỏa đạn này uy lực cường đại, mạnh mẽ đánh vào khiến hắn vọt về trước vài bước mới ổn định lại được thân hình, khoe miệng trào ra một vệt máu, hiển nhiên đòn công kích của Hỏa đạn kia khiến Từ Thanh Phàm bị nội thương không nhẹ.

Mà lúc này, thân hình Phượng Thanh Thiên ở chỗ cũ chậm rãi hiện lên, khắp người trên dưới trôi nổi hỏa diễm nhàn nhạt. Khỏe miệng tuy rằng vẫn như trước lộ tiểu ý, nhưng ánh mắt nhìn Từ Thanh Phàm càng thêm băng lãnh. Lại nhìn tên “Phượng Thanh Thiên” bị pháp khí “Khô Vinh xích” của Từ Thanh Phàm đâm vào, cũng đã từ từ hóa thành hỏa diễm phiêu tán ra xung quanh, hóa ra đây chỉ là thể thân của Phượng Thanh Thiên.

Thấy hết thấy những điều này, Từ Thanh Phàm chỉ còn biết lắc đầu cười khổ, không ngờ Phượng Thanh Thiên này không chỉ có thực lực siêu cường, mà tâm cơ cũng lợi hại như vậy. Mình một phen tính kế không những không gây ra bất cứ phiền phức nào Phượng Thanh Thiên, trái lại còn gây bất lợi không nhỏ.

Sau khi cố sức khu trừ hỏa linh khí xâm nhập vào cơ thể, Từ Thanh Phàm nhìn Phượng Thanh Thiên chấp tay cười khổ nói:

- Phượng huynh đa mưu túc trí, phản ứng nhanh nhạy, tại hạ bội phục.

Phượng Thanh Thiên thản nhiên nói:

- Không dám nhận

Nhìn Phượng Thanh Thiên chậm rãi đi vào giữa sân, Từ Thanh Phàm kinh ngạc:

- Phượng huynh không bị “Tình vụ” gây tê liệt à?

- Lửa có thể đốt cháy vạn vật, chất độc cũng không ngoại lệ, cho dù là chất độc đó đã xâm nhập vào cơ thể.

Phượng Thanh Thiên ngạo nghễ nói:

- Nhưng ta chỉ không hiểu sao ngươi lại không sợ “Tình vụ”. Tuy ngươi có thể hóa ra “Tình hoa”, nhưng theo lý mà nói cũng phải chịu ảnh hưởng của sương mù mới đúng.

Xem ra dùng mưu kế đối phó Phượng Thanh Thiên đúng là không có khả năng, đã như vậy thì cùng hắn đường đường chính chính đại chiến một trận, có thua cũng đáng. Từ Thanh Phàm trong lòng thầm nghĩ.

Nghĩ tới đây, tâm tình của hắn cũng khôi phục bình tĩnh. Nghe được nghi vấn của Phượng Thanh Thiên hắn bình thản giải thích:

- Thế sự hung hiểm, nhưng thiên địa vạn vật đều có một khuyết điểm, “Tình vụ” kia tuy rằng có thể che khuất tầm nhìn, gây tê liệt cơ thể, nhưng nếu đem một cánh hoa “Tình hoa” ngậm trong miệng, thì sẽ trở nên vô sự.

- Thì ra là thế.

Phượng Thanh Thiên gật đầu còn nói thêm:

- Vừa rồi Phượng mỗ lĩnh giáo tuyệt kỹ của Từ huynh, bây giờ Phượng mỗ đành phải gỡ cái xấu ra rồi.

- Xin mời Phượng huynh.

Từ Thanh Phàm tuy rằng biểu tình bình thản, nhưng trong lòng lại thầm gia tăng sự đề phòng.

Chỉ thấy Phượng Thanh Thiên trên người bắt đầu nổi lên hỏa diễm nhàn nhạt, tụ hợp lại một chỗ hóa thành vô số Hỏa diễm tiểu diệu. Thanh âm chúng diều kêu lên một tiếng, bật không bay nhanh về phía Từ Thanh Phàm. Đây chính là “Hỏa Diều Thuật” mà Phượng Thanh Thiên sử dụng lúc tỷ thí cùng Vương Thanh Tuấn.

“Hỏa Diều Thuật” này thật là lợi hại.

Từ Thanh Phàm nhìn khắp bầu trời đầy hỏa điều, vỗ tay than thở. Cùng lúc hắn sử dụng “Quy Tượng Báo” cùng “Thần Hành Chi Thuật”, trong nháy mắt tốc độ phát huy tới cực hạn, thân hình nhất thời vọt đến ba trượng, tại chỗ vừa đứng còn lưu lại một bóng ảnh mờ nhạt, né tránh sự công kích của Hỏa điều.

Nhưng với tu vi của Phượng Thanh Thiên thì nào chỉ có như thế?

Chỉ thấy Hỏa điều khắp bầu trời dưới sự khống chế của Phượng Thanh Thiên trở nên cực kỳ linh hoạt, sau khi xẹt qua tàn ảnh của Từ Thanh Phàm lại lấy tốc độ nhanh hơn hướng Từ Thanh Phàm đuổi theo. cùng lúc đó đàn Hỏa điều phân ra nhiều tiểu đội, từ phía sau Từ Thanh Phàm vây hãm lại, phong kín toàn bộ không gian tránh né của Từ Thanh Phàm.

Nhìn hỏa điều khắp bầu trời đang hướng về phía mình, Từ Thanh Phàm không khỏi khe khẽ thờ dài.

- Xem ra trận tỷ thí này ta phải liều mạng rồi.

39. Huyết Chiến

-Lại lần nữa đi, xem Hỏa điều của người nhiều hay tốc độ của ta nhanh!

Nhìn Hỏa điều đầy khắp bầu trời đang bay đến chỗ mình, Từ Thanh Phàm vẫn không khản trương mà hít một hơi thật sâu. Trong nháy mắt với tốc độ cực hạn không ngừng chớp nhoáng nâng lên hạ xuống trong không gian nhỏ hẹp, thân hình giữa không trung tránh né sự công kích của Hỏa điều cực kỳ linh hoạt chính xác.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Từ Thanh Phàm, trong một phạm vi nhỏ bé, cho dù là Phượng Thanh Thiên cũng không thể cùng lúc khống chế chuẩn xác quá nhiều Hỏa điều, bất luận là tốc độ hay sự linh hoạt đều giảm đi rất nhiều. Vì cơ đó.....những Hỏa điều này không có mục tiêu tấn công hoặc hướng vào mặt đất oanh kích, hoặc cùng nhau va chạm, nhanh chóng phát nổ, nhưng lại không tạo thành chút thương tổn nào cho Từ Thanh Phàm.

-Thú vị.

Phượng Thanh Thiên đứng bên kia thấy biểu hiện của Từ Thanh Phàm thì trào nói.

Cùng lúc đó Phượng Thanh Thiên đã phát hiện vấn đề trong việc công kích của mình, khóe miệng thoáng hiện một nụ cười mỉa mai. Tay không loạn, chỉ quyết biến ảo, những Hỏa điều còn lại đang bao vây Từ Thanh Phàm bỗng dừng đều phát nổ, hóa thành hỏa linh tinh hoa tinh thuần, dung nhập đến dư thừa vào trong cơ thể của Hỏa điều.

Cứ như vậy, liệt diễm trên thân Hỏa điều trên người ngày càng mãnh liệt hơn, uy lực tức thì tăng lên. Hơn nữa, Hỏa điều tuy giảm đi nhưng vẫn còn gần trăm con, số lượng giảm nhiều khiến Phượng Thanh Thiên điều khiển linh hoạt hơn. Cho nên Hỏa điều vẫn như cũ vững vàng vây kín đường lui của Từ Thanh Phàm. Nhất thời, hắn cảm nhận được uy hiếp từ những Hỏa điều tăng lên nhiều.

Theo thời gian trôi, Từ Thanh Phàm phát hiện không gian mình có thể sử dụng để tránh né càng ngày càng nhỏ, tình hình ngày càng bất lợi. Cho nên vừa không ngừng né tránh vừa suy tính tìm đối sách.

Hỏa điều đông, không gian càng ngày càng nhỏ, nếu chỉ né tránh không thì không ổn. Hơn nữa những Hỏa điều này tuy thể tích rất nhỏ nhưng bên trong lại ngưng tụ một lượng lớn hỏa linh khí. Nếu dùng Thiết Bò Diệp ngành kháng phòng ngự thì miễn cưỡng có thể chịu đựng được hai, ba mươi lần oanh kích, nhiều hơn thì bản thân nhất định sẽ bị nổ tan tành, xương cốt cũng không còn.

Rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

-Ài, xem ra chỉ có thể mạo hiểm đánh cược một lần.

Từ Thanh Phàm âm thầm than thở.

Nghĩ tới đây, mười ngón tay Từ Thanh Phàm liên tiếp bắn ra vô số Nhận thảo cùng Bạo viêm hoa hướng Hỏa điều ở xung quanh bay tới. Nhất thời trên không trung hoa thảo cùng Hỏa điều bay lượn, tràng diện trông cực kỳ diễm lệ.

Phượng Thanh Thiên biết, nếu như Hỏa Diệu không thể trực tiếp đánh thẳng vào người Từ Thanh Phàm, thì chỉ dựa vào uy lực của những lần bạo tạc rất khó tạo thương tổn cho Từ Thanh Phàm. Vì vậy vội vàng không chế Hỏa Diệu tránh né công kích của Từ Thanh Phàm.

Nhưng bởi vậy, thế công của Hỏa Diệu dưới sự khống chế của Phượng Thanh Thiên không khỏi hơi bị kiềm hãm. Mà lúc này, trong nháy mắt mười ngón tay của Từ Thanh Phàm lại liên tiếp biến ảo không ngừng. Quanh mình Thiết bồ diệp có thể phòng thủy hỏa đao thương, không ngừng được hóa ra, cùng tụ lại một chỗ hóa thành bức tường vững chãi bảo vệ thân hình của Từ Thanh Phàm, không để một khe hở, tư thế quyết ngạnh kháng “Hỏa Diệu Thuật” của Phượng Thanh Thiên.

Thấy biểu hiện của Từ Thanh Phàm, nét tiểu ý trên mặt Phượng Thanh Thiên càng thêm rõ ràng, như đang cười nhạo Từ Thanh Phàm không biết tự lượng sức mình. Hai tay liên hợp lại, Hỏa diệu theo bốn phương tám hướng nhất tề điên cuồng hướng Từ Thanh Phàm phóng đi. Trong nháy mắt đã vọt tới Thiết Bồ Diệp đang bao quanh thân người Từ Thanh Phàm, va chạm kịch liệt xảy ra

Theo hướng Hỏa diệu va chạm, những tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc liên tiếp vang lên, ở phía dưới tiếng kinh hô của mọi người cũng liên tiếp không ngừng. Kim Thanh Hàn thì càng nhìn chăm chăm tình cảnh trên lôi đài, hai nắm tay siết chặt đến mức trắng bệch, thần sắc khẩn trương, hiển nhiên đang rất lo lắng cho sự an nguy của Từ Thanh Phàm. Đáng tiếc Hỏa diệu liên tiếp phát nổ khiến khói bụi tràn ngập che lấp không gian xung quanh Từ Thanh Phàm và Phượng Thanh Thiên, che lấp tầm nhìn của những người đang quan sát xung quanh, nhất thời, lôi đài trở thành một mảng hỗn độn, không phân biệt được rõ ràng cái gì.

Cuối cùng, gió thổi bụi tan, dần dần khói bụi trên lôi đài biến mất đi. Khung cảnh trường đấu rốt cục cũng khôi phục, rồi hiện ra trước mắt mọi người.

Lại thấy chỗ Từ Thanh Phàm vừa đứng chỉ là một đồng đồ nát, khắp nơi trên đất ngập tràn những mảnh vụn của Thiết bồ Diệp. Dưới bạo tạc mạnh mẽ thừa uy lực của Hỏa diệu, thậm chí ngay cả lớp đá cũng bắt đầu vỡ vụn..

Nhưng không hề thấy thân ảnh của Từ Thanh xuất hiện.

Lẽ nào Từ Thanh Phàm đã bị Hỏa Diệu thuật của Phượng Thanh Thiên làm cho nổ tung cả thân xác rồi?

Thấy tình cảnh này, Phượng Thanh Thiên hơi nhíu mày, trong lòng có chút bất an. Loại bất an này không phải vì cảm giác hấn đã ra tay giết Từ Thanh Phàm mà có. Tỷ thí nội môn Cửu Hoa môn luôn chú ý thực chiến, cho nên mỗi lần đại hội nội môn đều có ít nhất một hai đệ tử bị giết lầm. Hơn nữa theo tính cách Phượng Thanh Thiên, hấn tuyệt không vì lỡ tay giết một người không liên quan gì đến mình mà trong lòng phải bất an. Hấn chỉ cảm thấy theo thủ đoạn của Từ Thanh Phàm, thì không thể dễ dàng bị mình giết chết như vậy.

Trên đài cao nơi các trưởng lão an tọa.

Vốn đang lắng lắng ngồi quan khán tỷ thí, Trương Hoa Lăng đột nhiên cười nói

- Từ Thanh Phàm thật ra là một người có tâm tư cẩn trọng, tính cách cũng coi là cứng cỏi, nếu như không phải thiên phú quá kém, thì cũng là một nhân tài có thể đào tạo.

Còn Chu Hoa Hải vẫn có ấn tượng không tốt với Từ Thanh Phàm chỉ khề gặt đầu, ánh mặt lộ ra thần sắc suy tư.

- Hừ, nhưng hấn xem Phượng Thanh Thiên quá đơn giản rồi, tuy có thủ đoạn, nhưng trận này hấn nhất định sẽ thua.

Hứa hộ pháp lạnh lùng nói, đối với người đã hủy đi đạo hạnh của đệ tử hấn thì bất mãn là điều tất nhiên.

Nghe Hứa hộ pháp nói, những trưởng lão còn lại trầm ngâm không nói, hiển nhiên là đồng ý với nhận định của Hứa hộ pháp.

Trên lôi đài.

Đang lúc Phượng Thanh Thiên cau mày không nói nhìn về vị trí của Từ Thanh Phàm thì dị biến xuất hiện!

Ở nơi đó đột nhiên hiện lên hơn mười cái Thiết Đằng, mạnh mẽ bất ngờ phóng tới phía Phượng Thanh Thiên. Quá đột ngột đến nỗi Phượng Thanh Thiên chưa kịp phản ứng đã bị vây chặt lại, giống hệt như bánh chưng. ^^

Đồng thời, thân hình Từ Thanh Phàm từ phía sau Phượng Thanh Thiên dần dần hiện rõ, dáng vẻ vô cùng chạt vật, khỏe miệng máu tươi không ngừng tuôn ra, hiển nhiên dưới đòn công kích vừa rồi của Phượng Thanh Thiên đã bị thương không nhẹ. Nhưng hiện tại Từ Thanh Phàm đã bất chấp tình trạng của mình, tay phải vung lên “Khô Vinh xích” hóa thành một đạo thanh quang chớp nhoáng đâm tới Phượng Thanh Thiên.

Hóa ra khi Phượng Thanh Thiên không chế Hỏa Diệu trong nháy mắt đồng loạt vọt tới hắn, Từ Thanh Phàm đột nhiên dùng “Thiết Bồ Diệp” làm lá chắn, rồi nhân cơ hội đó thoát thân ra; dùng “Khô Vinh xích” chặn đứng mấy Hỏa Diệu đang tiến lại gần, sau đó mượn tình cảnh khi Hỏa Diệu cùng Thiết Bồ Diệp va chạm bạo tạc, đem tốc độ đề thăng tới cực hạn, rồi lợi dụng sương mù sinh ra tại nơi có bạo tạc, sử dụng “Ẩn thân thuật” trốn ra phía sau Phượng Thanh Thiên, cuối cùng đợi khi Phượng Thanh Thiên lơ là cảnh giác, trong nháy mắt đột nhiên phát động tập kích.

Thế nhưng Từ Thanh Phàm bởi vì liên tục mượn sức mạnh nơi Hỏa Diệu bạo tạc để đề thăng tốc độ, nên không tránh khỏi bị nội thương nghiêm trọng. Nội tạng đảo lộn, máu tươi không ngừng từ trong miệng Từ Thanh Phàm tuôn ra. Một đòn kia là tất cả lực lượng còn lại trong cơ thể Từ Thanh Phàm, cho nên thắng hay bại đều dựa vào hành động vừa rồi.

Giờ khắc này, trải qua sự chiến đấu đẫm máu cùng đối kháng kịch liệt, Từ Thanh Phàm đã quên đi mục đích khiến mình tham gia đại hội nội môn lần này, đã quên mình chỉ cần đứng thứ ba là đủ, trong đầu hắn hiện giờ chỉ có một ý nghĩ là phải đánh bại người dường như không bao giờ thất bại này - Phượng Thanh Thiên!

Đáng tiếc, Từ Thanh Phàm cuối cùng cũng phải thất vọng.

Ngay trong nháy mắt khi “Khô Vinh Xích” chặn đánh trước mặt Phượng Thanh Thiên, một cây Hồng sắc trường trượng đột nhiên xuất hiện, trên thân trượng tản ra quang mang hỏa hồng cường liệt, hồng mang phun ra nuốt vào mơ hồ như Liệt diễm. Đầu trượng điêu khắc một con Phượng Hoàng trông rất sống động, hai mắt Phượng Hoàng lóe ra hồng mang thần bí. Ba cái đuôi của Phượng Hoàng kéo dài đến tận đuôi trượng, vô cùng lộng lẫy. Cây trường trượng này có uy lực cường đại, đơn giản chặn đứng sự công kích từ “Khô Vinh Xích” của Từ Thanh Phàm.

Mà một đòn kia đã hao tổn tia linh khí cuối cùng trên người Từ Thanh Phàm, cho nên sau một lúc “Khô Vinh Xích” bị cây trường trượng ngăn chặn, dường như mất đi lực không chế, rơi xuống mặt đất.

- Leng keng!

Theo thanh âm vang lên của “Khô Vinh Xích” khi chạm đất, Từ Thanh Phàm cũng đã tiêu hao hết lực lượng trong cơ thể, lão đảo ngã xuống đất. Đồng thời trong lòng cũng không kìm được mà nở nụ cười khổ não.

- Quả nhiên, cho dù là ta dùng hết toàn lực cũng vô pháp chiến thắng Phượng Thanh Thiên. Cũng tốt, dù sao mục đích của ta chỉ là đứng thứ ba để thu hồi lại di vật của sư phụ, cũng không tổn thất cái gì. Hơn nữa lần này chí ít cũng khiến Phượng Thanh Thiên phải sử dụng pháp khí, biết thêm một ít thực lực ẩn giấu của hắn, coi như là đã giúp được Kim Thanh Hàn.

Từ Thanh Phàm đang nằm trên lồi dãi, hắn cũng chẳng còn sức lực mà đứng dậy, yên lặng suy nghĩ.

Lúc này, Phượng Thanh Thiên chậm rãi xoay người lại. Trên người đột nhiên toát ra tầng tầng Liệt diễm, nháy mắt đốt sạch sẽ những Thiết đằng đang quấn trên người. Tiếp theo tay phải khẽ vung lên, Hồng sắc trường trượng đang trôi nổi trên không trung bất chợt bay trở về trong tay của hắn. Đến lúc này, hắn mới cúi đầu chú mục nhìn Từ Thanh Phàm đang một mình nằm trên mặt đất, đột nhiên nhẹ giọng nói:

- Xin lỗi.

Nghe Phượng Thanh Thiên nói, Từ Thanh Phàm sửng sốt, không biết hắn vì sao lại nói như vậy, Phượng Thanh Thiên thoát nhìn đầu phải là người vì đã thương đồng môn mà chịu nói lời xin lỗi.

Thấy ánh mắt Từ Thanh Phàm có vẻ nghi hoặc, Phượng Thanh Thiên tiếp tục nhẹ giọng nói:

- Người là một đối thủ đáng kính trọng, cứng cỏi, nhạy bén, vì thắng lợi mà không để ý đến nguy hiểm, còn buộc ta phải sử dụng pháp khí “Phượng Linh Trượng” để phòng ngự. Lúc đầu ta đã xem thường người.

- Nhưng ta vẫn thua.

Từ Thanh Phàm cười khở nói.

- Thua và thắng, không phải chỉ phân biệt đơn giản như thế. Người tuy thua trận này, nhưng người nhận được sự tôn trọng của ta.

Phượng Thanh Thiên bình thản đáp

- Được người kính trọng thì ta nên thấy vinh hạnh à?

Từ Thanh Phàm vừa cố gắng kiềm chế những chấn động bên trong lồng ngực, vừa nhẹ giọng hỏi, vô tình phát hiện nội thương lần này vượt xa tưởng tượng của hắn.

- Đúng thế! Ở Cửu Hoa Môn, người có thể làm cho ta kính trọng không nhiều.

Phượng Thanh Thiên thanh âm tuy bình tĩnh nhưng ẩn sâu bên trong lại hàm chứa sự kiêu ngạo

- Trận đấu, Phượng Thanh Thiên thắng.

Lúc này, một trưởng lão trên đài cao đứng dậy tuyên bố.

Theo thanh âm tiêu tán dần của trưởng lão, mọi người vây xem phía dưới đột nhiên phát ra âm thanh ủng hộ mạnh mẽ, một phần chúc mừng Phượng Thanh Thiên đạt được thắng lợi, một phần vì trận đấu quá ngoạn mục giữa Từ Thanh Phàm và Phượng Thanh Thiên.

Tỷ thí vừa kết thúc, trong nháy mắt Kim Thanh Hàn đã lách mình đến lôi đài, đầu tiên là lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Phượng Thanh Thiên, sau đó ngồi xổm xuống nâng Từ Thanh Phàm dậy, nhẹ nhàng hỏi:

- Từ sư huynh, huynh cảm thấy thế nào?

Nghe giọng nhẹ nhàng hiềm thấy của Kim Thanh Hàn, Từ Thanh Phàm trong lòng không khỏi thấy ảm áp, sau đó khoan thai an ủi:

- Không có gì, chỉ bị nội thương nhẹ thôi.

Nói đến đây, Từ Thanh Phàm cuối cùng không ngăn được khí huyết đang bốc lên trong lồng ngực, hộc ra một ngụm máu lớn.

Thấy Từ Thanh Phàm đột nhiên phun máu tươi nhuộm đỏ cả vạt áo, Kim Thanh Hàn biến sắc. Hai tay đặt ở “Cự huyệt” của Từ Thanh Phàm, chậm rãi đưa một đạo linh khí tiến nhập vào cơ thể Từ Thanh Phàm để thăm dò tình huống, thăm dò xong sắc mặt Kim Thanh Hàn đại biến, nội thương của Từ Thanh Phàm vượt xa tưởng tượng của hắn, e rằng ngày thứ hai quyết chiến tranh tam, tứ cũng không thể tham gia.

- Từ sư huynh, huynh không nên liều mạng như vậy a.

Kim Thanh Hàn trầm giọng nói.

- Không sao, chỉ ít chúng ta cũng biết thêm về thực lực ẩn dấu của Phượng Thanh Thiên. “Phượng Linh trượng” của hắn hết sức lợi hại, đệ cùng hắn tỷ thí phải vô cùng cẩn thận.

Từ Thanh Phàm thản nhiên vừa cười vừa nói, chỉ là đáng cười mang theo chút đau đớn.

Nghe Từ Thanh Phàm nói, Kim Thanh Hàn ngẩn cả người. Hắn thật không ngờ Từ Thanh Phàm liều mạng tỷ thí với Phượng Thanh Thiên chỉ vì muốn giúp mình hiểu hơn về thực lực ẩn dấu của Phượng Thanh Thiên! Kim Thanh Hàn trời sinh tính tình lãnh đạm, song hiện giờ hắn thật sự thấy cảm động vì những gì Từ Thanh Phàm đã làm.

Vẫn đứng một mình trên lôi đài, lắng nghe hai người Từ Thanh Phàm tâm sự, Phượng Thanh Thiên ánh mắt không chớp, nhưng không hiểu hắn nghĩ đến điều gì. E rằng trong khoảnh khắc này, trong lòng hắn cũng hơi mong ước có được tình bằng hữu?

Một người nếu như cô đơn quá lâu, sẽ có lúc khát khao những thứ này.

Được Kim Thanh Hàn đưa linh khí vào cơ thể, Từ Thanh Phàm cảm giác linh khí vận chuyển trong người mình như linh hoạt hơn chút, liền đẩy Kim Thanh Hàn ra, miễn cưỡng đứng dậy

Hắn không thích bộ dạng không còn chút sức lực rồi ngã nhào trên đất của mình.

Sau khi được Kim Thanh Hàn đỡ xuống dưới, Từ Thanh Phàm nói:

- Kim sư đệ, hiện giờ đến lượt đệ tỷ thí rồi, không cần trông nom huynh làm gì, huynh không sao đâu.

Nói xong, Từ Thanh Phàm vỗ vỗ vai Kim Thanh Hàn cổ vũ, sau đó xoay người đi về phía hậu sơn. Hắn lần này thụ thương rất nghiêm trọng, có khả năng còn ảnh hưởng đến trận tranh vị trí ba, bốn ngày mai. Cho nên bất chấp trận tỷ thí của Kim Thanh Hàn, hắn không ở lại xem mà vội vàng trở lại động phủ tại hậu sơn, tranh thủ thời gian để chữa trị thương thế cho bản thân.

Nhìn bóng lưng Từ Thanh Phàm đang lao đảo rời đi, ánh mắt Kim Thanh Hàn đầy phức tạp. Hắn biết Từ Thanh Phàm luôn không thích tranh đấu. Sở dĩ lần này tham gia đại hội nội môn là vì muốn thu hồi lại di vật thứ ba của sự phụ hắn - Tam Trọng Thanh Lăng. Nhưng lần này vì hỗ trợ mình, mà sư huynh trong lúc quan trọng nhất đã bị nội thương nghiêm trọng. Kim Thanh Hàn nhất thời không rõ tâm tình của mình, là cảm động? Hay là áy náy? Hay vui mừng vì có một bằng hữu như vậy?

- Cho tới giờ đều là Từ sư huynh trợ giúp ta, bây giờ ta cũng nên vì Từ sư huynh làm một việc gì đó.

Kim Thanh Hàn tự nhắc nhở mình.

Nghĩ tới đây, trên người Kim Thanh Hàn kim quang chậm rãi xuất hiện, cũng không để ý đến Từ Thanh Phàm đang nhìn hắn với ánh mắt khích lệ, mà xoay người bước tới lôi đài. Mỗi bước tiến, kim quang trên người hắn lại lên ba phần, đến khi Kim Thanh Hàn lên đến lôi đài, kim quang trên người hắn đã rực rỡ như một ánh mặt trời, cực kì chói mắt. Tiếp đó, kim quang biến mất, một bộ “Kim Sắc Khải Giáp” do Kim linh khí biến ảo thành bao trùm toàn thân của hắn. Chỉ để lại khe hở nơi đôi mắt, trông giống như trọng giáp của binh sĩ thế tục. Trong tay không biết lúc nào đã xuất hiện một “Kim Sắc Trọng Phủ”. Hình dáng uy vũ vô cùng.

Nghênh tiếp hắn trong trận tỷ thí này chính là người đang giữ vị trí thứ ba Lữ Thanh Phong, ánh mắt Lữ Thanh Phong lộ vẻ khiếp sợ, nét tiêu ý cùng bộ dáng uể oải đã không thấy đâu nữa.

- Kim Linh giáp!! Đúng là Kim Linh giáp! Không phải đạo thuật này trong vòng bảy trăm năm nay không một người đệ tử hàng Tích Cốc Kỳ tại Cửu Hoa môn có thể luyện thành sao?

Phía dưới những người đang xem ồ lên.

40. Như Nguyễn

Ngày hôm sau cuộc tỷ thí với Phượng Thanh Thiên, ở chỗ Từ Thanh Phàm, thời gian đã tới quá muộn. Ánh mặt trời xuyên qua khe cửa sổ, chiếu vào căn phòng của Từ Thanh Phàm, tạo thành các vệt sáng lốm đốm. Bên ngoài, các chú chim kêu hót không ngừng, cả thế giới như tràn ngập xuân ý.

Trong phòng, Từ Thanh Phàm đang ngồi xếp bằng trên giường, an tĩnh nhập định. Quảng sáng hai màu xanh, xám trên người hắn không ngừng tuôn ra thu vào. Hai quảng sáng đó biến ảo dưới ánh mặt trời khiến hình dạng cả căn phòng cũng mơ hồ ảo ảo.

- Hô.....

Từ Thanh Phàm thở ra một hơi dài, cuối cùng đã từ trong nhập định tỉnh lại, chậm rãi mở hai mắt, trong ánh mắt hiện lên sự hài lòng hòa lẫn với tâm tình phức tạp bất đắc dĩ.

Ngày hôm qua cùng Phượng Thanh Thiên tỷ thí, không chỉ làm cho linh khí của hắn bị tiêu hao hết, mà nội thương còn nghiêm trọng vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Thậm chí có thể ảnh hưởng đến trận đấu tiếp theo. Vào đường cùng, Từ Thanh Phàm chỉ còn các đòn ba khối “Mộc Linh Đan” để khôi phục linh khí trong cơ thể.

“Mộc Linh Đan” là đan dược mà mười năm trước Lục Hoa Nghiên khi còn sống đã dùng máu tươi của “Thanh Long Mãng” cùng với hơn mười loại linh dược ngàn năm, sử dụng linh căn mà luyện chế thành. Hai loại vật liệu này cho dù ở tu tiên giới cũng khó có thể tìm được, công hiệu cực kỳ lớn, từ đó có thể thấy được sự trân quý của “Mộc Linh Đan”. Sau đó, chưa đến một ngày rưỡi, công lực đã hồi phục, hơn nữa linh khí trong cơ thể cũng được gia tăng rất nhiều. Hiện giờ, cảnh giới của hắn chỉ còn cách Linh Tịch kỳ một đường chỉ nhỏ. Nhưng xét về công lực mà nói, Từ Thanh Phàm đã không còn ở dưới Kim Thanh Hàn cùng Phượng Thanh Thiên.

Nhưng dù sao “Mộc Linh Đan” cũng chỉ giúp Từ Thanh Phàm điều chỉnh lượng Mộc át chí khí trong cơ thể mà thôi, đối với việc trị liệu cũng không có hiệu quả rõ ràng. Cho nên dùng “Mộc Linh Đan” có lợi mà cũng có hại. Sau khi linh khí trong cơ thể được kích động, mặc dù công lực tăng mạnh, nhưng nội thương cũng không hề giảm bớt, ngược lại càng trở nên nghiêm trọng hơn. Điều đáng nói là tại đại hội lần này, chỉ trong một thời gian ngắn, Từ Thanh Phàm đã liên tiếp sử dụng “Mộc Linh Đan”, được lực mạnh mẽ ép linh khí tăng lên, nhưng đối với sự phát triển cảnh giới sau này của hắn lại có vấn đề hết sức bất lợi. Mà khả năng có thể bước vào cảnh giới Kết Đan kỳ lại càng thêm xa vời.

Nội thương nghiêm trọng, cảnh giới bất ổn. Mặc dù thực lực hiện tại của Từ Thanh Phàm tăng cao chưa từng có, nhưng giống như tòa lâu đài trên bờ cát, tuy tráng lệ nhưng lại không thể chịu được bão táp mưa sa. Cho dù trong khi tỷ thí, Từ Thanh Phàm đã phân ra một bộ phận lớn linh khí để bảo vệ tâm mạch ngũ tạng bị thương, nếu không cơ thể đã hỏng mất, hơn nữa rất có thể gặp phải nguy cơ bị tẩu hỏa nhập ma.

-Chẳng lẽ thành tựu cao nhất mà ta có thể đạt được chỉ là Linh Tịch sao?

Cảm nhận được tình trạng của cơ thể mình, phát hiện thấy Mộc át chí khí của Sơn Tinh Mộc Quái đã được luyện hóa ba phần tư, Từ Thanh Phàm cười khổ rồi lắc đầu:

-Cảnh giới bất ổn thì kệ cảnh giới bất ổn, mặc kệ thế nào, thực lực tăng lên thì hy vọng thu hồi lại di vật của sư phụ cũng lớn hơn một ít.

Vào lúc này, Từ Thanh Phàm cũng chỉ có thể tự an ủi bản thân như vậy.

Đối với việc ngày hôm qua liều mạng chiến đấu chỉ vì trợ giúp cho Kim Thanh Hàn hiểu thêm về thực lực của Phượng Thanh Thiên, Từ Thanh Phàm cũng không rõ thực sự đến bây giờ mình hối hận hay là không hối hận nữa. Hắn chỉ biết là, nếu lần tái đấu này Kim Thanh Hàn lại thua Phượng Thanh Thiên nữa thì sẽ phải chịu đả kích rất lớn. Đã là bằng hữu của nhau, thì phải đem hết khả năng của mình ra để giúp hắn. Nhưng như thế lại khiến cho việc thu hồi di vật của sư phụ bị chậm trễ, có đáng không? Từ Thanh Phàm không biết. Cũng giống như hắn không biết nếu có thêm một cơ hội nữa, hắn có còn làm giống như vậy không?

Có lẽ, chỉ khi cơ hội đó chính thức xuất hiện, Từ Thanh Phàm mới biết được đáp án trong mình ra sao?

Thực ra mọi người lúc bình thường cũng không thực sự hiểu rõ được bản thân. Những chuyện như tự nhận mình là người có ý chí kiên định, nhưng cuối cùng lại bị cám dỗ, đã không còn là chuyện gì lạ lùng., cũng giống như rất nhiều người được cho là nhu nhược, nhưng đến phút cuối cùng lại bộc phát ra dũng khí trước nay chưa từng có. Con người, luôn luôn đến phút cuối mới biết được suy nghĩ thực sự trong lòng mình.

Từ Thanh Phàm hít sâu một hơi, trong lòng có xáo động đã bình tĩnh lại. Nếu đã làm, thì không có thời gian để hối hận. Bây giờ Từ Thanh Phàm đang nghĩ đến trận đấu tranh ba, tư mà mình sắp tham gia vào chiều nay. Chỉ cần chiến thắng trong trận này, hắn có thể danh chính ngôn thuận thu hồi lại di vật của sư phụ.

Dựa theo lịch thi đấu, trận chung kết giữa Kim Thanh Hàn cùng Phượng Thanh Thiên diễn ra vào sáng mai. Mà vào giờ Ngọ hôm nay thì Bạch Thanh Phúc, Vương Thanh Tuấn, Lâu Thanh Tùng sẽ tỷ thí để tìm ra đệ ngũ danh. Đến chiều, chỉ còn lại Từ Thanh Phàm cùng Lữ Thanh Thượng tỷ thí tìm ra vị trí thứ ba, thứ tư.

Mặc dù ngày hôm qua Từ Thanh Phàm không chứng kiến trận tỷ thí giữa Kim Thanh Hàn và Lữ Thanh Thượng, nhưng hắn tin rằng người thắng nhất định là Kim Thanh Hàn. Đối với Kim Thanh Hàn hắn thập phần tự tin, bởi hắn đã tận mắt chứng kiến sự cố gắng mấy năm gần đây của Kim Thanh Hàn.

Thấy bên ngoài mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, Từ Thanh Phàm biết thời gian đã đến quá trưa, mà trận tỷ thí hôm nay của hắn sắp bắt đầu. Vì vậy Từ Thanh Phàm đứng dậy, chậm rãi đẩy cửa đi ra bên ngoài.

Ngoài cửa, ánh mặt trời chói chang, mà Kim Thanh Hàn đang lẳng lặng đứng dưới ánh mặt trời đó chờ Từ Thanh Phàm xuất hiện.

- Đệ ở đây chờ ta?

Từ Thanh Phàm cười hỏi.

Kim Thanh Hàn gật đầu, hỏi:

- Thương thế trên người huynh thế nào rồi?

-Tốt hơn rồi, không cần phải lo lắng.

Từ Thanh Phàm an ủi nói:

- Ngày hôm qua đệ thắng chứ?

Kim Thanh Hàn gật đầu. Chợt thấy vẻ mặt tái nhợt cùng cước bộ suy yếu của Từ Thanh Phàm, Kim Thanh Hàn vừa lắc đầu, vừa nói:

- Sao huynh không ngồi xuống mà tu dưỡng nhiều thêm một chút? Nội thương nếu không chữa trị nhanh, sau này sẽ để lại di chứng đó.

- Không quan trọng lắm, ta bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.

Từ Thanh Phàm nhẹ nhàng nói:

-Hơn nữa ta phải cùng Lữ Thanh Thượng tỷ thí ngay. Trận này vô cùng quan trọng, có thể lấy lại di vật của sư phụ hay không hoàn toàn dựa vào nó. Không thể để lỡ được, tốt hơn là đi sớm một chút.

- Không cần đi sớm như vậy, nói không chừng Lữ Thanh Thượng còn đến muộn hơn huynh ấy chứ?

Nghe thấy lời này của Kim Thanh Hàn, Từ Thanh Phàm thấy kinh ngạc, phát hiện trên mặt Kim Thanh Hàn lộ ra nét cười châm chọc.

Nhưng Từ Thanh Phàm cũng không chú tâm xem vẻ tiểu ý của Kim Thanh Hàn có ý gì, chỉ dẫn trước đi về phía ngọn núi, bởi vì trận tỷ thí sắp bắt đầu ngay rồi.

Trên đường, gió xuân hiu hiu thổi, bóng râm trải đầy.

- Được rồi, thế trận tỷ thí lúc trưa cuối cùng ai là người thắng?

Từ Thanh Phàm hỏi.

- Vương Thanh Tuấn

Kim Thanh Hàn nói

- Là hắn ư?

Từ Thanh Phàm kinh ngạc nói:

- Thế Bạch sư huynh thì sao?

- Cái tên Vương Thanh Tuấn này thực sự rất mạnh, dễ dàng đánh bại Thịnh Vũ Sơn, cho dù Thịnh Vũ Sơn có sử dụng toàn bộ thân thông của hắn, cũng không chống cự được chút nào. Còn Bạch sư huynh mặc dù chiến thắng Lô Thanh Tùng, nhưng vẫn thua dưới tay Vương Thanh Tuấn.

Nói tới đây, Kim Thanh Hàn không nhìn được nhú mày, tiếp tục nói:

- Mặc dù trận tỷ thí của Bạch sư huynh cùng Vương Thanh Tuấn vô cùng đặc sắc, nhưng đệ vẫn có cảm giác hắn đang ẩn dấu thực lực.

Nghe Kim Thanh Hàn nói, Từ Thanh Phàm không khỏi nhớ đến hắn chưa từng nhìn thấy ánh mắt tình cảm chân thật nào từ Bạch Thanh Phúc, liền thở dài nói:

- Bạch sư huynh này làm việc thật sự là cao thâm khó lường.

Từ Thanh Phàm đang dẫn trước, hai người phi hành với tốc độ cực nhanh. Lúc đang nói chuyện thì đã tới sân lớn trước Lăng Hoa điện.

So với các trận đấu trong tứ cường, số người vây xem trên sân rõ ràng là có giảm đi.

- Có lẽ mọi người có thói quen chú ý tới những người thắng cuộc, cho nên với kẻ thua cuộc thì hứng thú giảm đi nhiều sao?

Từ Thanh Phàm trầm nghĩ.

Nhưng điều làm cho Từ Thanh Phàm cảm thấy kì quái, chính là việc mọi người trên sân đang nhìn về hướng mình với ánh mắt cực kỳ kính sợ. Chính xác hơn, ánh mắt đó là nhìn về phía Kim Thanh Hàn.

Từ Thanh Phàm tuy tò mò, nhưng tiếng chuông đã không ngừng vang lên. Hắn cũng đành đi về phía lôi đài, định sau khi tỷ thí kết thúc sẽ hỏi rõ Kim Thanh Hàn.

Theo từng bước chân Từ Thanh Phàm đi lên lôi đài, trong lòng hắn cũng xuất hiện chút khẩn trương nho nhỏ. Đây là lần cuối cùng tham gia tỷ thí trong đại hội này của hắn, cũng là trận quan trọng nhất. Chỉ cần thắng trận này, Từ Thanh Phàm có thể lấy lại di vật của Lục Hoa Nghiêm. Nhưng một khi thất bại thì mọi cố gắng trước đây đều trở thành công cốc.

Lữ Thanh Thượng được cho là ứng cử viên số ba của đại hội lần này. Cũng không phải là hắn tự phong, mà tại Cửu Hoa Môn, danh tiếng của hắn đã sớm truyền đi, hắn nổi tiếng dựa vào sự đa mưu túc trí cùng với việc chế phù, bày trận. Với sự trợ giúp của phù chú cùng trận pháp, hắn có thể dễ dàng chiến thắng đối thủ có thực lực mạnh hơn mình rất nhiều. Trước tỷ thí cùng Bạch Thanh Phúc mặc dù bị thua, nhưng dễ thấy hắn là một đối thủ khó chơi. Với một đối thủ như vậy, nói thật chính Từ Thanh Phàm cũng không nắm chắc khả năng chiến thắng của mình.

- Đã tới bước này, thế nào cũng phải thắng

Từ Thanh Phàm trầm nghĩ.

Nhưng kì quái thay, khi Từ Thanh Phàm đứng trên lôi đài một hồi lâu cũng vẫn không thấy thân ảnh Lữ Thanh Thượng đâu. Mà khi Lữ Thanh Thượng rề rà mãi không đến, mọi người trên sân cũng dần phát ra những xao động rất nhỏ.

- Chuyện gì xảy ra thế? Lữ Thanh Thượng sao lại không tới, chẳng lẽ hắn không sợ bị hủy tư cách thi đấu sao?

Tận đáy lòng Từ Thanh Phàm cũng thấy kì quái trầm nghĩ.

Lại qua ba tuần hương, mọi người dưới sân dần dần cảm thấy không chịu được nữa. Đúng lúc đó, phía chân trời đột nhiên xuất hiện một đạo sáng mờ, tốc độ vô cùng nhanh hướng tới sân bay tới. Sau khi đạo sáng này ngừng lại trên không trung, ánh sáng tan biến, chỉ thấy xuất hiện một lão giả khô gầy đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, lẳng lặng đứng giữa không trung.

Khi lão giả này xuất hiện, trên đài cao, từ trường môn Trương Hoa Lăng cho tới mấy trưởng lão bình thường cùng đứng dậy chấp tay hành lễ với lão giả kia. Hiển nhiên địa vị của lão giả này tại Cửu Hoa Môn cực cao.

Lão giả này cũng chấp tay hướng lên trên đài cao hành lễ, sau đó ánh mắt bắt đầu tìm kiếm trên sân. Nhìn thấy Từ Thanh Phàm, ánh mắt hơi ngừng lại một chút, rồi lại tìm tiếp. Rốt cục, ánh mắt của lão giả này dừng trên người Kim Thanh Hàn.

Sau khi thấy Kim Thanh Hàn, ánh mắt lão giả trở nên sắc bén, khí thế hùng hậu trên người hướng về phía Kim Thanh Hàn phát tác. Mặc dù Kim Thanh Hàn thiên tư trác tuyệt, trời sinh đã cao ngạo, nhưng dù sao trong thời gian tu luyện ngắn, cảnh giới cũng chỉ là Tích Cốc hậu kỳ, tuy chỉ còn cách Linh Tịch kỳ một khoảng ngắn, nhưng vẫn còn cách biệt rất lớn so với lão giả nọ. Trong lúc nhất thời không chịu được uy áp của lão giả, liền tụt lùi ra sau ba bước mới ổn định được thân hình.

Chúng kiến bộ dáng của Kim Thanh Hàn, lão giả nọ không khỏi có chút kinh ngạc, nguyên lai hắn muốn mượn uy lực trên người khiến Kim Thanh Hàn phải quỳ trên mặt đất. Nhưng không ngờ trước khí thế của mình, Kim Thanh Hàn chỉ lui về sau có ba bước.

- Hừ...!

Một tiếng hừ lạnh vang lên, mặc dù thanh âm trầm thấp nhưng lại vang vọng tận chân trời, không ngừng lặp đi lặp lại trên Cửu Hoa Sơn.

Vốn lão giả này vẫn muốn làm thứ gì đó, nhưng trên đài cao, sự phụ của Kim Thanh Hàn, một lão giả có vẻ mặt màu vàng thần nhiên, bất ngờ phát ra tiếng hừ lạnh cảnh báo.

Lão giả khô gầy kia hiển nhiên đối với sự phụ của Kim Thanh Hàn có chút cổ kị, vì vậy chỉ hung hăng trừng mắt liếc nhìn Kim Thanh Hàn một cái, sau đó đưa giọng nói với mọi người:

-Đồ nhi của ta, Lữ Thanh Thượng, bởi vì hôm qua tỷ thí bị thương quá nặng, nên hôm nay không thể tham gia thi đấu được, tuyên bố bỏ cuộc.

Nói tới đây, lão giả lại không nhìn được trừng mắt nhìn Kim Thanh Hàn thêm lần nữa, rồi chợt hóa thành tiên hà, bay về phía xa, trong nháy mắt đã chẳng thấy đâu.

- Vậy là ta thắng ư?

Từ Thanh Phàm nghe được lời lão giả nói, không khỏi hơi cảm thấy khó tin, ngây người suy nghĩ.

Trên cao, một vị trưởng lão tuyên bố hắn đã thắng trận tỷ thí này. Đến lúc đó Từ Thanh Phàm mới tin là thật.

Trong lúc nhất thời, có cảm giác thoải mái tự nhiên, sự thoải mái này không chỉ bởi cuối cùng hắn đã đạt được danh hiệu đệ tam, thu hồi lại được di vật của Lục Hoa Nghiêm, mà còn bởi hắn biết mình không cần hao tâm tổn sức tham gia tranh đấu trận này nữa. Nói về bản tính của Từ Thanh Phàm thì, hắn vốn thích ẩn dật, chán ghét chiến tranh, mấy ngày nay ngày nào cũng vì tỷ thí mà phải hao tổn tâm trí, đúng là làm khó hắn.

Thấy được thần thái với những lời của lão giả, lại nhớ đến những lời khó hiểu của Kim Thanh Hàn, cùng ánh mắt kinh sợ của mọi người khi nhìn thấy Kim Thanh Hàn, Từ Thanh Phàm cũng hơi đoán được chuyện gì, vì vậy sau khi đi xuống đài liền hỏi ngay Kim Thanh Hàn:

- Tất cả mọi chuyện đều do đệ sắp xếp phải không?

Kim Thanh Hàn gật đầu, thần nhiên nói:

- Huynh vì giúp đệ thăm dò thực lực của Phương Thanh Thiên mà bị trọng thương, nên đệ nghĩ cũng nên làm gì đấy giúp huynh.

Vốn là hôm qua, sau khi Từ Thanh Phàm trở lại hậu sơn chữa thương, thì Kim Thanh Hàn cảm nhận được Từ Thanh Phàm vì giúp mình mà bị trọng thương, thậm chí có thể vì thế mà lỡ mất trận quyết đấu quan trọng tranh ba, tư của Từ Thanh Phàm, cho nên Kim Thanh Hàn đặt quyết tâm phải giúp Từ Thanh Phàm làm gì đó. Vì vậy trong trận tỷ thí với Lữ Thanh Thượng, Kim Thanh Hàn không hề ẩn giấu thực lực, sử dụng ngay đại đạo thuật cường đại “Kim giáp thuật” vốn là vũ khí bí mật của mình.

Trước “Kim Giáp Thuật” có lực phòng ngự vô cùng cường đại, trận pháp phù chú của Lữ Thanh Phương không có chút tác dụng nào, nhưng khi hắn phòng ngự thì lại không đỡ được đòn công kích kim hệ đạo pháp uy lực kinh người của Kim Thanh Hàn. Thảm bại là chuyện đương nhiên. Nhưng đối với Kim Thanh Hàn thì chỉ thắng không là chưa đủ. Cho nên khi gần kết thúc cuộc tỷ thí, Kim Thanh Hàn dùng “Kim Đinh Trắc” liên tiếp tấn công mạnh vào tám kinh mạch của Lữ Thanh Thượng, mặc dù thực sự không gây thương tổn, nhưng cũng cũng làm hắn trong thời gian ngắn không thể chiến đấu được. Vì vậy hôm nay trong tình huống Lữ Thanh Thượng bỏ cuộc, Từ Thanh Phàm đã không chiến mà thắng, đạt được vị trí đệ tam trong đại hội lần này, danh chính ngôn thuận thu hồi di vật “Tam Trượng Thanh Lăng” của Lục Hoa Nghiêm.

Nghe lời tự thuật của Kim Thanh Hàn, Từ Thanh Hàn nhất thời không biết đang có cảm giác gì, do thắng không cần chiến, hay là áy náy đối với Lữ Thanh Thượng? Hoặc có lẽ, là cảm nhận về tình huynh đệ sâu

đậm chẳng?

Tình bằng hữu trong lúc đó không phải là luôn lo nghĩ, tìm mọi cách để trợ giúp cho nhau mà không cần trả ơn đó sao?

41. Quyết Chiến

Hôm nay là trận chung kết, trên khoảng sân rộng đầy những đám người đầy đặc, ồn ào và náo nhiệt. Đường tất cả mọi người trên Cửu Hoa Sơn đều tập trung đến đây vậy.

Sắp tới là trận tỷ thí giữa Phượng Thanh Thiên và Kim Thanh Hàn. Ở Cửu Hoa Môn, hai người này đều có danh tiếng cực lớn, được mọi người gọi là “Cửu Hoa Song Kiệt”.

Nhiều vị trưởng lão bế quan đã lâu năm, cũng nghe thấy điều này, nên đều sớm kết thúc bế quan, đến xem trận chung kết của hai người.

Đưa mắt nhìn lại, trên đài cao của Lăng Hoa điện tựa như xuất hiện một dải tóc mây màu trắng xóa.

Từ Thanh Phàm nghe một vị sư huynh chuyên phụ trách việc xuống núi mua vật phẩm nói rằng bên ngoài Cửu Hoa Sơn mưa xuân đã rơi liên tục ba ngày liền. Nhưng bên trong Cửu Hoa Sơn, vẫn như trước đây, mặt trời rực rỡ, mây trắng tầng tầng lớp lớp, gió nhẹ ẩm áp, hiu hiu thổi lay động vạt áo, mang theo ba phần cảm giác của thế ngoại đào viên.

Nơi nào có người thì ắt sẽ có tranh đấu, thậm chí không có thì cũng có người tạo ra sự đấu tranh, cho dù là thế ngoại đào nguyên hay thánh địa tu tiên cũng vậy. Đại hội nội môn của Cửu Hoa Môn chính là như vậy. May mắn chính là, tràng tranh đấu đầy cao trào này cuối cùng đã sắp kết thúc.

Tuy rằng tối hôm qua Từ Thanh Phàm đã đả tọa tĩnh dưỡng suốt một đêm, nhưng thương thế trên người vẫn chưa khá hơn, chỉ phục hồi được hơn phân nửa. Tuy nhiên, ngày hôm nay hắn vẫn xuất hiện sớm trên sân. Dù hiện tại hắn không có biện pháp gì giúp được Kim Thanh Hàn, nên ở đây xem Kim Thanh Hàn thi đấu sẽ an tâm hơn một chút.

- Ta có cảm giác trận này hẳn Phượng Thanh Thiên sẽ thắng, ai cũng biết Hỏa hệ đạo pháp của hắn chuyên khắc Kim hệ đạo pháp của Kim Thanh Hàn.

-Chưa chắc đã là như vậy. Người không thấy trận tỷ thí trên lôi đài lần trước, Kim Thanh Hàn đã đánh bại ứng cử viên số ba Lữ Thanh Thượng như thế nào sao?

Kim Thanh Hàn sau khi tu thành “Kim Giáp Thuật” đã đạt mức vạn pháp bất xâm. Tại Cửu Hoa Môn, trong gần bảy trăm năm qua, hắn là đệ tử Tích Cốc kỳ đầu tiên tu luyện thành đạo pháp này.

- “Kim Giáp thuật” tuy rằng phòng ngự lợi hại, nhưng có thể chống lại được “Liệt Diễm Phượng Hoàng” của Phượng Thanh Thiên hay sao?

-Nhưng Phượng Thanh Thiên tu luyện Hỏa hệ đạo pháp, cũng không có loại đạo pháp phòng ngự gì cả, hắn cũng rất khó chống lại sự công kích của Kim Thanh Hàn.

Nghe những người ủng hộ xung quanh tranh luận vấn đề ai thắng ai thua giữa Kim Thanh Hàn và Phượng Thanh Thiên, trong lòng Từ Thanh Phàm không khỏi hơi lo lắng. Nói thật, đối với trận tỷ thí này, Từ Thanh Phàm cảm thấy khả năng Phượng Thanh Thiên sẽ thắng cao hơn một chút.

Đây là còn không nói đến việc Phượng Thanh Thiên được gia tộc truyền cho đạo pháp vừa thần bí vừa cường đại, mà chỉ nói đến nếu hai người cùng tu vi, hoặc là thiên phú xấp xỉ nhau. Nhưng Phượng Thanh Thiên từ sáu tuổi đã bắt đầu tu tiên, so với Kim Thanh Hàn đã sớm hơn mười năm tu luyện.

Hơn nữa còn thêm ngũ hành tương khắc, Phượng Thanh Thiên tu luyện Hỏa hệ linh khí chuyên khắc chế Kim hệ linh khí của Kim Thanh Hàn, tính thế nào thì Phượng Thanh Thiên cũng chiếm phần thắng lớn hơn.

Nhưng khi nghĩ đến ánh mắt kiên nghị cùng với vẻ mặt quật cường của Kim Thanh Hàn mỗi lần nói tới Phượng Thanh Thiên, Từ Thanh Phàm lại cảm thấy tất cả mọi việc đều có thể xảy ra. Hiện tại hắn chỉ hy

vọng nếu như Kim Thanh Hàn thua trận tỷ thí này, sẽ không bị đả kích quá lớn. Dù sao tiên lộ cũng dài đằng dặc, tỷ thí không chỉ có một lần.

- Từ sư huynh.

Trong lúc Từ Thanh Phàm đang âm thầm lo lắng, một thanh âm kiều mị đột nhiên vang lên ở sau lưng. Hắn quay đầu lại nhìn, thì ra là Đông Phương Thanh Linh.

- Đông phương sư muội.

Từ Thanh Phàm khẽ mỉm cười chấp tay chào hỏi.

- Từ sư huynh, nội thương của huynh khi tỷ thí với Phượng Thanh Thiên ngày hôm trước đã khỏi chưa? Ta thấy lúc ở trên sân huynh nôn ra rất nhiều máu a.

Đông Phương Thanh Linh ân cần hỏi han. Nhưng sau khi lời vừa cất ra khỏi miệng thì dường như nàng lại cảm thấy lời nói đó quá thân thiết, trên khuôn mặt trắng ngần không khỏi hiện lên một nét đỏ.

Không thể không nói, vẻ mặt đỏ ửng của Đông Phương Thanh Linh thật mê người, trong mắt Từ Thanh Phàm không nhận được mà hiện lên sự kinh ngạc trước vẻ đẹp đó, nhưng hắn vẫn cố nén rung động trong lòng, thản nhiên vừa cười vừa nói:

- Cảm ơn sư muội quan tâm, đã khá hơn nhiều rồi.

-A, vậy là tốt rồi.

Nói xong, hai người liền phát hiện mình lâm vào tình cảnh không còn lời nào để nói. Từ Thanh Phàm chưa từng có kinh nghiệm ở chung với người khác giới, không biết nên khơi mào câu chuyện như thế nào. Mà Đông Phương Thanh Linh thì quen với việc nam nhân đến trước mặt, chủ động bắt chuyện với mình, cho nên bầu không khí thoáng cái trở nên trầm mặc.

Bởi vì trầm mặc, nên càng lộ vẻ ám muội.

Cuối cùng Đông Phương Thanh Linh cũng chiến thắng sự rụt rè của chính mình, trong lòng thầm mắng Từ Thanh Phàm là “Đầu gỗ”, sau đó nói:

-Trận tỷ thí ngày hôm trước của huynh cùng Phượng Thanh Thiên thật đáng tiếc, nhiều lần huynh đã có cơ hội thắng rồi.

Nghe Đông Phương Thanh Linh nói, Từ Thanh Phàm bất giác hồi tưởng lại trận tỷ thí của mình cùng Phượng Thanh Thiên. Đó là lần đầu tiên Từ Thanh Phàm gặp phải tình cảnh lực bất tòng tâm, cho dù dùng bất cứ biện pháp gì đều không có chút hy vọng thắng lợi nào. Không khỏi khe khẽ nói:

- Tỷ thí mà thực lực tương đương với đối thủ thì khi thua mới gọi đáng tiếc. Nhưng Phượng Thanh Thiên thực lực lại hơn xa ta, cho nên thất bại có gì đáng tiếc đâu, tài nghệ không bằng người mà thôi.

- Từ sư huynh, người cũng không thể nói như vậy, huynh nếu có thể chiến thắng ta, sẽ không kém lắm so với Phượng Thanh Thiên kia. Lần này không chiến thắng hắn, vậy lần sau nhất định có thể.

Đông Phương Thanh Linh ngẩng đầu lên, rất nhanh liếc mắt ngắm nhìn Từ Thanh Phàm, phát hiện vẻ mặt hắn có chút mất mát nặng nề, vì vậy vội an ủi.

Nhìn Đông Phương Thanh Linh nói với bộ dáng nghiêm túc, Từ Thanh Phàm nhận không được khẽ cười. Xem ra Đông Phương Thanh Linh này quả nhiên là bị sư phụ nàng làm hư, cho rằng thực lực của mình cùng Phượng Thanh Thiên không sai biệt lắm.

Hơn nữa Từ Thanh Phàm tự biết tư chất của mình, nếu như bây giờ còn không thắng được Phượng Thanh Thiên, sau này khẳng định không bao giờ thắng được. Dù sao theo như Lục Hoa Nghiêm nói, cuộc đời này Từ Thanh Phàm tu vì cực hạn cũng chỉ đến Linh Tịch hậu kỳ. Mà với tư chất Phượng Thanh Thiên, không bước vào Kết Đan kỳ mới là lạ.

Nhưng Từ Thanh Phàm không đành lòng phá hỏng ý nghĩ ngây thơ trong sáng đó. Vì vậy thản nhiên vừa cười vừa nói:

- Hy vọng như thế, đa tạ đông phương sư muội đã cổ vũ.

Đông Phương Thanh Linh đang muốn tiếp tục nói cái gì đó lúc, lại đột nhiên sửa lời nói:

-Nếu Từ sư huynh nói như vậy ta an tâm rồi, lúc này không còn sớm, ta muốn trở về tu luyện một chút.

-Muội không ở lại xem trận chung kết giữa Phượng Thanh Thiên cùng với Kim Thanh Hàn sao?

Từ Thanh Phàm tò mò hỏi.

-Chỉ là hai người tỷ thí bình thường với nhau thôi, ta xem nó để làm gì?

Nghe được Đông Phương Thanh Linh nói, Từ Thanh Phàm không khỏi sửng sốt, không nghĩ tới trong lòng Đông Phương Thanh Linh lại coi Kim Thanh Hàn cùng với Phượng Thanh Thiên bình thường như vậy.

-Từ sư đệ, người đã tới sớm như vậy sao?

Lúc này, khi Từ Thanh Phàm còn đang ngây người nhìn theo bóng dáng của Đông Phương Thanh Linh thì âm thanh của Bạch Thanh Phúc từ phía sau truyền đến.

Bạch Thanh Phúc vẫn với bộ dáng cười tủm tỉm, tựa hồ mấy ngày nay tỷ thí liên tiếp thất bại cũng không tạo ra ảnh hưởng gì đối với hắn. Chỉ là Từ Thanh Phàm lúc nào cũng mơ hồ cảm thấy có chút kỳ quái, hình như mỗi lần Đông Phương Thanh Linh nhìn thấy Bạch Thanh Phúc thì rất mau rời đi, thần sắc trên mặt có chút sợ hãi, giống như đang trốn tránh cái gì.

Nhưng Từ Thanh Phàm nghĩ lại, Đông Phương Thanh Linh bình thường vẫn sinh hoạt cùng sư phụ, với sự che chở của sư phụ, sao nàng lại sợ Bạch Thanh Phúc như vậy? Nghĩ đến đó hắn không khỏi lắc đầu cảm thán rằng mình đã đa tâm.

- Bạch sư huynh, người đã đến rồi à.

Từ Thanh Phàm chấp tay chào hỏi.

- Kim sư đệ đâu? Hắn còn chưa tới sao?

Bạch Thanh Phúc cười mỉm hỏi.

- Không biết, chắc rằng cũng nhanh sẽ tới thôi.

Đúng lúc này, khoảng sân rộng bên kia phát ra thanh âm ồn ào, Từ Thanh Phàm quay đầu lại nhìn, đúng là Kim Thanh Hàn đi tới.

Kim Thanh Hàn đi tới sau sân, cũng không để ý đến ánh mắt kính nể của mọi người mà đi thẳng đến chỗ Từ Thanh Phàm.

-Từ sư huynh, huynh cũng tới đây sao ? Sao không ở hậu sơn mà dưỡng thương?

Đến gần, Kim Thanh Hàn đầu tiên là hướng Bạch Thanh Phúc lên tiếng chào, sau đó hỏi Từ Thanh Phàm, trong thanh âm mang theo chút trách cứ.

-Dưỡng thương muộn một hai ngày hắn là không có vấn đề gì. Thật ra mấy lần trước đệ tỷ thí ta đều không chứng kiến, lần này vô luận như thế nào cũng không thể bỏ qua .

Nghe được Kim Thanh Hàn nói, Từ Thanh Phàm trong lòng không khỏi ảm áp, cười rồi đáp lại trấn an.

- Đối với trận tỷ thí này, hình như Kim sư đệ rất tự tin nhỉ?

Bên cạnh Bạch Thanh Phúc chen vào nói cười hỏi

-Có lòng tin hay không chỉ có tỷ thí mới có thể biết.

Kim Thanh Hàn thần nhiên nói.

Đúng lúc này, Phượng Thanh Thiên đã tới phía trước sân, cũng khiến cho trên khoảng sân thêm phần xao động.

Lúc Phượng Thanh Thiên đến, tiếng chuông đầu không ngừng vang lên khắp Cửu Hoa Sơn, biểu thị buổi tỷ thí bắt đầu. Không thể không nói, Phượng Thanh Thiên đến rất đúng giờ, mỗi lần tỷ thí bắt đầu đều trước một khắc mới đến.

-Từ sư huynh, Bạch sư huynh, ta lên.

Theo tiếng chuông vang lên, nét mặt Kim Thanh Hàn càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị, thản nhiên nói.

-Chúc Kim sư đệ ra tay tất thắng.

Bạch Thanh Phúc vừa cười vừa nói.

Mà Từ Thanh Phàm chỉ là cười gật đầu mà không nói thêm gì. Bởi vì hắn biết, có đôi khi cổ vũ cùng với chờ mong càng nhiều chỉ là tạo ra áp lực càng lớn mà thôi.

Kim Thanh Hàn hướng hai người gật đầu, xoay người chậm rãi hướng về lôi đài đi đến.

Nhìn thấy bóng lưng Kim Thanh Hàn cao ngạo vậy, Bạch Thanh Phúc hỏi:

-Từ sư đệ, đệ nói trận này tỷ thí Kim sư đệ có thể thắng không?

-Ta hy vọng hắn có thể thắng.

Từ Thanh Phàm nhẹ nhàng trả lời.

Trên đài cao

Chưởng môn Trương Hoa Lăng cười ha hả nói:

-Ủy Trì sư đệ, người dạy dỗ cho Cửu Hoa Môn chúng ta một hảo đệ tử rồi. Tuổi còn trẻ mà thành tựu đã như vậy, tương lai nhất định sẽ thành một đại tông sư cho Cửu Hoa Môn chúng ta .

Sư phụ của Kim Thanh Hàn là Ủy Trì trưởng lão cũng không có lộ ra tự mãn, ngược lại là sắc mặt cẩn thận nói:

-Hải tử Thanh Hàn này thiên phú cực cao, con người thì thông tuệ khác khổ. Nhưng đối thủ lần này là hậu nhân của Phượng gia, muốn thắng cũng không dễ dàng gì.

-Hừ, hậu nhân Phượng gia thì đã sao? Trước kia chẳng phải bị...

Thái thượng hộ pháp Chu Hoa Hải hiển nhiên đối với Phượng gia có bất mãn, nhưng không biết tại sao lại chỉ nói nửa câu, tựa hồ nghĩ tới điều gì đó cố kỵ trong lòng.

Trương Hoa Lăng lại cười hỏi:

-Ha ha, Ủy Trì sư đệ người lẽ nào lại không đem vài thứ trước kia dùng cấp cho Thanh Hàn sao?

-Cho thì có cho, nhưng dù sao thời gian cũng quá ngắn, có thể nắm giữ hay không thì phải xem bản thân hắn .

Ủy Trì trưởng lão chậm rãi nói.

Trên lôi đài, Kim Thanh Hàn cùng Phượng Thanh Thiên hai người lẳng lặng đứng đó, không nói điều gì, chỉ lạnh lùng nhìn phía đối diện . Không cần biết hai người này kiêu ngạo tới mức nào nhưng lúc này cũng phải thừa nhận người trước mắt sẽ là đối thủ chính của số mệnh mình.

Thời gian dần trôi qua, hai người vẫn chỉ đứng đối diện mà không nói gì, nhưng mọi người vây quanh đấu trường không hề tỏ ra khẩn trương, chỉ lẳng lặng nhìn, chờ đợi thời khắc long trời lở đất đến.

Khí thế ngất trời, linh khí trong cơ thể hai người không ngừng phát động mạnh lên. Kim Thanh Hàn trên người tỏa ra Kim quang nhàn nhạt, còn Phượng Thanh Thiên trên người thì tỏa ra hồng quang. Trong lúc nhất thời, kim quang cùng hồng quang mang bắt đầu giằng co, bầu không khí càng lộ vẻ ngưng trọng.

-Có muốn khởi động làm nóng thân nhiệt một chút hay không?

Ở thời khắc hết sức an tĩnh này, Phượng Thanh Thiên đột nhiên phá vỡ, trầm mặc mỉm cười thản nhiên nói.

-Thích thì tới đây.

Nghe được lời Phượng Thanh Thiên nói mang theo tia khinh miệt, thần tình Kim Thanh Hàn lại không có gì biến hóa, chỉ có ngữ khí lãnh đạm đáp lại mà thôi.

42. Kim Hỏa

- Chúng ta vận động chút cho nóng người được không?

Ở thời khắc vô cùng an tĩnh này, Phượng Thanh Thiên đột nhiên phá tan không khí trầm mặc, thần nhiên mỉm cười nói. Ngữ khí phảng phất như chủ nhân của gian phòng đang mời khách nhân cùng nhau dùng bữa cơm thân mật.

-Thích thì tới đi

Kim Thanh Hàn cũng nhàn nhạt trả lời.

Sau lời đáp trả của Kim Thanh Hàn, Phượng Thanh Thiên phóng ra ánh sáng đỏ rực như màu hoa, rồi dần trở nên âm đạm, trên người chậm rãi xuất hiện liệt điểm rừng rực. Ngay lúc đó, một tiếng chim thánh thót vang lên, chỉ thấy liệt điểm trên người hắn đã biến ảo thành một con Hỏa điều vô cùng sống động, ào ào bay lên không trung, không ngừng bay quanh giữa không trung của lồi đài quyết đấu trận chung kết. Đường như có thể che khuất cả bầu trời.

Đây rõ ràng là trung cấp hỏa hệ đạo pháp “Hỏa Điều Thuật”.

Kim Thanh Hàn mặt không đổi sắc, nhìn Phượng Thanh Thiên thi triển đạo pháp, rồi lại ngẩng lên nhìn Hỏa điều không ngừng bay quanh trên đầu, giống như tùy thời đều có thể lao xuống, cho mình một kích trí mạng.

Xẹt qua khóe miệng Kim Thanh Hàn một tia mỉm cười xem thường, mười ngón tay hắn như hoa lan phóng ra, liên tiếp biến ảo. Quanh người Kim sắc quang dần dần ngưng kết, cuối cùng biến thành một cây Kim sắc trường thương, rồi dựng thẳng lên nhắm ngay Hỏa điều đang bay lượn trên bầu trời. Giống như những cây thương của quân đội thời xưa.

Hắn Kim Thanh Hàn đã sử dụng Kim hệ đạo pháp “Kim Linh Thương”

Cơ hồ, khóe miệng Phượng Thanh Thiên và Kim Thanh Hàn đồng thời mỉm cười. Tay phải Phượng Thanh Thiên nhẹ nhàng hạ xuống một chút, Hỏa điều mang theo tiếng kêu thanh thúy, ào ào hướng về Kim Thanh Hàn lao xuống, phô thiên cái địa. Mà tay phải Kim Thanh Hàn lại hướng về phía trước, quát khẽ, Kim linh thương trôi nổi giữa không trung như một mũi tên nhọn, phóng về phía Hỏa Điều. Trong lúc nhất thời, thiên địa giống như chỉ còn lại hai màu hồng, kim.

Hỏa điều của Phượng Thanh Thiên mặc dù linh hoạt, nhưng Kim linh thương của Kim Thanh Hàn lại càng thêm phần lợi hại. Đối mặt với Kim linh thương lao tới, Hỏa điều cho dù tránh được Kim linh thương thứ nhất, những cũng không tránh thoát được cây Kim linh thương thứ hai. Cuối cùng Hỏa điều cũng chỉ vọt được tới cách đầu Kim Thanh Hàn ba thước, nhưng đối với hắn cũng không tạo thành bất kỳ uy hiếp gì.

Rồi Kim linh thương liên tiếp đâm vào hỏa điều. Những tiếng nổ đinh tai nhức óc giữa không trung không ngừng vang lên, khói bụi mù mịt tỏa ra, ngăn cản tầm nhìn của mọi người xung quanh. Nhất thời, trên sân đấu tràn ngập bụi mù.

Ngay khi mọi người đang lo lắng phán đoán kết quả trận đấu, nhiệt độ của cả sân đấu tăng lên nhanh chóng, trên lồi đài ẩn ẩn hiện hiện ánh lửa làm cho khói bụi từ từ tan bớt, để lộ tình huống trên sân. Vẫn là Phượng Thanh Thiên tiếp tục phát ra công kích.

Khi Phượng Thanh Thiên chứng kiến Hỏa điều do linh khí mình biến thành bị Kim linh thương của Kim Thanh Hàn liên sát, nhưng lại không hề tạo uy hiếp gì với hắn. Trên mặt Phượng Thanh Thiên cũng không lộ ra thần sắc giật mình hay biến đổi, nhưng ngón tay lại liên tục biến ảo, dưới chân đột nhiên xuất hiện liệt điểm bùng bùng. Liệt điểm này lan tràn cực nhanh, trong nháy mắt đã che kín toàn trường, tức khắc đem lồi đài tỷ thí bằng đá hóa thành một biển lửa.

Liệt diễm xuất hiện làm bụi mù bị đốt cháy gần như không còn, mọi người rút cuộc đã nhìn thấy tình hình thực tế trên lôi đài.

Hỏa diễm cháy làm ánh sáng trở lên có chút vặn vẹo. Mọi người chỉ thấy sau khi biển lửa xuất hiện, liền tuôn ra từng đạo từng đạo cao mấy trượng, phóng về phía Kim Thanh Hàn. Trong nhất thời, tầm nhìn mọi người đều bị tre phủ bởi hỏa quang, uy thế vô cùng to lớn.

Nhìn khí thế phô thiên cái địa của hỏa diễm, nhưng thần sắc Kim Thanh Hàn không đổi, chỉ à trước người hắn kim quang loé ra, Kim linh khí trong cơ thể biến ảo tạo thành một bề mặt màu vàng lá cây rộng vài trượng, lẳng lặng phiêu phù trước mặt. Tiếp theo, Kim Thanh Hàn khống chế bề mặt này, điên cuồng đập xuống tạo ra một trận cuồng phong thổi hỏa diễm đi. Trận cuồng phong giúp lửa cháy càng lớn hơn, nhưng nó cũng làm cho hỏa diễm di chuyển. Phượng Thanh Thiên không thể khống chế được hỏa diễm nữa nên nó đã theo gió bay ngược về phía hắn.

Chứng kiến sự ứng biến mau lẹ của Kim Thanh Hàn, trong mắt Phượng Thanh Thiên thoáng hiện lên vẻ tán thưởng. Nhưng hắn cũng không cùng Kim Thanh Hàn tiếp tục giằng co, ngược lại không cố gắng khống chế hỏa diễm nữa. Mất linh lực của Phượng Thanh Thiên, hỏa diễm toàn trường nhanh chóng tiêu tán vào hư vô, mà đạo hỏa diễm đang hướng về phía hắn cũng trong nháy mắt biến mất không thấy đâu.

Cho tới lúc này, mọi người dưới sân mới từ trận đấu ngoạn mục này kịp phản ứng lại, phát ra những tiếng hoan hô náo nhiệt. Với loại cường độ công kích này, những đệ tử cấp thấp không có mấy người có khả năng ứng phó được. Nhưng đối với Phượng Thanh Thiên và Kim Thanh Hàn chỉ là làm nóng người mà thôi.

-Rất không tồi, mười năm nay ngươi đã tiến bộ rất nhiều.

Phượng Thanh Thiên nhẹ nhàng lắc cổ tay, căn bản như không thấy hỏa diễm vừa rồi đã bốc đến trước mặt mình, chỉ nhìn chăm chăm Kim Thanh Hàn nhẹ nhàng nói.

-Ngươi cũng vậy, ta còn tưởng rằng lần này có thể dễ dàng đánh bại ngươi chứ. Xem ra muốn thắng được, có lẽ phải tốn một chút công phu rồi.

Kim Thanh Hàn nhàn nhạt trả lời.

-Bất quá, ngươi ngoại trừ chiêu “Kim Linh Thương” này, chẳng lẽ không còn thủ đoạn nào khác sao? Ngươi dùng mãi chiêu này có biết là đơn điệu lắm không?

Phượng Thanh Thiên trào phúng nói.

-Ngươi không phải cũng chỉ dùng mỗi “Hỏa Diệu Thuật” hay sao? Ta dùng “Kim Linh Thương” như vậy là đủ rồi.

Kim Thanh Hàn cũng không hề tức giận, chỉ lãnh đạm trả lời.

-Xem ra, chúng ta đều phải sử dụng tuyệt chiêu rồi.

Phượng Thanh Thiên vừa cười vừa nói, chỉ là trên miệng có chút sự khinh thường, khiến người khác xem vô cùng khó chịu.

-Nói như vậy, khởi động đã kết thúc rồi ah?

Kim Thanh hàn hỏi.

Phượng Thanh Thiên cười cười, không thừa nhận cũng không có chối bỏ, nhưng mười ngón tay liên kết xuất đạo pháp, bốn phía đột nhiên xuất hiện hơn mười đạo liệt hỏa hừng hực vọt lên gần mười trượng. Tại mỗi đạo liệt hỏa biến ra chín con Hỏa xà, đang đưa thân hình, lạnh lùng nhìn chăm chăm Kim Thanh Hàn, rồi rục rịch góc đầu dây, mắt lộ hung quang.

-Hừ!

Kim Thanh Hàn không dám xem thường, chỉ hừ lạnh một tiếng, mười ngón tay cũng kết lại, trong giây lát xuất hiện kim quang cao hơn mười trượng. Rồi Kim quang cũng từ từ biến thành một hình người bằng kim cương màu vàng, cao hơn mười trượng. Chỉ thấy trên cơ thể kim cương chẳng chịt, ba mắt, sáu tay, cầm đao thương thuẫn phủ các loại vũ khí, lẳng lặng trôi nổi tại đỉnh đầu Kim Thanh Hàn.

Trong nhất thời, mọi người cảm giác áp lực trên người đại tăng.

-“Cửu Đầu Hỏa Xà”!! Không ngờ là Cửu Đầu Hỏa Xà !! Không phải đạo thuật trong truyền thuyết này đã thất truyền rồi sao?

- “Kim cương hộ thể”!! Là “Kim cương hộ thể”!! Nghe nói đạo thuật này ngay cả Ủy Trì trưởng lão là sư phụ của Kim Thanh Hàn cũng không dễ thi triển.

Mọi người thấy đạo thuật mà Phượng Thanh Thiên cùng Kim Thanh Hàn thi triển, phát ra những tiếng nghị luận sôi nổi rung trời.

Chứng kiến đạo thuật của hai người trong trận đấu, các vị trưởng trên đài cao vốn bất động như núi cũng tỏ ra khiếp sợ. Có nhiều trưởng lão không khống chế nổi tâm tình của mình, kích động từ chỗ ngồi đứng bật dậy. Mặc dù các trưởng lão đều biết Kim Thanh Hàn và Phượng Thanh Thiên là những kỳ tài trăm năm có một, nhưng đều không nghĩ thiên phú của hai người này lại mạnh mẽ đến như vậy.

Trương Hoa Lăng sắc mặt phức tạp, mang theo sự ngạc nhiên vui mừng cùng với cả sự đổ kị mà hướng về sư phụ của Kim Thanh Hàn là Ủy Trì trưởng lão nói:

-Ủy Trì sư đệ che dấu thật khéo a! Thanh Hàn tu luyện thành “Kim Cương Hộ Thể” mà cũng không nói với ta và chưởng môn một tiếng.

Ủy Trì trưởng lão thần sắc lại không thay đổi, chỉ là ánh mắt không ngừng chớp động cho thấy trong lòng hẳn cũng không thể bình tĩnh, thật lâu sau mới nói:

-Thanh Hàn, đứa nhỏ này luyện thành “Kim Cương Hộ Thể” lúc nào ta cũng đâu có biết.

-Ồ! Phải vậy không? Mặc kệ thế nào, có hai gã đệ tử thiên tư hơn người này, thì đó là phúc của Cửu Hoa môn chúng ta rồi.

Trương Hoa Lăng lại không chút nào để ý cười hào sảng nói.

-Sư huynh, năng lực càng lớn, nguy hại cũng càng nhiều. Phượng Thanh Thiên này....

Chu Hoa Hải chần chờ nói.

-Phượng gia giờ chỉ còn là quá khứ, chỉ có một Phượng Thanh Thiên không gây nổi sóng gió gì đâu, Chu sư đệ bất tất phải cố kỵ.

Trương Hoa Lăng lại khoát tay quả quyết nói, chỉ là trong mắt hắn hiện lên một tia thần sắc lo lắng rõ ràng.

Trở lại trận đấu.

-Chính thức tỉ thí thực sự bắt đầu rồi.

Bạch Thanh Phúc thần nhiên vừa cười vừa nói. E rằng tại đương trường, hắn là người duy nhất không lộ ra thần sắc khiếp sợ mà thôi. Tựa như cho dù xuất hiện bất kể chuyện gì, trên mặt của hắn cũng luôn luôn giữ nụ cười vậy.

-“Kim Cương Hộ Thể”? “Cửu Đầu Hỏa Xà”?

Từ Thanh Phàm thì trào tự nói, thần sắc không tự chủ lộ ra đáng vẻ hơi lo lắng.

-Từ sư đệ lo lắng cho Kim sư đệ à?

Bạch Thanh Phúc thấy sự lo lắng trên mặt của Từ Thanh Phàm hỏi.

-Đúng vậy, công lực của hai người kia đều hết sức kinh người. Một khi khống chế không cẩn thận thì rất có thể sinh mạng sẽ bị nguy hiểm.

Từ Thanh Phàm lo lắng nói ra:

-Mà tính cách Kim sư đệ lại quá háo thắng, cho nên, ta sợ vạn nhất....

-Đúng vậy, ta nghe sư huynh nói, trước kia trong khi quyết đấu, trưởng lão làm trọng tài, ngoại trừ phán xét thắng bại ra, thì cũng tại thời điểm đệ tử tỷ thí gặp nguy hiểm, sẽ ra tay tương trợ. Nhưng chưởng môn

sau khi nhậm chức, đã loại bỏ phương thức này. Nói cái gì là vì bồi dưỡng năng lực chiến đấu của các đệ tử cấp thấp, giúp các đệ tử cấp thấp trong thực chiến sẽ ngày càng mạnh hơn, mà càng kỳ quái là các vị trưởng lão cũng không có ai phản đối cả. Từ đó, sau đợt trước, bên trong các trận quyết đấu cũng liên tục xuất hiện các thương vong.

Bạch Thanh Phúc nói.

Từ Thanh Phàm rốt cuộc cũng không nói thêm cái gì, chỉ tập trung nhìn tình cảnh của trận đấu, thần sắc càng thêm lo lắng.

Trên sân đấu.

-Người đã làm cho ta rất bất ngờ và kinh hãi.

Phượng Thanh Thiên nhìn hư ảnh của Kim cương nhân trên đầu Kim Thanh Hàn, nhàn nhạt nói. Kì quái chính là trên mặt hắn vẫn mang theo nụ cười.

-Người cũng vậy thôi.

Kim Thanh Hàn vẫn như trước, chỉ nhìn chăm chăm Phượng Thanh Thiên, căn bản không để ý đến diện mục của Hỏa xà xung quanh mình.

-Đã như vậy, để ta xem một chút, rốt cuộc “Kim Cương Hộ Thể” có đấu lại được Hỏa xà của ta không?

Phượng Thanh Thiên cười nhạt nói.

- Sẽ phụng bồi đến cùng.

Khi đang nói chuyện, chỉ thấy bầy Hỏa xà đang nhìn chăm chăm như hổ đói đột nhiên ào ào mở ra những chiếc miệng to như chậu máu. Rồi hướng về Kim Thanh Hàn phụt ra những cột lửa, đan kín thành Hỏa võng mà chụp xuống Kim cương nhân trên đầu Kim Thanh Hàn.

Ngay khi Hỏa xà phun ra những cột lửa, thì trên đầu Kim Thanh Hàn, ba mắt của Kim cương nhân đột nhiên mở to, bộc phát ra kim quang chói mắt, sáu cánh thay to khỏe đồng thời vung vũ khí lên không trung, từ trên trời giáng vào Hỏa võng, hung hăng muốn đập bể nó.

“Kim Cương Hộ Thể”, “Cửu Đầu Hỏa Xà”. Cùng hai loại đạo thuật cường đại này trong truyền thuyết, hai người quyết đấu với nhau, rốt cuộc ai là người thắng cuộc?

Mọi người đều chờ mong, sáu loại vũ khí Kim sắc với những hình dáng khác nhau cùng với Hỏa võng khổng lồ rốt cuộc cũng hung hăng đụng vào nhau. Trong lúc nhất thời, trên lôi đài, Kim quang cùng Hồng quang lóe sáng, như mũi nhọn đâm vào mắt của những người đứng xem.

43. Thắng Bại (1)

Trong lúc mọi người chờ mong, sáu loại Kim sắc vũ khí của Kim cương hộ thể cùng với Hỏa võng khổng lồ rốt cuộc cũng va chạm mãnh liệt vào nhau. Khi Kim sắc vũ khí với Hỏa võng tiếp xúc lẫn nhau, nó phát ra những tiếng nổ liên tiếp và tỏa ra Kim quang cùng Hỏa quang làm cho mọi người bị lóa mắt.

Mặc dù ánh sáng chói mắt, nhưng mọi người vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào sân đấu, như sợ bỏ sót một chi tiết nào đó.

Trong trận quyết đấu, vũ khí của Kim cương nhân và Hỏa võng giao chiến tạo nên những ánh sáng vàng và đỏ lóe ra, bao trùm lôi đài. Mọi người dựa vào màu sắc mạnh mẽ của lưỡng quang mà suy đoán tình hình thực tế. Cuộc tỷ thí hằn đang diễn ra vô cùng quyết liệt. Từ việc lưỡng quang che kín một góc trời có thể thấy, Kim Thanh Hàn và Phượng Thanh Thiên chiến đấu tới giai đoạn giằng co quyết liệt.

Trong lúc hai người giằng co, thời gian không biết đã trải qua bao lâu, một tiếng nổ lớn vang lên phía chân trời, tựa như mặt đất đều vì tiếng nổ này mà chấn động mạnh mẽ. Nhiều người xem chung quanh đều không thể đứng vững mà té ngã trên mặt đất.

Theo tiếng nổ lớn vang lên, những ánh sáng màu vàng và đỏ đều tản đi, mọi người lúc này cũng đã có thể thấy rõ tình hình cuộc chiến. Chỉ thấy tại đương trường, Hỏa võng của “Cửu Đầu Hỏa Xà” phun ra, dưới sự công kích liên tục của “Kim Cương Hộ Thể”, đã hóa thành linh khí và tiêu tán vào không trung. Nhưng “Kim Cương Hộ Thể” của Kim Thanh Hàn cũng bị tổn hại nghiêm trọng, sáu cánh tay chịu không nổi, đã không còn nguyên vẹn vẹn, hư ảnh kim cương sau lưng Kim Thanh Hàn càng trở lên ảm đạm, mơ hồ yếu đi rất nhiều.

Tuy đánh tan công kích của Phương Thanh Thiên, nhưng sắc mặt của Kim Thanh Hàn đã có chút khó coi, hơn nữa, đây chỉ là đợt công kích đầu tiên của “Cửu Đầu Hỏa Xà”. Cho dù bị “Kim Cương Hộ Thể” của hắn đánh tan, nhưng nó cũng đã tổn hao nghiêm trọng. Nếu tiếp tục công kích thêm vài lần nữa, sợ rằng “Kim Cương Hộ Thể” cũng không chịu được.

Vốn dĩ, so sánh tu vi với Phương Thanh Thiên, Kim Thanh Hàn cũng không chột vật như vậy. Nhưng Phương Thanh Thiên tu luyện đạo pháp Hỏa hệ, đối với đạo pháp Kim hệ của hắn khắc chế rõ ràng, cho nên mỗi lần muốn đánh tan công kích của Phương Thanh Thiên, Kim Thanh Hàn luôn phải sử dụng công lực so với bình thường gấp mấy lần mới có thể chống đỡ được.

-Không thể cứ phòng ngự bị động mãi như vậy, nếu không sẽ thất bại. Có lẽ ta phải chủ động tấn công mới được.

Kim Thanh Hàn âm thầm suy nghĩ.

Nghĩ tới đây, mười ngón tay Kim Thanh Hàn kết lại, trong cơ thể phóng ra lượng Kim linh khí vô cùng lớn, hướng tới “Kim Cương Hộ Thể”. Khi Kim Thanh Hàn cung cấp một lượng lớn Kim linh khí, hư ảnh “Kim Cương Hộ Thể” một lần nữa trở lại ổn định, sáu cánh tay bị thương tổn đang được chữa trị với tốc độ vô cùng mau chóng.

Tiếp theo, mười ngón tay Kim Thanh Hàn lại biến đổi, ba con mắt của “Kim Cương Hộ Thể” bộc phát ánh sáng mãnh liệt, vô cùng chói mắt. Sáu cánh tay đột nhiên tăng tốc, tấn công tới “Cửu Đầu Hỏa Xà”.

- Có ý tứ.

Phương Thanh Thiên nhìn thấy sự biến hóa “Kim Cương Hộ Thể” của Kim Thanh Hàn, chợt cười khẽ rồi nói. Nhưng trong tay hắn lại không chút nào ngừng lại chỉ quyết, chỉ huy “Cửu Đầu Hỏa Xà” mở to miệng, phun ra liệt diễm, tấn công Kim cương nhân, cố gắng ngăn cản công kích của nó.

Nhưng rõ ràng lần công kích này Kim Thanh Hàn đã có sự chuẩn bị. Đối mặt với Hỏa xà, sáu cánh tay cầm vũ khí chợt tỏa sáng, đem liệt diễm ngăn cản ở bên ngoài. Mặc dù Kim quang của sáu cánh tay có ảm đạm đi một ít, nhưng cũng thuận lợi đánh tới trước mặt “Cửu Đầu Hỏa Xà”.

Cứ như vậy, sáu cái vũ khí giống như có thể hủy thiên diệt địa, tỏa ra hơi thở dữ dằn, hung hăng nện vào thân Hỏa xà. Bị Kim sắc vũ khí đánh trúng, Hỏa xà không có chút lực nào để chống cự, liền tiêu tán vào hư vô. Mặc dù nguyên nhân là do Hỏa xà không có thủ đoạn nào để phòng ngự, nhưng cũng có thể thấy rõ lực công kích kinh người của Kim cương nhân.

Tuy nhiên, số lượng của Hỏa xà lại vô cùng lớn, phần bố cũng rộng rãi. Mặc dù “Kim Cương Hộ Thể” của Kim Thanh Hàn đã toàn lực công kích, nhưng vẫn như cũ, không cách nào có thể tấn công được tất cả. Cho nên vẫn có hơn hai mươi con Hỏa xà tránh thoát sự công kích của Kim Thanh Hàn.

Mà chỉ quyết của Phương Thanh Thiên cũng biến đổi, những con Hỏa xà còn lại cùng phát ra tiếng rít chói tai. Dưới sự điều khiển của hắn, Hỏa xà liền rời khỏi liệt diễm, bỏ rất nhanh tấn công tới Kim Thanh Hàn. Bởi vì tốc độ hành động của Hỏa xà rất nhanh, hơn nữa số lượng lại lớn, cho nên Kim Thanh Hàn không có cách nào hữu hiệu để phòng bị sự tấn công từ bốn phương tám hướng của Hỏa xà.

Nhưng đối mặt với sự tấn công của Hỏa xà, Kim Thanh Hàn không hề bối rối, khoe miệng lại lộ ra một nụ cười quái dị. Ngay cả Phương Thanh Thiên cùng mọi người dưới sân cũng âm thầm cảm thấy lạ lùng. Đột nhiên, Kim Thanh Hàn lại xuất ra chỉ quyết, khẽ quát lên một tiếng

-Bạo!!

Theo tiếng quát của Kim Thanh Hàn, “Kim Cương Hộ Thể” tự nhiên lại phát ra Kim quang chói mắt, rồi một tiếng nổ vang lên. Trong nháy mắt, Kim cương nhân đã tự bạo liệt. Mà Hỏa xà đang bò đến phía Kim Thanh Hàn chuẩn bị công kích cũng bị nổ cho tan xác, biến mất vào không trung.

Sau tiếng nổ, sương khói dần tan, một lần nữa, thân hình ngạo nghễ của Phương Thanh Thiên cùng Kim Thanh Hàn lại hiện ra trước mắt mọi người.

Đầu tiên, trên sắc mặt Phương Thanh Thiên lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó nói:

-Người dĩ nhiên lại để cho “Kim Cương Hộ Thể” tự bạo??

- Do ngũ hành tương khắc, “Kim Cương Hộ Thể” không có biện pháp nào để phòng ngự sự công kích từ “Cửu Đầu Hỏa Xà” của người. Cho nên đồng quy vu tận là tốt nhất.

Kim Thanh Hàn thản nhiên nói:

-Hơn nữa, theo ta được biết, thi triển “Cửu Đầu Hỏa Xà” hao phí linh khí hơn rất nhiều so với thi triển “Kim Cương Hộ Thể”. Cho nên tự bạo cũng không tính là lãng phí.

Sau khi nghe hắn nói, Phương Thanh Thiên nhìn thật sâu vào Kim Thanh Hàn, khẩu khí khôi phục lại bình thường, nói:

- Ta không thể không thừa nhận rằng, người là thiên tài trăm năm khó được. So với mười năm về trước, người đã mạnh lên rất nhiều.

- Quá khen.

- Nhưng người có nhớ lời ta đã nói mười năm về trước không?

Phương Thanh Thiên nhẹ nhàng hỏi.

-Mười năm trước, người đã nói rất nhiều.

-Hồi đó ta đã từng nói, người quả thật là một thiên tài. Nhưng vô luận thiên tài như thế nào, trước mặt Phương gia ta chỉ là sự chê cười mà thôi.

Vừa nói, liệt diễm trên người Phương Thanh Thiên hóa thành vô số Hỏa cầu, ầm ầm tấn công tới Kim Thanh Hàn.

Trong lúc nhất thời, Hỏa diễm che kín cả bầu trời.

Đồng thời, quanh người Kim Thanh Hàn tản ra Kim quang, hóa thành một bộ Kim giáp bao trùm toàn thân. Đúng là pháp quyết mà hắn đã từng dùng: “Kim Giáp Thuật”.

Hỏa cầu bắn nhanh tới, đập vào người Kim Thanh Hàn, nhưng không tạo thành chút tổn thương gì cho hắn. Lực phòng ngự của “Kim Giáp Thuật” có thể thấy rõ. Mà Kim Thanh Hàn sau khi phòng thủ xong cũng bắt đầu liên tiếp bắn ra Kim kiếm, nhưng Phương Thanh Thiên lại nhanh nhẹn di động nên đã tránh thoát.

Kim kiếm cùng Hỏa cầu đều có uy lực cực lớn. Người xem ở dưới đang bàn luận sôi nổi, nhưng cũng đã lui lại ra sau, sợ chính mình bị ngộ thương.

Kim hệ tu tiên giả được gọi là toàn diện chiến đấu giả. Sử dụng đầy đủ cả công thủ đạo pháp. Công kích lợi hại, phòng ngự vững chắc. Mỗi đạo Kim kiếm Kim Thanh Hàn bắn ra khi bổ vào sân đá, làm nứt cả sân đấu. Mặc dù đều bị Phương Thanh Thiên tránh thoát, nhưng uy thế để lại trên sân cũng đủ làm cho người khác khiếp sợ.

Mà Hỏa hệ tu tiên giả được gọi là hủy diệt chiến đấu giả. Về cơ bản, mỗi đạo pháp của Hỏa hệ đều có tính hủy diệt trên quy mô lớn, đốt cháy vạn vật. Hỏa cầu bắn ra làm nhiệt độ tăng lên rất nhanh, thậm chí ngay cả bốn phía sân đấu của lôi đài cũng biến thành một màu đen.

Mặc dù từ trên lôi đài, hai người giống như đang dùng toàn lực để tỉ thí, thậm chí Kim Thanh Hàn còn công kích mạnh hơn một ít. Kim kiếm bắn ra tứ phía, thậm chí có mấy lần thiếu chút nữa đã đả thương Phương Thanh Thiên. Nhưng Kim Thanh Hàn lại biết chính mình đang ngày càng bất lợi. Mặc dù trên lôi đài, thế công của hắn chiếm đa số, bởi vì hắn đã thi triển “Kim Giáp Thuật”, không cần phải lo lắng đến

chuyện phòng thủ, chỉ cần chuyên tâm tấn công. Nhưng Phượng Thanh Thiên một bên tránh né, một bên lại tiến hành phản kích rất mau lẹ.

Nhưng Kim Thanh Hàn lại không nghĩ tới Hỏa cầu này của Phượng Thanh Thiên tuy không có gì nổi bật, nhưng uy lực lại vô cùng lớn như vậy. Liên tiếp bị tấn công, Kim Thanh Hàn kinh ngạc phát hiện ra đạo thuật phòng ngự nổi tiếng “Kim Giáp Thuật” của mình vậy mà linh khí đã dần trở nên bất ổn.

Kim Thanh Hàn nhú mày, một lần nữa gia tăng cường độ công kích. Thế công mãnh liệt đó làm cho Phượng Thanh Thiên có chút thất thố, không kịp phòng ngự, bị Kim kiếm đẩy dần vào góc chết. Đạt được mục đích, Kim Thanh Hàn cũng không dùng Kim kiếm để tấn công, mà tập trung Kim linh khí, hóa thành một Kim sắc cự phủ, mang theo khí tức nguy hiểm, hung hăng nện xuống Phượng Thanh Thiên.

Phượng Thanh Thiên phát hiện ra tình cảnh của mình, cũng không hề bối rối. Hắn nhìn chăm chú vào Kim sắc cự phủ từ trên trời giáng xuống, sắc mặt lạnh lùng.

Đột nhiên, khi Kim sắc cự phủ bổ xuống người Phượng Thanh Thiên, trong nháy mắt, trên người hắn xuất ra liệt diễm rừng rực, nhiệt độ trên sân tăng lên mạnh mẽ. Đồng thời, có tiếng phượng kêu thánh thót vang lên từ phía chân trời. Giữa khối liệt diễm, một thân ảnh phượng hoàng dài gần mười trượng đột ngột hiện lên, không chút chậm trễ, cấp tốc hướng về cự phủ xông tới. Trong nhất thời, nó đã ngăn cản thế công mãnh liệt của Kim sắc cự phủ.

Đó chính là một trong tam đại tuyệt kỹ bí truyền của Phượng Thanh Thiên: “Liệt Diễm Phượng Hoàng”.

Đối mặt “Liệt Diễm Phượng Hoàng”, cho dù Kim Thanh Hàn tập trung toàn bộ lực công kích thì Kim sắc cự phủ cũng bắt đầu rơi vào thế yếu, bị “Liệt Diễm Phượng Hoàng” từ từ đẩy lại. Quan trọng hơn, trong cơ thể của “Liệt Diễm Phượng Hoàng” có chứa Hỏa linh khí vô cùng tinh thuần, tính ăn mòn lớn. Vì thế, Kim quang chói sáng ban đầu của Kim sắc cự phủ dần dần trở nên ảm đạm.

Thấy Kim sắc cự phủ của mình bắt đầu khó chống đỡ nổi “Liệt Diễm Phượng Hoàng”, Kim Thanh Hàn nhú mày, cái tình cảnh này sao lại giống với mười năm trước như vậy?

- Tuy nhiên, ta cũng không phải là Kim Thanh Hàn của mười năm về trước.

Từ tận đáy lòng, Kim Thanh Hàn âm thầm nói ra.

- Bạo!

Đột nhiên, Kim Thanh Hàn quát khê.

Đây chính là lần thứ hai Kim Thanh Hàn cho linh khí của mình tự bạo.

Phượng Thanh Thiên phát hiện được ý đồ của Kim Thanh Hàn thì đã muộn. Hắn thầm hô không ổn, bởi khoảng cách của hắn cùng Kim phủ quá gần, muốn tránh né cũng không kịp nữa rồi.

“Bùm..”

Theo tiếng quát khê của Kim Thanh Hàn, Kim sắc cự phủ trong nháy mắt đã bạo liệt, phát Kim quang chói mắt cùng với tiếng nổ đinh tai nhức óc. Tiếng nổ mãnh liệt đó làm cho mặt đất dường như chấn động.

Một lúc lâu sau, khi màn sương khói tan mất, tình cảnh trên lôi đài lại lần nữa hiện ra trước mắt mọi người.

Chỉ thấy Phượng Thanh Thiên đang đứng chật vật bên góc lôi đài, quần áo dính đầy tro bụi, trên khoe miệng mang theo vết máu. Mà “Liệt Diễm Phượng Hoàng” của hắn lại càng mờ nhạt, thể tích co lại hơn một nửa. Hiên nhiên mới vừa rồi, nó đã thay Phượng Thanh Thiên chặn lại phần lớn lực công kích. Nhưng hắn cũng không để ý tới điều đó, chỉ lạnh lùng nhìn Kim Thanh Hàn.

Đây là lần đầu tiên Phượng Thanh Thiên bị thương kể từ khi tỉ thí đến nay.

-Rất tốt, thiếu chút nữa ngươi đã đánh bại ta rồi.

Phượng Thanh Thiên lạnh lùng nói.

-Đúng vậy, dù sao cũng chỉ là thiếu chút nữa.

Kim Thanh Hàn thần nhiên thừa nhận.

-Người đã để cho ta bực rồi đấy.

- Thật vậy chẳng? Ta còn nghĩ người sẽ không bao giờ tức giận cơ đấy.

-Người không tự nhận thua đi? Hay lại muốn ta giáo huấn người như lần trước?

- Tại sao ta phải nhận thua?

- Chẳng phải lần tự bạo vừa rồi, tuyệt đại bộ phận linh khí trong cơ thể người đã tiêu hao hết rồi hay sao? Lúc này, ánh mắt của Phượng Thanh Thiên đã tỉnh táo trở lại, chỉ có khẩu khí là vẫn lạnh băng như trước.

- Đúng là hiện tại linh khí trong cơ thể ta chưa đủ lấy một phần ba.

Kim Thanh Hàn gật đầu thừa nhận.

-Nhưng có đôi khi, thắng bại không chỉ dựa vào linh khí trong cơ thể.

Vừa nói, Kim Thanh Hàn từ trong tay áo xuất ra một cái Kim sắc tiểu kiếm cùng với Kim sắc hoàn, mặt trên cùng tản ra Kim linh khí nồng đậm. Tiếp theo, hắn ném Kim sắc hoàn lên trời, tại đó nó mở rộng thêm mấy lần. Mà Kim Thanh Hàn cũng nhảy lên Kim hoàn, mượn lực của nó trôi nổi trên không trung, lấy Kim sắc tiểu kiếm lạnh lùng chỉ vào Phượng Thanh Thiên.

Chứng kiến động tác của Kim Thanh Hàn, trong mắt Phượng Thanh Thiên xẹt qua một tia khinh thường, nhàn nhạt nói:

- Pháp khí sao? Tưởng chỉ mình người mới có ah?

Vừa nói, trên tay Phượng Thanh Thiên cũng đột nhiên xuất hiện một cây trường trượng, tỏa ra Hỏa quang chói mắt. Trên đầu trượng điêu khắc một con phượng hoàng vô cùng sống động, hai mắt lóe ra Hỏa quang thần bí. Ba cái đuôi phượng kéo dài tới tận cuối trượng, trông vô cùng long lẫy. Đó chính là “Phượng Linh Trượng” mà Từ Thanh Phàm đã từng đấu được chứng kiến.

Sau khi “Phượng Linh Trượng” xuất hiện trên tay Phượng Thanh Thiên, đồng thời, “Liệt Diễm Phượng Hoàng” cũng phát ra tiếng hót lãnh lót, vang vọng chân trời, không ngừng bay lượn trên đầu hắn. Mà Phượng Thanh Thiên lại nhảy lên trên lưng của Phượng hoàng, chậm rãi bay lên không trung, lạnh lùng đối mặt với Kim Thanh Hàn.

44. Thắng Bại (2)

Sau khi “Phượng Linh Trượng” xuất hiện trên tay Phượng Thanh Thiên, đồng thời, “Liệt Diễm Phượng Hoàng” cũng phát ra tiếng hót lãnh lót vang vọng chân trời, không ngừng bay lượn trên đầu hắn. Mà Phượng Thanh Thiên lại nhảy lên trên lưng của Phượng hoàng, chậm rãi bay lên không trung, lạnh lùng đối mặt với Kim Thanh Hàn.

- Tuy ta cần phải dùng đến pháp khí để đánh bại người, nhưng không phải là hai kiện này.

Nhìn Phượng Thanh Thiên bay đến, thần sắc Kim Thanh Hàn không đổi, lãnh đạm nói.

-Ồ! Xem ra sư phụ cho người không ít pháp khí a? Vậy người cần dùng đến loại pháp khí nào để đánh bại ta?

Phượng Thanh Thiên mang theo ý cười trào phúng, nhẹ giọng hỏi.

Ngay lúc này, dị biến nổi lên. Trên đầu cùng với dưới chân Phượng Thanh Thiên đột nhiên xuất hiện hai cái vòng khổng lồ. Nhưng cái vòng trên đầu lại tỏa ra Kim quang mãnh liệt, còn cái vòng ở dưới chân lại tỏa ra Ngân quang.

Sau khi hai chiếc vòng lớn xuất hiện, lập tức trùu tới Phượng Thanh Thiên. Phát giác ra trên dưới xuất hiện hai cái vòng, sắc mặt Phượng Thanh Thiên đại biến, muốn trốn tránh nhưng không kịp. Cứ như vậy mà bị vòng nhốt lại. Trên cái vòng xuất hiện những mũi nhọn, đâm mạnh vào các huyết đạo ở người Phượng

Thanh Thiên, cắt đứt khả năng vận chuyển linh khí trên người hắn. Lúc này, Phượng Thanh Thiên muốn dùng linh khí trong cơ thể để chống cự cũng không được.

Linh khí trong người Phượng Thanh Thiên không cách nào vận chuyển được, “Liệt Diễm Phượng Hoàng” dưới chân hắn không được điều khiển, rốt cục đã tiêu tán thành hư vô. Không có “Liệt Diễm Phượng Hoàng” đỡ, Phượng Thanh Thiên trên người gắn theo hai cái vòng, giữa không trung rơi mạnh xuống mặt đất.

Trên đài cao.

- “Thiên Kim Địa Ngân Vong”? Ủy trì sư đệ, không nghĩ được rằng người dĩ nhiên lại đem cái pháp khí này mà ban cho Thanh Hàn a.

Trương Hoa Lăng kinh ngạc nói.

- Ta cũng không ngờ rằng hắn lại nhanh như thế có thể vận dụng tự nhiên pháp bảo này.

Ủy Trì trưởng lão chậm rãi nói, chỉ là vẻ kinh ngạc trong mắt không có ít hơn so với Trương Hoa Lăng.

Trên lôi đài.

- Ta dùng pháp bảo này đây.

Đến tận lúc này Kim Thanh Hàn mới nói.

- “Thiên Địa Kim Ngân Vong”?.

Phượng Thanh Thiên rơi xuống mặt đất, mặc dù cả người co rút lại vì đau đớn, nhưng vẫn như cũ mà nhìn chăm chăm vào Kim Thanh Hàn, hỏi.

Kim Thanh Hàn gật đầu thừa nhận, thản nhiên nói:

-Hiện tại, người hãy nhận thua đi.

“Hiện tại, người hãy nhận thua đi”.

Những lời này đã đánh mạnh vào cõi lòng của Phượng Thanh Thiên. Chính mình phải thua sao? Ban đầu rất thuận lợi, sao bây giờ lại như thế này? Ta là truyền nhân duy nhất của Phượng gia, lại thua chính bại tướng của mình sao?

Đúng lúc đó, một thanh âm tà ác tựa như trong lòng Phượng Thanh Thiên vang lên:

-Ngay cả tiểu tử này người cũng không thắng được, còn muốn tìm ta báo thù sao?? Người không xứng.

Tiếp theo, Phượng Thanh Thiên lại như nghe được chính thanh âm của phụ thân mình:

-Người chẳng phải đã thề với ta sẽ đi gặp cừu nhân của Phượng gia -“Ám Xà Tinh Quân” để báo thù hay sao? Hiện tại, ngay cả người kia người cũng không có cách nào để chiến thắng, còn nói tới báo thù hả?

“Đúng vậy, ta còn muốn báo thù! Cừu nhân cường đại như vậy, nếu ngay cả Kim Thanh Hàn ta cũng không thể thắng, báo thù sao được?”

Đáy lòng Phượng Thanh Thiên không ngừng gầm rú. Kiêu ngạo như hắn mà nói, căn bản không cho phép mình có thể dễ dàng bị đánh bại.

Tâm tình Phượng Thanh Thiên không ngừng ba động, hắn chợt cảm thấy linh khí trong cơ thể bị giam cầm lúc này đang chậm rãi nổi lên sóng gió. Tiếp theo, luồng ba động này càng ngày càng trở nên mãnh liệt, một đạo linh khí khổng lồ đột nhiên xuất hiện tại huyệt Linh hải. Đạo linh khí này so với linh khí trước kia của Phượng Thanh Thiên tinh thuần hơn rất nhiều. Nó không ngừng chạy dọc theo kinh mạch của Phượng Thanh Thiên, mạnh mẽ tới mức làm gãy mấy mũi nhọn đang giam cầm hắn.

Linh khí vận chuyển rất nhanh, theo đó, nó càng ngày càng lớn lên nhưng lại tinh thuần hơn nhiều. Thậm chí Phượng Thanh Thiên còn cảm nhận thấy thân thể mình thừa nhận không được hết. Mà lúc hắn cảm thấy chính mình sắp thừa nhận không được nữa, linh khí trong cơ thể phát sinh dị biến lần thứ hai. Nó bắt đầu không ngừng áp súc, cuối cùng giống như hóa thành dịch thể.

Trên lôi đài, Kim Thanh Hàn thấy Phượng Thanh Thiên đột nhiên nhắm hai mắt lại, nằm ngã ở trên mặt đất, giống như là đang run rẩy. Trong lòng hắn bắt đầu cảm thấy có chút bất an. Nhưng lại không thể giải thích do nguyên nhân gì.

Đúng lúc này, Phượng Thanh Thiên đang nằm úp trên mặt đất đột nhiên thôi run rẩy. Sau đó, trên người hắn bộc phát ra khí tức vô cùng cường đại, so với trước đây lúc hắn mạnh mẽ nhất cũng lớn hơn nhiều. Nhưng không quá lâu, khí tức cường đại này lại hoàn toàn thu liễm. Nếu không phải Kim Thanh Hàn tận mắt nhìn thấy, hắn cũng đâu dám tin, bởi vì lúc này Phượng Thanh Thiên đã không còn một tia hơi thở nào.

Chứng kiến dị biến của Phượng Thanh Thiên, các vị trưởng lão trên đài cao không ngừng đứng dậy. Linh khí nội liễm, chỉ khi đạt tới Linh tịch kì thì mới có thể xuất hiện tính chất đặc biệt đó.

Sau đó Kim Thanh Hàn vô cùng kinh hãi, vốn Phượng Thanh Thiên không có cách nào sử dụng linh khí, nhưng trên người hắn lại bắt đầu tản mát ra hỏa diễm nhàn nhạt. Tiếp theo, hỏa diễm trên người hắn ngày càng mãnh liệt hơn. Cuối cùng cả thân thể Phượng Thanh Thiên đều hóa thành một đạo Phích lịch chi hỏa.

“Thiên Kim Địa Ngân Vong” mặc dù có thể bao vây thân thể của tu tiên giả cũng như giam cầm tu vi của hắn, nhưng lại không cách nào giam cầm loại hỏa diễm vô hình vô dạng như vậy. Cho nên khi toàn thân Phượng Thanh Thiên biến thành Phích lịch chi hỏa, “Thiên Kim Địa Ngân Vong” cũng không thể vây khốn thân thể hắn, để Phượng Thanh Thiên trong nháy mắt biến ra ngoài.

Thoát khỏi “Thiên Kim Địa Ngân Vong”, đạo Phích lịch chi hỏa lại hóa thành thân thể Phượng Thanh Thiên, Hắn nhắm hai mắt lại, đứng thẳng trên lôi đài, tựa như đang cẩn thận cảm nhận chính biến hóa của bản thân mình.

Cảm thụ được khí tức vô cùng cường đại phát ra rồi lại thu liễm vào trên người Phượng Thanh Thiên, sắc mặt Kim Thanh Hàn trong lúc nhất thời có chút khó coi, ngữ khí khô khốc, chậm rãi hỏi:

- Người đã đột phá tới Linh tịch kì??

Lấy tu vi Phượng Thanh Thiên mà nói, Linh tịch kì cũng chỉ còn cách một đường chỉ nhỏ, nhưng để đột phá cảnh giới cũng còn có rất nhiều hạn chế. Mỗi lần muốn tiến thêm một bậc thì phải cần hơn mười năm mới có thành quả. Khi Phượng Thanh Thiên cùng Kim Thanh Hàn tỉ thí, bởi vì thất bại nên đã kích thích toàn bộ tiềm năng trong người hắn, đột phá Tích cốc kì, đạt tới Linh tịch kì.

Linh tịch kì, khí tức nội liễm, linh khí hóa chất Mặc dù hiện tại tu vi của Phượng Thanh Thiên chỉ như là đột phá một tầng giấy mỏng, nhưng thực lực lại khác biệt một trời một vực.

Nghe thấy nghi vấn của Kim Thanh Hàn, rốt cuộc Phượng Thanh Thiên cũng chậm rãi mở hai mắt, liếc nhìn hắn giữa không trung một cái, sau đó nói:

- Cảm ơn người, mặc dù trước đây ta cũng chỉ cách Linh tịch kì một chút, nhưng không có trận tỉ thí này cùng người, muốn đột phá căn không biết bao nhiêu thời gian mới được. Hơn nữa, lần đột phá này không chỉ đạt tới tu vi Linh tịch kì, mà ta còn lĩnh ngộ được một trong tam đại tuyệt kĩ thứ hai của Phượng gia: “Phích lịch hỏa”.

Trả lời xong, ánh mắt Phượng Thanh Thiên mang theo chút đăm chiêu, nhìn sắc mặt khó coi của Kim Thanh Hàn một lúc lâu, sau đó chậm rãi nói:

-Hiện tại, người hãy nhận thua đi.

“Hiện tại, người hãy nhận thua đi”.

Lời nói này giống hệt như những gì Kim Thanh Hàn nói với Phượng Kim Thanh lúc nãy.

Thấy được tình cảnh trên lôi đài, Từ Thanh Phàm thở dài một tiếng. Hắn biết, lấy tính cách Kim Thanh Hàn mà nói, tuyệt đối sẽ không nhận thua.

.....

Chín tháng sau.

Ở một tiểu viện đơn sơ, Từ Thanh Phàm cùng với một kim sắc lão giả đứng lẳng lẳng dưới bóng cây, ánh mắt lo lắng nhìn về cánh cửa sổ đang đóng chặt của một gian phòng nhỏ.

- Ủy trì sư thúc, Kim sư đệ còn chưa đi ra sao?

Từ Thanh Phàm thấp giọng hỏi.

Ủy trì trưởng lão nhẹ gật đầu một cái, chậm rãi nói:

- Từ lần thất bại trước, hần cũng không có ra khỏi căn phòng này một nửa bước.

Nghe Ủy trì trưởng lão nói, Từ Thanh Phàm trong mắt lộ ra vẻ lo lắng, thở dài:

- Trận tỉ thí đó đã làm cho Kim sư đệ nhận đả kích quá lớn.

Ủy trì trưởng lão hừ lạnh một tiếng:

- Ngay cả thất bại cũng không chịu nổi, thật sự đã làm mất đi thể diện của Ủy Trì ta rồi.

Tuy nói vậy, nhưng nét lo lắng trên mặt hần lại càng thêm rõ ràng.

Trận tỉ thí trước của Kim Thanh Hàn, Phượng Thanh Thiên đột phá Linh tịch kì một cách ngoài ý muốn, thực lực đã vượt xa Kim Thanh Hàn. Nhưng lấy tính cách quật cường của Kim Thanh Hàn, hần không hề nhận thua, vẫn muốn kiên trì tỉ thí với Phượng Thanh Thiên. Nhưng hần đâu phải là đối thủ của Phượng Thanh Thiên, người vừa mới trước đó đã đạt tới tu vi Linh tịch kì. Vì vậy đã bị Phượng Thanh Thiên dễ dàng đánh bại.

Thua Phượng Thanh Thiên, đối với Kim Thanh Hàn có tính đả kích rất lớn. Ngay khi tỉ thí kết thúc, hần trở về gian phòng của mình, từ đó cũng không thấy đi ra nữa.

Ngay khi Từ Thanh Phàm đang định nói cái gì đó, thì đột nhiên Kim linh khí trong căn phòng kia ba động mạnh mẽ. Tuy đã đóng chặt cửa sổ, nhưng bên ngoài, hai người vẫn thấy được Kim quang lóe ra. Luồng linh khí này ba động không biết bao nhiêu lâu, rốt cuộc cũng chậm rãi ngừng lại, trong căn phòng không còn một tia động tĩnh. Thậm chí Từ Thanh Phàm cũng không thể cảm thấy khí tức của Kim Thanh Hàn nữa.

Mà sắc mặt Ủy trì trưởng lão lại đột nhiên vui mừng, trong mắt lóe lên cả sự vui sướng lẫn ngạc nhiên.

Lúc này, căn phòng vốn vẫn đóng chặt cửa kia tự nhiên mở cửa. Sau gần một năm chưa ra khỏi phòng, Kim Thanh Hàn chậm rãi từ trong phòng bước ra ngoài.

Cuối cùng, so với lần gặp mặt trước của Từ Thanh Phàm, hiện tại, khí tức trên người Kim Thanh hoàn toàn nội liễm, không thể cảm thụ được một chút khí tức gì của tu tiên giả. Nhưng trên người ngẫu nhiên lại lộ ra uy áp mạnh mẽ. Thần sắc âm trầm sớm đã không thấy đâu, chỉ còn lại sự tự tin cùng với sự cường đại.

Linh khí nội liễm.

Nếu như trước, Kim Thanh Hàn giống kiếm sắc ngoài vỏ, mặc dù khí thế mạnh mẽ nhưng lại ngang ngạnh, cứng rắn như sắt. Còn bây giờ, hần chính là một thanh bảo kiếm, mặc dù bị vỏ che khuất quang hoa, nhưng một khi xuất kiếm là thấy máu.

Thấy Từ Thanh Phàm cùng Ủy Trì trưởng lão đang đứng đợi ở ngoài cửa, Kim Thanh Hàn hơi sững sốt, sắc mặt hiện lên vẻ ảm áp. Tiếp theo, hần bước nhanh tới trước mặt Ủy Trì trưởng lão, quỳ xuống rồi trầm giọng nói:

- Đồ nhi bất hiếu Kim Thanh Hàn bái kiến sư phụ. Đã làm cho sư phụ phải lo lắng rồi.

Chứng kiến bộ dạng đó của Kim Thanh Hàn, Ủy Trì trưởng lão khôi phục lại vẻ lãnh đạm ban đầu, chỉ chậm rãi nói:

- Bây giờ ngươi mới có chút bộ dáng của tu tiên. Phải biết rằng tiên lộ dài đằng đặc, đầy gian khổ, sao có thể vì một trận tỉ thí mà đánh mất sự tin tưởng của mình được?

- Đồ nhi đã hiểu.

Kim Thanh Hàn cúi đầu nói.

Ủy Trì trưởng lão gật đầu, cũng không để ý tới Kim Thanh Hàn nữa, xoay người đi về hướng gian phòng mình. Trước khi hần tiến vào phòng, còn truyền lại một câu:

- Theo thông lệ của tu tiên giới, ngươi bây giờ đã đạt tới Linh tịch kì. Cho dù xuất sư cũng có thể mở động phủ cho chính mình rồi.

Nghe được lời Ủy Trì trưởng lão nói, đang quỳ trên mặt đất, Kim Thanh Hàn thân thể hơi chấn động, nhưng vẫn trầm giọng nói:

-Đồ nhi biết rồi ạ.

Nhìn bóng lưng Ủy Trì trưởng lão, trong lòng Từ Thanh Phàm không khỏi tự chủ mà nhớ tới sư phụ Lục Hoa Nghiêm của mình. Người với Ủy Trì trưởng lão giống nhau, trên mặt tuy nghiêm nghị nhưng trong lòng lại nhân từ, luôn luôn lặng thầm mà chuẩn bị cho chính đệ tử của mình.

- Từ sư huynh, cảm ơn huynh.

Kim Thanh Hàn đã đứng dậy, nhìn Từ Thanh Phàm với con mắt chân thành.

Lúc này, một lời nói còn hơn cả vạn lời nói khác.

- Kim sư đệ, nhân sinh không chỉ có một hồi tử thí.

Từ Thanh Phàm nhẹ nhàng cười nói.

Thắng? Bại? Đôi khi có thể phân biệt rõ ràng được sao? Phượng Thanh Thiên cùng Kim Thanh Hàn tử thí, lúc sắp đối mặt với thất bại, không hề cam chịu, mà lại lợi ngược dòng, cuối cùng đột phá cảnh giới. Phượng Thanh Thiên là người thắng, còn Kim Thanh Hàn thật sự là người thất bại sao?

Thắng bại không thể chỉ xem trong một hồi tử thí. Sau này, đường đời hãy còn dài.

45. Trần Duyên

Mọi chuyện xưa kia, tất cả đều trôi theo làn gió, chớp mắt bảy năm đã trôi qua.

Mây tới núi càng đẹp, mây đi cảnh như vẽ, núi mờ ảo bởi mây. Từng đám mây trắng bay bay, phía sau Cửu Hoa Sơn rừng cây rậm rạp, cây cỏ tươi tốt, chim hót ve kêu, gió mát hiu hiu thổi, ánh mặt trời ấm áp làm cho cảnh núi càng thêm kỳ ảo xa xưa.

Ở phía sau sườn núi, có hai gian nhà gỗ trang nhã đơn sơ nằm ở đây, xung quanh cây cối xanh um tươi tốt, kỳ hoa dị thảo mọc khắp nơi nơi. Trước phòng cách đó không xa có thể thấy một phần mộ nổi bật. Đúng là động phủ của Từ Thanh Phàm ở hậu sơn.

Trong gian nhà gỗ lớn hơn, Từ Thanh Phàm đang ngồi trên chiếc ghế mà Nhạc Thanh Nho thường ngồi, ánh mắt chăm chú nhìn vào quyển sách đang cầm trên tay “Sơn Hải Dị Đàm - Tinh Quái Thiên”.

Đúng lúc đang lật trang sách, đột nhiên thân thể Từ Thanh Phàm khẽ run lên, sự hân thưởng trong mắt chợt biến mất, hai mắt lúc này trở nên ngốc trệ nhìn chằm chằm vào trang sách.

Trong trang sách, một con yêu thú được vẽ trên giấy, mặc dù nét vẽ đơn giản nhưng trông rất sinh động. Rõ ràng là con Bích Nhân Vân Đề Thú đã từng hủy diệt gia viên của Từ Thanh Phàm. Chỉ thấy phía dưới đồ họa có một ít chữ nhỏ: Bích Nhân Vân Đề Thú tính cách dữ dằn, thích ăn linh dược. Khi trưởng thành thân cao ba trượng, bên ngoài có một tầng lân giáp, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, ngày đi ngàn dặm, trông như quý thần ngũ hành, phun ra nuốt vào liệt hỏa hàn băng, tiếng tê hống có thể chấn phách lòng người.

Nhìn bức tranh cùng lời giới thiệu về Bích Nhân Vân Đề Thú trên trang sách, Từ Thanh Phàm không khỏi nhớ ngược về hai mươi bảy năm trước. Khi đó, bởi vì một cây linh chi ngàn năm sắp thành thực, Bích Nhân Vân Đề Thú đã san bằng cả Từ Gia trại. Tiếng kêu thảm thiết, âm thanh tê hống cùng tiếng khóc

thê lương, mặc dù nói thời gian ăn mòn tất cả nhưng mọi thứ vẫn như cũ, không ngừng vang vọng bên tai, Đại Trưởng Lão bị Yêu thú ngoạm một miếng rơi đầu vẫn rõ mồn một trước mắt.

Tuy rằng ký ức vẫn còn mới mẻ, nhưng lại dường như rất xa xôi. Hoặc là nói ký ức không thay đổi, nhưng tâm cảnh đã thay đổi sao.

Bây giờ hồi tưởng lại, tuy trong trí nhớ Bích Nhân Vân Đề Thú cường đại vô cùng, nhưng cũng không phải là không thể chiến thắng được, sự sợ hãi lúc đầu đã sớm biến mất. giờ chỉ còn một loại tâm nguyện muốn hoàn thành

- Các cháu chạy nhanh đi, bây giờ không phải là lúc nói đến trung hiếu lễ nghĩa đâu! Chúng ta đã sống đủ lâu rồi, dù bị yêu thú ăn thịt cũng xem như không uống sống cuộc đời này rồi. Nhưng các cháu còn trẻ, sau này còn có hi vọng xây dựng phát triển lại Từ gia, duy trì huyết mạch cho Từ gia, những điều này đều là trách nhiệm của các cháu đó. Nhanh đi đi!

Trong đầu đột nhiên nhớ tới câu nói sau cùng của Nhị trưởng lão trước khi lâm chung.

- Dừng lại, huyết mạch Từ gia...

Từ Thanh Phàm bắt đầu lẩm bẩm vô thức.

Theo như lời Lục Hoa Nghiêm nói, Bích Nhân Vân Đề Thú thuộc Nhân giai cao cấp Yêu thú, thực lực tương đương Linh Tịch kỳ tu tiên giả, hiện giờ thực lực của Từ Thanh Phàm đã có cùng nó đánh một trận. Cho dù đánh không lại, nhưng bỏ chạy thì hẳn là có thể.

Những người bạn lúc trước cùng mình chạy khỏi Từ gia trại có còn sống hay không? Đã hai mươi bảy năm, Từ gia trại đã được gây dựng lại chưa? Hay là bọn họ sớm đã chết tại trong Nam Hoang mờ mịt? Đối với con Bích Nhân Vân Đề Thú kia, giờ mình cũng nên ra tay báo thù rồi chứ? Hơn nữa di nguyện của Nhị trưởng lão, bây giờ mình đã có đủ thực lực để thực hiện chưa?

Diệt trừ Bích Nhân Vân Đề Thú, vì tộc nhân báo thù. Tìm lại những tộc nhân Từ gia trại còn lưu lại ở nhân gian, trợ giúp họ xây dựng lại gia viên. Trong phút chốc, ý nghĩ này đã trở nên rất mãnh liệt.

- Xem ra nhiều năm sống kiếp tu tiên, thiếu chút nữa đã làm cho ta quên mục đích tu tiên của mình.

Từ Thanh Phàm cười khổ thì thảo lẩm bẩm.

Đến lúc này, Từ Thanh Phàm rốt cuộc không thể tĩnh tâm mà xem sách được nữa. Hẳn biết, giờ là lúc hoàn thành tâm nguyện, nếu không mình cũng không thể tĩnh tâm mà tu luyện tiếp.

Nghĩ tới đây, Từ Thanh Phàm đi ra cửa phòng, ngự sử “Tam Trọng Thanh Lăng”, bay nhanh về phía trước núi.

Bất tri bất giác, thời gian trôi đi như nước chảy êm đềm, bình lặng. Cũng đã bảy năm kể từ Đại hội môn nội lần trước. Mà lần đó sau khi Từ Thanh Phàm đạt được hạng ba, cũng được đối đãi khác trước, không chỉ có thể tùy ý xem các loại đạo pháp kỳ lạ bên trong Lâm Kinh Các, mà hàng năm Từ Thanh Phàm còn nhận được một số lượng linh dược cùng linh thạch nhất định do Cửu Hoa Môn định kỳ phân phối để trợ giúp Từ Thanh Phàm tu luyện.

Mà sau khi Từ Thanh Phàm đạt được hạng ba trong đại hội môn nội, hẳn cũng không kiêu ngạo tự mãn, bởi vì hẳn biết rõ bản thân mình có bao nhiêu thực lực. Cho nên Từ Thanh Phàm không vì đạt được hạng ba mà lười biếng, ngược lại hẳn càng cố gắng chăm chỉ tu luyện hơn. Vì hẳn không muốn kéo Cửu Hoa Môn tụt lại phía sau trong Tân Nhân đại hội do Lục Đại Thánh Địa tổ chức. Ông trời không phụ lòng người, một năm trước Từ Thanh Phàm rốt cuộc đã bước chân vào Linh Tịch kỳ, mà Mộc Ất chi khí ngàn năm tích súc trong cơ thể đã luyện hóa được hơn nửa, xem như đã chính thức đặt chân vào Tu tiên giới.

Vốn khi Từ Thanh Phàm chiến thắng lấy được di vật “Tam Trọng Thanh Lăng” của Lục Hoa Nghiêm về, định sau đó đem pháp khí này chôn bên cạnh phần mộ của Lục Hoa Nghiêm. Nhưng Lục Hoa Nghiêm nguyên là Hộ pháp Trưởng lão danh tiếng lừng lẫy ở Cửu Hoa Môn, sau khi qua đời thì được mai táng ở trong Tổ phần của Cửu Hoa Môn, với thân phận Từ Thanh Phàm thì không cách nào ra vào tùy ý được. Mà khi Từ Thanh Phàm nói cho Thái Thượng hộ pháp Chu Hoa Hải suy nghĩ của mình, lại bị Chu Hoa Hải quả mắng. Theo như Chu Hoa Hải nói, pháp khí Cửu Hoa Môn ban cho Từ Thanh Phàm là để dùng trong

Tân Nhân đại hội mười năm sau, sao có thể đổi ý không dùng được? Từ Thanh Phàm bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tạm thời sử dụng, chỉ có điều trong lòng thầm hạ quyết tâm nhất định phải tìm cơ hội đem “Tam Trọng Thanh Lăng” trả lại cho sư phụ Lục Hoa Nghiêm.

“Tam Trọng Thanh Lăng” phi hành với tốc độ cực nhanh, dưới chân núi cảnh sắc cứ vùn vụt trôi qua. Từ Thanh Phàm rất thích cảm giác bay lượn trên không trung, nhìn chúng sinh bên dưới, Từ Thanh Phàm có một loại cảm giác tiêu diêu tự tại không bị câu thúc.

Với tốc độ của “Tam Trọng Thanh Lăng”, chỉ trong chốc lát Từ Thanh Phàm đã đến phía trước chân núi. Sau đó hạ xuống tại một nơi có tên gọi là “Nghênh Khách Đường”.

Đúng lúc Từ Thanh Phàm hạ thân xuống, hai gã đệ tử có phong thái khác nhau từ trong Nghênh Khách Đường ra đón, một người thần sắc ôn hòa tao nhã, một người lạnh lùng nghiêm túc, đúng là Lý Vũ Hàn và Thịnh Vũ Sơn, hai gã đệ cùng tử đứng hàng chữ “Vũ”. Thật không ngờ qua nhiều năm như vậy hai người vẫn làm việc ở chỗ này.

- Từ sư thúc.

Hai người Lý Vũ Hàn và Thịnh Vũ Sơn đầu tiên là kinh ngạc liếc nhìn Từ Thanh Phàm, hiển nhiên là kinh ngạc vì Từ Thanh Phàm đã đột phá cảnh giới, sau đó cùng lên tiếng khom người hành lễ.

- Lý sư đệ, Thịnh sư đệ, đã lâu không gặp.

Từ Thanh Phàm cũng chấp tay đáp lễ.

Qua nhiều năm như vậy, Từ Thanh Phàm đã có thể xưng hô người khác là “Sư đệ” một cách tự nhiên. Có điều hẳn biết hai người trước mặt mình mặc dù chỉ là đệ tử có hàng chữ “Vũ”, nhưng thực lực lại trên xa các đệ tử có hàng chữ “Thanh” bình thường, cho nên cũng không coi thường. Từ sau Môn Nội tỷ thí cũng đã bảy năm, hiện giờ hai người này công lực đều tịnh tiến, cũng chỉ cách Linh Tịch kỳ một chút thôi.

- Đúng vậy, từ bảy năm trước sau khi Môn Nội tỷ thí kết thúc, sư thúc một mực bế quan tu luyện ở hậu sơn, rất ít đến phía trước núi. Hai người đệ tử muốn tìm sư thúc lãnh giáo cũng không có cơ hội ấy chứ.

Lý Vũ Hàn cười nói.

- Cái gì mà bế quan tu luyện, chỉ là xem một ít thư sách với các loại hoa cỏ thôi.

Từ Thanh Phàm thản nhiên cười nói.

- Sư thúc thật nhã hứng, không giống ta cả ngày phải bôn ba vì sự tình bên trong Môn Nội.

Lý Vũ Hàn cười nói.

- Xin hỏi Từ sư thúc đến tìm chúng ta có chuyện gì?

Thịnh Vũ Sơn cắt đứt câu chuyện của hai người, lãnh đạm hỏi.

Từ Thanh Phàm cũng không để ý tới, bởi vì hẳn biết đây là tính cách của Thịnh Vũ Sơn. Vì vậy nói:

- Ta muốn xuống núi làm vài việc, nghe mọi người trong đồng môn nói việc này do các người quản lý, cho nên đặc biệt đến nơi này để thông báo qua..

- Từ sư thúc muốn xuống núi giải quyết sự tình đương nhiên là có thể, nhưng lúc này cách Tân Nhân đại hội do Lục Đại Thánh Địa liên hợp tổ chức chỉ có ba năm, nếu như sư thúc xuống núi quá lâu, chương môn sư thúc tổ hỏi đến thì chúng ta lại bị nói đó.

Lý Vũ Hàn cau mày nói.

- Các người cứ yên tâm, ta lần này xuống núi ngắn thì hơn mười ngày, lâu thì một năm, sẽ không chậm trễ lắm đâu.

Từ Thanh Phàm cười.

- Nếu sư thúc đã nói như vậy, ta cũng yên tâm mà chờ.

Lý Vũ Hàn thở dài một hơi nói.

Tiếp đó, Từ Thanh Phàm ở chỗ Lý Vũ Hàn, Thịnh Vũ Sơn ghi tên, cũng lấy được lệnh bài đại biểu cho đệ tử Cửu Hoa Sơn cùng linh phù gọi là Tam Trương, có thể tại thời khắc nguy hiểm gọi đồng môn chung quanh.

Sau khi xử lý xong hết thấy, Từ Thanh Phàm hơi do dự rồi bay về phía hậu sơn. Khi trở lại động phủ của mình, đầu tiên là cầm bút viết rõ hành tung với nguyên nhân đi ra ngoài, để ở giữa căn phòng. Đây là để tránh khi Kim Thanh Hàn tìm đến, phát hiện không thấy mình sẽ sinh ra lo lắng không cần thiết. Vốn Từ Thanh Phàm định đến động phủ của Kim Thanh Hàn để nói cho hắn biết chuyện, nhưng nghĩ đến việc Kim Thanh Hàn hiện đang bế quan, không tiện quấy rầy, cho nên mới lưu vài chữ lại.

Tiếp đó Từ Thanh Phàm lại bay đến chỗ Lưu sư thúc, người quản lý Bách Thảo Viên, để cáo biệt. Ở Cửu Hoa Sơn, Từ Thanh Phàm thực lòng kết giao cũng chỉ có hai người này.

Sau khi đáp ứng Lưu sư thúc, lúc xuống núi sẽ giúp ông ấy thu thập hạt giống các loại kỳ hoa dị thảo, Từ Thanh Phàm cuối cùng không còn gì lo lắng, ngự sử “Tam Trương Thanh Lăng” bay ra ngoài Cửu Hoa Sơn.

Sau khi dùng bữa chú chuyên để mở Hộ Sơn Đại Trận của Cửu Hoa Môn, bay ra bên ngoài, Từ Thanh Phàm đứng giữa không trung xoay người nhìn lại Cửu Hoa Sơn phía dưới, trong lòng cảm khái vạn phần.

Hai mươi bảy năm trước, khi Từ Thanh Phàm còn chưa tu tiên, Cửu Hoa Sơn trong mắt chỉ là một tòa núi hoang. Còn bây giờ dĩ nhiên Từ Thanh Phàm sẽ không bị loại ảo thuật này lừa gạt, nhìn lại Cửu Hoa Sơn lúc này, Hộ Sơn Đại Trận đã hóa thành một mảnh tiên hà bao phủ cả Cửu Hoa Sơn, linh khí nồng đậm. Nhớ lại bản thân mình hai mươi bảy năm trước trông thấy Cửu Hoa Sơn thì trong lòng có cả kinh ngạc lẫn thất vọng, Từ Thanh Phàm đột nhiên có một cảm giác như đã trải qua mấy đời người.

46. Tiểu Trấn

Sau khi rời Cửu Hoa Sơn, Từ Thanh Phàm chợt cảm thấy biển trời mênh mông, dường như đã lâu lắm rồi hắn mới có cảm giác đó. Có lẽ hắn đã ở Cửu Hoa Sơn quá lâu rồi.

Cho dù cảnh vật tươi đẹp hơn, điều kiện sống tốt hơn nhưng nếu một người trong suốt thời gian dài ở một chỗ, không đi ra ngoài, cũng tựa như cá chậu chim lồng vậy. Từ Thanh Phàm vốn ở phía sau núi, tự do tự tại, nên không hề có cảm giác đây. Nhưng hôm nay, rời khỏi Cửu Hoa Sơn, trông về phương xa, thấy trời xanh mây trắng, núi rừng trùng điệp thì lại thấy dường như mình vừa thoát ra khỏi sự ràng buộc.

Đột nhiên Từ Thanh Phàm nhớ tới ước mơ trước kia của mình, nếu thật sự cả đời này sẽ không thể vượt qua được Linh Tịch hậu kỳ, vậy quãng đời còn lại sao không dạo khắp Thần Châu hạo thổ, ngắm nhìn non sông đất nước, hẳn là một ý kiến không tồi.

Miễn cưỡng lắc đầu, đem ý nghĩ đó tổng ra ngoài, Từ Thanh Phàm cười khổ rồi điều khiển “Tam Trương Thanh Lăng”, nhanh chóng bay về phía trước.

Cổ Sơn trấn, bởi vì tọa lạc dưới chân núi từ xưa mà được gọi tên như vậy. Nghe nói trước kia, trưởng trấn cho rằng cái tên này là thô thiển, vì muốn nhiều người đến thăm nên đã tìm cho tiểu trấn một cái tên nhã nhặn hơn. Đáng tiếc là vô luận là lãng khách hay cư dân của trấn đều quen nó là Cổ Sơn trấn. Khi vị trưởng trấn kia rời chức, cái tên nhã nhặn do ông ta đặt ra cũng đi vào quên lãng, không người nào đề cập, không người nào biết tới nó nữa.

Tiểu trấn nằm ở đầu mối giao thông trọng yếu, phía sau lại có Cổ sơn cảnh sắc thanh nhã cho nên nơi đây rất náo nhiệt. Trong trấn người đến người đi liên tục, người bán rong rao bán khắp nơi, bên đường các cửa hàng mọc lên san sát.

Đúng lúc này, một gã thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi đi vào tiểu trấn, quần áo không biết làm bằng chất liệu gì chỉ thấy nó màu bạc nhưng không dính chút bụi nào, khuôn mặt tuấn tú, cử chỉ nhã nhặn, phảng phất mang theo khí chất con nhà quý tộc, đem lại cho người đối diện một loại cảm giác thần bí. Nhưng kỳ quái là thanh niên này lại như chưa từng đi tới Cổ trấn này, vừa đi vừa nhìn quanh thấy cái gì cũng cảm thấy thú vị.

-Có lẽ là công tử của gia tộc lớn nào đó từ thành thị đi ngang qua, chưa thấy tiểu trấn như này bao giờ.

Mọi người đều nhìn chàng thanh niên kỳ quái đó mà suy đoán như vậy .

Chàng thanh niên này không phải ai khác, chính là Từ Thanh Phàm của chúng ta vừa rời khỏi Cửu Hoa Sơn .

Thật ra ,Từ Thanh Phàm vốn có ý định bay thẳng đến Nam Hoang , nhưng khi hắn đi ngang qua tiểu trấn này, quyết định dừng lại ngắm nhìn sự náo nhiệt và trải nghiệm một chút cuộc sống của phàm nhân.

Từ Thanh Phàm sinh ra ở Nam Hoang, nơi đó hoang vu hung hiểm , dã thú hoành hành, dân cư thưa thớt, tất cả đều sống ở trong trang trại, đâu có biết thành trấn là gì đâu? Lúc nhỏ hắn thường hay đọc sách, nên cũng từng xem qua không ít quyển có miêu tả về sự phồn hoa của trung thổ, nhưng đáng tiếc là vẫn chưa có duyên chứng kiến.

Sau đó, Từ gia trại bị hủy, Từ Thanh Phàm được Lục Hoa Nghiêm thu làm đệ tử, chính thức bắt đầu cuộc sống tu tiên, không có bước ra khỏi địa phận của Cửu Hoa Sơn, chứ đừng nói đến trải nghiệm xem trung thổ phồn hoa như thế nào. Đến bây giờ, Từ Thanh Phàm vẫn thường nhớ lại khi Lục Hoa Nghiêm mang mình về Cửu Hoa Sơn,ở trên không trung, hắn thấy từng đoàn người trong những đô thị lớn phía dưới. Tuy rằng bây giờ cuộc sống ở tiểu trấn này không sao so sánh được với cuộc sống thành thị, nhưng bầu không khí huyền ảo cũng làm cho ý muốn được trải nghiệm cuộc sống nhân gian trong Từ Thanh Phàm dâng cao.

Sở dĩ Từ Thanh Phàm đi tới tiểu trấn này thấy cái gì cũng tò mò, vì hắn căn bản không biết về mấy thứ đó. Người qua đường không rõ, lại nghĩ Từ Thanh Phàm là quý công tử, sở dĩ ngó đông ngó tây là do hắn không biết, chứ chẳng ai nghĩ được thật ra hắn chỉ là một tên nhà quê.

Còn Từ Thanh Phàm sau khi đi tới tiểu trấn này cũng tự chế nhạo sự thiếu hiểu biết của mình.

Vào trong tiểu trấn, Từ Thanh Phàm chợt thấy một lão đầu đang bán vật gì, nếu nhào nặn nó thì sẽ thành những tượng nhỏ mang hình dáng của võ tướng , yêu quái ... Trông rất sinh động. Mà những tượng nhỏ này hình như rất được bọn nhỏ yêu thích. Từ Thanh Phàm thường thấy những đứa trẻ mua nó, sau đó cực kỳ vui vẻ mà rời khỏi gian hàng.

-Có lẽ là vật này dùng để làm trang trí chăng?

Từ Thanh Phàm âm thầm phỏng đoán

Đúng lúc này, có một đứa bé hướng tới ông lão mua một hình, sau đó trực tiếp đưa vào miệng ăn. Thấy vậy Từ Thanh Phàm lấy làm kinh hãi, tưởng đứa nhỏ không hiểu chuyện nên đưa vật đó lên ăn, liền lập tức đưa tay vào trong miệng đứa nhỏ để lấy ra.

Đứa nhỏ liền khóc òa lên , sau đó nhờ người qua đường giải thích, Từ Thanh Phàm mới biết. Hóa ra những hình nặn này vốn là dùng đường, bột để chế thành, tên là “Tò he” (*), vốn là để cho những đứa nhỏ ăn. Từ Thanh Phàm muốn giúp đỡ nó lại trở thành “Đại phối nhân”(*), cướp kẹo của trẻ nhỏ, thật là hết sức xấu hổ.

-Chẳng lẽ ở đại thành thị mà ngay cả tò he cũng không có bán sao ?

Người qua đường sôi nổi suy đoán nói.

-Hay là từ nhỏ vị công tử này từ nhỏ đã được nâng niu cưng chiều, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua tò he?

Có người chợt đoán rồi nói, mọi người bên ngoài đang sôi nổi bàn tán, khi nghe vậy chợt hiểu.

Từ Thanh Phàm mặc dù có lòng tốt nhưng lại thành việc xấu, vốn là người khoáng đạt nên cũng nhanh quên đi việc lúc nãy, tiếp tục hăng hái quan sát cuộc sống sinh hoạt của phàm nhân trung thổ . Nhưng hắn không biết rằng bộ dạng hắn đã lọt vào tầm mắt không ít người .

Trên thế giới này có một loại người , bọn họ sinh sống ở tầng đáy của xã hội, ăn không ngồi rồi, ngoại trừ khả năng lừa đảo ra thì không còn kỹ năng nào để nuôi sống bản thân. Những người như thế gọi là lừa manh, hoặc là kẻ lừa đảo.

Còn những người có tiền mà không biết sai, lại không hiểu sự đời được gọi là “Cừu béo”.Ví như trong mắt bọn họ, hiện tại Từ Thanh Phàm là như vậy.

-Vị công tử này lần đầu tiên tới tiểu trấn đây có phải không vậy? Hãy để ta làm người dẫn đường cho công tử đi tham quan có được hay không?

Ngay khi Từ Thanh Phàm thích thú, hào hứng nhìn quang cảnh náo nhiệt xung quanh thì một thanh âm ở sau lưng đột nhiên vang lên.

Từ Thanh Phàm nhíu mày, giác quan của tu tiên giả rất linh mãnh, hắn đã cảm thấy người này một mực theo dõi chính mình, ánh mắt lóe ra vẻ mập mờ, tựa như không có ý tốt. Nhưng Từ Thanh Phàm đối với uy hiếp đến từ phạm nhân hiển nhiên không coi trọng, vẫn như cũ đứng xem náo nhiệt. Thật không ngờ người này ở nơi đông người như vậy lại chủ động tìm tới mình.

Từ Thanh Phàm quay đầu nhìn theo hướng âm thanh phát ra, kinh ngạc phát hiện người phía sau không như mình tưởng tượng. Hoàn toàn không có vẻ hung hãn hoặc là hèn mọn, trái lại, dáng người cao ráo, mặt mày anh tuấn, nụ cười ấm áp nở trên môi, có vẻ là người đoan chính.

-Chẳng lẽ là ta đoán sai? Người này không giống như kẻ tiểu nhân chút nào.

Từ Thanh Phàm âm thầm suy đoán mà không biết lòng người há có thể xem ở tướng mạo. Tướng mạo hung dữ, hèn mọn, cũng không nhất định là người xấu. Tướng mạo anh tuấn, đoan chính chưa hẳn là người tốt. Trên thực tế, một khuôn mặt chính khí, anh tuấn, tiêu sái càng dễ làm cho người ta mất cảnh giác.

Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng Từ Thanh Phàm ngoài miệng vẫn thản nhiên nói:

-Đúng là lần đầu tiên ta tới nơi đây.

- Cổ Sơn trấn này ta rất quen thuộc, để ta dẫn công tử đi du ngoạn nhé?

Trên khuôn mặt người này nở ra nụ cười, nhẹ giọng hỏi.

-Tốt thôi.

Tuy chưa rõ người này có mưu đồ gì, nhưng Từ Thanh Phàm không có thói quen khước từ yêu cầu của người khác, nên vẫn gật đầu nói.

Không thể không nói, cái tên Trương Long này đúng là một người hướng dẫn viên tuyệt vời. Nói chuyện tương đối thú vị, với Cổ Sơn trấn lại rõ như lòng bàn tay, các loại điển tích kể lại đều suôn sẻ không chút khuất mắc, Từ Thanh Phàm nghe vô cùng thích thú.

Nhưng đi theo Trương Long, Từ Thanh Phàm lại phát hiện nơi mình đang tới càng ngày càng hẻo lánh. Kế tiếp, hai người đi vào trong một cái ngõ cụt.

- Cái ngõ cụt này có điển tích gì vậy?

Từ Thanh Phàm lúc này đã khẳng định Trương Long đối với mình có mục đích, nhưng vẫn thản nhiên cười hỏi.

Đúng lúc này, trong lối rẽ của ngõ hẻm đột nhiên xuất hiện một đám đại hán mặt mày dữ tợn, trong tay cầm hòn đá hoặc cầm gậy gộc. Đem Từ Thanh Phàm bao vây vào giữa.

- Đem tất cả tiền bạc, những thứ đáng giá trên người người giao ra đây, bằng không đừng trách vật trên tay lão tử không nhận người.

Một đại hán thân hình to lớn, đầu trọc, trên tay ve vẩy một tiểu đao sáng loáng, nhìn về Từ Thanh Phàm hung ác nói.

-Bụp.

Một tiếng giòn tan vang lên, hóa ra Trương Long hướng về đại hán đầu trọc nọ hung hăng mà tát cho một cái:

-Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, chúng ta không phải là cường đạo, đâu phải loại chuyên giết người cướp của. Chúng ta là người làm ăn đàng hoàng.

Kỳ quái ở chỗ, đại hán to con này đối với Trương Long rất kính nể, nghe Trương Long giáo huấn xong vội vàng dạ dạ vâng vâng.

Giáo huấn đại hán xong, Trương Long quay lại nhìn Từ Thanh Phàm, khuôn mặt trở nên ảm áp, nói với Từ Thanh Phàm rằng:

- Vị công tử này, người nói ta đã cực nhọc hướng dẫn lại mang theo người dạo chơi lâu như vậy. Người có nên cho ta chút lệ phí không? Mọi người nuôi gia đình mình sống được qua ngày, không phải là chuyện dễ dàng gì a.

Nghe thấy Trương Long cùng với đại hán trợ đầu nói xong, Từ Thanh Phàm trong lòng cũng ý thức được một vấn đề, đó là trên người mình hiện tại không có tiền. Thân tu tiên giả, tiền tài thế tục đương nhiên là vô dụng, nhưng Từ Thanh Phàm đã quyết định trải nghiệm cuộc sống của phàm nhân nơi trung thổ phồn hoa. Không có tiền sao thể được?

Nghĩ tới đây, thần sắc Từ Thanh Phàm không thay đổi, chỉ thần nhiên hỏi:

- Vậy người nói đi, lệ phí phải là bao nhiêu đây?

(*) “Tò he”: Vốn trong nguyên tác là “Đường nhân”, nhưng mình gọi là Tò he cho chúng ta dễ hình dung. (biên tập ^^)

(*) “Đại phôi nhân”: Người cực xấu.

47. Cầu Sư

- Vậy theo ý người, lệ phí mà người nói là phải bao nhiêu đây?

Từ Thanh Phàm thần nhiên cười hỏi.

Nhìn thấy sự bình tĩnh, không chút nào bối rối của Từ Thanh Phàm, trong lòng Trương Long đột nhiên cảm thấy có chút hoang mang, nhưng không đợi hắn hiểu rõ chỗ không đúng ở đây, gã đại hán đầu trợ bên cạnh đã hét lớn:

- Trên người của người có bao nhiêu tiền thì nhanh đưa hết cho lão đại của chúng ta, coi như đó là lệ phí.

- Cho dù là một xu cũng không được giữ lại sao?

Từ Thanh Phàm lạnh nhạt hỏi.

Trương Long chứng kiến bộ dạng yếu đuối nhưng lạnh lùng của Từ Thanh Phàm, cảm giác bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt, thần sắc của cái tên “Cừu béo” trước mắt này có phần quá bình tĩnh, bộ dáng như không sợ hãi điều gì. Nhưng Trương Long cũng không nói gì thêm, lúc này gã đại hán đầu trợ kia lại dõ giọng cướp đoạt nói :

- Đương nhiên một xu cũng không được giữ lại.

- Vậy thì ta an tâm.

Từ Thanh Phàm cười cười nói.

- Yên tâm cái gì?

Trương Long theo bản năng liền truy vấn.

- Nếu các người làm được như vậy, thì ta dù bị các người cướp đoạt hết tiền, lương tâm ta cũng sẽ không phải áy náy gì.

Từ Thanh Phàm thần nhiên nói.

- Chỉ bằng người?

Tên đại hán đầu trợ cười nhạo nói. Nhưng khi lời hắn còn chưa nói hết, ánh mắt cười nhạo đột nhiên chuyển thành kinh hoàng. Hóa ra ngay trước mắt hắn, Từ Thanh Phàm đột nhiên biến mất, sau đó lại bất thành linh xuất hiện trước mặt hắn. Đối với hành động bất ngờ của Từ Thanh Phàm, hắn căn bản không có bất cứ phản ứng gì, lập tức đã bị Từ Thanh Phàm lấy ngón tay nhẹ nhàng đập vào cái đầu bóng loáng của hắn.

- Đông ~

Một tiếng trong trẻo vang lên, nghe giống như tiếng tiểu chùy gõ mõ vậy. Sau đó, thân hình cao lớn của tên đầu trọc này, so với Từ Thanh Phàm thì cao hơn vài phần đã nhanh chóng lâm vào bất tỉnh, không có một chút năng lực phản kháng nào.

Đánh bất tỉnh gã đại hán đầu trọc xong, thân hình Từ Thanh Phàm cũng không dừng lại, trong mắt mọi người chỉ thấy thân hình của hắn hóa thành mấy đạo tàn ảnh, trông như những phân thân, tiếp theo đó là những tiếng đánh thanh thúy liên tiếp vang lên. Những người này chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó thì cái gì cũng không biết.

Sau một loạt quyền cước làm cho tất cả các tên đại hán bất tỉnh, Từ Thanh Phàm lại trong nháy mắt trở lại nơi vừa rồi hắn vừa đứng. Nếu như bỏ qua tất cả những tên đại hán nằm thẳng cẳng dưới đất, thì nơi đây tựa như chưa từng phát sinh ra bất cứ việc gì.

Cứ như vậy, bọn đại hán to mồm đều đã im lặng, so với một canh giờ trước đây thì nơi này hết sức yên tĩnh, chỉ còn lại có Từ Thanh Phàm lẳng lặng đứng tại chỗ mỉm cười nhìn Trương Long đang đứng ngây ngốc há mồm trợn mắt.

Không nói lên lời, Trương Long mặc dù là tên cầm đầu, nhưng vừa rồi việc hắn hướng dẫn du lịch trong thời gian trước đã để lại một chút ấn tượng tốt đẹp cho Từ Thanh Phàm, cho nên vừa rồi Từ Thanh Phàm cũng không ra tay với hắn.

- Được rồi, hiện tại tiền tài trên người của người đều để lại đây đi.

Nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc của Trương Long, Từ Thanh Phàm thản nhiên vừa cười vừa nói.

Phàm thế gian có một câu là “Trong tay có vốn, trong lòng không gì phải hoảng hốt”. Từ Thanh Phàm mặc dù là một tu tiên giả, nhưng hiện tại cũng hiểu rõ đạo lý này

Xong việc, hắn đi xuống sơn trấn, Từ Thanh Phàm tuy nhìn thứ gì đều thấy kinh ngạc, nhất là ở ngã tư đường có bán những vật rất cổ quái. Bất quá bởi trước kia vì trên người hắn không có tiền của nhân gian, cho nên chỉ có thể yên đứng nhìn. Nhưng hiện tại sau khi đã có tiền, Từ Thanh Phàm có thể đem thứ hắn mua được ra xem, hắn cảm thấy hiếu kỳ với vật mình mua được, hắn cầm trong tay xem xét một cách tỉ mỉ. Trông vậy mà nói thì hắn giống như một tiểu hài tử cầm đồ chơi làm bằng đường trong tay vậy.

Vì vậy, người qua đường đã có một phát hiện giật mình, cái tên quý công tử vừa nãy đứng ở ngã tư đường hiếu kỳ nhìn đông ngó tây, bây giờ tay trái đang cầm một thứ làm bằng đường, tay phải đang cầm một cái trống lắc. Trên mặt mang một cái mặt nạ hầu tử, chạy tới chạy lui khắp trên đường.

Có lẽ bầu không khí náo nhiệt của sơn trấn đã kích thích một phần tính khí trẻ con của Từ Thanh Phàm.

Vừa rồi cướp đoạt được khoảng mười lượng bạc, theo như Từ Thanh Phàm hỏi thăm khi mua đồ lúc nãy, số tiền này cũng đủ người thường sinh hoạt thoải mái trong thời gian vài tháng. Nhưng bấy nhiêu đã đủ để Từ Thanh Phàm một lần trải qua sự phồn hoa của tiểu trấn ở trung thổ.

- Người tốt cuộc còn muốn theo phía sau ta bao lâu nữa?

Từ Thanh Phàm đột nhiên ngừng cước bộ, quay đầu nhìn Trương Long đang theo sau mình, cau mày hỏi.

Thấy Từ Thanh Phàm đột nhiên ngừng cước bộ, quay đầu cau mày nhìn mình, Trương Long không khỏi hoảng sợ, run run đi từ từ đến bên người Từ Thanh Phàm gượng cười nói:

- Ta là người dẫn đường của công tử, công tử còn chưa vui đùa thỏa chí tại sơn trấn, ta tại sao lại không theo công tử chứ?

Nghe Trương Long nói thế, Từ Thanh Phàm không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, phát hiện cái tên Trương Long này da mặt cũng không phải là quá dày, vì vậy cười hỏi:

- Chờ ta vui chơi tận hưởng xong, sau đó người lại theo ta yêu cầu lệ phí hả??

- Không dám, không dám, có thể dẫn đường cho công tử là vinh dự của tiểu nhân, làm sao còn dám đòi hỏi khổ cực phí chứ.

Nghe được thanh âm pha chút tiểu ý của Từ Thanh Phàm, Trương Long vội vã khoát tay nói.

Tuy rằng cảm thấy thái độ của tên Trương Long này trước sau gì nhất định cũng có mưu đồ, nhưng Từ Thanh Phàm cũng không cho rằng một phàm nhân có thể tạo được bất cứ uy hiếp gì với mình. Hơn nữa, Từ Thanh Phàm cũng hiểu được một mình đi du ngoạn tuy có thể làm theo ý thích, nhưng cũng thiếu đi chút hứng thú, vì vậy vừa cười vừa nói:

- Nếu người muốn theo, vậy đi thôi.

- Được a!

Trương Long nghe được lời nói của Từ Thanh Phàm thì cực kì phấn chấn nói.

Có được sự cho phép của Từ Thanh Phàm, Trương Long lần nữa từ từ tiến đến bên cạnh Từ Thanh Phàm, lần này Từ Long dẫn đường cho Từ Thanh Phàm chỉ trở, chuyện trò vui vẻ, phẳng phất như vừa rời thật sự không phát sinh bất cứ chuyện gì.

- Công tử, hiện tại đã là buổi trưa, chúng ta cũng nên dùng bữa chẳng?

Sau một lúc du ngoạn, Trương Long đột nhiên hỏi.

- Được thôi.

Từ Thanh Phàm gật gật đầu nói. Tuy rằng Từ Thanh Phàm đã đạt đến cảnh giới ko cần ăn uống, nhưng từ nhỏ đối với mỹ thực của trung thổ phồn thịnh đã để ý từ lâu, cho nên quyết định đi nếm thử.

“Vạn Hạc Lâu” là một lầu có kiến trúc tinh xảo, sở dĩ nó tên là Vạn Hạc lâu không phải vì nơi ấy có một vạn con hạc, mà bởi vì lão bản nơi này họ Vạn tên Hạc. Cứ như theo như lời Trương Long, trong sơn trấn nơi này làm thức ăn ngon nhất, tuyệt vời hơn nữa là bên trong có bán loại thanh tử gọi là “Cổ Sơn Nhất Tuyệt”.

Đi tới Vạn Hạc lâu, Từ Thanh Phàm cùng Trương Long lên lầu hai chọn một chỗ ngồi cạnh cửa sổ, sau đó mới gọi đồ ăn, an vị ở trên lầu bắt đầu nhìn ngắm phong cảnh tại nơi này. Trương Long thì liên tục giảng giải cho Từ Thanh Phàm đôi sự tình thú vị của Cổ Sơn trấn.

Nhìn thấy dưới lầu dòng người tấp nập qua lại, người bán hàng rong với một thiếu phụ đang không ngừng mặc cả một món đồ, những chú tiểu nhị của lầu tranh nhau chào hỏi thực khách, Từ Thanh Phàm đột nhiên phát hiện, vào thời khắc này đã nhận ra thân phận tu tiên giả của mình đúng là không gì sánh được. Không phải vì sinh tồn mà khổ não, không phải vì tiền tài mà bôn ba, nhưng thực sự tu tiên giả so với con người sống tiêu điều tự tại hơn sao? Từ Thanh Phàm không khỏi lắc đầu.

- Trương Long, nói đi, người rốt cuộc muốn nhờ ta giúp người điều gì.

Từ Thanh Phàm đột nhiên thu hồi ánh mắt đang ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, cắt ngang lời nói thao thao bất tuyệt của Trương Long, thản nhiên hỏi.

- Công tử, người cũng biết được sao?

Trương Long trợn mắt lấp bắp kinh hoảng nói.

- Ta cái gì cũng không biết, ta chỉ là cảm thấy người cung kính đối với ta như thế, hẳn là không phải là chỉ muốn ta trả lại cho người mười lạng bạc đúng không?

Từ Thanh Phàm lắc đầu, thản nhiên vừa cười vừa nói.

Nhìn thấy biểu tình bình tĩnh của Từ Thanh Phàm, Trương Long do dự hồi lâu, sau cùng ánh mắt rốt cục trở nên kiên định, hướng về Từ Thanh Phàm trầm giọng hỏi:

- Công tử, người là võ lâm cao thủ sao?

Nghe được Trương Long nói, Từ Thanh Phàm mỉm cười, không khỏi nhớ tới lúc đầu mình đối với thân phận của Lục Hoa Nghiêm cũng hiểu lắm, vì vậy vậy từ tốn nói:

- Coi như là vậy đi.

- Vậy công tử, người có thể dạy ta võ công không? Ta nguyện ý bái công tử làm sư phụ.

Nghe được Từ Thanh Phàm nói vậy, ánh mắt của Trương Long trở nên sáng ngời.

- Hả? Người muốn học võ công để làm gì? Để sau này có thể dễ dàng thu lệ phí chăng?

Từ Thanh Phàm cười hỏi.

- Không phải, ta muốn báo thù!

Nghe được Từ Thanh Phàm hỏi vậy, Trương Long vẻ mặt trở nên trang nghiêm, giọng nói cũng đầy mùi căm hận và sát khí.

Nhìn thấy vẻ mặt lúc nói vô cùng kiên định và bi phẫn của Trương Long, Từ Thanh Phàm đột nhiên giật mình, giống như thấy được hình dáng của mình mấy chục năm trước, khi đó chính mình đã bái Lục Hoa Nghiêm làm sư phụ, nhân thân cũng mang theo sự kiên định và bi phẫn như thế.

Chứng kiến thần sắc trở nên hoảng hốt của Từ Thanh Phàm, Trương Long không khỏi khản trương, cho rằng Từ Thanh Phàm không muốn dạy mình võ công, liền không để tâm tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, đột ngột quỳ xuống trước mặt Từ Thanh Phàm, cao giọng:

- Xin hãy sư phụ dạy đệ tử võ công, từ nay về sau sẽ theo sau sư phụ làm tùy tùng, làm trâu làm ngựa. Đệ tử tuyệt đối không coi đó là tàn nhẫn, sẽ không một câu oán hận.

- Đứng lên đi rồi hãy nói nói.

Từ Thanh Phàm nhìn thấy mọi người trên lầu vô cùng kinh ngạc nhìn chăm chú vào người mình, không khỏi có chút lúng túng, vội vàng hướng Trương Long nói .

Nói xong, cũng không chờ Trương Long phản kháng, trực tiếp đem thân hình hần kéo đến chỗ ngồi cũ sau đó nói:

- Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nếu như người nói ra một lý do chính đáng, ta có thể giúp người một lần, nhưng việc bái sư, hiện tại đừng vội đề cập.

Nghe được lời của Từ Thanh Phàm, Trương Long không khỏi khản trương, đang suy nghĩ nên nói cái gì thì đột nhiên một thanh âm hung hăng dưới lầu truyền đến.

- Tiểu nhị, lầu hai này hôm nay thiếu gia nhà ta bao, dùng để mở tiệc chiêu đãi Cung Phụng Lý tiên sư, người hãy đem tất cả những thực khách nhanh chóng đuổi ra đi.

Nghe thấy âm thanh hống hách này, Từ Thanh Phàm lông mày không khỏi từ từ nhíu lại, quay đầu nhìn lại, chứng kiến một đám người ăn mặc trang phục gia đình cổ định nọt hai gã có ngoại hình khác nhau đang hướng trên lầu đi tới.

Trong đó người trẻ tuổi nọ bộ dáng anh tuấn, đáng tiếc hai mắt dài nhỏ, trông có chút tà dị, sắc mặt tái nhợt, cước bộ phù phiếm, bộ dạng phổng chừng do ăn chơi quá độ mà thành. Nói không chừng chính là thiếu gia trong miệng tên gia đình kia vừa nói . Tên còn lại thì có đầu tóc bạc trắng, thân mặc đạo bào, ra dáng tiên phong đạo cốt, hiển nhiên chính là cái tên gọi là Cung Phụng Lý tiên sư .

Nhưng điều khiến Từ Thanh Phàm kinh ngạc chính là cái tên Lý tiên sư kia, trên người hần không ngờ thực sự mang theo một tia linh khí ba động rất nhỏ, tuy rằng chỉ là luyện khí hậu kỳ ,nhưng thật sự gã chính là một tu tiên giả.

Phải biết rằng tu tiên giả nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, thì căn bản sẽ không bước vào thế tục. Luyện khí kỳ cùng với Tích Cốc kỳ đệ tử đều giống nhau là phải ở trong môn phái xử lý việc vặt, còn tu tiên giả có tu vi vượt Linh Tịch kỳ cơ bản đều bận với việc bế quan tu luyện. Cho nên ở nhân gian lúc này cái gọi là “Tiên sư” hay “Lão thần tiên” đại khái cũng chỉ là có một hai mảnh khố che mắt thiên hạ để lừa đảo mà thôi.

Hơn nữa thực lực của tu tiên giả đối với phàm nhân ở nhân gian mà nói thì không thể nghi ngờ là phi thường cường đại. Vì không để làm ảnh hưởng đến sự cân bằng của các thế lực ở nhân gian, các môn phái tu tiên phải ước thúc đệ tử, không cho nhúng tay vào chuyện thế tục, chứ đừng nói chi đến là cùng người phàm gặp

gỡ. Nhưng không biết cái tên “Lý tiên sư” này vì sao không thêm để ý đến ước định của tu tiên giới, thậm chí lại ngang nhiên đảm đương cái chức danh “Cung phụng” gì gì đó.

Đồng thời, lúc đó Từ Thanh Phàm chú ý tới Trương Long. Thấy trong mắt tên thanh niên lúc này hiện sự cừu hận mãnh liệt không gì có thể so sánh bằng.

48. Tiên Sư

- Người nói báo thù là chỉ người trẻ tuổi kia phải không ?

Từ Thanh Phàm thấy Trương Long ánh mắt đầy cừu hận nhìn về phía người thanh niên nọ, nhẹ giọng hỏi.

- Chính là tên khốn kiếp đó còn cả phụ thân hắn nữa, thậm chí cả tên Lý tiên sư kia cũng là cừu nhân của ta.

Trương Long oán hận nói, sự cừu hận trong lòng khiến vẻ mặt hắn càng trở nên dữ tợn.

Chứng kiến vẻ mặt đó của Trương Long, Từ Thanh Phàm khẽ nhíu mày. Hắn không thích loại người vì báo thù mà mất hết lý trí, nhưng vẫn lạnh nhạt hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì, người nói ta nghe xem?

Nghe được lời Từ Thanh Phàm hỏi, Trương Long thu hồi ánh mắt đầy cừu hận đang nhìn người thanh niên kia. Rồi chậm rãi quay về phía Từ Thanh Phàm, thổ lộ thân thể của mình.

Thì ra, Trương Long cũng không phải là kẻ chơi bởi lêu lổng, vô lại mà là đệ tử chính thống của Trương gia, gia tộc lớn nhất ở Cổ Sơn Trấn này. Phụ thân của hắn là tộc trưởng hiện tại. Đáng tiếc, Trương Long lại không thích học tập thi thư, cả ngày chỉ cùng bọn vô lại trong trấn tụ tập. Phụ thân của hắn mặc dù tức giận nhưng cũng không có cách nào quản được. Nếu như không xảy ra biến cố, có lẽ Trương Long sẽ ý vào sự che chở của cha hắn mà biến thành một tên chơi bởi lêu lổng, không phải lo lắng gì. Nhưng từ biến cố hai năm trước, tất cả mọi chuyện đều thay đổi.

Người trẻ tuổi vừa mới lên lầu là Trương Hổ, đường đệ của Trương Long. Hắn cùng với phụ thân là Trương Hải hai năm trước vì tìm nơi nương tựa mà đến Trương gia. Lại nhanh chóng chiếm được sự tín nhiệm của Trương Liêm, cha của Trương Long, nên được giao quản lý việc thu tô trong Cổ Sơn Trấn.

Nhưng một năm trước, Trương Liêm đột nhiên phát hiện từ khi Trương Hải phụ trách việc thu tô đã làm mất đi không ít tiền. Điều này khiến cho Trương Liêm rất tức giận, lập tức gọi Trương Hải đến hỏi tội. Sau đó vị kia Lý tiên sư được Trương Hổ mời đến làm cung phụng đột nhiên ra tay, khiến Trương Liêm ngay tối đó ở trên giường phát bệnh chết mà không rõ nguyên nhân. Còn Trương Hải thì nhân cơ hội đó cướp, lấy quyền lực ở Trương gia.

Mấy vị trưởng lão Trương gia sau đó vì phản đối Trương Hải mà lần lượt giống như Trương Liêm, đều chết không rõ bị bệnh gì. Cứ như vậy, không còn trở ngại, Trương Hải chính thức tiếp quản mọi việc ở Trương gia.

Sau đó không lâu. Trương Hải lại tìm lý do đem Trương Long đuổi ra khỏi gia tộc. Trương Long bình thường chỉ chơi bởi lêu lổng, khiến cho đám người Trương Hải hết sức khinh thường. Hắn cũng là người duy nhất phản đối Trương Hải lên làm tộc trưởng Trương gia mà không bị làm hại.

Bị Trương Hải đuổi đi, vì sợ hắn gây bất lợi cho mình, Trương Long vẫn cứ như lúc trước, giả bộ như không biết chuyện gì, tiếp tục làm bạn với đám vô lại trong trấn. Cả ngày đi lừa đảo, bịp bợm nhưng trong lòng không lúc nào nguôi ý định trả thù, chỉ là hắn đã chính mắt thấy tên kia Lý tiên sư thì triển đạo thuật hết sức thần kỳ. Biết chỉ dựa vào sức mình thì không thể báo thù cho nên vẫn một mực nhẫn nại, chịu nhục mà tiếp tục sống. Thỉnh thoảng còn chịu sự vũ nhục cùng khiêu khích của Trương Hổ.

Vốn Trương Long tưởng rằng cả đời này cứ như thế mà trôi qua, lại không nghĩ đến hôm nay gặp được Từ Thanh Phàm. Tận mắt thấy được võ công thần kỳ của hắn, làm cho hi vọng báo thù đã sắp dập tắt lại một lần nữa cháy bùng lên, vì thế Trương Long mới có ý định bá sư như vừa rồi.

- Ý của người là nói, tên kia Lý tiên sư với phụ tử Trương Hải cùng nhau hợp tác mưu hại tính mạng phụ thân người.

Nghe xong Trương Long kể lại, nét cười trên mặt của Từ Thanh Phàm dần dần biến mất, hẩn quay người lại khẽ đánh giá Lý tiên sư đang ngồi trên lầu, nhẹ giọng hỏi.

Tu tiên giả không những tham dự vào tranh đấu của phàm nhân đồng thời lại dùng đạo thuật hại tính mạng phàm nhân, đây là điều tối kỵ của Tu tiên giới.

Trương Long nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Khẳng định là đúng, nếu không tại sao phụ thân cùng với các vị trưởng lão đều trong cùng một thời gian bị một loại bệnh giống nhau rồi qua đời. Nhất định là tên Lý tiên sư kia thi triển tà thuật hại chết bọn họ.

Đồng thời lại hướng Từ Thanh Phàm cầu khẩn:

- Sở dĩ đệ tử nghĩ đến hướng sư phụ ngài học võ tuyệt không phải để làm điều ác, chỉ là muốn vì người nhà báo thù, vẫn mong sư phụ thành toàn.

- Lý tiên sư kia là Tu tiên giả trong truyền thuyết, dù người võ công cao tới đâu cũng rất khó có thể thắng hẩn.

Từ Thanh Phàm thu hồi ánh mắt đánh giá Lý tiên sư. đồng thời cũng không để ý đến ánh mắt cầu khẩn của Trương Long, chỉ nhìn vào chén trà trong tay mình, nhàn nhạt nói.

- Ta tự nhiên biết võ công khó lòng địch nổi yêu thuật của tên Lý tiên sư kia, nhưng dù sao có cơ hội học võ công vẫn tốt hơn. Chỉ cần có một tia hy vọng báo thù, ta cũng sẽ không buông tha. Hơn nữa sau khi học võ công, mặc dù không thể đánh bại Lý tiên sư, nhưng ít ra vẫn có cơ hội giết chết hai kẻ súc sinh Trương Hải cùng Trương Hổ.

Trương Long giọng căm hận nói.

Nhìn khuôn mặt của Trương Long bởi vì cừ hận mà dần dần trở nên vằn vẹo. Từ Thanh Phàm nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ánh mắt bắt đầu trở nên xa xôi, bất tri bất giác nhớ lại tình cảnh chính mình lúc đầu khi hướng Lục Hoa Nghiêm bái sư.

Lúc này, khách nhân trên lầu ba đã bị gia đình của Trương Hổ mang theo đuổi đi toàn bộ, chỉ còn lại hai người Từ Thanh Phàm cùng Trương Long đang ngồi ở vị trí phía bên cửa sổ. Một tên gia đình thấy bọn hẩn không theo những khách nhân khác rời khỏi lầu ba, liền nghiêm mặt hướng về phía hai người đi tới. Nhưng sau khi nhìn rõ Trương Long lại biến sắc, xoay người đi về phía của Trương Hổ, cúi người khẽ nói với hẩn điều gì đó rồi lại lấy tay chỉ vị trí của Trương Long.

Trương Hổ nhìn thấy Trương Long, trên mặt không khỏi lộ ra nét tiêu ý, đi tới vị trí của Từ Thanh Phàm và Trương Long, đồng thời lớn tiếng cười nói:

- Thì ra là Trương Long biểu ca, biểu ca không ở trên trần theo khách nhân lừa tiền, như thế nào lại tới đây ăn cơm? Xem ra biểu ca hôm nay thu hoạch cũng không nhỏ nhỉ.

Vừa nói vừa bắt đầu đánh giá Từ Thanh Phàm ở bên cạnh, hiển nhiên là đem Từ Thanh Phàm trở thành kẻ bị Trương Long lừa gạt lấy tiền.

Mà tên kia Lý tiên sư cũng theo Trương Hổ hướng tới nơi này đi đến, mặc dù trên mặt vẫn làm ra vẻ lạnh nhạt, cao ngạo, nhưng Từ Thanh Phàm vẫn phát hiện ra hẩn lén lút nhìn Trương Long, trong ánh mắt tràn ngập sự hưng phấn.

- Chuyện của ta không cần người quản.

Trương Long hừ lạnh nói, trên mặt cũng biểu hiện ra vẻ chán ghét.

- Biểu ca vẫn vì lúc trước bị cha ta đuổi người khỏi gia tộc mà tức giận? Kỳ thật cha ta cũng không muốn làm như vậy, chỉ là biểu ca người cũng hơi quá đáng. Tại người thiếu chút nữa đem từ đường Trương gia đốt bỏ còn gì. Cha ta thân là tộc trưởng, nhất định phải thưởng phạt phân minh, chỉ có thể nhịn đau bất đắc dĩ đem biểu ca người đuổi ra khỏi Trương gia mà thôi.

Trương Hồ thở dài nói, nhưng trên mặt vẻ trào phúng tiểu ý càng thêm rõ ràng.

- Hừ !

Trương Long hừ lạnh một tiếng, đối với vẻ giả từ bi của Trương Hồ không thèm trả lời.

- Xin hỏi vị đạo trưởng này chính là Lý tiên sư phải không?

Vẫn đang thờ ơ lạnh nhạt, ở bên cạnh Từ Thanh Phàm đột nhiên mở miệng, hướng về phía Lý tiên sư thân nhiên cười hỏi.

- Vô lượng thiên tôn, Danh tiên sư không dám nhận, bản đạo đúng là Lý đạo nhân.

Nghe được Từ Thanh Phàm hỏi, Lý tiên sư thu hồi ánh mắt nhìn Trương Long, đầu tiên là kinh dị liếc mắt một cái nhìn Từ Thanh Phàm, sau đó sắc mặt trở nên trang nghiêm nói. Nếu như không phải Từ Thanh Phàm lúc trước nghe qua Trương Long thuật lại, chỉ nhìn điệu bộ Lý tiên sư hiện tại, thật đúng như một cao nhân đắc đạo.

Từ Thanh Phàm bởi vì đã bước chân vào Linh Tịch Kỳ, trong cơ thể linh khí xảy ra biến hóa về chất, toàn thân khí thể nội liễm. Cho nên Lý tiên sư chỉ có tu vi Luyện Khí hậu kỳ hoàn toàn không nhìn ra Từ Thanh Phàm cũng là Tu tiên giả có thực lực hơn xa hẳn.

- Tiên sư khiêm nhường rồi.

Từ Thanh Phàm vừa cười vừa nói:

- Xin hỏi tiên sư xuất thân từ môn phái nào? Tại hạ từ nhỏ tâm tư đã hướng tới tu tiên giới, vẫn có nhiều điều chưa được rõ ràng, mong tiên sư chỉ giáo nhiều hơn.

- Bản đạo không môn không phái chỉ là nhất giới tán tu mà thôi, chuyện tu tiên giới bản đạo cũng biết rất ít, làm cho công tử thất vọng rồi.

Nghe được Từ Thanh Phàm nói Lý tiên sư hơi sững sốt, nhưng cũng đáp lời. Trong khi nói chuyện hoàn toàn không để lộ ra chút tin tức nào.

Nghe được Lý tiên sư từ chối nói, Từ Thanh Phàm chỉ mỉm cười, cũng không thêm đề ý.

Tiếp đó bốn người nói với nhau vài câu, lúc sau Từ Thanh Phàm kéo Trương Long đứng dậy cáo từ.

Nhìn theo bóng Từ Thanh Phàm cùng Trương Long rời đi, vẻ mặt tươi cười của Lý tiên sư dần biến mất, trầm giọng nói với Trương Hồ đang ngồi bên cạnh:

- Người giúp ta đi điều tra một chút thân phận của tên Từ Thanh Phàm. Ta cảm thấy người này không hề đơn giản, không thể nhìn thấy nông sâu.

- Một người phạm nhân mà thôi, tiên trưởng quản hắn làm gì.

Trương Hồ vừa cười vừa nói, nhưng thấy lông mày Lý tiên sư khẽ nhíu lại lập tức nói:

- Được rồi, ta lập tức phái người đi điều tra.

- Hiện tại Lục Sí Kim Trùng đã sắp sinh ra, nghìn vạn lần không thể để ra sai sót gì.

Lý tiên sư ở trên lầu nhìn chằm chằm vào hai bóng người Từ Thanh Phàm cùng Trương Long rời đi, thấp giọng thì thầm lẩm bẩm.

Nhưng vô luận là Lý tiên sư hay Trương Hồ đều không có chú ý tới phía dưới chân bọn họ không biết khi nào đã có một đóa Bạch Sắc Tử Vân nhỏ. Nếu như bọn họ có thể nhận biết đối với các loài kỳ hoa dị thảo nhất định sẽ nhận ra đóa hoa này chính là Song Luyện Hoa, một loại kỳ hoa dị thảo có khả năng truyền âm thanh.

Song Luyện Hoa là một loài hoa tương đối kỳ dị, sau khi trưởng thành sẽ sinh ra hai đóa hoa. Hai đóa hoa này lại có thể có liên lạc với nhau theo một cách kỳ lạ, nếu như đem cả hai đóa hoa cùng lúc hái xuống, trước khi héo rũ nếu một người đứng trước một đóa nói chuyện, thì ở một khoảng cách nhất định, người khác cầm đóa hoa còn lại có thể nghe thấy lời người kia nói. Nghe nói tại thời kỳ Viễn Cổ, loại hoa này

được nam nữ yêu mến nhau lúc đó dùng làm phương thức hẹn hò. Đáng tiếc trải qua thời gian, loài hoa này đã dần biến mất, nhưng Từ Thanh Phàm từ chỗ Bách Thảo Viên bị phá hủy của Lưu sư thúc ngẫu nhiên lấy được mầm của loài hoa này.

Lục Sí Kim Trùng? Xem ra thân phận Lý tiên sư này không đơn giản. Ở trên đường Từ Thanh Phàm thì thảo lẩm bầm, trên tay phải vẫn đang cầm một đóa Song Luyện Hoa.

49. Thắng Bại (2)

Sau khi “Phượng Linh Trượng” xuất hiện trên tay Phượng Thanh Thiên, đồng thời, “Liệt Diễm Phượng Hoàng” cũng phát ra tiếng hót lãnh lót vang vọng chân trời, không ngừng bay lượn trên đầu hắn. Mà Phượng Thanh Thiên lại nhảy lên trên lưng của Phượng hoàng, chậm rãi bay lên không trung, lạnh lùng đối mặt với Kim Thanh Hàn.

- Tuy ta cần phải dùng đến pháp khí để đánh bại ngươi, nhưng không phải là hai kiện này.

Nhìn Phượng Thanh Thiên bay đến, thần sắc Kim Thanh Hàn không đổi, lãnh đạm nói.

- Ô! Xem ra sư phụ cho ngươi không ít pháp khí a? Vậy ngươi cần dùng đến loại pháp khí nào để đánh bại ta?

Phượng Thanh Thiên mang theo ý cười trào phúng, nhẹ giọng hỏi.

Ngay lúc này, dị biến nổi lên. Trên đầu cùng với dưới chân Phượng Thanh Thiên đột nhiên xuất hiện hai cái vòng khổng lồ. Nhưng cái vòng trên đầu lại tỏa ra Kim quang mãnh liệt, còn cái vòng ở dưới chân lại tỏa ra Ngân quang.

Sau khi hai chiếc vòng lớn xuất hiện, lập tức trùm tới Phượng Thanh Thiên. Phát giác ra trên dưới xuất hiện hai cái vòng, sắc mặt Phượng Thanh Thiên đại biến, muốn trốn tránh nhưng không kịp. Cứ như vậy mà bị vòng nhốt lại. Trên cái vòng xuất hiện những mũi nhọn, đâm mạnh vào các huyết đạo ở người Phượng Thanh Thiên, cắt đứt khả năng vận chuyển linh khí trên người hắn. Lúc này, Phượng Thanh Thiên muốn dùng linh khí trong cơ thể để chống cự cũng không được.

Linh khí trong người Phượng Thanh Thiên không cách nào vận chuyển được, “Liệt Diễm Phượng Hoàng” dưới chân hắn không được điều khiển, rốt cục đã tiêu tán thành hư vô. Không có “Liệt Diễm Phượng Hoàng” đỡ, Phượng Thanh Thiên trên người gắn theo hai cái vòng, giữa không trung rơi mạnh xuống mặt đất.

Trên đài cao.

- “Thiên Kim Địa Ngân Vong”? Ủy trì sư đệ, không nghĩ được rằng ngươi dĩ nhiên lại đem cái pháp khí này mà ban cho Thanh Hàn a.

Trương Hoa Lăng kinh ngạc nói.

- Ta cũng không ngờ rằng hắn lại nhanh như thế có thể vận dụng tự nhiên pháp bảo này.

Ủy Trì trưởng lão chậm rãi nói, chỉ là vẻ kinh ngạc trong mắt không có ít hơn so với Trương Hoa Lăng.

Trên lôi đài.

- Ta dùng pháp bảo này đấy.

Đến tận lúc này Kim Thanh Hàn mới nói.

- “Thiên Địa Kim Ngân Vong”?.

Phượng Thanh Thiên rơi xuống mặt đất, mặc dù cả người co rút lại vì đau đớn, nhưng vẫn như cũ mà nhìn chăm chăm vào Kim Thanh Hàn, hỏi.

Kim Thanh Hàn gật đầu thừa nhận, thản nhiên nói:

-Hiện tại, ngươi hãy nhận thua đi.

“Hiện tại, người hãy nhận thua đi”.

Những lời này đã đánh mạnh vào cõi lòng của Phượng Thanh Thiên. Chính mình phải thua sao? Ban đầu rất thuận lợi, sao bây giờ lại như thế này? Ta là truyền nhân duy nhất của Phượng gia, lại thua chính bại tướng của mình sao?

Đúng lúc đó, một thanh âm tà ác tựa như trong lòng Phượng Thanh Thiên vang lên:

-Ngay cả tiểu tử này người cũng không thắng được, còn muốn tìm ta báo thù sao?? Người không xứng.

Tiếp theo, Phượng Thanh Thiên lại như nghe được chính thanh âm của phụ thân mình:

-Người chẳng phải đã thề với ta sẽ đi gặp cừu nhân của Phượng gia -“Ám Xà Tinh Quân” để báo thù hay sao? Hiện tại, ngay cả người kia người cũng không có cách nào để chiến thắng, còn nói tới báo thù hả?

“Đúng vậy, ta còn muốn báo thù! Cừu nhân cường đại như vậy, nếu ngay cả Kim Thanh Hàn ta cũng không thể thắng, báo thù sao được?”

Đáy lòng Phượng Thanh Thiên không ngừng gầm rú. Kiêu ngạo như hấn mà nói, căn bản không cho phép mình có thể dễ dàng bị đánh bại.

Tâm tình Phượng Thanh Thiên không ngừng ba động, hấn chợt cảm thấy linh khí trong cơ thể bị giam cầm lúc này đang chậm rãi nổi lên sóng gió. Tiếp theo, luồng ba động này càng ngày càng trở nên mãnh liệt, một đạo linh khí khổng lồ đột nhiên xuất hiện tại huyệt Linh hải. Đạo linh khí này so với linh khí trước kia của Phượng Thanh Thiên tinh thuần hơn rất nhiều. Nó không ngừng chạy dọc theo kinh mạch của Phượng Thanh Thiên, mạnh mẽ tới mức làm gãy mấy mũi nhọn đang giam cầm hấn.

Linh khí vận chuyển rất nhanh, theo đó, nó càng ngày càng lớn lên nhưng lại tinh thuần hơn nhiều. Thậm chí Phượng Thanh Thiên còn cảm nhận thấy thân thể mình thừa nhận không được hết. Mà lúc hấn cảm thấy chính mình sắp thừa nhận không được nữa, linh khí trong cơ thể phát sinh dị biến lần thứ hai. Nó bắt đầu không ngừng áp súc, cuối cùng giông như hóa thành dịch thể.

Trên lôi đài, Kim Thanh Hàn thấy Phượng Thanh Thiên đột nhiên nhắm hai mắt lại, nằm ngã ở trên mặt đất, giống như là đang run rẩy. Trong lòng hấn bắt đầu cảm thấy có chút bất an. Nhưng lại không thể giải thích do nguyên nhân gì.

Đúng lúc này, Phượng Thanh Thiên đang nằm úp trên mặt đất đột nhiên thôi run rẩy. Sau đó, trên người hấn bộc phát ra khí tức vô cùng cường đại, so với trước đây lúc hấn mạnh mẽ nhất cũng lớn hơn nhiều. Nhưng không quá lâu, khí tức cường đại này lại hoàn toàn thu liễm. Nếu không phải Kim Thanh Hàn tận mắt nhìn thấy, hấn cũng đâu dám tin, bởi vì lúc này Phượng Thanh Thiên đã không còn một tia hơi thở nào.

Chứng kiến dị biến của Phượng Thanh Thiên, các vị trưởng lão trên đài cao không ngừng đứng dậy. Linh khí nội liễm, chỉ khi đạt tới Linh tịch kì thì mới có thể xuất hiện tính chất đặc biệt đó.

Sau đó Kim Thanh Hàn vô cùng kinh hãi, vốn Phượng Thanh Thiên không có cách nào sử dụng linh khí, nhưng trên người hấn lại bắt đầu tản mát ra hỏa diễm nhân nhật. Tiếp theo, hỏa diễm trên người hấn ngày càng mãnh liệt hơn. Cuối cùng cả thân thể Phượng Thanh Thiên đều hóa thành một đạo Phích lịch chi hỏa.

“Thiên Kim Địa Ngân Vong” mặc dù có thể bao vây thân thể của tu tiên giả cũng như giam cầm tu vi của hấn, nhưng lại không cách nào giam cầm loại hỏa diễm vô hình vô dạng như vậy. Cho nên khi toàn thân Phượng Thanh Thiên biến thành Phích lịch chi hỏa, “Thiên Kim Địa Ngân Vong” cũng không thể vây khốn thân thể hấn, để Phượng Thanh Thiên trong nháy mắt biến ra ngoài.

Thoát khỏi “Thiên Kim Địa Ngân Vong”, đạo Phích lịch chi hỏa lại hóa thành thân thể Phượng Thanh Thiên, Hấn nhắm hai mắt lại, đứng thẳng trên lôi đài, tựa như đang cẩn thận cảm nhận chính biến hóa của bản thân mình.

Cảm thụ được khí tức vô cùng cường đại phát ra rồi lại thu liễm vào trên người Phượng Thanh Thiên, sắc mặt Kim Thanh Hàn trong lúc nhất thời có chút khó coi, ngũ khí khô khốc, chậm rãi hỏi:

- Người đã đột phá tới Linh tịch kì??

Lấy tu vi Phượng Thanh Thiên mà nói, Linh tịch kì cũng chỉ còn cách một đường chỉ nhỏ, nhưng để đột phá cảnh giới cũng còn có rất nhiều hạn chế. Mỗi lần muốn tiến thêm một bậc thì phải cần hơn mười năm mới có thành quả. Khi Phượng Thanh Thiên cùng Kim Thanh Hàn tỉ thí, bởi vì thất bại nên đã kích thích toàn bộ tiềm năng trong người hắn, đột phá Tích cốc kì, đạt tới Linh tịch kì.

Linh tịch kì, khí tức nội liễm, linh khí hóa chất Mặc dù hiện tại tu vi của Phượng Thanh Thiên chỉ như là đột phá một tầng giấy mỏng, nhưng thực lực lại khác biệt một trời một vực.

Nghe thấy nghi vấn của Kim Thanh Hàn, rốt cuộc Phượng Thanh Thiên cũng chậm rãi mở hai mắt, liếc nhìn hắn giữa không trung một cái, sau đó nói:

- Cảm ơn ngươi, mặc dù trước đây ta cũng chỉ cách Linh tịch kì một chút, nhưng không có trận tỉ thí này cùng ngươi, muốn đột phá cần không biết bao nhiêu thời gian mới được. Hơn nữa, lần đột phá này không chỉ đạt tới tu vi Linh tịch kì, mà ta còn lĩnh ngộ được một trong tam đại tuyệt kĩ thứ hai của Phượng gia: “Phích lịch hỏa”.

Trả lời xong, ánh mắt Phượng Thanh Thiên mang theo chút đăm chiêu, nhìn sắc mặt khó coi của Kim Thanh Hàn một lúc lâu, sau đó chậm rãi nói:

-Hiện tại, ngươi hãy nhận thua đi.

“Hiện tại, ngươi hãy nhận thua đi”.

Lời nói này giống hệt như những gì Kim Thanh Hàn nói với Phượng Kim Thanh lúc nãy.

Thấy được tình cảnh trên lôi đài, Từ Thanh Phàm thở dài một tiếng. Hắn biết, lấy tính cách Kim Thanh Hàn mà nói, tuyệt đối sẽ không nhận thua.

.....

Chín tháng sau.

Ở một tiểu viện đơn sơ, Từ Thanh Phàm cùng với một kim sắc lão giả đứng lặng lẽ dưới bóng cây, ánh mắt lo lắng nhìn về cánh cửa sổ đang đóng chặt của một gian phòng nhỏ.

- Ủy trì sư thúc, Kim sư đệ còn chưa đi ra sao?

Từ Thanh Phàm thấp giọng hỏi.

Ủy trì trưởng lão nhẹ gật đầu một cái, chậm rãi nói:

- Từ lần thất bại trước, hắn cũng không có ra khỏi căn phòng này một nửa bước.

Nghe Ủy trì trưởng lão nói, Từ Thanh Phàm trong mắt lộ ra vẻ lo lắng, thở dài:

- Trận tỉ thí đó đã làm cho Kim sư đệ nhận đả kích quá lớn.

Ủy trì trưởng lão hừ lạnh một tiếng:

- Ngay cả thất bại cũng không chịu nổi, thật sự đã làm mất đi thể diện của Ủy Trì ta rồi.

Tuy nói vậy, nhưng nét lo lắng trên mặt hắn lại càng thêm rõ ràng.

Trận tỉ thí trước của Kim Thanh Hàn, Phượng Thanh Thiên đột phá Linh tịch kì một cách ngoài ý muốn, thực lực đã vượt xa Kim Thanh Hàn. Nhưng lấy tính cách quật cường của Kim Thanh Hàn, hắn không hề nhận thua, vẫn muốn kiên trì tỉ thí với Phượng Thanh Thiên. Nhưng hắn đâu phải là đối thủ của Phượng Thanh Thiên, người vừa mới trước đó đã đạt tới tu vi Linh tịch kì. Vì vậy đã bị Phượng Thanh Thiên dễ dàng đánh bại.

Thua Phượng Thanh Thiên, đối với Kim Thanh Hàn có tính đả kích rất lớn. Ngay khi tỉ thí kết thúc, hắn trở về gian phòng của mình, từ đó cũng không thấy đi ra nữa.

Ngay khi Từ Thanh Phàm đang định nói cái gì đó, thì đột nhiên Kim linh khí trong căn phòng kia ba động mạnh mẽ. Tuy đã đóng chặt cửa sổ, nhưng bên ngoài, hai người vẫn thấy được Kim quang lóe ra. Luồng linh khí này ba động không biết bao nhiêu lâu, rốt cuộc cũng chậm rãi ngừng lại, trong căn phòng không

còn một tia động tĩnh. Thậm chí Từ Thanh Phàm cũng không thể cảm thấy khí tức của Kim Thanh Hàn nữa.

Mà sắc mặt Ủy Trì trưởng lại đột nhiên vui mừng, trong mắt lóe lên cả sự vui sướng lẫn ngạc nhiên.

Lúc này, căn phòng vốn vẫn đóng chặt cửa kia tự nhiên mở cửa. Sau gần một năm chưa ra khỏi phòng, Kim Thanh Hàn chậm rãi từ trong phòng bước ra ngoài.

Cuối cùng, so với lần gặp mặt trước của Từ Thanh Phàm, hiện tại, khí tức trên người Kim Thanh hoàn toàn nội liễm, không thể cảm thụ được một chút khí tức gì của tu tiên giả. Nhưng trên người ngẫu nhiên lại lộ ra uy áp mạnh mẽ. Thần sắc ảm đạm sớm đã không thấy đâu, chỉ còn lại sự tự tin cùng với sự cường đại.

Linh khí nội liễm.

Nếu như trước, Kim Thanh Hàn giống kiếm sắc ngoài vỏ, mặc dù khí thế mạnh mẽ nhưng lại ngang ngạnh, cứng rắn như sắt. Còn bây giờ, hẳn chính là một thanh bảo kiếm, mặc dù bị vỏ che khuất quang hoa, nhưng một khi xuất kiếm là thấy máu.

Thấy Từ Thanh Phàm cùng Ủy Trì trưởng lão đang đứng đợi ở ngoài cửa, Kim Thanh Hàn hơi sững sốt, sắc mặt hiện lên vẻ ảm áp. Tiếp theo, hắn bước nhanh tới trước mặt Ủy Trì trưởng lão, quỳ xuống rồi trầm giọng nói:

- Đồ nhi bất hiếu Kim Thanh Hàn bái kiến sư phụ. Đã làm cho sư phụ phải lo lắng rồi.

Chứng kiến bộ dạng đó của Kim Thanh Hàn, Ủy Trì trưởng lão khôi phục lại vẻ lãnh đạm ban đầu, chỉ chậm rãi nói:

- Bây giờ ngươi mới có chút bộ dáng của tu tiên. Phải biết rằng tiên lộ dài đằng đặc, đầy gian khổ, sao có thể vì một trận tỉ thí mà đánh mất sự tin tưởng của mình được?

- Đồ nhi đã hiểu.

Kim Thanh Hàn cúi đầu nói.

Ủy Trì trưởng lão gật đầu, cũng không để ý tới Kim Thanh Hàn nữa, xoay người đi về hướng gian phòng mình. Trước khi hắn tiến vào phòng, còn truyền lại một câu:

- Theo thông lệ của tu tiên giới, ngươi bây giờ đã đạt tới Linh tịch kì. Cho dù xuất sư cũng có thể mở động phủ cho chính mình rồi.

Nghe được lời Ủy Trì trưởng lão nói, đang quỳ trên mặt đất, Kim Thanh Hàn thân thể hơi chấn động, nhưng vẫn trầm giọng nói:

- Đồ nhi biết rồi ạ.

Nhìn bóng lưng Ủy Trì trưởng lão, trong lòng Từ Thanh Phàm không khỏi tự chủ mà nhớ tới sư phụ Lục Hoa Nghiêm của mình. Người với Ủy Trì trưởng lão giống nhau, trên mặt tuy nghiêm nghị nhưng trong lòng lại nhân từ, luôn luôn lặng thầm mà chuẩn bị cho chính đệ tử của mình.

- Từ sư huynh, cảm ơn huynh.

Kim Thanh Hàn đã đứng dậy, nhìn Từ Thanh Phàm với con mắt chân thành.

Lúc này, một lời nói còn hơn cả vạn lời nói khác.

- Kim sư đệ, nhân sinh không chỉ có một hồi tỉ thí.

Từ Thanh Phàm nhẹ nhàng cười nói.

Thắng? Bại? Đôi khi có thể phân biệt rõ ràng được sao? Phượng Thanh Thiên cùng Kim Thanh Hàn tỉ thí, lúc sắp đối mặt với thất bại, không hề cam chịu, mà lại lợi ngược dòng, cuối cùng đột phá cảnh giới. Phượng Thanh Thiên là người thắng, còn Kim Thanh Hàn thật sự là người thất bại sao?

Thắng bại không thể chỉ xem trong một hồi tỉ thí. Sau này, đường đời hãy còn dài.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-dao-cau-tac-quyen-i-ngau-dac-tien-duyen-thuy-giac-han>